

Quá thời hạn

Contents

Quá thời hạn	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	10
4. Chương 04	13
5. Chương 05	16
6. Chương 06	19
7. Chương 07	23
8. Chương 08	26
9. Chương 09	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	38
12. Chương 12 Part 1	45
13. Chương 12 Part 2	48
14. Chương 13 Part 1	52
15. Chương 13 Part 2	54
16. Chương 14	58
17. Chương 15 Part 1	62
18. Chương 15 Part 2	65
19. Chương 16 Part 1	68
20. Chương 16 Part 2	71
21. Chương 17	76
22. Chương 18	80
23. Chương 19	85
24. Chương 20 Part 1	90
25. Chương 20 Part 2	93
26. Chương 21	96
27. Chương 22 Part 1	100
28. Chương 22 Part 2	104
29. Chương 23	108
30. Chương 24	114
31. Chương 25 Part 1	118
32. Chương 25 Part 2	123
33. Chương 26 Part 1	127
34. Chương 26 Part 2	131
35. Chương 27 Part 1	135
36. Chương 27 Part 2	137
37. Chương 28 Part 1	141
38. Chương 28 Part 2	145
39. Chương 29	149
40. Chương 30 Part 1	154
41. Chương 30 Part 2	159

42. Chương 31 Part 1	163
43. Chương 31 Part 2	167
44. Chương 32	171
45. Chương 33	175
46. Chương Phiên Ngoại 1	180
47. Chương Phiên Ngoại 2 Part 1	186
48. Chương Phiên Ngoại 2 Part 2 - End	190

Quá thời hạn

Giới thiệu

Văn án: Thẩm An Bình yêu Cố Bình An rất lâu, anh vẫn cho rằng cô sẽ làm vợ của anh, anh cố gắng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/qua-thoi-han>

1. Chương 01

Tít... tít...

Ngay giữa phòng họp, tiếng chuông điện thoại di động không hề khách khí đổ chuông, kéo Cố Bình An từ trong mộng giật mình tỉnh táo lại.

Gian phòng bị tiếng chuông di động vang lên, phá vỡ bầu không khí nói đây, thoáng cái tất cả liền trở nên dị thường khẩn trương, ngay cả tiếng gió đang luồn qua giấy cũng có thể nghe rõ mồn một. Mọi người yên lặng, không hện cùng hướng nhìn về phía Cố Bình An, dĩ nhiên trong đó cũng không thiếu ánh mắt thâm trầm của lão đại.

Cố Bình An hơi cúi thấp đầu, giả vờ như không để ý đùa nghịch ngón tay. Cô dĩ nhiên cảm nhận được ánh mắt thương hại của những đồng nghiệp bên cạnh, vì số phận không may sắp tới của cô mà hít vào khí lạnh, bên tai còn kéo đến một trận ong ong, như thầm nhắc cô: cô tiêu rồi!

“Cố Bình An, tan họp đến văn phòng tìm tôi!” lão đại đơn giản phun ra một câu làm Cố Bình An cảm thấy giờ phút này bản thân như đang rơi vào vực sâu, da đầu cũng run lên từng đợt.

Sau khi một phút ngắn ngủi gián đoạn trôi qua, lão đại lại thao thao bất tuyệt, nước bọt tiếp tục văng tung tóe khắp nơi. Cố Bình An thoáng liếc nhìn qua màn hình di động, khuôn mặt đen thui trờng mất nhìn kẻ đối diện Quan Tiểu Bảo.

Này đang họp sao lại đi gửi tin nhắn cho cô làm chi? Chẳng lẽ cô ta không biết lão đại rất ghét khi đang họp mà bị quấy rầy hay sao? Nhưng nói đi cũng nói lại, đây chẳng phải là lỗi của cô hay sao? Đã biết đang họp lại quên không tắt điện thoại, nghĩ như vậy Cố Bình An chỉ đành thở dài.

Tan họp xong cô liền tự giác hướng văn phòng lão đại tiến tới, lòng cô thầm nghĩ tiêu rồi, lần này chắc rằng mình sẽ bị mắng đến đầu rơi máu chảy cho xem. Thế nhưng thái độ lão đại (giám đốc) ngược lại ngoài dự đoán của cô, hắn rất ôn hòa mỉm cười lấy ra một túi văn kiện, nhã nhặn nói:” Bình An à, cái này từ nay giao cho cô làm, nếu hoàn thành tốt cuối năm tôi sẽ tặng thêm tiền thưởng cho cô!”. Nhìn vẻ mặt hắn cười cực kỳ gian trá, cái bụng phệ đầy mỡ bên dưới cũng theo những tràn cười mà sóng sánh run lên. Cổ Bình An chứng kiến cảnh này có phần lo lắng cho cái bụng hắn không khéo một khắc sau sợ rằng sẽ chảy xệ xuống đất.

Lão đại vòng cánh tay to béo của mình trước ngực, tay đưa hồ sơ cho Cổ Bình An, tiếp tục nói:”Còn nữa nếu làm tốt hợp đồng này, không chừng.....chuyện vi phạm quy định công ty như mở di động trong khi họp, tôi cũng sẽ xem xét lại mà bỏ qua, không truy cứu nữa!”. Lão nói như không có chuyện gì, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lửa giận trong lòng Cổ Bình An lại đang dâng lên ngùn ngụt, âm thầm đem tên lão ra chửi rửa n lần.

Sau một lúc, cô mới vươn tay cầm lấy túi hồ sơ lão đại đưa qua, không quên nở nụ cười rất chuyện nghiệp trả lời :“Xin Tổng giám đốc cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành”

Nhưng vừa bước ra khỏi phòng, sắc mặt cô liền xụ xuống, nhìn phần hồ sơ trong tay, bên trên hiện lên một cái tên rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi cô không thể quen hơn được nữa.

Thẩm An Bình.

Thẩm An Bình! Thẩm An Bình! Khi nào thì cô mới có thể thoát ly khỏi cái tên này trong thế giới của mình đây. Trong lòng không khỏi có chút buồn bực. Cô vừa không phải vợ lại không phải người nhà của anh, liên như thế nào cứ bị mọi người đem bọn họ hai người gộp lại một chỗ để nói chứ.

Lão đại cũng thật là quá đáng mà, chuyện công ty muốn đoạt được hợp đồng đấu thầu chẳng phải là trách nhiệm của phòng ngoại giao hay sao? Còn cô chẳng qua chỉ là một nhân viên nhỏ trong bộ phận hành chính mà thôi, từ khi nào thì ngay cả vấn đề này cũng trở thành trách nhiệm mà cô phải chạy chọt lo lắng chứ?.

Bất quá chuyện này lỗi cũng tại Thẩm An Bình. Nếu ngày đó không phải anh, công tử phong lưu nổi tiếng khắp nơi, lái chiếc xe thể thao sang trọng hiện ngang xuất hiện dưới lầu của công ty cô, thì làm sao một phút đó cô trong mắt lão đại liền hóa thân biến thành một người ham mộ hư vinh kia chứ!. Cho nên lão ta mới muốn bắt cô lợi dụng mối giao tình này mà giật khách hàng về.

Thẩm An Bình tên này phải nói anh chính là một người tội lỗi chất chồng. Cổ Bình An mỗi khi ngẫm lại đều không khỏi thở dài, oán thán.

Thẩm An Bình là ai ư? Thẩm An Bình, chính là kẻ làm cho nữ nhân khi nhắc đến liền cảm thấy vừa yêu vừa hận, nhưng đến cuối cùng chỉ biết khóc lóc, mong được lưu lại bên cạnh; mặt khác là người đối với đàn ông đủ loại đều rất tùy tiện kết giao, xưng anh gọi em, mục đích chỉ để ra ngoài thỏa mãn ăn chơi.

Đương nhiên, ngoại trừ hai loại người trên, bên cạnh Thẩm An Bình còn có loại thứ ba đó là Cổ Bình An. Đối với Thẩm An Bình, cô không khác nào là vật sở hữu của riêng anh, tình cảm của bọn họ vượt trên tất cả, không thể phân chia ranh giới rõ ràng.

Bất quá mỗi khi Thẩm An Bình nói lời này, Cổ Bình An nghe xong chỉ quăng cho anh một câu:”Đồ vô loại!”

Cổ Bình An và Thẩm An Bình từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, anh chỉ lớn hơn cô 1 tuổi. Hai bên gia đình là chỗ thân thiết, cùng chung hoạn nạn, sau đó lại dọn đến thành phố X này cho nên thân lại càng thân. Quan hệ Thẩm An Bình và Cổ Bình An chính xác là loại thanh mai trúc mã trong truyền thuyết, như là mặc chung cái yếm quần chung tắm táp đó mà, cho nên không thể dùng một hai lời lẽ bình thường mà tả nổi.

An Bình, Bình An.

Nếu như không phải thời nay không thịnh hành loại hôn sự như cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, chỉ sợ hai nhà đã sớm kết thân lâu rồi.

Bất quá dù hai bên nhà rất hòa hợp, nhưng cả hai đứa nhỏ lại cất lực phản đối, có vẻ như rất chán ghét đối phương. Thẩm An Bình từ nhỏ đến lớn thành tích học tập luôn rất tốt, ở trước mắt mọi người anh luôn bày ra bộ dạng thanh niên ngoan ngoãn, nhưng chỉ có khi đứng trước mặt Cổ Bình An anh mới hiện rõ nguyên

hình, chính là một tên phúc hắc trong truyền thuyết đang sống giữa thời hiện đại không sai. Mọi hành vi của anh đều làm cô nhìn thấy thật chán ghét. Nếu như được ông trời cấp cho cô nguyện vọng, có thể làm ột người ở thế gian này biến mất, thì người cô ước chắc chắn là Thẩm An Bình.

Cố Bình An còn nhớ rõ năm đó khi cô được năm tuổi bên ngoài có một trận tuyết lớn. Toàn bộ trẻ con tụ tập ở trong sân lớn thích thú chơi trò ném tuyết. Cố Bình An và Thẩm An Bình rõ ràng là người cùng đội, nhưng tất cả những quả cầu tuyết của anh đều sống chết rơi trên người cô. Cô vừa phải ứng phó kẻ thù bên ngoài, còn bị hành hạ bởi kẻ cùng chiến tuyến với mình quả thật là muốn tức chết người ta mà nên từ sau sự việc lần đó, mối thù của hai người cũng coi như bắt đầu. Cô trước mặt người khác hay nói: “Thẩm An Bình đấy à! Tôi cùng anh ta lớn lên từ nhỏ, toàn thân anh ta không có chỗ nào cao thấp mập ốm mà tôi chưa thấy qua cả, dĩ nhiên hiểu anh ta nhất có ai hơn tôi chứ. Tôi nói à biết, người của anh ta chỗ nào cũng đều đã hỏng hết, đụng đến đâu là hư đến đó, đã thế trong bụng thì chứa toàn là những chuyện xấu xa.”

Theo thời gian trôi qua cả hai dần trưởng thành, Thẩm An Bình từ nhỏ khuôn mặt đã rất tuấn tú, lớn lên lại càng đẹp trai khôi ngô, bộ dạng rất tiêu soái, cho nên con đường phong lưu cũng từ đó mà rộng mở thênh thang, nhưng anh ở trước mặt mọi người lại tỏ vẻ rất ngoan ngoãn, không hề bày ra nửa điểm phong lưu, trêu hoa ghẹo nguyệt, là một người thanh niên đứng đắn thật sự. Những khi như vậy, Cố Bình An tất nhiên lại được dịp lên mặt. Khi đối diện với những cô gái ngưỡng mộ Thẩm An Bình, Cố Bình An làm bộ rất ngạc nhiên, trào phúng thốt lên: “Thẩm An Bình? Cô thích Thẩm An Bình sao? Chính là người mà bất cứ ai từng cùng hắn trò chuyện qua đều mang thai, Thẩm An Bình đó à?”

Anh đối với những cô gái thích mình đều không chút để tâm, nhưng đối với Cố Bình An thì chỉ có thể nói đó là “si tình”. Cũng như Quan Tiểu Bảo từng nói: “Yêu bao nhiêu thì càng thêm hận bấy nhiêu”. Chỉ cần bên cạnh Cố Bình An xuất hiện một hai “cây si”, Thẩm An Bình liền rất trùng hợp, không sớm không muộn, “vừa vặn” cũng bị thất tình. Sau đó anh liền không ngừng xuất hiện bên cạnh, bắt cô phải an ủi, quan tâm mình, làm cho những “cây si” kia chỉ nhìn cũng tự biết khó mà lui. Cũng chính vì thế nên cho đến khi lên tận đại học, Cố Bình An mới thật sự có mối tình đầu vất vả, hơn nữa mối tình này có thể phát sinh được là nhờ Thẩm An Bình thời gian đó đang đi du học.

Đương nhiên những chuyện này sau hãy nói, nếu cho Cố Bình An chọn lại một lần, cô tình nguyện Thẩm An Bình không có xuất ngoại mà luôn luôn bên cạnh cô, âm thầm giúp cô đuổi đi bấy ong bướm, còn hơn để cô vướng vào mối tình đầu khắc cốt ghi tâm kia, luyến ái nhưng cuối cùng chỉ để lại cho cô đầy thương tích.

Gần đến giờ tan làm, Cố Bình An thu thập chuẩn bị về nhà. Trong đầu không ngừng suy nghĩ, haiz...không biết lần này phải ký bao nhiêu khế ước, điều kiện ngang ngược của hắn mới đổi được hợp đồng quảng cáo cho công ty đây. Suy nghĩ là một chuyện nhưng cô biết thành công chắc chắn là hơn phân nửa. Dù cho Thẩm An Bình rất đáng ghét, nhưng cũng phải nói lại, hắn từ sau khi trưởng thành đối xử với cô tốt hơn nhiều, còn tự coi mình như là anh trai của cô, hết sức phô trương can thiệp cuộc sống của cô.

Vừa tốt nghiệp đại học xong, cô liền dọn ra ngoài, dù là con gái một nhưng tính cô độc lập không ỷ lại, phần đầu tìm một công việc để trang trải chi tiêu cho bản thân đồng thời từ chối tiếp tế của gia đình.

Trong khi cô còn đang là một nhân viên thấp cổ bé họng trong một công ty quảng cáo A4 thực tập; Thẩm An Bình dù là từ nước ngoài du học trở về, đã hiên ngang bước vào cửa lớn của một công ty với quy mô đa quốc gia, ngồi vào chức tổng tài, nắm quyền chi phối mọi hoạt động trong công ty. Văn phòng của hắn nằm ở tầng trên cùng tòa nhà CBD cao chót vót.

Đang mải mê suy nghĩ, đột nhiên hiện lên khuôn mặt được phóng to n lần của Quan Tiểu Bảo làm Cố Bình An sợ tới mức lao đảo, suýt té người về sau.

“Quan Tiểu Bảo, mình một lần nữa cảnh cáo bồ, từ nay không được tự nhiên xuất hiện làm ình sợ biết chưa!” Cố Bình An trừng mắt hung dữ nói.

“Mình có kêu á, nhưng người nào đó đâu có nghe a” Quan Tiểu Bảo thấy mình không sai, vỗ tay cười nói: “Cố Bình An, mau nói ình nghe, bồ cả ngày thấp thỏm không yên rốt cuộc là đã xảy ra cái chuyện gì?”

Cố Bình An liếc mắt khinh thường nói: “Quan Tiểu Bảo đồng chí! Mời bồ làm ơn biến dùm, cảm ơn!”

“Hắc, Hắc” Quan Tiểu Bảo cười gian hai tiếng, rồi kẻ sát nói: “Không phải là Thẩm An Bình lại có đối tượng mới chứ? Mỗi lần hắc mà có đối tượng mới là bỏ lại trưng ra cái bộ dáng sống dở chết dở này đây. Nói thật hai người các người nếu như không phải có ý với đối phương, mình đây nhất định sẽ lấy đầu cho bỏ chơi đá cầu!”

Cố Bình An nghe xong cười ngã nghiêng ngả ngửa, dường như vừa nghe được một câu chuyện buồn cười nhất, cô chỉ vào mũi Quan Tiểu Bảo đang hểnh lên: “Quan Tiểu Bảo đồng chí! Chiêu này rất hữu hiệu nha, về sau nếu bỏ muốn mắng mình thì chỉ cần nói là mình thích Thẩm An Bình là được.”

Quan Tiểu Bảo trông bộ dạng khoa trương đang cười đến toàn thân run rẩy lên của cô thì tỏ vẻ xem thường, rầu rĩ nói: “Kể trong cuộc thì khi nào chả u mê, không tin mình đi đây!” Đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên nhớ đến chuyện gì liền quay lại: “Cố Bình An này, nghe nói soái ca công ty hàng không kia sẽ đến đây nhận chức phó tổng đó, bỏ làm trong bộ phận hành chính chắc cũng nghe nói chứ?”

Cố Bình An sắc mặt bỗng chốc trắng bệch, biểu tình cứng ngắt, nhìn cô giống người bị điện giật, nhưng rất nhanh liền hồi phục lại vẻ bình thường, ngay cả Quan Tiểu Bảo cũng không phát hiện, cô bình tĩnh nói: “Chuyện đó là của lão đại, mình chỉ là hạng tôm tép sao rảnh lo tới chuyện lớn vậy” Cô không có biểu tình gì khác lạ, không hưng phấn cũng không uể oải. Nhưng trên thực tế, cô cũng phần vì chuyện nhận hợp đồng từ tay lão đại phân phó nên cả buổi sáng mới về chật vật như thế.

Quan Tiểu Bảo không nghĩ bỏ qua: “Bỏ thật không chờ mong sao?. Là đại soái ca đó nha! Mình nghĩ ở công ty B chắc sẽ có nhiều lợi thế hơn chứ. Ai chẳng biết quan hệ trong thương trường dễ sợ thế nào rồi, lấy thế lực công ty A4 của chúng ta, đâu có ai ngốc mà nhào vô. Nhưng mình nghe nói là hắc sau khi xem xong danh sách nhân viên mới thay đổi chủ ý, quyết định tới đây làm việc, mọi người đều nói hắc đến là vì một người, cũng không biết có đúng vậy không nữa!”

Cố Bình An im lặng nghe, chỉ thấy lời nói Quan Tiểu Bảo như một cánh tay đang siết chặt trong lòng cô, cảm giác đau nhức làm cho cô một khắc không thở nổi, không khí như đè nặng lên ngực.

Hắc, hắc thật sự vì một người con gái mà đến sao?

Buổi sáng lúc ngồi phân hồ sơ, cô tình cờ nhìn thấy đã có phần không yên, dĩ vãng bị chôn sâu dưới đáy lòng liền ùn ùn kéo đến làm cô không thể khống chế mà nhớ lại. Cô nghĩ đến khi chết cũng sẽ không gặp lại người đó, cũng như câu cự tuyệt cô đã nói lúc hắc rời đi: “Hy vọng rằng cả đời này chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không gặp lại!”

Hắc đã biết cô làm ở đây sao? sao còn như vậy nuốt lời là có ý tứ gì? Nếu không phải thế, thì khi gặp lại, cô phải dùng thái độ gì để đối xử hắc đây?

“Ừ” Quan Tiểu Bảo nắm tay Cố Tiểu Bảo lay nhẹ nói “Cố Bình An, bỏ có đang nghe mình nói chuyện hay không đấy”

“Sao?” Cố Bình An có hơi sững sốt, ngượng ngừng nói: “Bỏ vừa nói cái gì?”

Quan Tiểu Bảo giận dữ: “Mình đang nói chuyện sao bỏ lại không cho chút phản ứng nào hết vậy, dù sao hắc cũng là một trong những đại soái ca, đến đây làm bỏ bộ không thấy vui vẻ sao?”

“Sao?” Cố Bình An hơi nhú mi: “Chuyện này với chúng ta có liên quan sao?”

“Chẳng lẽ bỏ chưa từng nghe qua truyền thuyết? Ở công ty có thể nhìn thấy soái ca chẳng khác nào như được uống thuốc trường sinh bất lão ấy?”

“Phốc...” Cố Bình An cười một tiếng: “Tỷ tỷ yêu dấu của tôi ơi, truyền thuyết này bỏ nghe được ở đâu vậy?”

“Bồ..!” Quan Tiểu Bảo biến sắc, giận dữ phủi tay bỏ đi: “Coi từ nay về sau mình còn tìm bỏ tán gẫu nữa không? Xem ra bỏ cùng Thẩm An Bình không khác gì nhau, cùng một loại người, thật sự rất nhàm chán, cứ nhìn đến bộ mặt lúc nào cũng giả vờ bình tĩnh của hai người thật là chán ghét.”

“Ôi chao, Tiểu Bảo mình có chọc giận bỏ sao! Ai nói mình cùng Thẩm An Bình một loại cơ chứ? Mình thà giống heo giống chó cũng không thèm giống Thẩm An Bình nha.”

“Giả dối!”

Đang lúc hai người đấu khẩu, di động Cố Bình An chợt vang lên. Cô nhìn thoáng qua màn hình, thấy tên người gọi liền cầm điện thoại lên nghe.

Bên kia đầu giây một giọng nói tao nhã, bình tĩnh, âm thanh không cao không thấp :”Ồ đâu?”

“Công ty”

“Chờ anh 10 phút” Anh là thế đấy, tích chữ như vàng mà, phun ra vài tiếng xong liền ngưng bật. Cố Bình An hét lên:” Á.....anh muốn gì đây!?”

Bên kia đầu dây, Thẩm An Bình như lễ thường trả lời:”Ăn cơm”

“Ăn cơm sao không đi tìm những cô bạn gái của anh đó. Em làm sao còn phải thêm cái nhiệm vụ ăn cơm với anh nữa ?” Cố Bình An vừa nghe khẩu khí thản nhiên của anh lập tức phát hỏa. Vì tức giận, cô một khắc đã quên mất bản thân còn có chuyện cần nhờ cậy anh; nhưng không trách cô được nha, đây thật ra là bản năng bình thường của cô mà thôi, chính là muốn phản kháng thái độ kêu gọi của anh.

Giọng Thẩm An Bình không nhanh không chậm bên kia truyền tới:”Sáng nay hình như Lý tổng công ty em có gọi điện cho anh thì phải, bắt quá anh sẽ đem quảng cáo này giao cho.....”. Anh cố ý dừng lại. Cố Bình An cơ hồ có thể hình dung ra bộ dáng đáng ghét lúc này của anh, dĩ nhiên là đang ngồi trước bàn làm việc, tay sẽ nhẹ nhàng xoay vòng cây bút trên tay, cố ý phun ra những lời này để chọc cô phát điên lên mà. Cô dù hận cách mấy, cũng lắm chỉ có thể ở đây nghiêng răng mà thôi, vô phương phản kháng. Cô một bụng ủy khuất, ngập ngừng nói từng chữ:”Đi đâu ăn cơm?”

“Ngoan lắm!”

“Ghe tởm!”

Thẩm An Bình khẽ cười, thanh âm thêm vài phần dụ hoặc:”Ngoan, mau sửa soạn, chờ anh đến đón, tối nay phải đi gặp một người!”

“Thật vô sỉ mà!”

“..”

Cố Bình An cúp điện xong, còn hung hãn không quên mắng thêm một câu. Cô vừa đập bàn ngược lên thì bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Quan Tiểu Bảo nhìn mình. Cố Bình An giơ tay lên vẽ vô tội:”Tổ chức à, xin bồ hãy tin tưởng trong sạch của mình, mình cùng cái tên tiểu tử thôi Thẩm An Bình kia một chút cũng không có quan hệ a”

“Trong sạch? Hai người một xu cũng không có a, nhưng quan hệ mập mờ thì có cả khối tiền ấy chứ! Cứ nhìn lại bồ đi, bồ thế này mà nói là không vui?”

Cố Bình An cười to, còn thêm vài phần chế nhạo:”Được rồi, bồ lại lên cơn ghen nữa rồi sao.? Ái phi à ái phi, nàng yên tâm, trăm thủy chung yêu nhất chỉ có nàng thôi!”

“”

2. Chương 02

Cố Bình An đem theo xách tay ra khỏi văn phòng. Quan Tiểu Bảo đã vui vẻ lên xe rồi đi từ lâu giờ đây chỉ còn Cố Bình An đang đứng trước cửa lớn công ty, tựa như hòn vọng phu đang chờ Thẩm An Bình đến.

Hai tay ôm trước ngực, đầu cúi xuống nhìn mũi chân.Đôi giày cao gót màu hồng nhạt tôn thêm làn da trắng nõn, đôi chân lộ ra càng thêm xinh đẹp, vài phần dụ hoặc. Khí trời vào đầu thu,ăn mặc như vậy cô không tránh khỏi cảm thấy hơi lạnh. Hôm nay là thứ sáu, nếu không có gì thay đổi thì theo thường lệ Thẩm An Bình cũng sẽ đến rước cô cùng ra ngoài ăn cơm. Sáng nay lúc ra khỏi nhà, không biết cô nghĩ cái gì mà nhìn thế nào cũng thấy bản thân có phần không đúng, phải mất công trang điểm còn diện một bộ váy liền thân

màu vàng nhạt rất nữ tính này. Cổ Bình An trước giờ không phải là người thích chưng diện, nếu không muốn nói là cực kỳ đơn giản, bản thân ngoài nhờ thừa hưởng được mái tóc dài óng mượt của Cổ gia ngoài ra không có gì đáng để kiêu ngạo cả. Nhưng có người từng nói với cô rằng cô sở hữu một đôi chân rất đẹp, đã là học sinh trung học mà khuôn mặt cứ như là một học sinh sơ trung ấy. Cô không mấy để ý lời khen tặng đó, nhưng có điều cô nhớ rất rõ chính là khi nghe người nói thế, Thẩm An Bình lại không khách khí buông một câu khinh thường :”Có gì mà đẹp? Cùng củ cải chẳng khác gì nhau, mà còn là loại vừa thô vừa ngắn, lại còn dám mặc vậy?”

Chính vì những lời này của Thẩm An Bình, tự tin thiếu nữ trong cô bị thương tổn cho nên một thời gian dài sau đó cô không bao giờ mặc váy. Đến khi lên đại học, được tuyển vào đội cổ động viên trường, khi biểu diễn bắt buộc phải mặc váy, chính cô lúc đó không ngờ đôi chân dài của mình lại đổi được một tràng âm thanh tán thưởng nhiệt liệt. Cô phát giác chuyện này nên liền oán trách Thẩm An Bình: tại sao những gì anh cho là khó coi thì trong mắt người khác thì ngược lại đều rất đẹp cơ chứ a?

Trước cửa công ty gió mạnh, trời chạng vạng tối, thời tiết bắt đầu lạnh hơn, Cổ Bình An hai tay theo bản năng bắt giắc ôm chặt thân mình. Cô thoáng liếc qua đồng hồ, cách 10 phút mà Thẩm An Bình nói còn 1 phút nữa, chỉ cần nhịn thêm một phút nữa thôi.

Quả nhiên một phút sau, Thẩm An Bình đúng giờ xuất hiện. Trên người anh mặc chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt, chiếc quần tây được cắt may tỉ mỉ, thể hiện phong cách thư thái an nhàn cùng bộ váy mà Cổ Bình An đang mặc trên người hai người giống như là một cặp tình nhân. Cổ tay áo xoắn cao tới khuỷu tay, nếu là nam nhân khác ăn mặc như thế Cổ Bình An sẽ thấy rất bình thường, nhưng Thẩm An Bình thì lại khác: tên này từ nhỏ đến lớn khôi ngô, tuấn tú, mắt sáng mày kiếm, không nghiêm nhưng lại làm cho người cảm giác sợ hãi, nụ cười pha chút thâm hiểm, nhưng thập phần mê người. Anh không hề lưu tâm đến những kiểu tóc trào lưu hiện nay, chỉ cắt ngắn, lộ ra một đôi mắt sắc bén, mỗi khi nhìn đến ai đều làm họ có cảm giác như đang bị phóng điện. Môi anh rất mỏng, người ta nói đây là bờ môi của những kẻ bạc tình, quả là không sai mà.

Thẩm An Bình hơi tựa mình vào thân trên xe, một tay mở cửa cho cô. Cô ba bước đi thành hai bước tiến nhanh vào, không quên liếc anh một cái.

Thẩm An Bình lên xe, nhìn cô đang bị đông lạnh đến nhe răng trợn mắt, không khỏi cười khê:” Ai cho em ăn mặc thế này, thiệt đúng là quả báo mà!”

Cổ Bình An trừng mắt nhìn anh, lại không biết phải nói gì thêm nên đành quay đầu sang chỗ khác, không thèm để ý đến anh nữa.

Anh đột nhiên chồm đến gần, động tác không nhanh không chậm, ngón tay thon dài giúp cô cài dây an toàn. Giờ phút này khoảng cách hai người rất gần, hơi thở anh trong nháy mắt phủ lên toàn bộ giác quan của cô. Cô cảm thấy hai má mình nóng lên, sưng sốt làm cô thẹn quá hóa giận đẩy Thẩm An Bình ra :”Cái kiểu câu dẫn con gái này của anh đối với em mà nói là vô dụng, xong chưa sao còn không tránh ra!”

Khóe miệng Thẩm An Bình hơi động, hần cười cực kỳ thoải mái, mà cái kiểu cười chết tiệt này lại làm cho người ta nhìn đến thập phần mê mẩn mà, cảm giác như từng cơn gió xuân đang thổi tới thắm vào cả ruột gan. Anh quay đầu khởi động xe, tay vững vàng cầm lái, mắt hướng thẳng phía trước.

“Lát nữa phải gặp một người” anh như không để ý hướng Cổ Bình An giải thích chuyện sắp sửa phát sinh” Là của dì giới thiệu, mẹ anh lại ngại không dám từ chối”

Cổ Bình An hiểu ra, lập tức cởi bỏ dây an toàn, lớn tiếng nói:”Dừng xe! Em mặc kệ! Em không đi!”

Thẩm An Bình như cũng dự đoán được phản ứng của cô, anh bình tĩnh cười rồi phun ra hai chữ:”Hiệp ước!”

Cổ Bình An liền ừ ừ...

Tới điểm hẹn, dù đã từng giúp anh làm qua loại chuyện này, nhưng hôm nay Cổ Bình An đột nhiên có chút hoảng sợ. Bởi vì trái ngược lời Thẩm An Bình, đây chẳng có gì giống những cuộc hẹn trước đây cả. Nhà hàng của khách sạn được trang trí rất sang trọng, tinh xảo, thế nhưng không cần hẹn trước mà đã có chỗ, còn chưa nói nơi đây nổi tiếng các món cay Tứ Xuyên không dễ kiếm. Cô cảm giác được, người con gái mà Thẩm đi giới thiệu lần này thật không phải người tầm thường, so với địa vị anh chắc cũng không kém

bao nhiêu, cho nên lần này cô không dám mơ tưởng sẽ thành công giúp anh phá hỏng đoạn nhân duyên còn chưa bắt đầu này, dù biết rằng bản thân đương sự là Thẩm An Bình một mực từ chối.

Sau khi ngồi vào bàn, Cố Bình An càng thêm tin tưởng vào suy luận ban đầu của mình. Cô gái trước mắt, khuôn mặt luôn nở nụ cười, lộ hai cái đồng tiền nhìn qua làm người khác cảm thấy rất hòa nhã dễ gần, cô mặc bộ đồ màu hồng phấn, bên ngoài khoát nhẹ chiếc áo lông, mái tóc đuôi ngựa buộc cao đang đưa theo từng động tác; giọng nói có hơi nhỏ, tuy có phần hơi nhặt nhẽ nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến ấn tượng của Cố Bình An dành cho cô.

Rõ ràng đã làm quen với loại việc này, nên khi Thẩm An Bình giới thiệu, cô rất tự nhiên hào phóng bắt tay trò chuyện.

Kỳ thật Cố Bình An cũng không nói cụ thể gì, chỉ giới thiệu: "Đây là Cố Bình An", cũng không nói rõ quan hệ hai người, không giải thích cô vì sao lại xuất hiện ở đây, anh thậm chí cố tình tỏ vẻ phong độ đem thực đơn giao cho Cố Bình An, bá đạo bắt mọi người phải theo khẩu vị của cô.

Cố Bình An nhìn qua thực đơn một lượt, toàn là món ăn mình thích, suy nghĩ lại nếu như cô gái kia đã không có ý kiến thì cô cũng không cần giả vờ khách sáo nữa.

Nhưng đột nhiên vị tiểu thư trước mặt kia gọi người phục vụ đến, âm thanh nhỏ nhẹ như đang tán gẫu: "Cố tiểu thư đồ ăn ở đây rất ngon, có điều tôi rất kén ăn, hay là gọi thêm hai món, thế nào?"

Thẩm An Bình trước sau vẻ mặt vẫn nụ cười bình đạm như không để ý, Cố Bình An thấy vậy phóng ánh mắt tức giận nhìn anh.

Bữa cơm đang ăn được một nửa, cảm giác như chân mình bị ai đá, khởi nghĩ cô cũng biết đó là ai, nhưng cô hiện tại rất thích tiểu thư đang ngồi trước mặt đây nên cứ mặc cho anh tiếp tục đá đều giả vờ như không nghe thấy.

Thẩm An Bình thấy cô không phản ứng, cố tình đưa một chén canh sang bên cô. Ngay lúc đến gần, cô nghe anh thấp giọng nói: "Hiệp ước"

Cố Bình An tức giận liếc anh, sau đó lập tức cúi đầu ra vẻ nhận lệnh. Ai biểu cô có việc cần nhờ vả chứ, đành phải cam chịu để cho anh áp bức thôi. Cô cầm lấy cái muỗng vờ như đang muốn ăn, đột nhiên xoay người che miệng, nôn khan một trận.

Thẩm An Bình rất phối hợp lập tức cầm một ly nước nhanh chóng đến trước mặt cô, lộ vẻ ân cần, lo lắng: "Không sao chứ? Thấy không thoải mái chỗ nào? Đã nói cứ nghỉ ngơi lại không chịu, cứ theo anh đến đây, bây giờ xảy ra chuyện, thật muốn làm cho anh đau lòng mà."

Anh vừa nói xong, Cố Bình An cảm thấy giờ phút này cô không cần phải giả bộ, thật sự rất muốn ới mà. Khóe mắt vì nôn khan không ngừng mà cũng lấp lánh, ướm át nhìn Thẩm An Bình, như có thiên ngôn vạn ngữ đang nghẹn, lại không biết phải nói sao, chỉ ẩm ẩm cầm lấy khăn tay che miệng.

Một lúc sau, cô nghe Thẩm An Bình hít sâu một hơi, hướng người đối diện nói: "Tiểu thư, tôi thật xin lỗi, thật ra tôi đã có bạn gái từ lâu nhưng vì cha mẹ không đồng ý." Thẩm An Bình cố tình vòng tay ôm thật chặt Cố Bình An nói tiếp: "Tuy rằng hiện tại cha mẹ vẫn còn chưa chấp nhận cô ấy, nhưng chúng tôi đã quyết định đời này sẽ luôn cạnh nhau, không bao giờ phân ra."

Tiểu thư đối diện vẻ mặt khó tin, không ngờ lại rơi vào cái tình trạng này, trợn mắt há mồm nhìn bọn họ, lát sau mới thấy nàng đôi mắt hơi ươn ướt nói: "Trước đây vẫn nghe người ta nói anh là một công tử ăn chơi, phong lưu, thì ra cũng chỉ là bề ngoài." Trông cô rất là xúc động, nhưng giọng nói lại đầy nghĩa khí: "Vị tiểu thư này chắc là đang mang thai, yên tâm đi, dù sao cũng đã gạ nấu thành cơm chắc hẳn về sau sẽ không thành vấn đề nữa, anh nên đem cô ấy đi, để cô ấy an ổn sinh con xong thì sợ gì mà không thuyết phục được hai bác!"

Thẩm An Bình tỏ vẻ đã hiểu, gật gù đồng ý, nhưng mí mắt hơi nhú lại như có chuyện gì muốn nói lại thôi: "Nhưng mà người lớn bên kia...."

"Không thành vấn đề!" cô vỗ bàn sáng khoái: "Cứ để đó cho tôi giải quyết"

“Cám ơn cô!” Thẩm An Bình này đúng là tên hồ ly giả hoạt mà, chỉ hai ba câu đã gạt được người khác. Cổ Bình An từ nãy giờ vẫn trầm mặc một bên không lên tiếng.

Giải quyết được cái đuôi, Thẩm An Bình thấy thật cao hứng, lập tức đồng ý tiếp nhận hợp đồng của công ty Cổ An Bình, rồi lại mang theo Cổ An Bình đến một nhà hàng khác đi ăn một bữa no nê.

Thật ra thức ăn nơi đó rất ngon, nhưng mỗi lần có chuyện gì vui anh đều cố ý đem cô đến đây ăn uống.

Nhưng khi nào thì quan hệ cô cùng Thẩm An Bình, lại tới mức lãng mạn như thế này chứ?

Nhiều người cho rằng Thẩm An Bình với Cổ Bình An là một cặp, thậm chí đôi khi chính cô cũng cảm thấy thế, cũng coi như có chút môn đăng hộ đối đi. Cô biết tình yêu thanh mai trúc mã không phải là không tồn tại, chị họ của cô đang sống tại thành phố B xa xôi kia là một ví dụ, tuy rằng cùng anh rể đã từng cách xa một thời gian nhưng hiện tại họ xem ra rất hạnh phúc đi. Chuyện tình của anh rể cùng chị họ như một sự tích, không trách cô hâm mộ và sùng bái; thậm chí trước kia cô còn đem anh rể coi như là mẫu người tiêu chuẩn để chọn kết hôn.

Ý nghĩ luôn xa vời với thực tế, chuyện cô cùng Thẩm An Bình so với chuyện anh rể và chị họ thật không giống nhau. Không nói gì nhiều, chỉ nói chuyện tay chân có chạm qua vô số lần cô vẫn thấy không gì khác biệt, cảm giác anh chạm vào so với cô tự chạm vào chính mình không khác lắm. Cô nghĩ cho dù ở trước mặt anh mà cởi bỏ hết quần áo, anh cũng sẽ không có phản ứng. Đôi khi cô còn ác ý nghĩ rằng nếu có một ngày anh cùng cô này nọ, lúc đó cô không biết cảm giác lại nhầm chán đến cỡ nào đi.

Nhưng nói không thích Thẩm An Bình, cô lại có chút mị mớ không hiểu mình đối với anh là cái loại tình cảm nào. Ví như khi nghe Thẩm An Bình đối bạn gái, cô lại thấy thật uể oải, chán nản tự an ủi mình nói: “Chỉ là chuyện hàng tháng của đàn bà thôi đừng nên để ý quá”. Người tình mắt nhìn sẽ nhận ra ý tứ trong đó, nhưng Thẩm An Bình lại cố tình không để ý, còn tỏ vẻ không hứng thú, thiệt làm cho cô tức chết mà.

Từ từ cô cũng không để ý, nhiều khi còn cùng bạn gái Thẩm An Bình qua lại vui vẻ.

Suy nghĩ một hồi, Cổ Bình An dời mắt nhìn Thẩm An Bình. Giờ phút này anh đang chuyên tâm uống trà, cử chỉ hết sức nho nhã, một cái nhăn mày thôi cũng làm người khác chú ý. Từ khi theo anh ngồi xuống, chung quanh không biết có bao cô gái đang vụng trộm quan sát mỗi cử chỉ lớn nhỏ của anh, nhưng anh lại vô như không để ý, thong thả ngồi nhấm nháp cá phê. Tay nâng cốc, môi chậm rãi hớp từng ngụm thưởng thức, mỗi một động tác đều liên mạch, lưu loát, trông rất đẹp mắt.

Cổ Bình An khó hiểu hỏi: “Anh không thích đi xem mắt, cứ trực tiếp từ chối tại sao lại phải lôi em vào?”

Thẩm An Bình hơi nhíu mày, lơ đãng rồi trả lời: “Cư tuyệt con gái không phải là việc làm tốt đẹp của một người đàn ông”

“Hừ” Cổ Bình An khinh thường: “Thôi đi, anh sợ mẹ anh chứ gì!”

Thẩm An Bình vẫn ung dung, hơi nhún nhún vai: “Em muốn nói vậy cũng được”. Nói xong, anh đổi đề tài: “Mẹ em nhờ anh chuyển lời cho em, nếu như lễ quốc khánh mà em không về nhà đi sẽ gọi tất cả mọi người trong nhà kéo đến công ty chỗ em làm, em hãy tự lo liệu”

Cổ Bình An kinh hãi: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Hôm qua”

“Anh đúng là hỗn đản mà, tại sao lại không nói sớm chứ, lễ quốc khánh không phải là ngày mốt sao, em còn chưa chuẩn bị gì” Cổ Bình An thở hỗn hển, trừng mắt nhìn Thẩm An Bình quở trách.

Thẩm An Bình bộ dáng bình thản không sợ chết: “Anh cũng phải về, sẽ đi cùng với em, nên em không cần thiết chuẩn bị gì cả”

“Anh thì biết cái gì chứ! Em hiện đang giảm cân, sứt hân hai kí này, mẹ mà biết được còn không lột da lột xương em sao?”

Thẩm An Bình nghe xong nhìn cô đánh giá, mắt dừng trước ngực cô, lắc đầu thở dài, vô cùng nghiêm túc nói: “Nhìn đi nhìn lại chỉ có một chỗ duy nhất là bị teo nhỏ thôi, thật là đáng thương mà!”

Cố Bình An theo tầm mắt biết là anh đang nhìn ngực mình bèn tức giận, cô uốn ngực thẳng lưng, bắt chước theo Quan Tiểu Bảo phản bác: “Em giống ba không được sao”

....

3. Chương 03

Kỳ thật Thẩm An Bình đối với Cố Bình An cũng không bình thường. Với con gái hần luôn tỏ ra rất nho nhã, lịch sự, phong độ, nhưng với Cố Bình An thì lại dị thường không giống, luôn cười nhạo cô. Khi Cố Bình An dậy thì hơi trễ, hần thường cười nhạo cô, nói cô chẳng khác hội trưởng hội nhi đồng là mấy. Chỉ cần gặp cô cùng người có vóc dáng nhỏ nhắn đứng nói chuyện hần liền giễu rằng hiệp hội nhi đồng đang họp đấy.

Sau Cố Bình An bắt đầu dậy thì, tuy rằng cơ thể phát triển có phần cao ráo hơn nhưng ngực vẫn chưa phát triển hoàn toàn, hần liền sửa miệng gọi cô là thái bình công chúa, mỗi lần gặp cô liền hô to “công chúa thiên tuế”

Vào thời điểm hần xuất ngoại, cô bắt đầu trưởng thành, thành một thiếu nữ thanh xuân mơn mớn, duyên dáng động lòng người, dù cô có phần tự ti khép kín vẫn không tránh khỏi rất nhiều người đeo đuổi. Chờ đến khi Thẩm An Bình trở về, thái độ độc ác vẫn không thay đổi, nghiêng đầu nhìn Cố Bình An ra vẻ quan sát cô một cách cẩn thận, tay vỗ nhẹ lên hai bên má cô, mỉm cười nói: “Bình An của anh, thế nào sao vẫn luôn là khó coi như vậy”

Hần xưng hô cô một cách rất thân thiết, có ý thể hiện chủ quyền, lúc nào mở miệng cũng là “Bình An của anh”, người khác nghe nghĩ hần chắc yêu chiều cô lắm, không trách đôi khi Cố Bình An suy nghĩ miên man. Nhưng những sau câu đó đã gạt đi mọi mơ tưởng trong cô.

Thái độ Thẩm An Bình đối với Cố Bình An thì càng lại mơ hồ, không thể nói rõ được, không biết là khác chỗ nào. Những cô gái bên cạnh hần không ai có thể ở quá hơn ba tháng, trái lại Cố Bình An đã cạnh hần lâu như vậy nhưng rõ ràng hần không hề cảm thấy chán ghét.

Rất lâu trước đây Quan Tiểu bảo đã nói với cô: Thẩm An Bình cái người này nói cái gì cũng được, muốn hần làm gì cũng không sao, duy nhất nếu đụng đến Cố Bình An là hần lập tức sẽ trở mặt.

Về điểm này Cố Bình An đương nhiên có phần tin tưởng.

Những lời này đến từ anh của Quan Tiểu Bảo chính là Quan Đại Bảo, bạn quen biết từ nhỏ với Thẩm An Bình, tuy rằng cái tên thật khó nghe nhưng không hề ảnh hưởng đến bộ dáng hần, cứ nhìn Quan Tiểu bảo thì cũng biết, tuy rằng con người có thể coi là rất đáng khinh nhưng Quan Tiểu Bảo dù sao cũng có tiêu chuẩn của một mỹ nữ a.

Quan Đại Bảo và Thẩm An Bình từ nhỏ coi nhau như anh em cho nên những gì hần nói tuyệt đối không sai. Ngược lại Cố Bình An lại không cho là vậy, bởi vì Thẩm An Bình đối cô như em gái nên dĩ nhiên lúc nào hần cũng giám sát canh giữ cô, so với ba cô còn chặt chẽ hơn.

Bất qua việc Thẩm An Bình xem cô như em gái ít nhiều cũng có lợi đó là không ai dám ăn hiếp cô. Cố Bình An thì xem như đó là chuyện đương nhiên nên chẳng để ý, đôi lúc bị Quan Tiểu Bảo bên cạnh cô lại nhải làm Cố Bình An hơi nghi ngờ. Có lúc nhện không được bèn dò măt thẹn thùng tìm đến Thẩm An Bình muốn hần giải thích, mong nhận tình cảm thanh mai trúc mã, hoặc ít ra cũng nghe được hần nói những câu lãng mạn nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại. Đối với chất vấn của cô Thẩm An Bình rất bình tĩnh vô cảm trả lời: “Anh đây thật ra có lòng tốt không muốn người quen gặp họa, quen em thật xui xẻo mà!”

Còn nhớ khi hần nói câu này, cô đang cầm ly sữa dâu hần đưa cho, vừa nghe xong cô tức giận muốn đem cả ly dâu hắt vào người Thẩm An Bình nhưng hần đã nhanh nhẹn tránh được. Đương nhiên nếu có người

khác thì sẽ không khó nhận thấy ngay thời điểm giờ ly lên cô đã cố tình hất lệch sang một bên, chỉ là một chút thôi nha.

Buổi tối 9 giờ, Thẩm An Bình đúng giờ đưa cố Bình An đúng giờ về khu nhà thuê. Thẩm An Bình rất nghiêm túc với quan niệm tận dụng thời gian. Điều này hoàn toàn trái ngược với Cố Bình An, cô đối với chuyện gì cũng lè mề hơn hẳn, ăn cơm chậm, đi đường chậm, ngay cả yêu cũng là muộn hơn người khác, từ từ hẳn cũng quen dần với sự chậm chạp của cô. Giống như muốn hẹn cô vào 12 giờ trưa hẳn sẽ bảo là 10 giờ. Dù vậy hẳn cũng chắc rằng đến 12 giờ sẽ thấy cô phía xa từ từ đến.

Chả hiểu cô vì sao lại thành như vậy. Nhưng phải nói, dù thế nào đi nữa, số phận đã gắn liền cô cùng 3 người đàn ông, không thể cách ly.

Ba cô, Thẩm An Bình và Tất Nhiễm.

Cố Bình An về đến nhà liền thay quần áo ra, cả ngày mang đôi giày cao gót thật là khổ sở mà, bàn chân cũng phồng lên, thấy hơi chút buồn ngủ liền rửa mặt rồi lên giường.

Nằm trên giường hồi lâu còn chưa ngủ mới phát hiện cửa sổ vẫn chưa đóng, hèn chi này giờ cô thấy lạnh lạnh. Mang dép vào, còn chưa tới cửa sổ đã không tự chủ phải "Hắt xì" một tiếng. Lấy tay xoa xoa mũi rồi đóng cửa sổ, ngay cả màn cô cũng kéo lại nhưng vẫn tránh không khỏi vẫn thấy lạnh. Cố Bình An biết mình muốn bị cảm lạnh, chỉ tại ban ngày không biết nghĩ gì mà lại mặc váy, tưởng mình cũng giống mỹ nữ sao.

Cô ảo não tắt đèn, kéo chăn nằm ngủ.

Tuy có chuẩn bị nhưng bệnh đến thì núi cũng đổ, chỉ qua mới mấy tiếng nhưng cảm giác cơ thể thật mệt mỏi. Đến chừng ba bốn giờ sáng, Cố Bình An mơ mơ màng màng tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân nóng như lửa đốt thật khó chịu, mồ hôi từ đỉnh đầu túa xuống như mưa, đầu óc nặng như búa bổ, cô lau mũi rồi đứng lên, toàn thân một trận choáng váng đứng không vững, cả người mềm nhũn.

Cô lấy nhiệt kế ra đo, cả căn phòng tối om phải nhìn một hồi mới thấy thì ra cô bị sốt đến 38 độ.

Đứng lặng đi một hồi, rồi như là thói quen lấy điện thoại di động bấm số gọi Thẩm An Bình.

Điện thoại reng hai tiếng đã có người bắt máy, giọng nói nặng nề, khàn đặc của Thẩm An Bình truyền tới: "Bình An"

"Àn.." giọng Cố Bình An yếu ớt truyền đến, Thẩm Bình An lập tức tỉnh thanh tỉnh hẳn thanh giọng lớn tiếng: "Làm sao vậy? Tại sao lại không ngủ được?"

"Em..." Còn chưa dứt lời, chợt nghe từ đầu dây bên kia có tiếng nữ nhân đang rên rỉ, thở dốc, âm thanh từng đợt vang lên kiểu mị nhưng cũng đầy ám muội, cô có ngốc cũng hiểu được Thẩm An Bình giờ này đang làm gì. Cô cảm giác mặt mình nóng lên, bối rối không biết nên làm sao cho đúng, cô lắp bắp: "cái kia...à..... không.....không có gì....chỉ muốn nhắc anh ngày về nhà....nhớ đó..."

"Bình An?" giọng Thẩm An Bình nghi hoặc. Sau đó điện thoại truyền đến một loạt âm thanh như có người đang mặc vào quần áo, cố biết Thẩm An Bình vừa thay đồ vừa nói chuyện với cô "Em bị bệnh phải không?"

Cố Bình An cảm thấy rất rối loạn, nhưng vẫn mạnh miệng: "Không có!"

Thẩm An Bình không đáp lại.

"Anh muốn đến đây?"

"Àn!" Thẩm An Bình trả lời qua loa.

"Vậy anh nhớ đi tắm rồi hãy đến" cô cũng không hiểu vì sao lại thốt ra những lời này. Trên thực tế cô thấy hơi áy náy vì đã phá đám chuyện tốt của Thẩm An Bình, nhưng cảm giác thì lại tốt lên nhiều. Cô biết rõ Thẩm An Bình bên ngoài rất phong lưu. Đối với việc bị phá đám hẳn chẳng những không tức giận mà còn tỏ ra rất sốt ruột, lo lắng, chỉ cần cô nói đau một chút là hẳn lập tức xuất hiện, bất kể lúc nào.

Không biết đã qua thời gian bao lâu Cố Bình An mới mơ mơ màng màng vớ tay tắt đèn rồi thiếp đi, trong mơ cũng cảm giác được cả người nóng ran, mồ hôi túa ra, cơ thể dần dần mất đi ý thức, càng ngày càng trở nên mơ hồ,

Trong phòng im lặng, tối thui, chỉ có trần nhà một mảng vôi trắng, còn lại mọi thứ đều bị bóng đêm hoàn toàn bao phủ, cô mơ mơ màng màng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Hẳn cả người mệt mỏi từng bước tiến đến cạnh giường.

Một bàn tay to, lạnh lẽo đặt trên trán cô, cảm giác mát lạnh làm từ bàn tay hẩn truyền đến thật dễ chịu, hơi nóng trên trán cũng dần giảm bớt, cô thả lỏng người, nhẹ ưm một tiếng, lát sau mới thử dò hỏi”Thẩm An Bình?”

Thẩm An Bình vớ tay bật công tắc đèn ngủ trên bàn, ánh sáng rọi vào khuôn mặt tuần lãng của hẩn. Nhìn thấy cô mơ hồ, hẩn nhú mày, tiện tay vớ lấy áo khoác, tay kia duỗi ra kéo cô ôm vào lòng, thờ dài nói”Nhìn em cũng rắn chắc, sao lại bệnh rồi”

Giọng hẩn ôn tồn, pha chút sủng nịnh, cô nhớ rõ một Thẩm An Bình thế này cô chưa từng gặp qua. Cô cũng ngoan ngoãn để hẩn giúp mặc vào áo khoác, đỡ cô ngồi dậy, rồi ngồi xổm trước mặt cô nói” Đi, anh đưa em đi bệnh viện.”

Thẩm An Bình đưa bờ lưng dài rộng, tựa như một bức tường vững chắc về phía cô. Cố Bình An mơ mơ màng màng nhưng cũng ngoan ngoãn làm theo lời hẩn. Cô ngửi được một cỗ mùi hương ấm áp, quen thuộc xông vào mũi cảm giác thật dễ chịu.

Mái tóc ngắn ngắn còn đọng vài giọt nước, cô biết hẩn mới tắm xong liền lập tức đến đây, nhớ lại câu cuối cùng qua điện thoại khi nãy của mình cô cảm thấy có chút hối hận.

Cô vòng tay lên ôm chặt lấy cổ Thẩm An Bình cũng giống như lần trước khi bị gãy chân, cô cũng ôm hẩn thế này, mặt tựa lên vai, kê sát vào mặt hẩn, giây phút đó cô cảm thấy rất an tâm, mọi sợ hãi đều không tồn tại.

Thẩm An Bình đem cô đến bệnh viện, không biết có phải nhạy cảm với mùi thuốc sát trùng hay không trong khoảnh khắc đầu óc lập tức thanh tỉnh. Khi bác sĩ khám xong, Cố Bình An về mặt tội nghiệp quay sang Thẩm An Bình” An Bình đại ca”. Mỗi lần cô kêu hẩn hai chữ “đại ca” , nhất định là có chuyện muốn cầu hẩn, quả nhiên không sai cô ngập ngừng nói :”Vô nước biển, để họ vô nước biển cho em đi, em thật không muốn bị chích đâu”

Thẩm An Bình thật thấy dở khóc dở cười :” em lớn như vậy còn sợ bị tiêm thuốc sao?”

“ Vậy sao anh lớn như vậy mà ngay cả một con gián cũng sợ?”

Sắc mặt Thẩm A Bình chợt trắng nhợt, nhưng lát sau hẩn tà mị nói:” Em chắc sốt cao quá nên bắt đầu nói sáng rồi”

Cố Bình An nghe thế trở mặt, nhăn nhó nói:”Em mặc kệ, em không tiêm, em chỉ muốn vô nước biển thôi. Nếu không em sẽ đem chuyện anh sợ gián nói cho bạn gái anh biết.”

“.....”

Ngồi ở một bên bác sĩ rút cuộc nhịn không được, đưa bệnh lịch đến trước mặt Thẩm An Bình:”Hai người giống đủ chưa? Tôi không có thời gian mà đùa với cô cậu, còn cô lớn như vậy rồi sao mà con sợ tiêm hả?” rồi quay sang liếc Thẩm An Bình” Còn anh, bạn gái của mình sao cũng quẫn không được?”

Thẩm An Bình chỉ cười cười, cũng không giải thích hiểu lầm của vị bác sĩ kia về quan hệ bọn họ, chỉ buông một câu:” Cứ tiêm đi”

Chỉ một câu nhẹ nhàng thôi nhưng người chịu khổ lại là Cố Bình An, hẩn thế nhưng còn đích thân đem nạng lới vào phòng tiêm. Lúc sau Cố Bình An mặt mày ủ rũ, nhăn nhó, ôm cái mông mới vừa bị chích khắp khiêng bước ra.

Bởi vì gần đây bệnh viêm phổi đang hoành hành nên vất vả lắm Thẩm An Bình mới kiếm được một ghế trống liền dìu Cố Bình An ngồi xuống.

Cố Bình An từ nãy đến giờ vẫn không thèm để ý đến hắn, chỉ trừng mắt giận dữ nhìn, lộ vẻ rất tức giận, vừa đặt mông ngồi xuống không để ý đã đụng đến chỗ khi nãy bị tiêm nên gầm lên: "Thẩm An Bình, anh thật là nhỏ nhen mà, đã không cho em nằm phòng đặc biệt thì thôi bây giờ con muốn bắt em ngồi đây vô nước biển sao?" Hắn là ông chủ mà, ít ra cũng phải lợi dụng để được ưu đãi chứ.

Thẩm An Bình nheo mắt lườm biếng nói: "Em cũng có tay chân mà sao không tự mà đi kiếm?"

Cố Bình An nhất thời ghen hòng la lớn: "Thẩm An Bình, cả đời này em ghét nhất là anh"

Thẩm An Bình hơi run, sau đó nghiêm mặt nói: "Nếu em có thể dùng cả đời mà ghét anh thì cũng anh cũng không từ chối!"

"....." Cố Bình An không biết nói gì thêm, chỉ xoay qua trừng hắn, cùng tên này đấu võ miệng cô chưa từng thắng qua lần nào cho nên tốt nhất vẫn là để dành lại hơi sức đi.

4. Chương 04

Bình nước biển trên cao từng giọt từng giọt chảy xuống. Trong đầu Cố Bình An hỗn loạn cùng một mối, cô ngủ quên đi. Trước giờ chỉ có khi bị bệnh cô mới không bắt nháo mà nằm im. Cô đầu tóc hỗn loạn, câu được câu mất dựa vào vai Thẩm An Bình ngủ, không khác một đôi tình nhân đang tựa vào nhau. Thẩm An Bình ngồi yên không nhúc nhích để mặc cô dựa vào vai, nhiều khi thấy cô hơi xoay người hắn lập tức thẳng lưng để cô dựa vào thoải mái hơn.

Cố Bình An tỉnh lại đã thấy người khỏe hơn, không biết Thẩm An Bình làm cách nào đã kiếm cho cô được giường bệnh này, tuy không có nệm êm gối mềm nhưng so với ngồi trên ghế khi nãy đã thoải mái rất nhiều. Chẳng phải vì bệnh quá mà hồ đồ không, ngay cả được Thẩm An Bình ẵm lên giường mà cũng không hay biết.

Thức dậy đã không thấy Thẩm An Bình, hắn mới sáng sớm đã chạy đi đâu làm cô không khỏi có chút uể oải.

Kỳ thực Cố Bình An không phải là người thích đeo bám người khác, không biết từ khi nào cô lại hình thành thói quen có hắn ở cạnh. Cô luôn hy vọng ở trước mặt Thẩm An Bình không trở thành quá tầm thường cho nên cô không hỏi, bắt buộc không đi tò mò chuyện của hắn, không vì chuyện của hắn mà kích động, cũng không đeo bám hắn tận lực bắt buộc bản thân mình xem nhẹ mọi chuyện như vậy cô sẽ không phải vì hắn mà lo lắng.

Lúc nào cũng tươi cười khi nghe đến chuyện của hắn, cảm giác như hắn là một phần trong đời sống mình, không cho phép bản thân mơ tưởng xa xôi việc hắn đặc biệt chiều chuộng mình, đồng thời không đem tình cảm mình thổ lộ cùng hắn.

Mọi người thấy thế đều cho rằng cô thật khờ, tâm trí trì độn, phản xạ chậm chạp nhưng chỉ có cô biết bản thân mình không phải là vậy. Đối với những việc nhỏ nhặt cô tuy có chút hồ đồ nhưng thật ra trong việc trọng yếu cô rất sáng suốt. Cố Bình An chính là người như thế, biết phân biệt nặng nhẹ cho nên mới giữ được trái tim của mình trong tình yêu.

Cho nên cô sẽ không thổ lộ tình cảm mình trước mặt Thẩm An Bình, điều đó là liều lĩnh, đó cũng chính là nguyên nhân mà cô trở thành người phụ nữ cạnh hắn lâu vậy. Bởi vì đối với Thẩm An Bình chính là cô không tỏ ra mình yêu thương hắn, chỉ điều này thôi cũng làm hắn thật yên tâm mà đối với cô thật tốt.

Đang lúc chán nản nằm ngó trần nhà thì nghe thấy có tiếng bước chân, tiết tấu không nhanh không chậm lại hết sức bình ổn, vừa nghe được cô đoán ra ngay đó là Thẩm An Bình đã trở lại.

Cố Bình An ngay lập tức nhắm mắt lại giả vờ ngủ, không ngờ Thẩm An Bình chưa tiến vào đã đụng phải y tá trưởng đang kiểm tra phòng bệnh. Giọng nói y tá không cao không thấp lại rất ôn nhu, cười hỏi: "Đã tìm được nơi gọi là Phúc Hỉ Tân chưa?"

Thẩm An Bình dừng chân, cười trả lời: "Cám ơn cô, đã tìm được rồi"

"Đi xa như vậy, anh thật nhẫn nại. Bạn gái anh khờ khạo vậy thế mà lại có phước."

"Cô ấy vừa tiêm thuốc xong liền rống lên kêu khổ, nói muốn ăn mức bí đao của chỗ này, tôi cũng là vì muốn bảo vệ cho lỗ tai mình được yên tĩnh thôi."

"Hahah tuổi trẻ thật tốt mà" y tá trưởng vẫy vẫy tay cười rồi rời đi.

Cố Bình An mặc dù giả bộ ngủ nhưng tai vẫn nghe rõ mọi chuyện hai người đang nói trong lòng cũng tràn ngập mâu thuẫn.

Thẩm An Bình từ từ tiến lại gần, nhẹ nhàng kéo ghế đến ngồi cạnh giường Cố Bình An, hần lấy tay vỗ nhẹ chần, giọng nói đặc biệt trầm ấm: "Ngồi dậy! Đừng giả bộ nữa! Anh biết em tỉnh"

Cố Bình An không còn cách nào hơn, không cam lòng mở mắt, đầu tóc một mớ lộn xộn tròng mắt nhìn hần: "Tại sao biết em giả bộ mà cũng không vờ theo?? Sao phải vạch ra chứ thiệt làm người ta mất mặt mà"

Thẩm An Bình cười khê, chân mày khê run, nét mặt tràn đầy sức sống, cử chỉ nhẹ nhàng thật là một sự kết hợp hoàn mỹ mà, hần thông thả nói: "Mí mắt em run run như vậy, anh muốn phối hợp giả bộ chẳng phải là có lỗi với đôi mắt mình sao" nói xong một mỗi đỡ cô ngồi dậy, lấy gối kê ra sau lưng cho cô dựa.

"Anh đã đi mua bàn chải, kem đánh răng, những vật dụng cần thiết đều ở đây, em thật là phiền mà". Nói rồi đem chén cháo nóng hổi đặt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh không quên để hộp khăn giấy cho cô: "Em hãy ngoan ngoãn ăn cho xong chén cháo này đi rồi mới được ăn mức, nghỉ một lát rồi chúng ta sửa soạn về nhà. Bên phía Lý tổng anh đã cho người thông báo họ biết, hôm nay em không cần phải đi làm."

Vừa nghe nói không cần đi làm, Cố Bình An cười thật tươi rồi đem chén cháo nóng trước mặt bắt đầu ăn, một mùi hương thơm phức xông lên mũi, trong miệng từ hôm qua đến nay luôn có cảm giác đắng nghét, nhưng lúc này khẩu vị lại rất tốt, cô liền bắt tay vào ăn.

Cô vừa ăn vừa hỏi: "Khi này, y tá kia có vẻ hiểu lầm quan hệ chúng ta thì phải? Anh sao không giải thích với cô ấy?"

Thẩm An Bình thản nhiên nâng mí mắt nhìn cô hỏi: "Cần gì phí sức giải thích, quan trọng sao?"

Đây hiển nhiên là giọng điệu của Thẩm An Bình, thái độ bình tĩnh đến đáng ghét không coi ai vào trong mắt đó, mỗi lần hần dùng giọng điệu này nói chuyện cô chỉ hận không thể dùng roi da quất vào hần mấy phát. Nhưng trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra, hần là người cao ngạo không coi ai ra gì, bất cần thể mới làm cho các cô đeo như sam ấy, các cô ai cũng mong muốn được trở thành người phụ nữ cuối cùng của hần, nhưng mà sự thật thì luôn tàn khốc, cho đến nay Cố Bình An vẫn chưa thấy người nào có thể nắm bắt được trái tim hần. Thậm chí nhìn họ thật chẳng khác nào như những mỹ nhân cổ đại trong các bộ phim kiếm hiệp ấy, lúc nào cũng thề thốt sẽ nguyện yêu hần cả đời cả kiếp.

Càng suy nghĩ cô càng cảm thấy buồn cười vì những lý luận của mình, nhất thời có ý định muốn làm loạn, định đùa với hần một chút liền hỏi: "Chẳng lẽ em nhớ lắm sao, hôm qua không biết người nào đó còn lặn lộn cùng người khác đến tận 3 giờ sáng cơ!"

Lời nói cổ tình mang vẻ chế nhạo Thẩm An Bình, đoán chừng thế nào hần cũng bị làm cho ngượng chết đi nhưng không ngờ hần sắc mặt không đổi, không thèm liếc nhìn cô lấy một cái vân đạm phong khinh nói: "con nít mà muốn tìm hiểu chuyện người lớn sao hả?"

"Phì" Cố Bình An phun ra một chữ, liếc hần một cái: "Tưởng mình lớn lắm ấy?" cô khua tay múa chân, vươn ra ngón út nói: "Rõ ràng chỉ nhỏ bằng này". Cô thấy mình nói không có sai nha vì trước đây cô từng nhìn qua cơ thể hần lúc không mặc gì hết. Vì còn nhỏ chưa ý thức được nên không ngại mà cố tình giương mắt nhìn cho kỹ, hóa ra so với viên đạn cũng không khác lắm."Tiểu Thẩm An Bình" thật ra cũng nhỏ bằng này mà thôi, cô không có chút ý tứ sai lệch nào nha.

Thẩm An Bình sắc mặt đen thui, hừ lạnh hai cái, cả người cố tình chồm tới, đôi mắt đẹp nheo lại thành một đường dài nhìn chằm khác nào hồ ly. Người hắn toát ra một tia giảo hoạt làm người không rét mà run. Nhưng không thể phủ nhận, dung nhan hắn có thể làm điên đảo chúng sanh mà, bất cứ nhìn từ góc cạnh nào trên mặt đều không thể không thán phục, thiết đúng là yêu nghiệt mỹ nam mà. Tay gác lên đôi chân dài bắt chéo bên dưới, theo đó là giọng cười đầy âm trầm :”Cố Bình An anh thấy em là bệnh đến hồ đồ mất rồi? Hay là anh kêu bác sĩ tiêm thêm hai mũi nữa đi”

Cố Bình An vừa thấy tình thế không đúng bèn cười tủm tỉm nói:”Sao lại như vậy, em nghĩ anh chẳng phải luôn đối với em là tốt nhất sao”

Thẩm An Bình dùng vẻ mặt “có ma mới tin” liếc mắt nhìn cô một cái.

Cô không sợ chết tiếp tục náo loạn:”Hôm qua cô gái đó là ai vậy? Âm thanh thật là kiều mị nha, em nghe thôi mà xương cốt đã muốn nhũn ra rồi”. Thẩm An Bình trầm ngâm nhìn cô một lát rồi đùa:”Không kêu là oanh oanh thì gọi là yến yến đi”

Người đi chết đi, Cố Bình An nhìn hắn xem thường, trong lòng không khỏi oán thầm.

Cố Bình An thay đổi quần áo bệnh viện rồi tay xách nách mang kéo theo những vật phẩm mà người đến thăm tặng, theo Thẩm An Bình về nhà. Đối với việc phải đến nhà Thẩm An Bình ở cô thật là không cam lòng mà. Lại nói cả hai bên gia đình Cố gia cùng Thẩm gia đều ở tỉnh thành khác, ở đây cô chỉ có hắn là thân thuộc nên đành chịu vậy.

Chuẩn bị trở về quê, Thẩm An Bình thay cái áo khoác màu đen, tuy chỉ ăn mặc rất đơn giản nhưng vẫn không che được khí chất đặc biệt của hắn, cơ thể tràn đầy sức sống nhìn vào chẳng khác người mẫu trên bìa tạp chí nổi tiếng. Hai người tuy cùng nhau lớn lên nhưng khác biệt lại rất lớn. Khi hắn còn nhỏ so với những đứa trẻ khác vóc dáng không chênh lệch nhiều lắm nhưng khi lớn lên lại cao đến 1.85, còn phần Cố Bình An thì thật miễn cưỡng cũng leo tới 1.7 chứ chả ít, mang thêm đôi giày cao gót vào đứng cạnh hắn cũng không đến nổi mất mặt lắm.

Đang lúc Cố Bình An thả hồn phiêu du suy nghĩ đông tây thì điện thoại gọi hồn của Quan Tiểu Bảo truyền đến. Tiếng chuông reng điện thoại so sánh với bản thân người gọi đến không khác mấy, là ồn ào như nhau. Điện thoại reng hồi lâu, không ai bắt máy liền ngưng một chút rồi lại reng tiếp tục. Cố Bình An nhìn màn hình hiện lên tên người gọi đến, tay vô tình day day hai bên huyệt thái dương rồi nhấn nút nhận cuộc gọi. Quả nhiên điện thoại vừa thông, tiếng bom oanh tạc của Quan Tiểu Bảo dội đến, cô lớn tiếng chất vấn:”Cố Bình An, bỏ mau nói thật cho nãi nãi ta nghe. Bỏ có phải là đã biết trước phó tổng mới đến nhận chức trong công ty mình, không ai khác chính là Tất Nhiệm phải không?. Bỏ mau mà thành thật với cô nãi nãi đây, đừng nói ta là bây giờ đang định bỏ chạy lấy người đấy nhé. Con mẹ nó, bỏ đúng là nhu nhược mà”

Cố Bình An tiếp tục xoa xoa hai bên huyệt thái dương nhất thời không biết phải tìm lý do gì để thoái thác, chỉ đành dở khóc dở cười lúng ta lúng túng mà trả lời:” Bỏ hỏi một lúc nhiều chuyện như vậy, mình biết trả lời cái nào trước đây?”

Đang lúc cô không biết nói gì tiếp theo thì bên đây Thẩm An Bình hướng cô vươn tay kêu lại, nhìn bàn tay to lớn, các ngón tay thon rõ của hắn ra hiệu, Cố Bình An hiểu ý ngoan ngoãn đưa điện thoại cho hắn. Tiếp đó chợt nghe giọng Thẩm An Bình bình tĩnh, lịch sự nói chuyện ngược lại hoàn toàn với giọng phả đại của Quan Tiểu Bảo từ đầu dây bên kia.

“Cô ấy là đến kiểm ta ký hợp đồng vì để hoàn thành nhiệm vụ ”

“Phát bệnh tối qua nên phải vô nước biển cả đêm trong bệnh viện”

“Chúng ta chuẩn bị về quê, nghe nói anh em cũng về”

“Em gọi cho hắn đi nếu không đến nửa đêm mắc công hắn lại gọi đến làm phiền”

“Được, vậy tối nay anh sẽ dẫn em cùng với Bình An ra ngoài ăn”

“Được, gặp sau, chú ý cẩn thận, có việc thì cứ gọi cho anh hay anh của em cũng được.”

.....

Chỉ vài ba câu đơn giản đã thu phục được Quan Tiểu Bảo kia. Nhận lại di động Cố Bình An không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm An Bình tiếp tục nhìn phía trước, chăm chú lái xe, cho đến khi rời khỏi thành phố tiến vào ngoại thành, hắn mới đánh vỡ bầu không khí im lặng, vô tình hỏi: "Còn chưa quên được hắn sao?"

Cố Bình An nhất thời nghẹn họng, cô cũng biết được Thẩm An Bình đang nhắc đến "hắn" là ai. Cố Bình An kéo cửa xe xuống, đầu gối lên khuỷu tay, để mặc gió lạnh thổi vào mặt, cô lại hình dung mình với vẻ mặt Phong Phi Dương, làn da trắng nõn nhưng mặt không một chút máu, nhìn qua thật quý dị nhưng lại thập phần xinh đẹp.

Thẩm An Bình thở dài: "Được rồi, mau kéo cửa sổ lên, không cần thận lại phát sốt nữa bây giờ!"

Cố Bình An nghe lời kéo cửa sổ, đầu cúi thấp xuống, lông mi thật dài phủ xuống trông như một cây quạt nhỏ, đem tất cả che dấu trong hốc mắt. Kỳ thật đối với chuyện này trong quá khứ cô thật không muốn nghĩ đến nữa, cũng đâu có gì to tát, nhưng là giờ phút này không hiểu đang nghĩ gì, cô lại nói một câu không đầu không đuôi: "Kỳ thật, em cũng từng nghĩ giống anh, cho rằng bản thân mình thật yêu thích hắn"

.....

5. Chương 05

Thời điểm Cố Bình An cùng Tất Nhiễm chia tay, mọi người ai nấy đều kinh ngạc, bọn họ đã quen nhau ba năm, cứ ngỡ sau khi tốt nghiệp đại học thì cả hai sẽ kết hôn, ai mà ngờ bọn họ lại chia tay nhau chứ.

Mọi người khó có thể tin được, Cố Bình An thể nhưng nói rất bình tĩnh làm cho người khác không khỏi tức giận sôi máu. Trên thực tế ngay từ ngày đầu tiên, cô đã vốn không nghĩ đến khả năng mình và Tất Nhiễm sẽ có một ngày nào đó cùng dặt tay nhau đi đến cuối đời. Mỗi khi Tất Nhiễm ở bên cạnh cô, tưởng tượng tương lai hạnh phúc của cả hai, cô chỉ im lặng không nói cứ để mặc hắn tự thuật. Ai cũng đều cho rằng Cố Bình An thật yêu Tất Nhiễm vì cô ở bên hắn chăm sóc rất tận tình. Thời gian ba năm đó, cô đã cố gắng thương hắn, cho đến thời điểm hai người chia tay cô cũng không rõ tình cảm mình dành cho hắn rốt cuộc đó là loại tình cảm gì?

Lần đầu tiên nhìn thấy Tất Nhiễm, nhắc Cố Bình An nhớ đến mùi vị chán ghét, cô hận không thể lau sạch trí nhớ.

Đó là ngày khai giảng đầu năm, mỗi người chỉ được chọn một chủ đề duy nhất. Trước hoàn cảnh này, Quan Tiểu Bảo cất lực an ủi cô, thời đại dựa vào thực lực đi lên đã qua, hiện tại chỉ cần có sắc đẹp thì chính là có tất cả. Đúng là tư bản độc ác mà, điểm này không cần nói cứ nhìn kia phó hội trưởng là biết ngay thôi, sắc đẹp thật đúng là hại dân hại nước mà.

Tuy nói là vậy, Cố Bình An vẫn không tránh khỏi khấn trương, cô đã chuẩn bị bài diễn thuyết rất kỹ lưỡng nhưng quay lưng mới có hai phút liền quên đi sạch sẽ. Giờ phút này cô chẳng khác nào đứng trên lửa, ngồi trên than. Phía sau hội trường, còn hơn 10 người nữa mới đến phiên mình, cô thật sự là chịu hết nổi liền chạy đi kiểm toilet. Trên đường đi cô như để tâm trí đâu đâu. Đến nơi, tựa lưng vào cửa phòng vệ sinh, đối mặt với bồn cầu bắt đầu diễn thuyết bản cáo của mình đồng thời mở nước, tiếng dội nước thật lớn giúp giảm bớt phần nào khấn trương của cô. Sau vài lần thử, cảm thấy rất trôi chảy, không hề quên đi phần nào, cô có phần đắc ý, cũng đúng lúc này Cố Bình An nghe được "Cốc cốc" hai tiếng, có người đang gõ cửa.

Cố Bình An nhú mày, bực bội nói: "Ai đó, chờ chút đi"

Không ngờ người nọ cũng không định buông tha, lại tiếp tục gõ hai cái nữa, Cố Bình An nhú mày nghĩ rằng kẻ này thật là phiền chết được, nhiều toilet như vậy, sao không chọn lấy một cái khác mà đi. Bộ cái

này có tiền sao?

Một lúc sau, ngoài cửa truyền đến tiếng nam sinh rất dễ nghe, ngữ điệu thông thả, người nọ cố miễn cưỡng đè thấp giọng nói: "Bạn học, cô nên qua chỗ khác đi"

Cố Bình An trong đầu nhất thời còn mê muội, không thấy có gì khác thường, cho đến khi nam sinh kia truyền đến một giọng thật nhỏ và ảm áp: "Đây là toilet nam"

Chỉ nghe thấy "Ông.." một tiếng, Cố Bình An đầu óc trống rỗng, giống như bị sét đánh trúng, hóa thạch đứng yên một chỗ, mặt giống như bị thiêu đốt đỏ ửng cả lên. Cô ảo não vỗ mặt mình an ủi, bên ngoài hẳn còn bát nháo chắc không ai cho rằng cô là kẻ biến thái đi. Từ từ điều chỉnh hơi thở, cảm thấy đã bớt căng thẳng một chút, một hồi lâu ấp úng nói: "Cái kia.... Tôi hiện tại có thể ra ngoài sao?"

Bên ngoài nam nhân kia hơi im lặng một chút, Cố Bình An cố ép tai mình sát vào cạnh cửa, chợt nghe người nọ cố nhịn cười nói: "Dĩ nhiên là có thể, trong toilet ngoại trừ tôi ra thì chỉ có cô thôi" hẳn ngụ ý các nam sinh khác đều đã bị dọa nên không một ai dám vào.

Cố Bình An lấy can đảm nói: "Cái kia....Anh có thể ra ngoài trước không? Tôi..."

Cô còn chưa nói xong liền nghe hân bên ngoài rất sáng khoái nói vào: "Ok, tôi ra ngoài trước, lát nữa sau khi ra khỏi đây cứ quẹo phải rồi thẳng một đường mà chạy đi sẽ dễ dàng lẫn vào trong đám đông."

Cố Bình An mặt mày đen thui, người này xem thể mà cũng biết quan tâm người khác sao

Một phút sau, Cố Bình An chẳng khác nào như tên ăn trộm, xông ra khỏi toilet, nhớ lại những gì người nọ chỉ liền nhắm mắt cứ thẳng hướng bên phải mà chạy, lẫn vào đám người, sau đó lại lén lút theo một cái cửa khác đi vào chỗ hội trường đang diễn ra diễn thuyết, cũng may chưa có tới phiên mình, còn chưa hết kinh hoảng lấy tay vỗ nhẹ lên ngực.

Lúc lên hội trường, trước mặt mọi người đang cố gắng diễn thuyết, đột nhiên giống như là máu chảy ngược lên đầu, cái gì cũng quên hết. Cô rõ ràng là đã học thuộc bản thảo nhưng không hiểu làm sao vừa lên trên đài liền quên sạch hết. Đã vậy vào thời điểm mấu chốt cô nghe thấy bên dưới khán đài, một vị giám khảo đang dựa vào bên cạnh một nam sinh không biết nói gì đó. Sau đó hân nhìn cô mỉm cười rồi đi lên đọc tiếp phần diễn thuyết còn lại của nàng không sai một chữ

Lúc ấy Cố Bình An trợn mắt há mồm nhìn thẳng vào cặp mắt tinh ranh của nam sinh kia, hân nhất thời cười rộ lên làm những nam sinh chung quanh phải đầu hàng vì ghen tỵ: thật là chán động mà, cảm giác như đất đá đang rơi xuống lộp độp trên đầu, so với động đất còn kinh khủng hơn.

Cô kỳ thật cũng không thích Tất Nhiễm, một cô gái mà bị người biết chuyện xấu hổ kia làm sao mà không hoảng loạn cơ chứ, thật không mong gặp lại hân, dù cho người da mặt có dày như Cố Bình An cũng không ngoại lệ. Không phải ai khác Tất Nhiễm hân chính là người mà Quan Tiểu Bảo vừa nãy nhắc đến, hân chính là tên phó hội trưởng đẹp trai mà ai cũng ngưỡng mộ. So với Cố Bình An, hân thật là nổi tiếng cùng tự cao, chưa hề cho nữ sinh cơ hội thân cận với hân, trên cơ bản những chuyện xấu này đều đến từ các nam sinh khác ganh tị mà thôi. Hân sống rất đơn giản nhưng cũng chọc người giận máu, cùng Thẩm An Bình bản chất ác ma như nhau, nhưng chỉ là một ác ma tương phản hoàn toàn mà thôi.

Cố Bình An vì sao lại đồng ý với Tất Nhiễm? Cô cũng nhớ không rõ nữa, không biết trong lúc kia đã phát sinh ra chuyện gì? Chỉ nhớ là vào một ngày ánh mặt trời thật ảm áp, rất ảm áp, ánh nắng vàng rực rỡ trải dài trên lưng áo, ngày đó hân mặc trang phục áo sơ mi đơn giản, áo lót bên trong màu trắng, quần màu xanh kẻ sọc, hai tay tự nhiên để trong túi quần, nhất thời cười rộ lên làm lộ hàm răng trắng bóng. Hân nghiêm trang nhưng không che được sự thông minh ma quái, nhìn Cố Bình An nói: "Cố Bình An, anh thấy chúng ta rất không thích hợp làm bạn"

Cố Bình An nâng mắt nghi hoặc nhìn hân: "Àn?"

"Em có muốn làm bạn gái của anh không?"

Kia một khắc hân nở nụ cười thuần khiết, bên trong lại ẩn chứa vẻ ngượng ngùng cùng tính toán, lại không dám biểu lộ vẻ khẩn trương, đôi mắt chờ mong nhìn chằm chằm Cố Bình An. Cố bình An trầm tư hồi lâu

sau đó nhìn đến cổ tay chiếc áo sơ mi hần đang mặc trên người thì thảo nói: "Cái áo sơ mi này đẹp lắm, nhìn xem thực thích hợp với anh" cô ngừng lại một chút, nở nụ cười nói: "Em ý nói là, tốt"

"...."

Cô cho đến hôm nay vẫn nhớ rất rõ, ngày đó áo sơ mi mà Tất Nhiệm mặc trên người kia, Thẩm An Bình cũng có y hệt một cái như thế, đó chính là cái áo hần mặc khi đi vào dòng người đông đúc tại phi trường, bay đến bên kia bờ đại dương rất xa, cũng rất xa rời khỏi Cố Bình An...

Cô cũng không có thói quen nhớ đến người yêu cũ sau khi chia tay, chỉ là bên cạnh luôn có người không ngừng nhắc nhở cô. Chẳng lẽ cô đã sinh ra thói quen để tự thôi miên chính mình, hay là chính mình đã yêu Thẩm An Bình lúc nào mà cũng không hay biết?

Cô không nhớ rõ trong lúc đó bọn họ quen nhau đã nói cái gì, từng làm những chuyện gì, chỉ một ấn tượng duy nhất khắc sâu đó là thời điểm cuối cùng, Tất Nhiệm đã tuyệt tình nói với cô một câu: "Cố Bình An, hy vọng chúng ta cả đời này sẽ không gặp lại"

Hần hần là rất hận cô, nhưng đối với cô mà nói cô chưa từng có cảm giác tiếc nuối hoặc hối hận gì cả. Chỉ là đôi khi tình cờ thốt thức, dù cho cô thêm một cơ hội thể làm lại, cô ước chừng vẫn lựa chọn giống nhau mà thôi.

Cô mệt mỏi thở dài một hơi, đầu cúi xuống không nói gì, dường như chỉ duy nhất ngửi thấy mùi thơm quen thuộc từ Thẩm An Bình, không phải là nước hoa mà chính là mùi thơm hoa quả trong dầu tắm của hần thường dùng, rất ngọt ngào dễ chịu.

Thẩm An Bình thu lại bộ dạng trầm mặc im lặng trước mắt, bộ dáng yếu đuối mà quyến rũ. Nhưng cũng đáng vẻ này của cô đã làm cho lòng hần dù chết lặng từ lâu nay không hiểu sao lại trở dậy dư vị của đau đớn.

Thẩm An Bình thở dài, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, ôn tồn nói: "Ngoan, chuyện quá khứ thì cứ để cho nó qua đi."

"...."

Thời điểm bọn họ về nhà thì trời cũng chạng vạng tối. Phía chân trời một mảnh màu đỏ tía, chung quanh bốn phía chỉ còn lại chút ánh sáng, mặt trời cũng từ từ lui dần, hoàng hôn cùng ánh sáng đèn điện loang lổ lẫn vào nhau một cách không đồng nhất. Cố Bình An cúi đầu buồn bã tiến vào trong nhà bị Thẩm An Bình gọi lại.

"Đừng tranh cãi với dì, làm cha mẹ cũng không phải là chuyện đơn giản"

"Được" Cố Bình An theo lời gật đầu "Ta biết cân nhắc"

Cô đến cửa liền nghe tiếng mẹ truyền ra, giọng nói cao vút giống như đứa trẻ đang tập hát: "Ôi thật là khách quý đến nhà! Cố đại tiểu thư của chúng ta thế nào mà cũng biết đường trở về nhà thế"

Cố ba đang ngồi trên sofa nghe thế thì nhướng mày, lập tức lên tiếng: "Con nó đã trở về bà có thể nói ít chút không, nói nhiều không chừng đem nó sợ quá bỏ chạy thì đừng có mà oán"

"Vậy a !,Tôi nào dám? Tôi còn hận không thể đem nó lập tức mà trở về! Thật là lòng lang dạ sói mà! Biết vậy lúc trước vừa mới sinh ra tốt nhất nên đem nó chìm trong phòng tắm cho chết ngay! Trong lòng nó nào có coi ai là cha mẹ đâu à?"

Cố ba xếp tờ báo trong tay lại, từ sofa đứng lên, tiếp hành lý trên tay Cố Bình An, quay đầu nói với Cố mẹ: "Được rồi, được rồi, bà làm ơn nói ít vài câu đi, bà không phải có nấu canh sào, trước hết múc cho nó một chén đã."

Cố mẹ lúc này mới bình tĩnh lại, hai mắt đánh giá Cố Bình An, thanh âm cũng nhỏ bớt vài phần, lại như mang theo ủy khuất: "Người đi ra ngoài ở, cố gì lại cũng ốm tong ốm teo thế này? Thật cũng không biết phải nuôi người làm sao nữa! Chưa có xuất giá đã không muốn về nhà, sau này có gia đình rồi chắc không quay về nữa chứ?"

Cố Bình An tỉnh té liếc mắt nhìn Cố mẹ một cái. Hai mươi một tuổi bà đã sinh Cố Bình An, thật ra bà còn rất trẻ lại được bảo dưỡng tốt nên không nhìn ra tuổi thật của bà. Nhiều khi ra ngoài cùng nhau, người ta lại cứ cho bọn họ là hai chị em. Nhìn bộ dáng bà mắng Cố Bình An không khác gì như đang làm nũng ầy.

Kỳ thật Cố mẹ đối với Cố Bình An là vô cùng tốt, lại rất cưng chiều, chỉ là Cố Bình An tuy bề ngoài nhu thuận thật ra lại là đứa rất ngỗ nghịch. Cô từ nhỏ đã kêu mưa gọi gió, lúc nào cũng làm theo ý mình, sẽ không vì bất kỳ ai mà thay đổi chính mình, thật cứng đầu mà. Còn nói gì đem cô lo sợ này nọ, cô là đứa không biết sợ đầu rơi máu chảy là gì. Đối với người khác chưa hề nường tay, nói chỉ với người dám tổn thương mình thì đừng mong cô khách khí. Cô không sai chính là người có thể làm cho người khác vừa yêu vừa hận đây mà.

Cô nhún vai, cả người ngả ngồi trên sofa, đối với oán giận cùng trách cứ của Cố mẹ tuyệt đối làm ngơ, không sợ nói: "Muốn đánh muốn chửi thì trước tiên cũng nên cho con ăn chút gì đã, lẽ như con đói chết thì mẹ sẽ không còn người để mắng đấy"

Cố mẹ chán nản, trừng đôi mắt đẹp về phía nàng, hừ lạnh một tiếng rồi uốn éo đi vào bếp. Cố Bình An mỉm cười nhìn Cố ba nghịch ngợm thè lưỡi.

Hai mẹ con thật là cứng cựa như nhau mà, cả hai mà giằng co cho dù có thiên hoàng lão tử cũng can không nổi a. Đừng nói gì mà luân thường đạo lý, yêu trẻ kính lão chỉ là mây bay nước chảy mà thôi haiz.

6. Chương 06

Buổi tối đó, lúc ăn cơm cả người Cố Bình An mồ hôi ướt đầm, cô đã lâu chưa về nhà ăn cơm, quả thật cơm ở nhà mẹ nấu là ngon nhất, sẵn lúc đang đói, cô chẳng để ý hình tượng thực nữ gì nữa, ra sức vui đùa ăn cơm. Cố mẹ một bên vừa đau lòng vừa mắng, cuối cùng không thể dồn nén nước mắt cứ thế mà rơi xuống: "Người ta nói nuôi con trăm ngày, lo lắng ngàn ngày mà". Cố mẹ chính là loại người này, thời trẻ thì hô mưa gọi gió, nhưng về già lại chỉ biết dằn dĩnh chồng con.

Cơm nước xong xuôi, Cố Bình An nghênh ngang khoan chân ngồi phòng khách coi tivi, Cố mẹ rửa sạch trái lựu, đem cát hết vỏ đặt vào trong tay Cố Bình An, Cố Bình An một bên vừa ăn vừa phun hột cảm thấy thật vui vẻ tựa như thời gian trước đây.

Chưa đến 8 giờ, chuỗi ngày sống yên ổn của cô coi như đã xong, giọng nói quen thuộc kia của Quan Tiểu Bảo vọng vào làm cô đau cả đầu, chỉ đành thở dài một hơi liền mang giày vào vội bước ra cửa.

Quan Tiểu Bảo đáng vẻ mặt vì đường xa, nhìn cũng biết cô nàng đã chạy nhanh thế nào về đây. Chiếc xe hơi mà cô yêu quý hiện đang đậu trước cửa, nhìn qua chiếc xe, Cố Bình An cười xấu trên choker: "Quan Tiểu Bảo đồng chí không biết có chuyện gì mà triệu kiến tiểu nhân?"

Ban đêm mùa thu thật lạnh, khắp nơi lá vàng rơi rụng là tả, bóng cây lắc lư che đi ánh sáng rực rỡ của ánh trăng. Quan Tiểu Bảo đứng thẳng, hai tay chấp trước ngực, chiếc váy áo màu đỏ theo gió bay nhẹ trong gió, nhìn qua lại có phần quý dị nhưng lại rất hợp với bộ dạng dọa người này của cô nàng, không khác gì ma quỷ hiện hình làm Cố Bình An không khỏi rùng mình

"Quan Tiểu Bảo, bỏ có việc cứ nói a. Tại sao lại đứng im như vậy, chẳng lẽ chết còng rồi sao?"

Thật lâu sao Quan Tiểu Bảo mới chậm rãi mở miệng, âm thanh khàn khàn rõ ràng còn nghe được tiếng khóc nức nở: "Ta nói bỏ Cố Bình An, bỏ làm như vậy cảm thấy thật vĩ đại lắm phải không? Bỏ gạt mình?"

"Mình không hiểu bỏ đang nói gì?" Cố Bình An thu lại vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc nói.

"Cố Bình An, bỏ đừng tưởng mình không biết bỏ và Tất Nhiễm vì sao chia tay ?

Cố Bình An một mực phủ nhận nói: "Mình và anh ta tính cách không hợp nên chia tay."

“Tính cách không hợp mà có thể ở cùng một chỗ tới ba năm sao?” Quan Tiểu Bảo cũng cao giọng nói” Bỏ là vì Thẩm An Bình nên mới chia tay với anh ta mình thật không có gì để nói, đây dựa chi bằng dứt khoát mình hiểu, nhưng nếu như bỏ vì mình mà chia tay Tất Nhiệm thì thật xin lỗi mình không còn cách nào khác đành phải chạy theo bỏ tới đây để hỏi cho ra lẽ.”

Cố Bình An cười khê:”Chuyện đã qua lâu như vậy mà bỏ còn để ý sao, là có ý tứ gì?”

“Anh ta hôm nay nhậm chức, trước đây đã nghe mọi người nói qua anh ấy vì bạn gái của mình mà đến, mình còn đang suy nghĩ không biết anh ta là người thế nào nhưng khi vừa nhìn thấy mình thật sự muốn hét lên thật to, đem cả hai người đến trước mặt mà đối chứng a .”

“Phốc.....” Cố Bình An bật cười:”Hong Nương tỷ tỷ, bỏ suy nghĩ nhiều quá rồi, mình thật sự không phải là người thật vĩ đại như bỏ vừa nói. Bỏ thích Tất Nhiệm đó là chuyện của bỏ khi còn đi học, mình cũng không yêu bỏ đến nỗi đem người mình yêu mà dâng cho bỏ nha”

Quan Tiểu Bảo không tin, cố ép hỏi:”Bỏ không gạt mình chứ, chẳng phải trước giờ bỏ chỉ quen mỗi Tất Nhiệm sao?”

“Không sai”

“Bỏ hôm nay không đi làm, có phải là đang trốn tránh không?”

“Không phải”

Quan Tiểu Bảo dáng vẻ hiên ngang, tay nắm chặt thành quyền:”Được, mình tin bỏ”. Người nóng nảy như Quan Tiểu Bảo vĩnh viễn luôn là người dứt khoát, thẳng thắn tuyệt đối không quanh co lòng vòng nữa, tính thần liền trở về trạng thái bình thường một lúc sau hỏi:”Cố Bình An, bỏ hãy nhớ vĩnh viễn đừng làm bản thân mình ủy khuất bởi vì mình, trước kia có lẽ mình không hiểu chuyện nhưng giờ đây mình đã trưởng thành, đừng có mà làm như bản thân thật rộng rãi, chuyện cảm tình không phải muốn nhường cho ai cũng được đâu.”

Cố Bình An thật sự bị bộ dáng lúc này của cô chọc mà không ngừng cười:”Bây giờ thì bỏ làm ra cái bộ dạng này? Lúc trước là ai từng thề son sắt trước mặt mình rằng rất thích bạn trai của mình a?”

Quan Tiểu Bảo khuôn mặt đỏ rần lên:”Bỏ cũng biết rồi đó, mình chẳng qua là tự cho bản thân giống như nhân vật chính trong phim Hàn quốc ấy mà”

“Còn nói, dù bỏ là nhân vật chính đi nữa chẳng phải cũng là người thường sao”

“Cút, bỏ chán sống hả Cố Bình An, lại méo mó ý mình.”

“.....”

Tảng đá nặng trong lòng Quan Tiểu Bảo giờ đã được gỡ xuống, sau khi dắt Cố Bình An đi ăn no nê một trận liền chạy đến quán nhậu mua một ít rượu. Cố Bình An bắt đầu dĩ chỉ biết lắc đầu, cô nàng thế mà lại rất tùy hứng, muốn mua rượu là mua, hỏi đến thì cô vội nói:”Lão nương đang vui”

Kỳ thật đã trải qua nhiều năm như vậy Tiểu Bảo đối với Cố Bình An có chút áy náy, cô từ nhỏ cùng Cố Bình An lớn lên, cô luôn luôn phía sau ủng hộ bạn mình, mặc kệ Cố Bình An có làm gì sai cô chỉ nói vài câu rồi cũng không phản đối, một mực kiên quyết ủng hộ. Chỉ có 1 chuyện duy nhất làm cô hối hận đó là năm đầu khi bọn họ vào đại học, cô rất thích Tất Nhiệm , thích đến nỗi cô không hề kiêng kị đồng đặc sắc khoái nói cho Cố Bình An, không ai khác chính là bạn gái của Tất Nhiệm lúc bấy giờ. Kỳ thật cô cũng không biết mình thế nào mà khi đó lại có thể thốt ra những lời ấy, muốn đổ thừa là rượu vào lời ra cũng thật là oan uổng a, bởi nếu như uống say thì sao sáng hôm sau cô lại nhớ rõ mồn một không sót một chút gì chứ.

Lòng cô vẫn không yên, chỉ sợ mình đã tạo ra sai lầm không thể bù đắp được, nhưng không biết cố tình hay vô ý chuyện lại xoay ngược hoàn toàn, không lâu sau Cố Bình An cùng Tất Nhiệm chia tay. Mặc kệ cô có hỏi như thế nào, bên cạnh bọn họ không ngừng ra sức giật dây, cả hai cũng không trở lại với nhau.

Tất Nhiệm lớn hơn các nàng một tuổi, đã tốt nghiệp, phải tranh thủ thực tập, sau hẳn cũng bỏ luôn khóa thực tập, chuyển đến thành phố B, từ đó về sau cùng các nàng chặt đứt mọi quan hệ.

Quan Tiểu Bảo vẫn luôn cảm thấy Cố Bình An cố tình làm cho Tất Nhiệm phải chuyển đi xa, càng làm cô cảm thấy mình thật tội lỗi. Tuy rằng cô đôi khi xấu bụng nghĩ muốn họ chia tay, nhưng cũng không muốn thành ra thế này. Chính vì chuyện này mà từ đó về sau những tưởng niệm của cô dành cho Tất Nhiệm cũng hoàn toàn bị chặt đứt.

Cố Bình An đương nhiên hiểu rất rõ trong lòng Quan Tiểu Bảo đang tính toán gì, cô biết nàng ta không phải là người ngốc nghếch lại không có thói quen dấu giếm, nhưng chuyện cô nàng thích Tất Nhiệm thì lại giấu rất lâu điều đó làm cho An Bình một phen hoảng sợ. Thật ra mà nói chuyện bọn họ chia tay ít nhiều cũng liên quan đến Quan Tiểu Bảo, bởi vì so sánh hai người họ với nhau, tình cảm Cố Bình An dành cho Tất Nhiệm thật nhỏ bé, nếu như phải chọn một trong hai cô nhất định không hề do dự mà chọn Quan Tiểu Bảo. Cho nên khi cô đưa ra lời chia tay, cô cũng tự nhủ là đúng, ít ra cô là muốn bảo vệ tình bạn giữa mình với Quan Tiểu Bảo.

Những lúc Cố Bình An thương tổn người khác, cô cơ hồ không nhận thức được bản thân mình mới là thương tổn nhiều nhất. Cô cảm thấy loại người như Tất Nhiệm sẽ không vì người con gái nào mà đau lòng, mà thương tổn cho nên cô đã không hề do dự, kiên quyết cùng hắn nói lời chia tay.

Đêm đó gió lạnh thấu xương, gió thổi mái tóc Cố Bình An thật rối loạn, cũng làm rối loạn tâm sự trong lòng của cô. Cô còn nhớ rất rõ cả đêm Tất Nhiệm luôn luôn trầm mặt. Hắn không nói lời nào, chỉ lẳng lặng đứng đó nghe Cố Bình An gần từng tiếng chia tay với đủ lý do viện cớ. Cuối cùng hắn cũng lạnh lùng nói với cô một câu: "Cố Bình An, đời này hy vọng chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp lại"

Sau đó hắn dứt khoát, kiên quyết thực hiện lời nói này, thay đổi mọi liên lạc, không theo lớp thực tập nữa, rời khỏi tập đoàn A, cách xa Cố Bình An.

Đại Khái Cố Bình An hai ba tháng cũng không trở về nhà. Hai ba tháng cứ thế mà trôi qua, sau hai ba tháng đó chính là lúc mà Thẩm An Bình trở về. Hắn thay đổi kiểu tóc, tính tình cũng thay đổi đồng thời cũng thay đổi sự cô đơn trong lòng Cố Bình An.

Cố Bình An từ nhỏ đến lớn đều như vậy chỉ cần là có Thẩm An Bình bên cạnh, cô lại vĩnh viễn vô tâm vô phẩy cười tươi.

Tối đến, Cố Bình An đuổi Quan Tiểu Bảo giờ đang lâng lâng say rượu trở về nhà. Quan Đại Bảo thật là không có nhân tính, đem Cố Bình An nhìn như nhìn quỷ, giáo huấn một trận trách cô sao thấy Quan Tiểu Bảo uống rượu đến say bết như thế mà không ngăn lại. Cố Bình An tức giận đến trợn cả mắt, hắn sao không nghĩ lại trên thế giới này ai có thể ngăn được Quan Tiểu Bảo cơ chứ. Cô thật không muốn dạy đời ai, con mẹ nó đã lớn như vậy còn lo sợ rụt rè cái gì nữa.

Tự nhiên bị rầy một trận, cô bực mình không trở về nhà mà thẳng đến Thẩm gia. Thẩm gia và Cố gia chỉ là ở đối diện nhau, cho nên nói Cố Bình An đến nhà Thẩm gia so với về nhà mình là không khác lắm.

Thẩm di cùng Cố mẹ có thể nói là hai cái kim bài miễn tử kiên cố, trước đây lại là bạn học cùng nhau, quan hệ thân thiết không thể tả. Trước kia nhà họ Quan cũng thường hay ghẹo Thẩm di, nói rằng ánh mắt bà nhìn Cố Bình An chẳng khác gì như chó đói thấy thịt, thèm thuồng chỉ muốn một khắc liền đem cô trở thành con dâu nuôi từ bé về nhà. Chính là nguyên nhân này mà Thẩm Di đối với Cố Bình An so với Thẩm An Bình là rất tốt. Quan Tiểu Bảo cùng mẹ nàng giống nhau thường hay nói giỡn trêu chọc Cố Bình An, nói nàng gả vào Thẩm gia thật tốt biết mấy, không hề để ý đến tức giận của nàng.

Thẩm di vẫn xinh đẹp như trước, vừa gặp nàng đã nở nụ cười thân thiện, rướn cổ kêu Thẩm An Bình đang ở trên lầu. Cố Bình An cùng Thẩm di nói chuyện mấy câu rồi lên lầu tìm Thẩm An Bình.

Thẩm An Bình đang nhàn hạ ngồi trước máy vi tính, hắn mặc một chiếc quần tây thoải mái, bên trên khoác nhẹ chiếc áo sơ mi, nhìn rất đơn giản nhưng lại đẹp mắt. Hắn chỉ mở máy vi tính và một chiếc đèn trên bàn, cả phòng tràn l้น sáng tối cực kỳ nhu hòa. Hắn quay đầu nhìn lướt qua thấy Cố Bình An, chẳng thấy có biểu tình gì trên mặt, sau đó tiếp tục cúi xuống máy tính tiếp tục nhập vào số liệu.

Cố Bình An nửa lời cũng không nói, đem cơ thể đang nóng nực mùi rượu chui vào chiếc giường lớn mềm mại của hắn.

Phòng của Thẩm An Bình chỉ có duy nhất một bức tường còn lại là cửa sổ, thiết kế biến thái này chính là

do hấn tự cải biên lại sau khi hấn trưởng thành. Giờ phút này, ngoài cửa sổ hoàng hôn thật thâm trầm, Cổ Bình An đặt cằm trên gối xuất thần nhìn mảnh trời màu xanh đen đang bao bọc vàng trắng cô độc.

Tuy chỉ mới là đầu thu nhưng ban đêm lại rất lạnh, Thẩm An Bình nghe được mùi rượu từ người Cổ Bình An, bất đắc dĩ lắc đầu, đứng lên đem tất cả cửa sổ đóng lại ngay cả màn cửa cũng kéo lại luôn. Cảnh sắc trước mắt mà cô muốn thưởng thức đột nhiên bị ngăn lại, không có tức giận chỉ là trầm mặt nhìn lại chỗ Thẩm An Bình đang ngồi.

Trong phòng ánh sáng không đủ, chỉ có chỗ Thẩm An Bình đang ngồi, hấn chăm chú nhìn vào máy tính, đôi mắt thật anh tuấn, chiếc mũi cao thẳng, bờ môi mím chặt, một độ cong thật hoàn chỉnh. Cổ Bình An nhìn nhìn rồi bắt đầu oán giận tạo hóa thật không công bằng, tốn mất bao công sức đem cái tên hoa hoa công tử như Thẩm An Bình đắp nặn đến hoàn mỹ như thế, thật là tai họa cho nữ nhân mà, đã vậy còn không ngại cấp cho hấn bản tính khùng bố, bá đạo, sao không tạo phúc cho đại chúng đi a.

Cô nghĩ nghĩ, quyết định nói chuyện với Thẩm An Bình, khẩu khí có hơi chút tức giận: "Thẩm công tử, không có người đẹp ôn nhu trong lòng chắc tối nay thật khó ngủ sao?"

Thẩm An Bình liếc mắt nhìn cô một cái, ánh mắt chợt sáng lên: "Lại lên cơn gì nữa?" tiếng nói hấn lại có chút khan khàn, trong không gian chật hẹp thể này lại dị thường gợi cảm.

"Bây đặt" Cổ Bình An chán nản gơ tay loạn choạng, sau một lúc lâu dường như nhớ ra cái gì, cô si ngốc nở nụ cười trong ánh mắt tràn đầy giảo hoạt: "Thẩm An Bình, anh nói coi anh ở ngoài sống phóng túng không biết kiềm chế như thế, có khi nào ở ngoài đã sinh con ra luôn rồi không? Mười mấy năm sau đó, mọi người lại tìm đến để nhận người nhà, biết đâu sẽ có một màn tranh đoạt gia sản thật thú vị không chừng?"

Thẩm An Bình cười lạnh: "Em có phải xem quá nhiều phim truyền hình không?"

"Em nói là thật đó nha, anh không thấy trên tin tức sao? Hiện tại có rất nhiều người không từ bỏ âm mưu thấp kém nào, nói không chừng đã để lại một vài cái tiểu Thẩm An Bình trong bụng bọn họ rồi. Về sau hợp thành một đội bóng cũng không chừng?"

Thẩm An Bình rốt cuộc không nghe lọt tai, nhíu nhíu mày, hấn đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Cổ Bình An: "Nhìn em có vẻ như đã tỉnh táo rồi phải không?"

Cổ Bình An lập tức ngậm miệng, cô hiện tại người đầy mùi rượu chẳng may nếu bị hấn đuổi về đừng nói là ngủ chỉ sợ hôm nay sẽ không yên với Cổ Mẹ, có mà nghe lời nhải đến chết nha.

Cổ Bình An mếu mòi, có chút rụt rè nói: "Thực nhảm chán, mới đùa một chút đã không chịu nổi rồi."

Thẩm An Bình không để ý cô nữa, tự mình qua bên tủ quần áo, quăng cho Cổ Bình An bộ váy ngủ hello kitty mà trước kia cô để lại khi qua đêm ở đây: "Tắm sạch đi rồi ngủ, sau này không cho phép đi ra ngoài uống rượu cùng Quan Tiểu Bình nữa, con bé đó rất điên cuồng có ngày cũng uống say đến chết cho xem."

Cổ Bình An cầm lấy váy ngủ bất mãn phản bác: "Không cho phép anh trù ẻo người yêu của em" nói xong lập tức chạy vào phòng tắm của Thẩm An Bình. Nhưng sau đó lại dựa vào cửa phòng tắm, đáng thương nói: "An Bình, hôm nay cho em ôm anh ngủ nha."

Thẩm An Bình nhìn cô liếc mắt một cái, cự tuyệt trả lời: "Không thể!"

"Vì sao?"

"Không có vì sao hết"

Cổ Bình An đột nhiên hai mắt sáng lên: "Thẩm An Bình, nói thật đi không phải anh có cảm giác với em đó chứ?". Cô cảm thấy rất phấn chấn nha: "Có phải không? Phải không? Thẩm An Bình đây là thật phải không? Trời ơi, không ngờ em trong mắt anh cũng là một người con gái sao? Tin tức này so với anh nói với em một trăm câu rằng em xinh đẹp còn làm em sung sướng hơn á"

"Em điên rồi" nói xong hấn không thèm để ý đến cô, tầm mắt dời về phía máy tính.

Cổ Bình An cảm thấy thật chán nản, bĩu môi, lấy lui làm tiền nói: "Được rồi, cứ mặc cho em ôm đầu gối mà ngủ đi"

7. Chương 07

Cố Bình An thay áo ngủ xong liền tiến vào tắm chăn mềm mại trên giường Thẩm An Bình. Tuy hắn không thường về nhà, nhưng chăn giường ra nệm đều được giặt giữ rất sạch sẽ, Cố Bình An còn thoáng ngửi được mùi hương chỉ thuộc về Thẩm An Bình làm cô cảm giác thật yên tâm. Cả người trùm chăn kín mít chỉ để thò ra cái đầu, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi lại: "Thật không cho em ôm anh ngủ sao?"

"Không thể!"

Cố Bình An môi vênh cả lên: "Ở trước mặt em còn bày ra bộ dạng Liễu Hạ Huệ sao, làm như em không biết bản tính thối nát của ai kia không bằng? Đừng tưởng em không biết bản chất đào hoa, thú tính trong anh nha?"

Thẩm An Bình một chút cũng không hề tức giận, tâm tình còn thật tốt nói: "Không sai chút nào". Hắn chậm rãi dò xét cô từ đầu tới chân giống như đang xem xét chọn lựa một món hàng trong tiệm tạp hóa, sau đó chế giễu nói: "Anh đây cũng không phải bụng đói mà ăn quà"!

Cố Bình An giận dữ tiện tay cầm cái gối gần đó ném về phía hắn, hung dữ nói: "Lên giường với không biết bao nhiêu người còn không chịu là đào hoa! Có bản lĩnh thì anh từ nay về sao giữ thân trong sạch đi, đừng lên giường với bất cứ ai nữa!"

Những lời này của Cố Bình An đã vô tình chạm mạnh đến cơn giận của hắn. Thẩm An Bình trước giờ không hề ngại cùng Cố Bình An bàn luận về sinh hoạt cá nhân của mình. Cho đến nay là lí do vì sao, hắn cũng không rõ, bọn họ rõ là khác biệt, hắn rất phóng túng nhưng Cố An Bình thì không.

Thẩm An Bình ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Cố Bình An, thật lâu hắn cũng không dời mắt sau đó lạnh lùng nói: "Anh nhất định sẽ làm được"

Cố Bình An sửng sốt: "Cái gì?"

"Không cùng với người khác lên giường" Thẩm An Bình không để ý lặp lại thêm một lần: "Anh nhất định làm được!"

Đột nhiên nghe hắn phán một câu Cố Bình An không khỏi nghẹn lời, một hồi lâu vẫn không mở miệng nói lời nào, cuối cùng tức giận tiến vào trong chăn, còn đứng đưng phun một câu: "Liên quan gì đến em!"

"...."

Trong phòng lại khôi phục vẻ yên tĩnh khi nãy, Cố Bình An nhắm mắt lại, găt gao túm lấy chăn, nhưng vẫn tránh không khỏi cảm giác có ánh mắt nhìn theo mình làm cô nổi cả da đầu.

Thật lâu sau, Thẩm An Bình mới thu về tầm nhìn, thông thả tiến đến chiếc giường nơi Cố An Bình đang nằm lên tiếng: "Anh đi phòng sách ngủ đây, đã gần 11 giờ rồi, chúng ta ở lại ba ngày, ngày mốt anh sẽ chở em về thành phố"

Nghe giọng nói hắn như chưa từng xảy ra chuyện gì, Cố Bình An không hiểu sao có phần không cam chịu yếu thế: "Không cần phiền anh, em cùng Quan Tiểu Bảo về là được"

"Vậy tùy em!" Thẩm An Bình không nặng không nhẹ phun ra một câu, nói rồi mở ngăn tủ lấy ra một cái chăn. Sau đó đi ra, động tác hắn đóng cửa rất nhẹ, Cố Bình An cơ hồ không phát hiện hắn đã ra khỏi phòng, rất lâu sau cô mới nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Đêm đó không hiểu sao cô lại vô cớ nằm mộng. Trong giấc mơ, cô thật thân thiết kéo cánh tay Thẩm An Bình, hắn nhìn cô cười, nụ cười thật ấm áp, thật đẹp. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang (ngày vui thoáng qua), bọn họ đi một hồi đột nhiên có một bé chạy đến ôm chặt chân Thẩm An Bình miệng gọi: "Ba ba". Không hiểu vì sao cô lại mơ một giấc mơ như thế, làm cả người cũng đổ đầy mồ hôi.

Cố Bình An mơ màng tỉnh lại, bởi vì giấc mộng kia cô đã hết sức mệt mỏi, ngay cả hô hấp cũng không còn khí lực. Cảm giác bên cạnh mình khi này vẫn trơn trượt như bây giờ đang có một người nằm cạnh, người nọ đang ngủ rất sâu, hô hấp rất vững vàng, hơi thở mạnh mẽ. Người này Cố Bình An cô rất quen thuộc.

Là Thẩm An Bình

Rõ ràng hần sớm đã ôm chần gối rời khỏi phòng sao giờ này lại xuất hiện trên giường. Bộ dạng hần lúc ngủ thật nhu thuận, đôi chân mày bình thường nhíu chặt giờ cũng giãn ra, đôi mắt nhắm nghiền tạo thành một đường thẳng hẹp dài, bờ môi mỏng dưới ánh trăng càng thêm gợi cảm. Hần nằm ngủ rất nghiêm túc, không kéo chăn của Cố Bình An cũng không lấn qua chỗ cô đang nằm, chỉ lẳng lẳng nằm cạnh Cố Bình An, tư thế tựa như đang bảo vệ cho cô.

Nếu nói cô không khiếp sợ thì đó là giả, Cố Bình An nhẹ nhàng xoay người nghiêm túc đánh giá Thẩm An Bình. Bỗng nhiên trong đầu cô hiện lên câu nói buổi tối của hần, vẻ mặt hần rất trịnh trọng tuyên bố “Anh sẽ làm được!”. Không hiểu sao trong lòng cô bất giác cảm thấy thật ảm áp.

Cô thật không có ý định chế nhạo Thẩm An Bình, dù sao giữa hai người bọn họ quan hệ nào có rõ ràng đâu. Cô không có lý do gì đi chỉ trích thói trăng hoa của hần. Thực tế trước giờ Thẩm An Bình chưa hề chủ động đeo đuổi bất kỳ cô gái nào, hần chỉ là cười ngửa xem hoa, bạn gái muôn nghìn muôn vẻ mà hần quen chính là do tự bọn họ tìm đến cửa mà thôi. Bất quá điều làm Cố Bình An xem hần rất không vừa mắt chính vì đối với bọn họ hần không hề cự tuyệt một ai làm cô cảm thấy thật bẩn. Cô biết là hần cố ý nhưng khổ một điều ai bảo cô cực kỳ để ý mới chết chứ, cảm giác lúc nào cũng như có gì đó mắc nghẹn tại cổ họng, rất khó chịu. Cô càng chán nản không rõ tình cảm bản thân mình đối với hần là cái loại tình cảm gì đây a.

Quan Tiểu Bảo thường cho rằng mình có duyên huynh tình kết (anh em yêu nhau đó mà), mỗi lần Quan Đại Bảo yêu đương với ai là cô cố tìm cách phá hư, không muốn anh mình thuộc về người khác. Cố Bình An vì thế mà cũng tự an ủi bản thân nghĩ rằng chắc cô đây cũng giống Quan Tiểu Bảo, cũng duyên huynh tình kết đây mà.

Buổi sáng trời chưa sáng hần, Cố Bình An còn hơi ngáy ngủ, nhưng cô cảm giác được người bên cạnh mình Thẩm An Bình động tác nhẹ nhàng, tránh không một tiếng động mang theo một mệt mỏi ngồi dậy đứng trước mé giường. Hần trên cao nhìn xuống Cố Bình An nở nụ cười, nhỏ giọng nói:” Coi như ai đó cũng biết điều, biết anh nằm kế bên vẫn không có đá chần”

Cố Bình An cảm giác hai bên thái dương căng thẳng, cô không dám thở mạnh, một chút cũng không dám nhúc nhích. Cho đến khi nghe được tiếng dép lê của hần rời đi, lại một hồi lâu trong phòng không có chút động tĩnh gì, cô mới thở phào nhẹ nhõm chậm rãi mở mắt, trong đầu trống rỗng ngược nhìn trần nhà chói mắt được sơn bằng vôi trắng.

Buổi sáng về nhà đã thấy Cố mẹ ngồi thở phì phì trên sofa, nhớ lại trước đây mỗi lần về nhà như vậy liền sẽ bị mẹ cô chắt vắn nhưng hôm nay lại dị thường im lặng, im lặng đến nỗi làm cho cô cảm thấy có chút quỷ dị.

Cố ba nhìn cô, đôi mắt ông dường như lướt qua nhiều biến đổi phức tạp. Cố Bình An tiếp thu ẩn ý, lập tức đưa ra bộ mặt nịnh nọt mà vô lại, tiến đến sofa dựa vào mẹ cô.

“Thái hậu nương nương, làm sao mà tức giận vậy?”

Cố mẹ vẫn bộ dạng bất vi sở động, hai tay khoanh trước ngực, khinh miệt liếc mắt nhìn Cố Bình An :”Như thế nào, Thẩm gia ngủ có thoải mái không? Về nhà vốn vẹn chỉ có ba ngày lại qua bên nhà đó ngủ hết một đêm, thật ra bên nhà ấy có gì mà hấp dẫn con đến thế chứ”

Cố Bình An cười ngay ngô thành thật nói:”Thái Hậu nương nương chuyện là thế này, vì tối hôm qua con cùng Tiểu Bảo có uống một chút, nò tỳ đây lại sợ lỡ may về nhà không cẩn thận lại ầm ĩ đến nương nương đang nghỉ ngơi nên đành ghé qua tá túc nhà Thẩm dì đó mà.”

“A” Cố mẹ một tiếng cười lạnh :” Con còn thật không biết xấu hổ, Thẩm dì bên ấy là gì của con a, sao lại quấy rầy người ta cơ chứ?”

“Là mẹ nuôi nha”

Cố mẹ tức giận trừng mắt liếc cô một cái . Khổ nỗi mẹ con mấy khi nào thù cách đêm chứ, lại thấy Cố Bình An đang cố gắng làm nũng sao bà coi như không thấy được, bèn đứng lên:”Ăn điểm tâm không? Trong nồi còn có cháo đây?”

Cố Bình An được nước làm tới cười nói:”Con muốn trứng bắc thảo với thịt băm được không?”

“Thật là hết nói!!”

Cố mẹ đi vào bếp múc cho cô một chén cháo, Cố Bình An ngay cả đánh răng cũng không làm bèn cầm thìa lên bắt đầu ăn.

Cố mẹ ngồi đối diện ở một bên đường như nhớ ra việc gì bèn hạ giọng hỏi:”Vậy hôm qua con ngủ ở đâu?”

“Là nhà của Thẩm dì a”

“Mẹ biết” rồi kè sát vào cô:”Ý mẹ muốn hỏi con là con ngủ một mình một phòng sao?”

Cố Bình An dù chỉ nghe một chút, ý tứ ngầm cũng đã hiểu ra, ngậm cháo trong miệng thiếu chút nữa là phun ra hết bèn che miệng vội vàng giải thích:”Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ lung tung nha! Khẳng định là không có gì cả! Con ngủ trên giường của Thẩm An Bình, còn anh ấy thì bị con tống sang trong phòng sách để ngủ”. Cô thật dào dạt đắc ý, giống như đây là chuyện rất đáng kêu ngạo không bằng.

Cố mẹ không nói gì:”Đứa nhỏ này thật là không biết chuyện lớn nhỏ mà!” Bà lần nào cũng lấy câu này để bắt đầu dạy dỗ cô đây, Cố Bình An chỉ biết là phải chuẩn bị lỗ tai nghe bà lải nhải đây.

“Con mấy hôm trước lại ra ngoài cùng Thẩm An Bình phải không? Lại đi quấy rối người theo hẩn phải không? Mẹ cho con biết không được à nha, lỡ để Thẩm dì cao hứng thì sao hả? Dù rằng trước giờ mẹ không phản đối hai đứa thân nhau, nhưng mẹ thật không có nói ra miệng như bà ấy, còn con nếu như đối với Thẩm An Bình không có loại tình cảm kia thì cũng đừng có mà không dùng đầu óc cứ đi phá chuyện tốt của người ta mà!”

Cố Bình An cười:” Mẹ làm sao mà biết con đối với Thẩm An Bình là không có loại tình cảm kia cơ chứ?”

Cố mẹ vừa nghe xong, ý cười còn đang sót lại trên mặt dường như bị đông cứng, bà khó tin hỏi:” Các con lần này là thật ?”

“Vui không?”

“Vui về cái gì a? Cái con nha đầu chết tiệt này!” bà lập tức nổi giận, mặt bỗng biến sắc, khẩu khí không còn bình tĩnh nữa:”Thẩm An Bình này ta nhất quyết không cho phép con cùng hẩn thành một chỗ, mẹ nghe nói hẩn đối bạn gái như là thay quần áo, làm sao mà thật lòng với con ah? Hơn nữa đối với tính tình của con , hẩn kết hôn xong nếu mà không sửa, mẹ sợ con khi đó con đi giết người cũng nên! Nha đầu người tuy rằng trước giờ không nên thân nhưng dù gì cũng là con do mẹ nuôi lớn, mẹ không thể nào trơ mắt nhìn con vì hẩn mà ngồi tù a”

Cố Bình An thoáng cái ôm bụng bật cười ngoặc ngoẹo, cô vừa cười vừa nói đứt quãng:” Mẹ, người thật biết nói đùa!”

Cố mẹ nhíu mày nghiêm mặt nói:” Cô tưởng là bà đây cùng cô nói giỡn sao! Mẹ nói đây là sự thật. Con gái không thể không kiểm người đàn ông thích hợp, nếu lỡ kiểm người đàn ông không chịu nghe theo mình đến lúc đó cô chỉ có mà biết khóc.”

“Con nên nuôi chó con thì hơn, quên đi tìm đàn ông làm cái gì a. Hơn nữa con và Thẩm An Bình không phải loại như mẹ nghĩ đâu. Cho nên mẹ cứ yên tâm, con và hẩn tuyệt đối sẽ không có bất cứ chuyện gì.”

“Mẹ cần yên tâm gì đây!” Cố mẹ nói giọng xem thường:”Con với hẩn không có cái gì cũng không nên cùng người khác cũng không có cái gì a.! Con cũng không còn nhỏ nữa cũng nên tìm một ai đó mà yêu đương đi. Mẹ khi đó vào tuổi này đã sớm gả cho ba con rồi chẳng phải sinh ra con đó sao.”

Cố Bình An bắt đắc dĩ thở dài:” Con biết mẹ là muốn lợi dụng con để mau sinh cháu ẹ ảm đây mà, thật là nhảm chán. Mẹ muốn sao không cùng ba ba sinh một đứa, sao cứ phải ép buộc con chứ.”

“Đứa con này, thật là bất hiếu mà! Con nói hươu nói vượn gì đó!” Cổ mẹ nhất thời bị Cổ Bình An một lời vạch trần, sắc mặt trắng nhách, giận không thể tả.” Thật không biết sinh người làm chi! Biết vậy ta sinh cái cây còn hơn” Bà không ngừng hối hận nói:” Mẹ tốn bao tâm tư bao nhiêu năm qua nuôi con lớn, người lại đối với bà đây như thế. Sớm biết vậy quăng xuống sông cho rồi, ít nhất còn nghe thấy tiếng vang. Còn bây giờ muốn nghe cũng không nghe thấy a “

Mất thấy mẹ càng nói càng hăng, ba ba một bên này giờ xem báo im lặng không lên tiếng rút cuộc nhịn không được cau mày nói:” Lại nói đến đâu nữa đây? Hay là cứ đem ta ra mà trút giận cùng đứa nhỏ luôn a”. Ông đương nhiên biết nếu ông không đứng về phía bà, cơn giận của bà không còn cách nào phải đành hạ xuống, cuối cùng bà chỉ đành ái muội liếc mắt nhìn Cổ Bình An đầy ẩn ý nói:”Đứa nhỏ An Bình này ta coi người có thể dựa vào được bao lâu! Người về sau cùng hấn mà thành chỉ e rằng hấn sớm muộn gì cũng bị ba ba người cho ăn đấm mà xem”

Cổ Bình An mặc đây hắc tuyến:” Ba ba người không nên tự chuốc thêm phiền! Lại cùng mẹ hợp thành đôi uyên ương nổi loạn a”

“.....”

Quốc Khánh đến, Thẩm An Bình cũng không đi tìm cô. Ban đêm từ ban công nhà mình, Cổ Bình An ngẫu nhiên có thể nhìn thấy hấn trong phòng đi lại. Hấn rõ ràng là ở nhà, nhưng một lần cũng không tìm đến cô. Điều này làm cho Cổ Bình An một lần nữa đem tên hấn để vào danh sách những người nàng căm ghét, mà Thẩm An Bình lại được vinh hạnh bị cô cho đứng đầu bảng, đồng thời cũng là người mà cô quyết định tuyệt đối sẽ không tha thứ. Thời điểm những ngày nghỉ kết thúc, Cổ Bình An lập tức dựa theo câu nói lúc đối kia của mình mà thực hiện, không chịu đi cùng Thẩm An Bình mà mặt dày mày dạn một mực nhất quyết đòi theo Quan Tiểu Bảo về thành phố.

Trên đường Quan Tiểu Bảo không ngừng dùng ánh mắt quan sát đánh giá thái độ của cô đến nỗi cô thật sợ hãi phải thét lên.

“Quan đại gia, có việc gì thỉnh nói a, đừng dùng ánh mắt đầy ẩn ý mà đưa tình nhìn mình, mình thật không tiêu hóa nổi đâu”

Quan Tiểu Bảo trong lòng chấn động, nhưng lại như cưỡi ngựa xem hoa mở to mắt:”Cái gì mà ẩn ý đưa tình a? Ánh mắt cô nãy nãy ta chính là đồng tình! Cộng thêm một chút tò mò ! Lại thêm vài phần sung sướng khi thấy người gặp họa nha.”

Cổ Bình An đầy nghi hoặc hỏi:”Vì sao đồng tình, tò mò, lại vui sướng khi người gặp họa?”

Quan Tiểu Bảo đảo mắt tứ phía cười quái lạ, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ lướt qua đầu ngón tay mềm mại của Cổ Bình An một cách quyến rũ, thông thả nói:”Cổ Bình An đồng chí, để mình nói cho bồ một tin tức tốt, phó tổng Tất Nhiệm đã đích thân khám điểm cho bồ làm thư ký riêng thân cận của hấn, tuy là chỉ điều động trong nội bộ nhưng tiền lương mỗi tháng lại được thêm một ngàn lạng cơ đấy.”

8. Chương 08

Cổ Bình An ngẩn ra, nghiêm túc hỏi lại:”Tại sao mình làm trong bộ phận hành chính lại không biết gì cả chứ?”

Quan Tiểu Bảo cười thập phần giảo hoạt, vẻ mặt như đang xem kịch vui:”Lão đại tối qua gọi ỳnh, nói mình giúp bồ làm công tác tư tưởng trước. Hấn cũng không hề dài dòng, mặc dù nói Tất Nhiệm là người được cử xuống nhưng chung quy anh ấy vẫn như cũ là tổng tài A thị, coi như là thái tử gia đi. Chuyện hấn đã quyết định lão đại sao còn dám hó hé.”

Cố Bình An nhíu mày:”Tại sao thái tử gia lại đến nhận chức phó tổng chứ? Còn các người thì sao?? Mọi người sao cũng đi nịnh nọt hần, thật đáng khinh bỉ.

“Ôi, ôi!” Quan Tiểu bảo nhíu mày, vẻ kinh ngạc nói:”Thánh nữ của chúng ta xuất hiện rồi sao, có gan thì bỏ đừng làm! Chúng tôi bé cổ thấp hòng, nghèo khổ sao dám đi đắc tội với cấp trên a! Mình còn phải lo cho chiếc xe nữa!”

“Cho bỏ phá sản luôn!”

“Đừng nói thế chứ! Cái này là của Đại Bảo tặng a, mình sống chết cũng nhất định phải bảo vệ cho tốt, bằng không lấy gì để đưa bỏ đi đây đi đó hả! Đồ không lương tâm!”

“....”

Tất Nhiệm trước giờ cũng không phải là loại người thích dựa vào gia thế. Trên thực tế sau khi tốt nghiệp, hần quyết không chịu vào làm cho công ty của ba mình mà chọn đi đường vòng, xin vào làm trong công ty quảng cáo lớn nhất bấy giờ. Hần chỉ dùng thời gian một năm, chức vụ không ngừng tăng nhanh ba cấp, cuối cùng ba hần phải đem số tiền lớn “Thỉnh” hần trở về.

Thật ra Cố Bình An không muốn cùng hần dính líu dây dưa gì nữa, không ngờ lần này hần vừa ra tay đã đánh một đòn phủ đầu thật lớn làm cô không thể không nghĩ đem chuyện này với quan hệ trước kia của bọn họ mà suy ngẫm.

Cố Bình An vừa đến công ty đã thấy hành lang của bộ hành chính treo tờ thông báo lớn. Cô đứng ở đó hồi lâu vẫn chưa dám nhìn lên, có điều ba chữ to dùng Cố Bình An kia đã được in thật đậm làm cô không thể không chú ý tới, muốn không nhìn thấy sợ cũng không được a.

Đồng nghiệp cùng nhóm không rõ nguyên nhân bên trong, nét mặt cực kỳ hâm mộ chạy đến chúc mừng cô, chỉ có cô là cái mặt đen còn hơn đáy nồi, phải ráng mỉm cười ứng phó.

Khi thấy Tất Nhiệm đến, Cố Bình An cảm thấy trong lòng vô cùng lo lắng, chạy vội tới văn phòng của hần.

Qua nhiều năm không gặp, Cố Bình An nhìn hần, nháy mắt có cảm giác dường như đã trải qua một thời gian rất dài. Tuy khuôn mặt vẫn không khác trước đây, nhưng rõ ràng hần đã từng trải không ít. Nụ cười lộ lên như ánh mặt trời sáng lạng của cậu sinh viên năm xưa qua thời gian chỉ còn đọng lại một ít tinh thần phấn chấn, cũng giống Thẩm An Bình một bộ dạng điềm tĩnh, thâm sâu, trầm mặc làm cho người ta nhìn không rõ đoán không ra tâm tình.

Tất Nhiệm vừa vào, đem áo khoác vắt trên giá, sau đó ung dung sửa sang lại cổ tay áo sơ mi một chút. Khuy tay áo làm bằng bảo thạch dưới ánh đèn huỳnh quang phản xạ bày ra đủ loại màu sắc, trong nháy mắt Cố Bình An bị ánh sáng kia làm cho phân tâm.

Hần chậm rãi ngẩng đầu, mặt không mỉm cười xem qua thật rất uy nghiêm, đôi mắt lạnh lẽo làm cả người hần càng toát ra vẻ hung ác cùng nham hiểm. Bóng dáng năm xưa một chút cũng không lưu lại trên người hần, thậm chí Cố Bình An còn tưởng rằng người đang đứng trước mặt cô bây giờ là mang mặt nạ của Tất Nhiệm.

Tất Nhiệm vẻ mặt không chút tình cảm, nhìn Cố Bình An đánh giá, cuối cùng hờ hững nói:”Ngay cả của cũng không gõ, đây là phép tắc gì hả?.”

Cố Bình An bị lời nói bén nhọn của hần làm đau đớn. Ngày xưa mặc kệ cô làm bất cứ chuyện gì Tất Nhiệm vẫn vô điều kiện bỏ qua, cho nên lúc này cô cảm thấy có hơi ủy khuất. Thật ra vào đây là muốn nói cho hần biết cô sợ mình không đảm đương được chức vụ thư ký riêng cho hần.

Cô thật không thể làm được, đối với Tất Nhiệm, cô vẫn còn rất áy náy bởi vì biết rằng mình đối với Tất Nhiệm ngày trước không có tình yêu, chỉ là trách nhiệm. Khi đó Tất Nhiệm nhanh chóng đeo đuổi cô, cô giống như người bị lạc vào trong sa mạc không tìm thấy đường đi, không ngờ có người tìm thấy cô, sau đó lại đem cô trân quý như vàng bạc, châu báu, trở thành vật báu vô giá. Ai cũng nói Tất Nhiệm là người đàn ông tốt, được ở chung với hần cô nhất định sẽ rất hạnh phúc, cho nên vì mình cô là nên tranh thủ đi giành một cái công đạo, để cho bản thân mình hạnh phúc càng nhiều hơn.

Nhưng vị thần canh cửa Quan Tiểu Bảo kia khi ấy lại nói cho cô biết rằng mình rất thích Tất Nhiễm. Cô rất cuộc cũng có dũng khí đánh gãy giấc mộng bao năm mịt mờ không thật của mình. Ngay lúc giấc mộng kia bị vỡ nát, cô rơi vào vô lực cùng suy sụp, trái lại cũng cảm giác thật nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Nhưng hiện giờ cô lại bị ánh mắt không chút tình cảm kia làm cho đau đớn. Người đàn ông này rõ ràng đã từng nói qua cả đời này cũng không muốn gặp lại cô. Nhưng sao hiện tại chính hắn lại muốn đem cô đến bên cạnh, nếu mong cô gặp họa chẳng phải chính hắn cũng gặp họa sao?

Người ta nói lòng phụ nữ rất khó đoán, thật ra tâm tư của đàn ông còn khó đoán hơn nhiều. Cố Bình An không thể tưởng tượng bên người cô đã có một Thẩm An Bình như vậy còn chưa đủ sao giờ lại thêm một người nữa a.

Tất Nhiễm hất tóc, tao nhã ngồi xuống ghế dựa, khí thế mạnh mẽ của hắn làm người khác thấy áp lực. Dù Cố Bình An đứng trên cao nhìn xuống hắn, cũng không tránh khỏi cảm giác lung túng không biết phải làm gì.

Tất Nhiễm cười nhẹ, rõ ràng là hắn đang cười nhưng lại làm cho người ra cảm thấy thật lạnh lẽo a.

“Nói đi, tôi tìm tôi có chuyện gì?”. Hắn dường như suy nghĩ một chút, hơi ngắc đầu: “Hay để tôi đoán, cô có phải đến đây để nói cho tôi biết cô không muốn làm thư ký cho tôi?”

Cố Bình An sững sốt, lập tức liều mạng gật đầu, hiên ngang lăm liết trả lời: “Đúng vậy!”

Ý cười trên môi Tất Nhiễm càng đậm: “Đây là do công ty sắp xếp, tôi cũng chưa bao giờ nghe qua đối với việc công ty điều động nhân viên cần phải được họ gật đầu đồng ý.”

Cố Bình An âm thầm hít sâu, cố gắng giữ cho bản thân mình thật bình tĩnh: “Phó tổng”, cô cố ý nhấn mạnh chữ “phó”, ý đồ nhắc nhở Tất Nhiễm thân phận của hắn, “Công ty có sự điều động quả thật không cần thông qua nhân viên đồng ý, nhưng vì sao ngài lại muốn đích thân đi tìm tổng giám đốc để chỉ định tôi?”. Cô nở nụ cười quyến rũ: “Lấy thân phận quen biết của tôi cùng phó tổng mà nói điều này thật không có lợi cho công tác chút nào.”

“Cố Bình An” Tất Nhiễm khinh thường kêu lên một tiếng, ánh mắt lập tức phát lạnh: “Tôi nghĩ, cô có phải đã suy nghĩ quá nhiều không?”

Cố Bình An rất vừa lòng nhìn thấy phản ứng của hắn, nháy mắt cười khế, giọng nói ngọt ngào: “Tôi quả thật đã suy nghĩ nhiều rồi, phó tổng đặc biệt chiếu cố tôi sẽ ghi nhớ. Hy vọng phó tổng không nên đối với tôi tình cũ mà khó quên đi, có như vậy tôi mới không suy nghĩ lung tung để tập trung làm việc. Ngài cũng biết tôi cho đến nay xe còn không có lấy một chiếc, nếu chọc giận phó tổng, cuộc sống của tôi sau này sẽ ra sao đây?”. Cô cười bày ra vẻ mặt vô tội, biểu tình nhìn rõ là cố ý, lời nói làm cho người nghe không thể không chán ghét.

Tất Nhiễm có phần hoảng hốt, thật ra trước đây khi ra quyết định này cũng đoán được cô sẽ kịch liệt phản đối. Nhưng thời khắc cô xuất hiện, hắn mới ý thức được cho dù bao năm qua hắn có bày ra vẻ ngoài lạnh lùng thế nào, dù cố gắng không muốn nghĩ đến cô, chỉ lo vùi đầu vào công việc thì ra chỉ là phí công vô ích. Một khắc kia nhìn thấy cô, nháy mắt tất cả đều bị phá hủy hết.

Hắn hơi cười khổ một chút, nhưng lập tức mọi biểu tình khi nãy liền thu lại hết, đem văn kiện trên bàn mở ra, lấy viết ra bắt đầu ghi chép, vẫn không ngẩng đầu lên: “Nếu như Cố tiểu thư một lòng thầm nghĩ muốn tìm một người đàn ông để cải thiện cuộc sống chính mình, tôi nghĩ đây cũng là một ý nghĩ đúng đắn.”

Hắn nói rành mạch, tuy không nhìn thấy nhưng Cố Bình An vẫn có thể tưởng tượng được đến vẻ mặt của hắn lúc này, nhất định một bên mày sẽ vênh lên, tay mân mê môi, vừa nghiêm túc lại vừa có chút trẻ con, cô đột nhiên cảm thấy một khắc kia hô hấp như muốn ngừng lại.

Cố Bình An không biết mình nên khóc hay cười, đã phóng lao thì đành phải theo lao, cô chỉ là muốn thuyết phục Tất Nhiễm để cô có thể trở lại làm việc tại bộ hành chính, nhưng hiện tại có vẻ như hai người càng nói càng xa. Lát sau, cô hướng Tất Nhiễm cúi đầu dứt khoát bỏ đi ra ngoài.

Trước khi ra khỏi phòng, Tất Nhiễm đột nhiên kêu cô: “Cố Bình An”

Cố Bình An dừng lại, thản nhiên quay đầu nở nụ cười yếu ớt:”Phó tổng còn chuyện gì muốn phân phó nữa sao?”

Ánh mắt Tất Nhiệm dừng lại trên mặt cô vài giây:”Những lời tôi vừa nói khi nãy, là thật”

.....

Shit!

Cố bình An thở phò phò đem đồ đạc của mình bỏ vào hộp giấy, đem chuyển sang chỗ làm mới.

Suốt cả buổi sáng hôm nay cô bận rộn đem công việc bàn giao lại cho người mới được an bài để thay thế vào chỗ cô. Dù sao công việc này cô làm gần hai năm, giờ đây nói bàn giao liền bàn giao cho người khác, Cố Bình An lòng có chút luyến tiếc.

Sau giờ nghỉ trưa mới xong việc bàn giao, cô mệt rối tinh rối mù tự vô pha ình một ly cà phê.

Cô cần môi suy nghĩ, vẫn sợ bản thân không thể gánh vác công việc sau này. Sự thay đổi của Tất Nhiệm không chỉ nhờ từng trải mà trọng yếu hơn có lẽ chính vì tâm tình không ổn định của hắn. Cô đột nhiên nghĩ đến Thẩm An Bình, hắn thì khác lúc nào cũng như thế yên ổn mà cười rộ lên, bộ dáng thật xấu xa. Mặt khác hắn cũng rất trẻ con nhất là lúc say rượu, thật là muốn cười lớn mà. Thẩm An Bình nếu có xấu cũng chỉ là xấu cái miệng thôi, mặc kệ Cố Bình An có bất kỳ khó khăn gì, Thẩm Bình An luôn xuất hiện bên cô trước tiên. Nếu như có người nào dám khi dễ cô, đương nhiên hắn sẽ không chút lưu tình mà thay cô trả đũa.

Thẩm An Bình luôn nửa đùa nửa thật nói:”Anh luôn là người đi ăn hiếp người khác , sao lại có thể tha cho người bắt bạt mình chứ?”

Nhưng hiện tại dù muốn Cố Bình An cũng không dám gặp hắn để hỏi cái vấn đề này, chỉ đành phải tự mình tìm ra, cái gì kêu là tự làm bậy không thể sống, người đó chính là cô a.

“Ừ.....Cố Bình An!” Đồng nghiệp lớn tiếng kêu cô, chỉ chỉ vào chiếc điện thoại trước mặt cô, chuông nội bộ đang không ngừng reo lên a.

Cố Bình An ngượng ngùng xin lỗi nhanh tay bắt điện thoại, đầu dây bên kia lập tức truyền đến giọng nói thiếu kiên nhẫn của Tất Nhiệm:”Sao lâu như vậy mới trả lời hả?”

“Thực xin lỗi, phó tổng!”

“Trong giờ làm việc không cần lúc nào cũng nghĩ đến đàn ông”. Không cần nói cũng biết hắn là đang chế nhạo cô. Cố Bình An im lặng tỏ ý xem thường, không biết sáng nay là người nào đã làm cho cô tâm tình trở thành thế này hả, hắn trở mặt thật sự còn nhanh hơn là lật sách a.

“Xin hỏi phó tổng có gì phân phó sao?”

“Có đem theo quần áo thể thao không?”

Cố Bình An ngẫm nghĩ, hình như trong tủ đồ dành cho nhân viên của cô có một bộ, lần trước Quan Tiểu Bảo hẹn cô đi tập thể thao nên cô mang đến, sau Tiểu Bảo bận việc không đi nữa nhưng cô cũng quên mất không đem về nhà. Cô không kêu ngạo cũng không nịnh nọt trả lời hắn:”Có!”

“Ừ!” Hình như tâm tình Tất Nhiệm cũng không tệ lắm, giọng nói có phần thoải mái:”Chúng ta buổi chiều sẽ đi gặp khách, cô có chơi golf không?”

“Cũng tạm!”

“Không có việc gì nhiều, trang điểm một chút là được”

Cố Bình An hiểu ra ý tứ hắn,liền nhanh nhẹn nhắc nhở:”Công việc tiếp khách trước giờ đều do bộ hành chánh sắp xếp người đi giao tiếp.”

Tất Nhiệm vẫn nhàn hạ nói:”Nhưng tôi muốn đem thư ký của mình theo không được sao?”

“Dĩ nhiên được” Cố Bình An nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ.

“....”

Điện thoại vừa ngắt, cô không ngừng oán thăm, Tất Nhiệm này thật là càng ngày càng quá đáng, bây giờ ở trước mặt cô còn bày ra cái dạng đại gia. Nếu không phải vì sợ bị gọi về nhà cô mới không thềm đồng lương nhỏ nhoi này, đã sống dở chết dở mà còn bị người khác khinh thường nữa chứ.

Cô thu thập mọi thứ đầy đủ rồi xuống bãi đậu xe chờ hần. Đứng hơn mười phút, mới thấy Tất Nhiệm ung dung bước đến, hần tay cầm chìa khóa cũng không thềm ngẩng đầu nhìn cô vừa đi vừa nói:” Cô là nghĩ đi xuống địa phủ bàn chuyện làm ăn sao? Nét mặt sao lại nhìn căm phần thế kia hả?”

Cố Bình An chán nản nói:”Phó tổng, tôi đã nói qua với ngài nên tìm người bên phòng ngoại giao, xem xem ngài bây giờ lại đem tôi ra soi mói, tôi cũng là thấy rất khó xử nha”

Tất Nhiệm rút cuộc dừng lại, vuốt cằm nói “Thế a!” rồi chặc lưỡi nói tiếp:”Cổ thư ký của chúng ta chẳng lẽ thẹn quá hóa giận”

9. Chương 09

Nhìn vẻ mặt dàu dàu của Tất Nhiệm, Cố Bình An không nói im lặng đứng nhìn trời, trong lòng không tránh khỏi ảo não suy nghĩ. Cô đã không ngừng lặp đi lặp lại nhắc nhở chính mình phải bình tĩnh đối mặt kẻ địch, nhưng không hiểu sao lần này cô lại khinh địch, dễ dàng để cho hần chọc giận, thật là thất sách mà!

Cô không muốn cùng hần tranh cãi, tiến đến mở cửa ngòi vào ghế sau xe

Dọc đường đi Cố Bình An vẫn duy trì vẻ trầm mặc, Tất Nhiệm cũng thức thời mà không làm phiền cô, chỉ đơn giản nói chút ít về sự an bài của công ty. Vị khách lần này ít nhiều coi như cô có một nửa quen biết, vì trước kia khi cô ra ngoài ăn cơm cùng Thẩm An Bình đã từng trò chuyện qua. Cố Bình An nhớ rõ ông ta còn cho rằng cô là bạn gái Thẩm An Bình, không biết lát nữa gặp lại có thể nhờ vào mối giao tình ấy để hợp tác được thuận lợi không.

Mỗi lần thấy Cố Bình An cố ý lợi dụng mối quan hệ giữa cô và Thẩm An Bình, Quan Tiểu Bảo đều không khách khí ném cho cô cái nhìn khinh thường. Nhưng Cố Bình An lại không cho là đúng, có thể lợi dụng quen biết vào công việc ai lại không làm chứ.? Nếu người ta nhận ra cô, cô dĩ nhiên sẽ không phụ lòng họ để mọi chuyện cứ thế mà trôi chảy tiến hành chẳng phải tốt hơn sao, còn phải gấp tranh thủ là đằng khác. Cô không phủ nhận mình rất bình thường như bao người khác, cũng yêu thích đồ hiệu, trang sức và cũng rất thích có bạn trai tốt bụng lại đẹp trai nha.

Nhưng cô lại cố tình không dính vào Thẩm An Bình. Hần có khả năng cho cô tất cả những gì cô muốn nhưng cô lại né tránh. Người khác cho rằng bọn họ ở cùng một chỗ sẽ đem lại may mắn cho đối phương, nhưng cô ngược lại không cho là đúng.

Tình yêu ngay từ lúc bắt đầu, nếu như thật sự tốt đẹp như vậy, chẳng lẽ không sợ hào quang của nó sẽ làm cho người ta bóng mất sao. Chỉ có loại tình yêu bước ra ánh sáng từ trong đêm tối, trải qua nhiều thử thách, mới được người khác trân trọng cho nên cô càng không muốn Thẩm An Bình dễ dàng đạt được. Cô càng không muốn biến mình thành quần áo hần mặc xong rồi vứt đi kia, không muốn mỗi đêm một mình thức giấc cô đơn ôm gối trong căn phòng lạnh lẽo, chờ Thẩm An Bình sau khi mệt mỏi đã rời trở về bỏ thí chút yêu thương cho cô.

Cô bắt quá cũng chỉ là một người nhát gan, cho nên cô muốn mình được sống yên ổn, không cần phải dính vào những chuyện cảm tình rắc rối của hần.

Thẩm An Bình không có khả năng cho cô, hần muốn cũng không có loại tình yêu như thế.

Cố Bình An không nghĩ đến sẽ gặp Cố Bình An ở đây.

Dù sao cũng đã qua mấy ngày bọn họ không liên lạc, đây coi như phá lệ hiếm thấy. Trước đây bọn họ dù bất đồng nhưng chỉ một hai ngày là thôi. Thẩm An Bình luôn nói: "Tính tình Cố Bình An trở thành thế này là do hấn quá chiều chuộng cô mà ra cả"

Lời này thật không sai, từ nhỏ đi theo hấn cô liền hiểu được sự bất đồng giữa nam nữ, mà cô rất biết lợi dụng ưu thế chính mình. Cứ mỗi lần có chuyện là cô liền dùng nước mắt, khóc đến khàn cả giọng, thẳng đến Thẩm An Bình không còn cách nào phải cho qua cô mới chịu để yên.

Lần này không biết vì sao có phần không giống trước kia, Thẩm An Bình lại mặc cho cô hờn dỗi cũng nhất quyết không chịu xuống nước.

Lúc trước, Thẩm An Bình từng nói: "Đàn ông so với đàn bà có phần rộng lượng hơn." Lần này tuy là do cô bụng dạ hẹp hòi nhưng tại sao tiểu tử Thẩm An Bình này cũng không chịu đi tìm cô chứ.

Cô buồn bực đứng phía xa nghỉ ngơi nhìn thân hình cao lớn mà quen thuộc đang trò chuyện rất vui vẻ. Thật là mỹ nam, đứng đâu cũng thu hút tầm nhìn của người khác. Thẩm An Bình đứng đó nổi bật hẳn so với những người chung quanh, tựa như hạc trong bầy gà. Hấn diện bộ quần áo thể thao màu trắng trông thật khí phách, ngọc thụ lâm phong rất sáng chói dưới ánh mặt trời.

Mang theo bộ golf mà trước đây Cố Bình An cùng hấn đi mua, hai tay nhẹ chống lên trên, vẻ mặt hứng trí bâng bâng nghe người chung quanh nói chuyện. Đôi khi cũng chen vào một hai câu kèm theo nụ cười rộ lên làm lộ hàm răng thật trắng bóng. Cố Bình An say mê nhìn hấn, giật mình nhận ra hành động chính mình, trong lòng không tránh khỏi có chút hoảng hốt.

Cuộc sống của hấn rõ ràng dù không có cô cũng cực kỳ sinh động, trái lại nếu hấn cứ cố chấp giữ cô bên cạnh dường như không ổn cho lắm. Nhận ra điều này cô liền cảm giác toàn thân thật uể oải.

Đang lúc còn sững sờ mê ngắm An Bình, chợt nghe từ xa Tất Nghiễm đang gọi tên cô.

"Cố Bình An" thanh âm không lớn không nhỏ, nhưng cũng đủ để Thẩm An Bình nghe thấy.

Cố Bình An thấy Thẩm An Bình ngẩng đầu, ánh mắt đậm đặc không một tia cảm xúc. Hấn không cười cũng không lên tiếng chào hỏi, dường như đang suy nghĩ gì đó liếc mắt nhìn cô cùng Tất Nghiễm, sau đó lại như cũ quay lại tiếp tục nói chuyện cùng người bên cạnh.

Cố Bình An thấy phản ứng của hấn, cảm thấy có phần thất vọng. Cô run sợ đi nhanh về phía Tất Nghiễm.

Cố Bình An là người biết luồn lách, chuyện dễ đương nhiên làm còn chuyện khó nếu tránh được thì cứ tránh nha. May là trước kia bị Thẩm An Bình bắt buộc cô đi theo hấn chơi vài lần nếu không cô sợ ngay cả trái banh đánh làm sao cô cũng không biết.

Trước kia có người từng nói đánh golf là loại vận động nhẹ nhàng nhất, thời gian chơi golf lại kéo dài, chủ yếu là ọi người có nhiều cơ hội trò chuyện. Đương nhiên cô hiện tại còn có thể thưởng thức trời xanh mây trắng, kích thích nội tiết tăng trưởng dễ dàng.

Nói thì nói vậy thôi chứ làm người đi theo như cô dĩ nhiên không thoải mái chút nào. Bởi vì bọn họ nói chuyện phiếm không ít, cho nên phải chuẩn bị rất nhiều đề tài để tán gẫu, đồng thời phải khéo léo cho đối phương biết mục đích của mình. Cho nên mà nói trò chuyện cùng những người này đây cũng cần họ phải có kỹ thuật cao nha.

May thay hôm nay chuyện này không nằm trong phạm vi của Cố Bình An, vì đã có Tất Nghiễm. Hấn hiển nhiên rất quen thuộc với loại hình thức này. Hấn đang cùng họ trò chuyện rất vui, hơn nữa còn đem kế hoạch của hạng mục lần này giới thiệu rất tường tận. Cứ nhìn lão tổng kia không ngừng gật đầu như già tới đã biết, hấn hài lòng đến cỡ nào đi, thật là không khó nhìn ra chút nào. Hấn nếu như nói đã bị Tất Nghiễm "dụ dỗ" cũng không sai biệt đi. Lát nữa ra ngoài ký hợp đồng nhất định sẽ rất thuận lợi đây. Còn cô suốt buổi đi theo bên người Tất Nghiễm, thỉnh thoảng gật đầu hay mỉm cười vài cái, cứ làm cho thật xứng chức, tận tâm của bình hoa di động của mình là tốt rồi.

Đánh xong 18 lỗ, bọn họ liền kéo nhau đi nghỉ ngơi. Cố Bình An theo như lời Tất Nghiễm phải chiều cố Dương lão tổng nên tiến đến đưa khăn mặt cho ông ta. Dương tổng cười tủm tỉm nhận lấy, dường như công

việc bàn bạc hoàn tất thuận lợi nên ai nấy đều trông thật thoải mái. Dương tổng cuối cùng cũng nhận ra Cổ Bình An, bộ dáng hứng thú dạt dào hỏi: "Cố tiểu thư chúng ta có phải là đã từng gặp qua?"

Cổ Bình An mỉm cười gật đầu: "Dương tổng trí nhớ thật tốt a" Cô muốn nói tiếp gì đó chợt nghe âm thanh quen thuộc từ sau vọng đến.

"Dương tổng thì ra là đang ở đây?" Hần hỏi cũng thật là thừa a, câu hỏi làm người khác ngại ngùng như thế không phải của Thẩm An Bình thì còn ai vào đây chứ? Cổ Bình An quay đầu nhìn thấy hần nửa người đã tiến đến ngồi xuống cạnh cô trong tay đang cầm chén rượu. Hần tao nhã ngồi bắt chéo hai chân, miễn cưỡng đem thân thể tựa lên sofa, một bàn tay hoàn hảo đặt lên trên sofa vòng qua vai Cổ Bình An. Nhìn qua chỉ như là đặt nhẹ lên vai Cổ Bình An nhưng cô lại thấy cực kỳ không tự nhiên.

Ngược lại Tất Nhiệm rất bình tĩnh, đôi mắt hần yên tĩnh giống như vô tình nhìn về phía Thẩm An Bình cùng Cổ Bình An, mi không hề động, vẻ mặt tươi cười. Dương tổng vội chạy nhanh đến Thẩm An Bình giới thiệu: "Tất Nhiệm, vị này đây là người rất nổi tiếng, Thẩm An Bình tổng tài."

Thẩm An Bình lịch sự vươn cánh tay ra: "Xin chào"

Tất Nhiệm cũng vươn tay ra: "Cấp trên của Cổ Bình An, Tất Nhiệm." hần cố ý không giới thiệu tên công ty, cũng không giới thiệu thân phận của chính mình, chỉ cố tình nhắc đến mối liên hệ của hần cùng Cổ Bình An. Dương tổng đối diện Cổ Bình An vẻ mặt kinh ngạc, còn Cổ Bình An lại cúi đầu thật thấp, đến mức chỉ hần không thể dấu xuống vai.

Thẩm An Bình thế nhưng lại rất bình tĩnh, cười đến vân đạm phong khinh: "Cám ơn Tất tổng đã thay chúng tôi chiếu cố đến Bình An, con bé này từ nhỏ đã vụng về chậm chạp, thường gây không ít rắc rối." Hần rõ ràng là cười nhưng ai có mắt cũng sẽ dễ dàng nhận thấy hần không thoải mái. Thật ra Cổ Bình An cũng rất bức bối, hần sao lại đứng đưng đem mọi chuyện khổng chế tốt đến vậy, luôn không mặn không nhạt làm người ta trong lòng tràn ngập vô số vấn đề khó hiểu.

Cổ Bình An ý muốn chen vào không nghĩ cô còn chưa kịp mở miệng đã bị Thẩm An Bình đánh gãy, hần vô cùng tự nhiên ra lệnh cho cô: "Đi lấy cho anh một cái khăn mặt!"

Cổ Bình An kinh ngạc trừng mắt nhìn hần, trong bụng buồn bực trách mắng, cô cũng không phải là người sai vặt của hần nha.

Cô rất muốn phản kháng, nhưng mắt vừa đảo qua nhìn đến Dương tổng đang ngồi đối diện, cô cắn cắn môi dưới, giả bộ tươi cười cầm lấy chìa khóa từ tay Thẩm An Bình đứng lên.

Đồ đạc của Thẩm An Bình thật ra không khó tìm chút nào vì hầu hết những đồ đạc này nọ của hần là do bọn họ cùng nhau đi mua. Hần có một tính xấu đó là không thích dùng những vật dụng cá nhân do hội cung cấp, ví như áo khoác, khăn mặt.

Cổ Bình An thường châm chích cái bệnh công tử của hần. Hần tuy theo đuổi vật chất nhưng không đến nỗi khoa trương lắm, cũng chưa từng dùng thân phận cao quý của mình mà đòi hỏi đặc quyền, trái lại rất tuân thủ trật tự ở nơi công cộng, so với Cổ Bình An còn hiểu chuyện hơn nhiều. Trừ bỏ nhận những quà cáp tầm thường như bút máy, hần không có thói quen nhận quà sang trọng của người khác. Nếu công bằng mà nói, so với Quan Đại Bảo tiêu tiền như nước thì với thành tựu Thẩm An Bình đạt được, cách tiêu xài của hần tuyệt đối không hề phung phí.

Cổ Bình An tay cầm khăn mặt của hần, trên đường không ngừng suy nghĩ vẩn vơ. Vừa tiến vào, cô liếc mắt nhìn thấy chỉ còn duy nhất Thẩm An Bình. Hần đang ngồi cùng với Dương tổng, còn Tất Nhiệm thì không biết đã chạy đi đâu. Thẩm An Bình mỉm cười cùng Dương tổng trò chuyện, thỉnh thoảng còn ngẫu nhiên nâng ly hớp vài ngụm rượu. Tư thế kia chỉ có thể dùng một từ tao nhã mà hình dung. Chất lỏng màu đỏ kia theo tay hần di chuyển nhẹ dao động theo một vòng tròn, trông như một tác phẩm của nghệ thuật hiện đại.

Cổ Bình An tay nắm khăn mặt vẫn đứng ở chỗ cũ. Cô phân vân không biết bản thân có nên tiến lên hay không. Cô biết rõ ý tứ của Thẩm An Bình, hành động này chính là muốn hướng cho Dương tổng thấy quan hệ giữa cô cùng hần là rất không bình thường. Mà giờ đây Dương tổng tự nhiên cũng hiểu được ý tứ trong đó, nể mặt Thẩm An Bình mà đối với cô chiếu cố hơn.

Nhưng cô không muốn vì công việc mà làm người ta hiểu lầm quan hệ bọn họ, trái lại cũng không muốn tiếp tục dấu diêm không sáng tỏ. Cô có chút khấn trương nắm chặt khăn mặt. Đột nhiên cô cảm giác được tai mình có một hơi thở ấm áp phớt qua, cô theo bản năng giật mình quay đầu lại. Khuôn mặt Tất Nhiệm quen thuộc mà lại xa lạ lập tức phóng đại hiện lên trước mắt, cô sợ đến mức há hốc mồm thành chữ “O”.

“Hừ ngạc nhiên gì chứ, bộ tưởng đang gặp quỷ sao?” Tất Nhiệm nhíu mày nói khích.

Cố Bình An lập tức ngậm miệng, thấp giọng hỏi hẩn: “Anh sao lại đứng đây? Còn cố ý không lên tiếng nào nữa?”

Tất Nhiệm không thêm để ý nhún nhún vai nói: “Có người thay tôi nói chuyện, tôi cần gì đi làm chuyện thừa thãi chứ?”

Cố Bình An nghi hoặc: “Anh có phải đã biết Thẩm An Bình trước không?”

“Đương nhiên” Tất Nhiệm sảng khoái thừa nhận “Thẩm tổng nổi tiếng như vậy ngày nào hình cũng đăng đầy trên tạp chí, có gì mà khó nhìn ra chứ.”

“Còn làm bộ, đúng là không biết mắc cỡ, anh chính là ghen tị đi!”

“Thật vậy sao” Tất Nhiệm ý vị thâm thường cười nói: “Cô biểu tình đặc ý như vậy, thế nào, đây là bạn trai của cô sao?”

Cố Bình An liếc mắt nhìn hẩn, xấu xa: “Điên à.” nói xong xoay người tiến đến chỗ Thẩm An Bình.

Còn chưa đi được hai bước đã bị Tất Nhiệm kéo lại, theo quán tính cô suýt chút nữa ngã vào lòng Tất Nhiệm. Cô phản xạ đặt hai tay lên phía trước, gắt gao chặn lại trước ngực hẩn, nhưng bất quá tư thế của bọn họ cũng quá sức ái muội đi, từ xa nhìn lại giống như cả hai đang ôm nhau.

Cố Bình An lập tức đẩy hẩn ra, không nghĩ đến hẩn lấy tay đỡ lấy thắt lưng của cô, tay kia giữ chặt lấy cổ tay cô, đầu hẩn từ từ cúi thấp, đem mặt hẩn kề sát vào Cố Bình An, nhìn từ góc độ khác họ giống như đang hôn nhau. Cố Bình An ý thức được mục đích của Tất Nhiệm, không khỏi giận dữ: “Anh có ý tứ gì chứ?”

Tất Nhiệm cố ý để môi hẩn nhẹ phớt lên vành tai Cố Bình An, hơi thở ấm áp mà mềm mại, Cố Bình An sắc mặt lập tức đỏ lên. Tất Nhiệm rút cuộc cũng chịu buông lỏng tay cô ra, cười một cách quỷ dị.

“Cô nói thử xem, Thẩm An Bình bây giờ có phải là tức giận muốn bóp chết tôi không?”

10. Chương 10

Cố Bình An ôm hai bên tai, khó tin trừng mắt nhìn Tất Nhiệm: “Anh có ý gì?”

Tất Nhiệm vờ như không hề xảy ra chuyện gì, nhíu mày: “Thật là nhàm chán, tưởng đâu có thể chọc giận hẩn một phen.”

“Anh biết anh ta?” Cố Bình An lại đưa ra nghi vấn khi này một lần nữa. Rất hiển nhiên con người như Tất Nhiệm không giống cái loại người nhàm chán đến nỗi làm mấy chuyện này.

“Cô không thấy là tâm trạng anh ta hiện rất tốt sao, còn đang cười tươi nữa là?” Tất Nhiệm cố tình nói nhẹ nhàng, lại còn cười cực kỳ chói mắt, ngón tay chỉ về phía sau Cố Bình An. Cố Bình An theo bản năng quay đầu, đối diện với ánh mắt của Thẩm An Bình, hẩn hơi hơi nghiêng đầu như đang suy nghĩ gì đó, khủy tay đặt lên sô pha. Nhìn hẩn bộ dáng tựa tiểu phi tiểu, Cố Bình An thật là nhìn không ra hẩn có gì khác thường. Cô hung tợn quay mặt trừng mắt nhìn Tất Nhiệm: “Đồ thần kinh! Muốn điên cũng đừng kéo tôi theo! Thẩm An Bình đối với tôi một chút quan hệ cũng không có. Đã làm khó anh sao! Trái lại nhìn ngang nhìn dọc vẫn thấy hai người có vẻ như giống một cặp hơn, anh nghĩ đối với tôi làm ra hành động này hẩn sẽ ghen sao?”

Cô cười vân đạm phong khinh, trong mắt hần lại có sức quyến rũ lạ thường. Lấy khăn mặt Thẩm An Bình đang cầm trong tay lau đi chỗ Tất Nhiễm vừa chạm qua, "Đừng ở trên người tôi mà trút lửa giận, chỉ sợ anh sẽ làm phỏng chính mình đấy!" nói xong xoay một vòng rất đẹp mắt rồi đi.

Càng tiến đến gần Thẩm An Bình, cô càng cảm thấy ánh mắt của hần có phần không đúng. Nét cười khi này vẫn còn đọng nơi khóe miệng, nhưng lại phối hợp hoàn toàn tương xứng với ngũ quan hoàn mỹ không một chút tì vết kia của hần, thật rất đẹp mắt. Hần quay mắt sang nhìn chằm chằm Cố Bình An, sau đó tay nhấc lên, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch. Mùi thơm ngào ngạt của rượu nho lập tức xông vào mặt, Cố Bình An trầm mặc không nói gì trở về chỗ ngồi của mình, đem khăn mặt trong tay đưa cho Thẩm An Bình. Hần vẫn với vẻ mặt như đang tìm tòi nghiên cứu nhìn cô, không lên tiếng cũng không hỏi. Nhìn vào đôi mắt thâm trầm, sâu không thấy đáy của hần, cô cảm giác như bình bị hút vào, ban đầu lòng còn vững vàng nhưng không chống đỡ được bao lâu, cử chỉ giấu đầu lòi đuôi lấy đi động của mình ra ngấm ngấm.

Dương tổng không rõ ý tứ, cười tủm tỉm hỏi: "Tất Nhiễm đâu? Đi toilet xong chẳng thấy anh ta đâu cả?"

Thẩm An Bình nhảy bèn đáp: "Chắc gặp phải người yêu cũ đi."

Dương tổng cười to: "Tuổi trẻ thật là tốt a!"

Thẩm An Bình cũng cười theo: "Không sai" Cười xong lại đầy ẩn ý liếc nhìn Cố Bình An.

Thật ra Cố Bình An không cho phép mình suy nghĩ quá nhiều, tưởng rằng thái độ mát mẻ tự nhiên kia của Thẩm An Bình là ghen. Cô lấy làm khó tin rằng Thẩm An Bình có tình cảm đặc biệt với cô, chỉ nghĩ đến điều này thôi đã thấy toàn thân nổi da gà cả lên.

Khi Tất Nhiễm quay trở lại, đám người đi theo sau hần trông rất hài lòng, dường như mọi chuyện đã thỏa thuận ổn thỏa. Theo đó còn có phục vụ tay bưng đầy thức ăn, dưới sự chỉ huy của Tất Nhiễm đem từng món lần lượt bày ra trước mặt họ.

Tất Nhiễm lịch sự giải thích: "Mọi người đã vất vả, nên tôi kêu vài món dùng tạm, trễ chút chúng ta đi nhà hàng sau."

Dương tổng vui vẻ gật đầu, ánh mắt tán dương nhìn Tất Nhiễm, đương nhiên rất thưởng thức sự hiểu biết cùng chu đáo của hần.

Lúc đang ăn, Tất Nhiễm không biết là cố ý hay vô tình không ngừng nhắc đến Cố Bình An, hơn nữa còn cố làm ra vẻ rất "chăm sóc" cho cô. Biết cô có vài món với không tới, còn chủ động giúp cô gấp thức ăn. Cố Bình An thấy thật là đau đầu nhưng trước mặt khách hàng cô lại không dám phát tiết. Nhìn sang Thẩm An Bình, hần vẫn ung dung như không, cùng Dương tổng nói chuyện phiếm, không hề có gì khác thường.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Cố Bình An rốt cuộc không thể chịu đựng nữa, kề sát vào tai Thẩm An Bình thấp giọng nói: "Anh sao còn chưa đi? Chẳng lẽ bạn bè đang gặp chuyện cũng không thềm quan tâm sao?"

Thẩm An Bình không trả lời, chỉ cười rồi vỗ về vuốt tóc Cố Bình An, thái độ rất tự nhiên. Cố Bình An đối với hành động thân mật này của hần, hiển nhiên đã trở thành thói quen, chỉ có ánh mắt vờ giận dữ nhìn hần: "Thấy ghét, anh đụng tóc em làm nó rối hết rồi này"

Dương tổng đang ngồi đối diện lại có chút không yên, hần không biết phải làm sao chỉ ngồi trơ mắt mà nhìn, giống như thấy quỷ, khó tin, hết nhìn Tất Nhiễm đến Thẩm An Bình.

Cố Bình An không ý thức không khí quỷ dị không thích hợp trên bàn ăn, cô tủm tỉm cười, tay chỉ đến đĩa thức ăn xa nhất nói: "Em muốn ăn cái kia."

Cô còn chưa dứt lời liền thấy hai đôi đũa song song đồng thời cùng gấp vào đĩa thức ăn kia.

Thẩm An Bình cùng Tất Nhiễm đồng thời ngẩng đầu nhìn đối phương. Ánh mắt Thẩm An Bình vẫn trước sau như một sâu không thấy đáy, khóe miệng còn có ý cười lại cũng như không giống, riêng Tất Nhiễm giờ đây chỉ đang trưng ra vẻ mặt vô tội.

Cố Bình An lúc này mới nhận thấy tình thế không đúng, nở nụ cười miễn cưỡng rồi đứng lên tự mình lấy đĩa gấp thức ăn nói: "Thì ra mọi người đều có cùng khẩu vị với tôi, đều là thích món này a." Đôi đĩa trong tay còn chưa hạ xuống bàn đã thấy mắc cá chân truyền đến một trận đau. Thành linh mất trọng tâm, cơ thể lập tức ngã về phía Thẩm An Bình, cô theo bản năng định nắm lại Thẩm An Bình, mà hần cũng rất nhanh tay lẹ mắt đỡ được cô, không nghĩ tay đụng phải cái bát trên bàn làm nó rơi xuống. Hần theo bản năng vươn tay muốn chụp lại.

Cái bát trượt khỏi tầm tay, trên cao rơi xuống "Loảng xoảng_____" một tiếng thanh thúy vang lên. Cái bát thủy tinh vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, một mảnh vỡ ra bắn lên cắt trúng tay Thẩm Bình An. Bàn tay với làn da trơn bóng, ngón tay thon dài đẹp đẽ của hần lập tức hiện lên một vết cắt. Hần chưa cảm nhận cơn đau truyền đến, chỉ thấy dưới nền cẩm thạch trơn bóng, máu từng giọt từng giọt rơi xuống, tựa những đóa hoa đỏ thắm từng đóa từng đóa nở rộ trông thật rợn người.

Thẩm An Bình lập tức lấy tay chặn miệng vết thương, nhanh chóng xoay người đưa lưng về phía Cố Bình An.

Cùng lúc đó, Tất Nhiệm đang ngồi đối diện, giọng điệu có phần nhượng bộ hơn nói: "Bình An, đừng nhìn!"

Nhưng không còn kịp nữa, Cố Bình An vừa nhìn thấy một mảng máu đỏ tươi kia, mặt mày trắng nhách, không thốt được lời nào, trong đầu một trận choáng váng. Cô cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, một cỗ khí lạnh từ trong lồng ngực xông ra, cảm giác sau lưng dường như có một khối băng thật to, thật lạnh lẽo. Trước mắt một màu đen thui, tay chân vô lực cố nắm lấy gì đó nhưng cuối cùng vẫn hệt hẫng, đầu óc trống rỗng, mông lung, rồi ngã ra hôn mê bất tỉnh.

Dương tổng bị bất ngờ, hoàn toàn không biết phải nên làm gì, nhìn mọi chuyện đang phát sinh trước mắt, lúng ta lúng túng hỏi: "Chuyện gì thế này?"

Hai người đàn ông thấy thế trầm mặt thở dài, trẩm miệng một lời cùng thốt ra: "Cô ấy thấy máu là ngất xỉu."

"..."

Cố Bình An toàn thân vô lực, được đỡ ngồi phịch trên ghế sofa, sắc mặt giờ đây trắng bệch không khác tờ giấy, đôi chân dài duỗi thẳng trên sofa, trông thật tùy ý, thoải mái.

Thẩm Bình An đau đến nỗi cả mày cũng nhíu lên, một tay ấn miệng vết thương, muốn tiến đến cạnh cô nhưng lại không thể.

Tất Nhiệm thấy tình cảnh này, thở dài một hơi, ra vẻ vô tội cùng bất đắc dĩ nói: "Xem ra Thẩm tổng không thể chăm sóc Cố tiểu thư, tôi đây chỉ có thể hy sinh mà giúp một tay vậy". Nói xong hần nhún vai vài cái. Biểu tình của hần làm cho người gặp chuyện mặt không đổi sắc như Thẩm An Bình càng thêm vài phần lạnh lùng. Thẩm An Bình mắt hơi híp lại, tay không còn đặt trên miệng vết thương nữa, cả người tựa như khối băng lạnh lẽo làm người khác không dám đến gần.

Thật lâu sau hần mới lấy lại vẻ ung dung, cười nói: "Vậy cảm ơn anh"

Tất Nhiệm nhíu mày, tiến lên hai bước cúi xuống ôm lấy cơ thể Cố Bình An. Hần bước từng bước vững vàng, ngạo nghễ đi ngang qua trước mặt Thẩm An Bình, hướng đến bệnh viện.

Cố Bình An về đến nhà thì trời đã tối. Sau khi tỉnh lại, Cố Bình An ngạc nhiên biết được Tất Nhiệm đã mang cô đến bệnh viện, đã thể nghe nói hần rất lo lắng làm hại các bác sĩ phải khám lại cho cô vài lần. Cuối cùng không còn cách nào khác bác sĩ đành phải bắt đắc dĩ viết cho cô vài toa thuốc bổ, lúc đấy hần mới chịu để yên cho họ.

Tất Nhiệm làm chức bảo mẫu so với cô coi bộ còn tốt hơn nhiều. Hần không ngại mệt mỏi đưa cô về tận nhà mới chịu rời đi. Cố Bình An cảm thấy hơi ngượng vì ngay cả nước cũng chưa mời đã để hần về.

Cố Bình An thật muốn giữ cho lòng mình thanh thản, chỉ có điều cô luôn tò mò không hiểu sao từ khi cô tỉnh lại đến giờ vẫn không thấy Thẩm An Bình. Trước đây không để ý thì cứ gặp, nhưng gần đây số lần bọn họ gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hần hôm nay chủ động giúp cô, vốn tưởng rằng mọi chuyện đều đã trở lại bình thường, nhưng sau khi hôn mê một trận xong lại không thấy mặt mũi hần đâu.

Không phải cô thất vọng chỉ là cảm thấy có phần không được quen. Không có Thẩm An Bình, cô cảm thấy thế giới mình thật không trọn vẹn.

Một mình trong phòng cũng không bật đèn, Cổ Bình An không ngừng đi tới đi lui, chỉ có ánh đèn đường phản chiếu từ bên ngoài vào qua cửa sổ nhỏ trên kia làm lòng cô có phần hơi cô đơn, trống trải. Cô mang giày, định ra ngoài định kiểm chút gì bỏ bụng.

Còn chưa đến mười một giờ đêm, khắp nơi hàng loạt ánh đèn neon với đủ mọi màu sắc thấp sáng trung tâm thành phố, Cổ Bình An tản bộ vô mục đích trên con đường rộng lớn. Hai bên đường tụ tập một vài thanh thiếu niên lêu lổng, có người nghênh ngang ôm eo cô bạn gái ăn mặc hết sức hở hang, tình tứ đi ngang qua cô.

Cổ Bình An tùy tiện ngoắc một chiếc taxi, nói tên một con đường gần đây cô muốn đến. Tài xế là một người trung niên nhưng rất theo thời thượng, đem màu xe sơn lại thành màu đỏ, trông rất bắt mắt. Tài xế nhấn mạnh vào bàn đạp làm Cổ Bình An còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần đã thấy cả người như bay bổng, bên tai chỉ còn lại tiếng gió vù vù, trong đầu một trận ong ong vang lên cảm giác như da đầu cũng muốn dựng đứng lên.

Cổ Bình An ngồi duỗi thẳng chân trong xe, lưng hơi cong lại, ánh mắt mông lung nhìn phía xa xăm, trong đầu không biết đang suy nghĩ gì. Ngón tay vô thức không ngừng vuốt những lọn tóc dài đang bay tán loạn, theo gió từng trận không ngừng quẩn quanh rồi lại xõa ra tung tóe.

“Tên nhóc kia, đúng là lưu manh! Một chút nhấn nạy sao mà cũng không có vậy hả, có xe xịn tưởng ngon lắm sao, lại còn không ngừng nhấn kèn hối người khác.” Bác tài xế taxi bắt măn oán giận. Cổ Bình An theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua chỉ thấy trên dòng xe đông đúc xuất hiện một chiếc xe đời mới có phần trông quen thuộc, đèn xe chiếu vào mắt làm cô thấy hơi khó chịu nheo lại rồi không nhìn nữa ngồi dựa trở về ghế.

“Bác tài, bác làm ơn đưa tôi lại chỗ cũ, hiện giờ tôi lại không cảm thấy đói bụng nữa.”

“...”

Cổ Bình An thất tha thất thiếu trở về nhà, lục tung cả nửa ngày mới kiếm ra một gói mì ăn liền, chiên thêm cái trứng gà thế là đã qua loa đối phó với bữa ăn tối nay. Cô chán nản không có việc gì lại lấy ra một sợi dây, nhảy một trăm cái xong khắp người mồ hôi đầm đìa, nhưng tâm trạng thì vẫn ủ rũ như cũ.

Ngồi trên sofa xem ti vi, tiết mục ban đêm thật là nhàm chán, chỉ có vài tiết mục nhạc kịch đã chiếu lặp đi lặp lại rất nhiều lần, Cổ Bình An cảm thấy ngay cả một chút hứng thú đều không có.

Cô đột nhiên ngồi thẳng người lên, như vừa chợt nhớ ra điều gì, lập tức quay trở về phòng mình, đem túi sách lục lọi rất cuộc cũng tìm thấy di động.

Trong đó có tất cả mười cuộc gọi nhớ, hai cái là của Tất Nhiễm, 8 cái còn lại kia đều thuộc về Thẩm An Bình.

Cổ Bình An nắm di động ngồi xồm xuống đất. Di động bị cô cầm chặt trong tay cũng dần nóng lên, cô nở nụ cười đắc ý, không đầy hai phút sau chuông di động lại reo lên.

Cổ Bình An nhìn chằm chằm di động, thấy tên người gọi đến cô không bắt ngay mà để cho nó tiếp tục đổ chuông, được một hồi lâu mới từ từ khoan thai nhấn nút nghe.

“Chịu bắt máy rồi sao?” Thẩm An Bình giọng không cao không thấp, nghe không ra được cảm xúc gì, nhưng rõ ràng trong lời nói của hắn có chút oán giận.

Cổ Bình An đưa tay lên sờ mặt, phát hiện khóe miệng mình có hơi cong lên, trong lòng thật ra cực kỳ vui vẻ: “Àn”. Câu trả lời hết sức đơn giản, nhưng không ai biết được lòng cô hiện giờ lại rất phức tạp, tim đập rất nhanh, dường như có một cảm giác rất kỳ lạ khó tả đang lan nhanh trong tim, tực như một loại hạnh phúc viên mãn.

“Sau này không nên tối vậy lại ra đường, không an toàn.”

“Sao?”

“Vừa rồi anh đến nhấn chuông cửa rất lâu, không biết em đã đi đâu, lại không có ở nhà.” Giọng Thẩm An Bình như đang cố kìm nén sự u oán.

Cố Bình An “A” một tiếng, sau đó bật cười:” Thì ra anh chính là cái tên lưu manh hồi nãy sao!” Cô nhớ đến lời nói của bác tài xế kia khi nãy, cười càng thêm vui.

“Là có ý gì?”

“Không” Cố Bình An phát phát tay, nén cười “Trễ vậy tìm em có việc gì à?”

Thẩm An Bình bắt mắt hỏi lại:” Không có việc gì là không thể tìm em sao?”

“Có thể, đương nhiên là có thể rồi.” cô liên tục bên này gật đầu, đột nhiên mày nhíu lại:”Anh đang ở đâu?”

“Bên ngoài”

“A”

“ ... ”

Bọn họ sau đó không ai nói thêm lời nào, không gian rơi vào trầm mặc. Cố Bình An nghĩ lại định nói chúc ngủ ngon nhưng thấy thôi quên đi.

Cô chậm rãi đứng lên, còn chưa bước ra ngoài chợt nghe bên dưới lầu có tiếng còi hự vang lên. Âm thanh bén nhọn kia phá tan vẻ tịch mịch của ban đêm, Cố Bình An nhíu mày nhăn nhó.

Cô nhíu mày không phải vì tiếng còi hự dưới lầu vang lên mà vì cô nghe được điện thoại theo đầu dây bên kia cũng đang truyền đến cùng một âm thanh bén nhọn này.

Cô trong lòng bất ngờ, không nói hai lời vội khoác áo ngoài mở cửa chạy xuống lầu.

Cô đứng sau cánh cổng đang ngăn cách với bên ngoài con đường xa hoa mà trụy lạc giờ đây chỉ còn lưu lại vài ngọn đèn yếu ớt đang cố chấp tỏa sáng. Người qua đường cũng thưa dần, Cố Bình An nhìn đảo mắt xung quanh liền thấy cách đó không xa đang đậu một chiếc xe rất quen thuộc.

Thân xe được sơn màu đen dưới ánh đèn đường chiếu rọi, lại cũng không làm phai đi nét u ám của nó. Cơ thể nam nhân cao ráo tựa lên thành xe tạo thành một đường cong rất nhu hòa, nhìn vào làm người khác cảm thấy choáng váng như đang chìm vào mộng ảo.

Cô chỉ cảm thấy bên tay có tiếng vù vù, không nghe ra được là âm thanh gì, ngây ngốc đứng yên một chỗ nhìn bóng dáng cao ngất của người nọ đằng xa.

Cố Bình An một tay giơ di động lên, cả người vì mừng rỡ mà hơi run nhẹ nhưng cô vẫn cố làm ra vẻ trầm tĩnh:”Quay đầu lại”

Dứt lời, đằng xa người nọ chưa kịp suy nghĩ đã quay đầu, về mặt kinh ngạc, lát sau hân hướng cô mỉm cười vẫy tay, giọng nói trầm thấp rất dễ nghe, vào những lúc không gian yên tĩnh thế này của ban đêm há lệ cực kỳ gợi cảm, đôi mắt đen láy kia cũng như phát ra tia sáng.

“Hi”

Cố Bình An ngắt điện thoại, nắm di động trong tay, cười đến run rẩy cả lên:”Thẩm An Bình, anh có phải là ngốc không đấy?”

Thẩm An Bình không hề hấn gì nhún nhún vai, thập phần thích thú tiêu soái tiến đến bên cạnh Cố Bình An, vươn cánh tay ra trụ một bên, khóa chặt Cố Bình An, cánh tay còn lại vòng ra sau lưng đem cô gắt gao ôm lại, biểu tình bất cần, hệt như một tên tiểu tử lưu manh. Hô hấp của hắn bắt ngờ bao phủ mọi giác quan của Cố Bình An, cô sững sốt liền lấy hai tay chắn trước ngực Thẩm Bình An. Cô không ngẩng đầu, chỉ buông thõng mí mắt, lông mi thật dài và rậm tựa như cánh bướm rất sống động. Đèn đường hòa cùng ánh trăng tạo nên ánh sáng thật mỏng manh nhưng cũng rất nhu hòa, tỏa sáng khuôn mặt ôn nhu thanh tú kia. Ánh sáng như một tầng sa mỏng lúc ẩn lúc hiện, lúc sáng lúc tối, làm hắn bất giác không tự chủ được lấy tay vuốt ve mái tóc.

Thẩm An Bình từ từ cúi đầu thấp xuống, đem khoảng cách giữa họ thu lại càng lúc càng một gần hơn. Cổ Bình An cảm giác trái tim bình lặng trước đây dường như vì Thẩm An Bình đến gần mà đập nhanh hơn. Cô nhin không được cười ra tiếng, trêu ghẹo hắn: "Em sẽ không cho anh tiền đâu."

Cô nói xong, Thẩm An Bình từ này giờ trầm mặc đột nhiên bật cười.

Giọng hắn lạnh lùng trong trẻo nhưng cũng thật mê người: "Vì sao không cho anh tiền?"

...

Việc này thật ra cũng có lý do, Cổ Bình An đối với chuyện không vui này thật gượng ép nhớ lại.

Đó là một đêm lúc cô còn học cao nhị. Vì lớp tự học về muộn nên Cổ Bình An đành cước bộ, vai đeo cặp sách đi về ngang qua phía sau trường học, nơi đang được quy hoạch, xây dựng khu đô thị mới. Cô không nhanh không chậm thông thả bước đi, không hề nghĩ đến chuyện nguy hiểm mà mình sắp phải đối mặt.

Đến lúc bị người nào đó lấy tay bịt miệng kéo đi không biết trời đất đến chỗ công trường kia cô rốt cục mới cảm giác được vài phần sợ hãi.

Bầu trời một mảnh tối đen, ánh trăng và ngôi sao đều bị tầng mây đen kia che phủ, cảm giác sợ hãi trong lòng càng tăng thêm. Cổ Bình An bất lực nhìn khắp nơi xung quanh. Cô không nhìn rõ người trước mặt mình bộ dạng ra sao, chỉ biết hắn cũng đang lo lắng cố đem quần áo trên người cô cởi ra, không có thời gian để ý đến sự sợ hãi của cô. Cô gắt gao nắm chặt quần áo trên người, cố gắng làm cho bản thân mình thật trấn tĩnh, đem hết dũng khí cùng hắn nói chuyện một phen: "Đại ca, anh đừng vội, chúng ta hay là thương lượng một chút đi."

Người nọ cũng không hề lo lắng Cổ Bình An sẽ bỏ chạy, hắn lấy chân đè chặt hai bên cơ thể Cổ Bình An, bên dưới lại bị đá nhọn đâm làm cô không có cách nào động đậy, nhấc tay cầu xin tha thứ: "Đại ca, tôi hôm nay thật không thể đâu, cơ thể chỗ đó thật bẩn, nhưng mà trong túi tôi có ít tiền, anh cầm lấy đi kiếm một cô gái xinh đẹp giải quyết nha có được không?"

Cô nói rất chân thành, lại cố không cho bản thân giãy dụa. Cô không nghĩ đến hắn lại thật sự động tâm, giắt lấy túi sách phía sau lưng được năm trăm đồng mà ba cô đã cho, phủi bụi đất trên người nghênh ngang mà bỏ đi.

Cổ Bình An một bên thầm mắng mình xui xẻo, một bên lại âm thầm cảm thấy thật may mắn, mau mau cầm lấy cặp xách ba chân bốn cẳng bỏ chạy không dám quay đầu lại.

Chuyện này đương nhiên trở thành bóng ma trong lòng cô. Cho nên sau đó một thời gian Cổ Bình An đều kháng cự những nam nhân nào đến gần mình, dù bản thân cô cũng không phải cố ý.

Không nghĩ tới hôm nay cô đột nhiên lại nhớ đến, hơn nữa còn ở trong lúc Thẩm An Bình đang ôm cô vào lòng. Hắn cười càng thêm sáng lạn. Hắn không kéo gần khoảng cách cũng không có ý định buông cô ra, nghiêng răng nghiêng lợi ra vẻ giận hờn nói

"Yêu tinh"

11. Chương 11

Cổ Bình An cười thật thoải mái, ngay cả trong tia mắt cũng mang đầy ý cười, hai tay chần trước ngực anh, đem mọi cảm giác ấm áp trên cơ thể anh thu hết vào tay mình. Nhịp điệu trầm ổn trong lồng ngực kia cũng theo lòng bàn tay cô di chuyển, hòa nhịp vào tim cô cùng nhau hợp tấu.

Ngón tay thon dài trước ngực anh đùa nghịch, vẽ từng vòng tròn, Cổ Bình An không ngẩng đầu chăm chú nhìn vào cúc áo tinh tế, giọng thật trong trẻo: "Thẩm An Bình anh dám hôn em sao?" Nói xong cô chậm

rãi ngẩng đầu, chớp chớp đôi lông mi dài tựa cánh bướm đang nhảy múa, đôi con ngươi to đen, sáng mắt long lanh, vô thanh vô thức dụ hoặc Thẩm An Bình.

Thẩm An Bình khẽ cúi đầu, mỉm cười, vẻ mặt lạnh nhạt không gợn sóng cũng không muốn nhúc nhích. Đôi mắt nheo lại vừa hẹp vừa dài trông rất giảo hoạt nhìn cô toàn thân bất động. Cố Bình An hiển nhiên cũng rất trầm tĩnh, cười càng thêm rực rỡ, cử chỉ ôn nhu lồng vào tay hắn rồi đem đặt trước ngực, như tự hỏi tự trả lời: "Anh không dám"

Thẩm An Bình ngẩn ra một hồi lâu, anh không trả lời, cũng không vì cô nói khích mà giận dữ, ôn nhu vươn tay, đem những lọn tóc đang tỏa tỏa trước mặt giúp nàng vén sau mang tai, ngón tay nhẹ nhàng chạm đến vành tai mềm mại, mở giọng dịu dàng hỏi: "Vì sao?"

"Không có vì sao cả"

Ánh trăng làm lòng người rối loạn, Cố Bình An ngửa đầu, hơi hốt hoảng nhận ra chính mình như đang lạc vào vườn địa đàng. Trước mắt cảnh sắc thật mê ly, như đóa hoa trong suốt tựa pha lê thật đẹp, hương vị lại rất ngọt ngào, chỉ cần cô nhẹ đưa tay ra là có thể hái lấy. Cô như bị mê hoặc, từ từ kiễ mũi chân, dâng lên đôi môi chính mình nhẹ chạm môi Thẩm An Bình, ôn nhu hôn lên đó. Môi cô như chuồn chuồn lướt nước hôn lên bờ môi mềm mại, lạnh lẽo mang theo hương thơm của bạc hà cùng với mùi thơm nam tính đặc trưng của Thẩm An Bình.

Nội tâm thoáng cái bùng tỉnh, nhớ khi cô lên năm tuổi. Năm đó một trận bão tuyết không mời mà tới, bông tuyết tung bay đầy trời, khắp nơi bị một màu trắng bao phủ, theo từng cơn gió mạnh cuốn bay tung tóe nhìn thật ghê người. Một đám tuyết rơi xuống, bị Thẩm An Bình bắt lấy hất ra tung tóe khắp nơi, bọn trẻ cùng trang lứa đều đã bị ba mẹ lôi trở về từ lâu trong sân chỉ còn lại mỗi Thẩm An Bình cùng Cố Bình An. Cố Bình An vui vẻ lấy tuyết nắn thành những quả cầu tuyết, còn Thẩm An Bình bên kia hì hục dùng sức đem đôi tay nhỏ bé đang đập người tuyết. Sau trận tuyết lớn, ánh trăng chiếu rọi lên nền tuyết trắng càng trở nên chói mắt, chỉ có hai đứa bé đang hì hục cùng nhau nghịch tuyết giữa khí trời gió rét, hoang vắng nhưng tâm trạng thật vui vẻ. Trước khi rời đi, Cố Bình An lấy khăn quàng cổ của chính mình quàng lên cổ người tuyết. Thẩm An Bình thấy thế kinh ngạc nhìn cô hỏi: "Làm gì vậy? không lạnh hay sao?"

Cố Bình An vuốt ve đôi tay cụt ngón của người tuyết cười tủm tỉm nói: "Người tuyết cũng sẽ sợ lạnh mà"

Thẩm An Bình bày ra bộ mặt thật không tương xứng chút nào với tuổi của hắn, từng chữ một nói: "Đồ ngốc." Nói xong lại đem khăn choàng cổ của mình cởi xuống, khoác lên cổ Thẩm An Bình. Khi đó Thẩm An Bình được sáu tuổi, so với Cố Bình An không cao hơn bao nhiêu, hắn nháy mắt đã đem khăn vây kín cổ Cố Bình An, chỉ để lộ ra đôi mắt vừa to vừa trong. Cố Bình An đảo mắt nhìn quanh, cười thật ấm áp: "Thẩm An Bình, em lớn lên gả cho anh được không?"

Thẩm An Bình trừng cô liếc mắt một cái, giống như thấy quỷ: "Không cần, mẹ anh nói tìm vợ phải tìm người xinh đẹp a!"

...

Câu nói vô tình trong lúc cao hứng năm xưa có lẽ Thẩm An Bình đã sớm quên mất, nhưng Cố Bình An một khắc cũng không hề quên. Cô rõ ràng là người có trí nhớ rất kém, bất cứ chuyện gì phải đợi người khác nhắc đi nhắc lại vài lần mới nhớ rõ. Cũng như hiện tại nếu làm mất điện thoại di động, e rằng số điện thoại của ba mẹ mình cô cũng không nhớ nổi, nhưng hề là chuyện có liên quan đến Thẩm An Bình, cô lại đặc biệt nhớ rất rõ ràng.

Cô từng nghĩ mình rất thương anh, nhưng một khắc kia khi hôn anh, cô lại cảm giác không có gì đặc biệt, tim không tăng nhịp, tựa như đó chỉ là một nụ hôn rất bình thường.

Cố Bình An không chớp mắt nhìn anh đang đứng đối diện, cười ngốc nghếch, sau đó lạnh nhạt nói: "Thẩm An Bình, anh nói, sao anh lại may mắn như thế?"

Thẩm An Bình đối với hành động Cố Bình An bất ngờ hôn mình vừa rồi, ban đầu là hoảng sợ nhưng anh rất nhanh lấy lại bình tĩnh, con ngươi một lần nữa trở nên thâm sâu không đáy, miệng nhếch tựa như có ý cười, biểu tình quen thuộc kia hoàn toàn giống với lúc anh ngủ dậy mỗi sáng, tâm trạng thật tốt. Bàn tay

ôn nhu vô về mái tóc đen mượt như nước của Cố Bình An, mái tóc theo ngón tay anh vuốt nhẹ tung bay trong gió như đóa hoa đang nở rộ xinh đẹp nhưng cũng rất sống động. Anh không chút để ý hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì anh có một em gái tốt chính là em"

Ánh mắt Thẩm An Bình trầm xuống, giọng nói cũng lạnh thêm vài phần: "Thật không?"

Cố Bình An nhăn nhó, giống như quên mất đi chuyện gì đó, hoàn toàn đem hành động ái muội vừa rồi mà mình đối với Thẩm An Bình quên mất. Cô cười thật ngọt rồi đẩy Thẩm An Bình ra, thoát khỏi vòng ôm của hắn, đôi mắt thông minh chớp chớp: "Thẩm An Bình, anh nên về nghỉ ngơi sớm đi"

Cô nói rồi quay người bước đi, lập tức bị Thẩm An Bình kéo lại, nhếch mày bất mãn hỏi: "Cứ như vậy sao?"

Cố Bình An nở nụ cười vô tội: "Vậy anh muốn thế nào?"

Thẩm An Bình quyết không buông tha, giọng lạnh lùng: "Anh là con một, không có em gái"

"Àn?" Cố Bình An nhú mày: "Rồi sau nữa?"

"Anh hiện giờ đang thiếu một bạn gái"

Cố Bình An nhún nhún vai: "Nhưng em không nghĩ đến điều đó"

"Tại sao?"

"Không có tại sao cả"

Thẩm An Bình im lặng đem Cố Bình An kéo lại gần, giờ đây khoảng cách cả hai rất gần, hơi thở ấm áp phất lên cái trán trơn bóng của cô. Anh thầm than nhẹ: "Cố Bình An, em thấy em có thể trốn tới khi nào đây?"

Cố Bình An giả vờ không hiểu ý tứ trong lời nói kia, tiếp tục cười một cách vô vị, vuốt cằm xong còn bày ra bộ dạng rất lo lắng nói: "Có lẽ, từ khi anh trở về Đài Loan cũng không chừng."

Thẩm An Bình dường như có chút nghĩ ngợi nhìn cô, bọn họ có thể nói là đã quá quen nhau từ khi còn nằm trong bụng mẹ, nhưng cho đến giờ Thẩm An Bình vẫn tự nhận rằng mình không hiểu chút gì về Cố Bình An. Cô như đứa trẻ không bao giờ trưởng thành, dù có tùy hứng, ngang bướng, hoặc cố tình tổn thương người khác nhưng không ai đành lòng trách cứ cô cả. Thẩm An Bình đối với cô mà nói là hết sức cưng chiều, cô lại cứ luôn cho rằng đây chỉ là chuyện đương nhiên, không chịu suy nghĩ cho anh.

Có lẽ cô muốn làm cho anh ảo tưởng, nhưng lại không chịu thừa nhận, cố chấp làm bộ như không hiểu.

Thẩm An Bình mãi không có cách với cô, mặc dù giờ này anh đã đem tất cả phòng bị của mình gỡ vẫn bị cô đánh cho tơi bời, nhất quyết không chịu mở cửa lòng mình để cho anh tiến vào.

Cô vĩnh viễn giống con nhím, lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng, dựng sẵn móng vuốt bén nhọn, chỉ cần ai có ý đồ muốn bắt cô, chắc chắn sẽ không tránh được đem chính tay mình thương tổn mà thôi.

Thẩm An Bình nhẹ nhàng buông, lòng bàn tay lạnh lẽo, gió đêm từng trận lạnh buốt thổi tới đem suy nghĩ từ mê loạn dần dần thanh tỉnh hơn, anh miễn cưỡng rút cuộc hồi phục bộ dáng bình thường, mỉm cười: "Đi ngủ sớm một chút, đồng thời cũng nên ăn nhiều một chút, em càng ngày càng gầy, không có chút thịt, sờ lên người chỉ thấy toàn xương thôi"

Cố Bình An buồn bực bĩu môi, bất mãn than thở: "Lưu manh, trong đầu anh trừ bỏ mấy thứ đó thì không còn gì khác à!"

Thẩm An Bình không phản bác lại, nhẹ giọng: "Àn" một tiếng. Tuy rằng vẻ mặt đối diện nhìn rất tự nhiên, nhưng cô nhìn ra được anh có vài phần cô đơn. Cố Bình An đột nhiên cảm thấy hai bên thái bị giật mạnh, dường như có một bàn tay đang ra sức kéo đứt dây thần kinh của mình.

Cố Bình An chết lặng mở mắt quay người, đưa lưng về phía Thẩm An Bình bước đi, trời đêm lạnh lẽo không ngừng tra tấn, hai tai giờ đã lạnh cóng, cô hoảng hốt nghe được giọng nói trầm thấp của Thẩm An Bình vọng lại.

"Em có phải đã không còn nhớ rõ, ngày trước em đã từng nói khi trưởng thành sẽ gả cho anh sao?"

“ ... ”

Cố Bình An không quay đầu, nhưng cô không khó mà tưởng tượng ra biểu tình của Thẩm An Bình. Đáy lòng, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, bị ai đó đâm thật mạnh đến tê tâm liệt phế.

Cố Bình An hoảng hốt tưởng tượng thấy biểu tình sinh động giờ đang lướt qua trên mặt Thẩm An Bình, nhìn đến bầu trời âm u như một bức tranh sơn dầu kia, trong đầu không khỏi nhớ tới lần trước khi Thẩm An Bình dắt cô lên núi ngắm sao. Khuôn mặt tuần tú cùng những tinh tú lấp lánh trên kia hòa hợp thành một thể, giọng nói tràn ngập hạnh phúc, kiên nhẫn đem ý nghĩa của từng vì sao giảng giải cho cô nghe.

“Em thấy phía đông kia không? Hai chòm sao tương phản ngược hướng giống hình đôi cá có đuôi đan vào nhau đó là chòm sao song ngư” Thẩm An Bình bộ dạng thông dong như người rất am hiểu tiếp tục :” Song ngư chính là do hai vị thần sắc đẹp và thần tình yêu biến thành cá tạo thành, nó làm nhiệm vụ thủ hộ để thoát khỏi bàn tay của hải thần.” Hắn lấy tay gõ nhẹ lên cái trán trơn bóng của cô:”Em đây đúng là nha đầu hiện thân của song ngư, rất không thực tế.”

Cố Bình An xoa xoa cái trán đau, nhếch miệng nói:”Thật là chán ghét, vậy tại sao lại cứ thích đi nghiên cứu chòm sao song ngư ấy hả.”

Anh bày ra bộ mặt thật xấu hổ, nhưng rất nhanh lại thay vào đó bộ dáng hiển nhiên:”Anh chỉ là tùy tiện xem thôi, không giống em, chỉ biết đọc truyện tranh cùng những loại tiểu thuyết ngôn tình vô bổ ấy.”

...

Cố Bình An đột nhiên cảm giác hốc mắt thật nóng, cô nhẹ nhàng ngước lên cổ nén không cho nước mắt rơi ra, cảnh vật rõ ràng trước mắt giờ đây lại trở nên mơ hồ.

Gió đêm vô tình, dần dần mang ký ức ấm áp khi xưa thổi đến làm cô bất giác mà nhớ lại. Tuy đoạn ký ức ngắn ngủi nhưng rất ấm áp, cô biết trong mắt của người con gái khác Thẩm An Bình người đàn ông đọc thân truyền thuyết mà họ ao ước, nếu nói không ngại thì chính là gạt người.

Thẩm An Bình nhớ rất kỹ truyền thuyết song ngư kia, nhưng lại cố không nhớ đến một điều chính là người trong chòm sao này cũng là người theo đuổi sự yên ổn. Không sai Cố Bình An chính là như thế, nên cô không dám mạo hiểm. Thẩm An Bình không thể cho cô những gì cô muốn, mà bản thân cũng biết mình không thể nào khóa trụ được trái tim không an phận kia của Thẩm An Bình.

Thật ra duyên phận hai người rất giống nhau, đến cũng thật ngẫu nhiên. Đừng nghĩ quá đơn giản rằng cứ gieo hạt là sẽ nảy mầm thế, không phải ai là thanh mai trúc mã thì đều sẽ có kết quả như ý a. Trên đời không phải ai sinh ra thì phải tất nhiên thuộc về ai đó mà không cần cố gắng tranh thủ. Thẩm An Bình chiều cố cô, so với người khác quả thật chỉ là nhỉnh hơn một chút mà thôi, là chuyện rất bình thường đi.

Nhớ lại những gì mà cả hai trong cuộc sống đã từng trải qua, chuyện gì cũng sẽ có một hạn kỳ, quá thời hạn chính là hết, dù cho cố níu giữ một cách mạnh mẽ ra sao cũng chỉ là bất lực nhìn nó từ từ biến mất mà thôi. Cố Bình An đã nghĩ quá khứ, hiện tại, tương lai, ba cái mốc thời gian kia chính là để giúp người tìm ra sự cân bằng trong cuộc sống.

Cô hít thật sâu một hơi, cảm giác lỗ chân lông trên người như bị nghẹn lại, cảm giác vô lực hít thở không thông, rất khó chịu, mím môi cố gắng hồi phục bộ dáng hiển nhiên:”Em vẫn nhớ rất rõ nhưng cũng mong anh nhớ kỹ rằng lúc ấy chính anh đã nói là không cần.” Cô cắn răng dừng lại một chút:”Thẩm An Bình, có vài thứ đã qua rồi chính là đã bỏ lỡ.”

Giọng cô không lớn nhưng Thẩm An Bình cảm giác như đang lạc vào một hang động âm u. Mỗi một câu cô nói tuy không mong được hồi âm, lại cũng ra61r nhẹ nhàng cùng nhợt nhạt thật lâu vẫn quanh quẩn bên tai anh. Anh không nói gì,cô cũng đứng im bất động tại chỗ.

“Em làm sao biết anh chính là muốn bỏ lỡ?” thanh âm có chút khàn khàn, nặng nề lại nghe không ra cảm xúc nào trong đó.

“Em không thể chịu đựng cùng nhiều người khác đi chia xẻ đàn ông mà mình yêu thương. Tình yêu không phải bánh ngọt, không thể chia cho bất cứ một ai.” Cố Bình An thẳng lưng, đón đầu giọng nói.

“Em để ý sao?”

Cố Bình An biết anh ta muốn hỏi gì, suy nghĩ một chút trả lời: “Không cần phải để ý. Bởi vì không liên quan gì đến em cả.”

Thời gian chậm chậm trôi qua, thật lâu đến nỗi chân cô hơi run lên, mới nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng rất lạnh lùng của Cố Bình An: “Ngủ sớm đi, hôm nay em cũng mệt rồi.”

Cố Bình An tay nắm chặt thành quyền, mãnh liệt quay đầu nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng Thẩm An Bình xoay người rời đi. Cô cắn chặt môi, bất động nhìn anh tiến vào mở máy xe, không chậm một khắc mà rời đi.

Trong lòng cảm giác buồn bã đau đớn mãnh liệt trào dâng, buông hàm răng đang nghiến chặt, môi giờ đây bị cô cắn đến chảy máu, mùi tanh xông lên tận óc thật buồn nôn. Cô vững vàng từng bước quay người trở lên lầu.

Tối đến cô nằm trên giường, không ngừng nhớ lại một khắc lúc anh xoay người đi, cảm giác trong lòng như có một quả búa tạ rất nặng, rất nặng đang đè lên lòng mình, lại cũng như có người cầm dao đang từng nhát, từng nhát cắt vào trái tim yếu ớt của cô, làm cô đau đớn không thôi. Nội tâm giờ thật đau, thật đau...

Cô không biết đây có phải là tình yêu hay không nhưng cô biết cô không thể sống mà không có An Bình. Giống như mẹ cô từng nói, sẽ có một ngày nào đó Thẩm An Bình yêu người con gái khác, anh ta cũng sẽ lập gia đình rồi cùng người đó sinh đứa nhỏ thật đáng yêu, riêng cô chỉ sợ rằng lúc đó khoảng cách giữa cô và anh sẽ trở nên càng ngày càng xa, càng xa...

Trong đời cô sợ nhất là loại cảm giác vô lực này, cho nên cô nhất định chỉ có thể dùng cách ngốc nghếch nhất để bảo vệ chính mình đó là đóng kín nội tâm mình, thà là đau ngắn còn hơn đau dài.

Cũng trong lúc này, Thẩm An Bình ảo não lái xe đến trường học cũ của bọn họ, tới gần mới biết trường đã được sửa sang hoàn toàn khác hẳn, rất trang trọng, chỉ là cửa sau chỗ cây quýt gần bờ sông vẫn không có chút thay đổi nào, vẫn như xưa.

Thẩm An Bình tựa vào cây quýt, tay hái xuống một trái còn chưa chín, kiên nhẫn lột vỏ, đem từng miếng từng miếng bỏ vào trong miệng, cảm giác vừa chua lại vừa chát nhưng anh vẫn chậm rãi đem chúng toàn bộ mà nuốt xuống.

Trong miệng giờ đây chỉ toàn là vị đắng chát nhưng trong đầu thì không ngừng nhớ lại câu nói sau cùng của cô.

“Không cần phải để ý, bởi vì không liên quan gì đến em cả.”

Cô vĩnh viễn không thể nghĩ rằng một câu kia đối với anh có ý nghĩa thế nào.

Thẩm An Bình lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn mà anh đã mua sau khi đi băng bó vết thương. Kim cương trên tay sáng lấp lánh, anh đem nó để trước mắt ngắm nghía, dưới ánh trăng viên kim cương phát ra ánh sáng tựa như vì sao trên kia, anh lắc đầu cười khổ nghĩ đến tình cảnh lúc mình đi mua nhẫn.

Nhân viên bán hàng nơi đó đối với anh thập phần quen thuộc bởi vì luôn luôn có một vài cô gái đã từng đến đây mua nữ trang, sau đó dùng tên Thẩm An Bình để thanh toán, cuối cùng thông qua thư ký thanh toán các hóa đơn này.

Nhưng họ đều biết đây chỉ là những người bạn gái qua đường của Thẩm An Bình mà thôi, chưa ai vượt qua thời gian một tháng, đương nhiên không cho phép tìm anh mà đòi mua nhẫn. Tính cách bất cần của Thẩm An Bình dĩ nhiên chính là điểm thu hút các cô, đương nhiên cũng có người vì mục đích ham châu báu lụa mà đeo theo anh.

“Thẩm tiên sinh muốn mua nhẫn?” Cô nhân viên không hề che dấu nỗi khiếp sợ, Thẩm An Bình nhìn phản ứng của cô khó khăn cười gượng

“Đúng vậy”

Dường như cô gái trước mặt thoáng chút cảm thấy mất mát nhưng lại không tránh khỏi tò mò: “Chắc chắn là một vị tiểu thư rất là mỹ lệ.”

Thẩm An Bình cười, nhớ đến khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Cố Bình An trả lời: “Àn”

Nhân viên bán hàng đem ra đủ loại nhẫn cho anh lựa chọn, Thẩm An Bình liếc mắt một cái ánh mắt dừng tại một góc sáng sủa nơi đang để cặp nhẫn tình xảo kia.

Kim cương tuy không phải lớn nhất nhưng nhân viên bán hàng lại có chút thất thần: "Cặp nhẫn này cũng không phải bình thường? Là cặp cuối cùng của đợt này, rất đặc biệt."

Thẩm An Bình không để ý nghe nhân viên bán hàng giới thiệu chỉ sảng khoái nói: "Chính là cặp nhẫn này."

Cố Bình An từ nhỏ đến lớn đều rất khác người, làm việc cũng rất quái đản, đôi khi còn lấy tiền ăn vặt của Thẩm An Bình mà cô cũng dám làm, đối với cô anh cảm thấy thật thất bại. Từ nhỏ đến lớn, anh không xác nhận được con người thật sự của Cố Bình An là thế nào cho nên trong đầu anh càng hỗn loạn. Anh đương nhiên sẽ không chán ghét bất cứ sự lựa chọn nào của Cố Bình An.

Anh cũng không hiểu bản thân mình làm sao vậy, trước đây bên cạnh Cố Bình An không phải là không có người theo đuổi nhưng anh chưa từng cảm giác được nguy cơ gì, cho đến khi Tất Nhiệm xuất hiện thì đột nhiên anh có cảm giác sợ hãi, sợ sẽ mất đi Cố Bình An.

Anh có thể dễ dàng tha thứ chuyện cô không thương mình, nhưng thật sự không thể tưởng tượng việc trong tương lai Cố Bình An lấy một người đàn ông khác, không thể chịu nổi việc cô gục trong lòng người khác mà làm nũng.

Anh cũng từng tự hỏi mình thật sự muốn buông tay sao, đem chính mình công lao vất vả nhiều năm bỏ hết; nhưng anh không nghĩ mình còn đang phân vân, đã bị một cú đánh bại sất đất

Cố Bình An nói: "Không cần phải để ý, bởi vì không liên quan gì đến em cả."

Chẳng qua tất cả với cô đều không chút quan hệ.

Anh vẫn luôn nghĩ Cố Bình An vì chuyện trước đây mình nghe theo lời người nhà xuất ngoại mà giận dữ. Từ nhỏ đến lớn anh thấy cô khóc không biết bao nhiêu lần. Hễ mỗi lần gặp chuyện gì đó, liền một phen nước mắt nước mũi giàn dụa túm lấy áo anh mà khóc lóc kể lể, nhưng lúc cô biết anh sẽ xuất ngoại du học, thì ngược lại một giọt nước mắt cũng không thấy.

Anh còn nhớ rất rõ lúc cô đi tiễn hân. Sân bay đông đúc tấp nập, Cố Bình An kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt từng tràn ngập cảm xúc nay trở nên trống rỗng, cô lạnh lùng nói: "Anh thật sự phải ra đi sao?"

Thẩm An Bình thật rất đau lòng, giúp cô sửa sang lại vật áo không ngay ngắn, nhìn chằm chằm vào mắt cô dặn dò: "Nhất định phải cố gắng học tập cho thật tốt, qua sang năm qua bên ấy phải nhớ đem cho anh xem"

"Em sẽ không đi" Cố Bình An cố chấp : "Có bản lĩnh thì anh đừng trở về nữa"

"Không được bướng bỉnh. Chỉ là một năm không gặp thôi không phải suốt đời."

Cố Bình An giống như điên lên: "Một ngày, một giây cũng không được. Anh nếu đi thì cả đời này em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!" Cô mở to hai mắt, tay nắm chặt cổ áo sơ mi hân, hai bên nhà người lớn thấy thế liền túm anh lôi ra, chỉ nghĩ đơn giản rằng cô vì luyến tiếc anh mà giận tính trẻ con. Cố Bình An bướng bỉnh, cố chấp quyết không chịu buông tay cuối cùng người lớn phải vất vả một phen đem hai người tách ra. Nhưng Cố Bình An lại điên cuồng đem tay áo của anh nắm lấy, vô tình giật đứt cúc áo màu vàng đang lóe sáng trên cổ tay áo, nắm chặt đến nỗi lòng bàn tay đã rướm đầy máu mà cũng không hề hay biết.

Thẩm An Bình nhớ rất rõ cô đã nghiêng răng nghiêng lợi nói câu cuối cùng đó.

"Thẩm An Bình , một ngày nào đó anh nhất định sẽ hối hận."

...

Cả thấy những lời này như còn đang văng vẳng bên tai, Thẩm An Bình đúng thật hối hận. Suốt một năm trôi qua cô không hề gọi cho anh dù chỉ một cuộc, mà anh dù có gọi về cô cũng không tiếp. Cố Bình An quả nhiên là không xuất ngoại. Qua điện thoại nghe mẹ nói cô trú tại một phòng trọ trong một trường đại học trọng điểm, học hành rất tốt, con người cũng trở nên hoạt bát, cuối cùng bà còn dặn anh nhất định phải chú ý đến sức khỏe.

Thẩm An Bình ngắt điện thoại mà trong lòng không yên, ngay hôm đó liền đặt vé máy bay về nước.

Ngồi trên máy bay mười mấy tiếng lại thêm mấy lần chuyển chuyển bay, bay từ đại đường xa xôi về nước chỉ để nhìn một chút hình bóng người con gái trong lòng mà anh luôn ngày đêm mong nhớ.

Anh luôn tự hỏi khi cô nhìn thấy anh không biết sẽ có phản ứng ra sao đây. Trong lòng anh không ngừng nghĩ mọi khả năng có thể xảy ra, lại không ngờ rằng anh phải đối mặt với tình huống bất ngờ kia.

Anh gọi điện thoại cho Quan Tiểu Bảo, cô cũng không ngại mà lập tức cho anh biết địa chỉ. Thẩm An Bình đi khắp nơi trong trường học tìm kiếm, rốt cuộc ở rừng cây nhỏ đằng sau thư viện trường học, anh cũng nhìn thấy được bóng hình xinh đẹp mà mình tưởng nhớ.

Đáng tiếc anh thấy không chỉ một mình Cố Bình An. Ngay lúc anh vừa quay đầu trong nháy mắt thấy bóng dáng một nam sinh cao gầy đang nhìn trộm khuôn mặt nhỏ nhắn mà đỏ bừng của Cố Bình An rồi nhẹ nhàng hôn xuống...(ta thấy đọc đoạn này thật tội cho nam 9).

Lần hần vụng trộm về nước đó, chỉ có một mình Quan Tiểu Bảo biết. Khi Quan Tiểu Bảo đi tìm chỉ thấy anh đang ngồi một mình trên băng ghế nhỏ dài trong rừng cây, vẻ mặt thất thần làm cô tim đập loạn nhịp, đôi mày đẹp nhíu chặt. Quan Tiểu Bảo hoài nghi nhìn anh hỏi: "Không tìm thấy Bình An sao?"

Thẩm An Bình nở nụ cười cứng ngắt lắc đầu: "Không có"

"Để em gọi cho nó"

Thẩm An Bình lắc đầu: "Không cần, anh cùng giáo sư chỉ tới đây tham gia một hoạt động xong thì về liền, quên đi." Cuối cùng anh không quên dặn Quan Tiểu Bảo: "Đừng nói cho cô ấy biết là anh đã trở về, bằng không con bé lại nổi giận, nói anh không mua quà cho nó, với lại thời gian cũng không nhiều nên cũng thôi đi."

Quan Tiểu Bảo mặc dù nghi ngờ nhưng không suy nghĩ nhiều nữa, gian xảo cười nói: "Mau mau đi hối lộ em, bằng không em sẽ thêm mắm thêm muối làm cho Bình An đem anh ra mắng chết đi."

"..."

Cố Bình An rất chán ghét bị nam sinh đến gần, Thẩm An Bình đương nhiên hiểu rất rõ ràng chuyện này bắt đầu kể từ lần gặp phải tên lưu manh đó, cô cho rằng đàn ông đều là cá mè một lứa cả. Đây cũng chính là nguyên nhân mà anh thật yên tâm để Cố Bình An ở lại trong nước một mình.

Những tưởng trong lúc anh đang không lo lắng, nghi ngờ, Cố Bình An đã tự vượt qua chương ngại bản thân còn đi tiếp nhận một người con trai khác.

Thì ra Cố Bình An cho tới bây giờ vẫn không muốn chấp nhận anh.

Thì ra Cố Bình An một chút cũng không tin tưởng và để tâm đến tình cảm anh dành cho cô.

Thì ra Cố Bình An chưa bao giờ thương anh.

Mọi chuyện anh nghĩ, tất cả chỉ là do anh một mình tự biên tự diễn mà thôi, thật là buồn cười chết, trong khi Cố Bình An thủy chung một chút cũng không thèm để ý đến.

Thẩm An Bình cảm thấy thật giễu cợt, một lần nữa đem chiếc nhẫn ra ngắm nghía, cảm thấy tim mình như bị ném xuống một dòng sông băng lạnh. Chiếc nhẫn nhỏ nhắn trong tay anh bay theo một đường vòng cung tuyệt đẹp, không chút lưu luyến rơi thẳng vào hồ nước kia, nhẹ nhàng tạo thành một gợn sóng rất nhỏ rồi từ từ chìm hẳn xuống.

Anh lấy ra một liều thuốc châm lên, hít một hơi thật sâu, thuốc lá theo hơi thở lan tận xuống phế quản.

Ngón tay tinh tế gõ nhẹ làm tàn thuốc rơi xuống đất, những đóm lửa nhỏ cũng văng ra theo gió cuốn bay mất tựa như tâm tình mà anh đã chất chứa, giữ kín bao lâu nay, vô tình bị nghiền nát tan thành tro bụi.

12. Chương 12 Part 1

Cố Bình An tính tình tùy hứng, quái đản, người quen biết cô không ai còn lạ gì với tính cách này. Cô cũng giống Quan Tiểu Bảo nghĩ gì nói đó, rất tùy ý; nhiều khi nhìn cô càng giống nhân vật trong những bộ phim truyền hình của TVB, là nhân vật tuy không được yêu thích nhưng lại sống rất dai, xuất hiện từ đầu kịch đến cuối.

Thật ra cô từng muốn tập tành học làm thực nữ, nhưng cố gắng một thời gian cảm thấy thật khó chịu muốn chết, đành lại quyết định làm lại chính mình thì tốt hơn.

Sáng nay, thức dậy rất sớm, khi nhìn đến chính mình trong gương, Cố Bình An không khỏi hoảng sợ. Sắc mặt tiêu tụy, tóc tai hỗn độn, hai con mắt thâm thũng giống như là xác chết. Trong lúc mơ màng chải đầu cô không chú ý, một mớ tóc bị giật mạnh đứt ra, da đầu từng trợn tê rần.

Phải đánh một lớp phấn thật dày Cố Bình An mới che được cặp mắt đen thui, sâu hóm kia, cánh môi hồng nhuận thường ngày giờ cũng phá lệ tái nhợt. Cố Bình An nở nụ cười, nhìn đến chính mình trong gương thật chẳng khác nào so với lệ quỷ trong những cuốn phim kinh dị.

Sáng hôm nay, chẳng hiểu vì sao ngay cả chuyến xe điện ngầm cô thường đi đến “quen không thể quen hơn” lại bị cô lơ ngơ mà nhận nhầm, bị trễ chuyến, vất vả lắm mới đến được công ty, ai ngờ vẫn không bắt kịp thang máy, haiz.

Tóm lại Cố Bình An thật hối hận sáng nay trước khi đi làm sao không xem lịch cơ chứ, vì sao mà từ sáng đến giờ mọi chuyện đều rất không suông sẽ a.

Ngày hôm qua, chẳng biết cái tên ba phải Tất Nhiễm kia ngủ không ngon hay sao, mà sáng sớm hôm nay khi hần đi làm lại bày ra vẻ mặt như chẳng hề quen biết cô. Cả ngày không ngừng đem hết chuyện này, chuyện nọ giao cô làm. Báo hại cô đêm qua đã không được ngủ ngon, giờ càng thêm mệt mỏi không chịu nổi. Rõ ràng trời sắp vào thu, Cố Bình An lại thấy thật oi bức, lưng đổ đầy mồ hôi, cảm giác ẩm ướt làm cô càng trở nên khó chịu, còn có chút phiền chán. Suốt buổi cô không cách nào tập trung làm việc, cảm giác như đứng trên đồng lửa cho đến tận giờ tan sở.

Cả một ngày làm việc mệt mỏi cũng làm cô đem chuyện phát sinh hôm qua mà quên bẵng đi, nhờ thế cảm giác đau lòng giảm đi không ít. Cố Bình An mệt mỏi thu thập mọi thứ, đem chúng tất cả nhét vào trong túi xách khóa lại, chịu đựng đau đớn dưới chân vì đôi giày cao gót, rời khỏi công ty.

Vừa bước ra đã chạm phải ánh mắt sáng quắc của Quan Tiểu Bảo đang đứng trước mặt, sau đó đi theo cô vào thang máy.

“Nghe nói hôm qua bồ cùng Tất Nhiễm ra ngoài gặp khách?” Trên mặt Quan Tiểu Bảo đang nở nụ cười xấu xa, so với ngày thường chỉ hơn chứ không kém.

Cố Bình An không chút để ý, mặt hơi nhăn nhó, đem vật áo kéo thẳng rồi gạt đầu “Àn “ một tiếng.

“Mình nghĩ không phải xảy ra chuyện gì đi?” Quan Tiểu Bảo mở to đôi mắt, còn chưa từ bỏ ý định: “Anh ta không có đem bồ đề xuống giường đó chứ?”

Cố Bình An khinh thường nhìn cô: “Mình không hiểu sao lúc nào trong đầu bồ cũng toàn chứa những ý nghĩ đen tối thế hả?”

“Phi” Quan Tiểu Bảo nhăn mày than thở nói: “Mình là muốn xem thử xem tinh thần bồ hôm nay ra sao? Xem ra là gặp phải chuyện gì rất vui vẻ rồi đây.”

“Bồ thật là lòng dạ sắc đá mà, không thấy người ta đang sa sút sao?” Cố Bình An thất vọng nhìn cô: “Có loại bạn bè như bồ đây thật đúng phải cảm ơn tổ tiên đã tích đức đấy!”

Quan Tiểu Bảo nhếch mũi: “Bồ không cần chà đạp mình! Coi mình như một phế phẩm không bằng!” Cô kéo kéo tay áo Cố Bình An: “Xem ra lớp bột mì kia cũng chưa che hết đôi mắt như gấu trúc của ai kia! Mình cảm thấy nếu như bồ chui lớp son đi thì không khác nào là quốc bảo đó nha!” Nói xong còn vỗ vỗ bả vai Cố Bình An: “Nói thật đi, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Cố Bình An không còn kiên nhẫn nữa, tức giận nói: “Lão nương đây mất ngủ, không được sao?”

“Ôi, chắc là nhớ đàn ông chứ gì! Để mình đoán thử xem chắc lại có liên quan đến Thẩm An Bình rồi! Mình còn lạ gì loại quan hệ không rõ ràng của hai người. Chắc hẳn lại không chịu nổi khi không có đàn bà bên cạnh chứ gì?”

Cố Bình An vừa nghe nhắc Thẩm An Bình, ban đầu thì ngẩn ra sau đó nhúu chặt mi lại:” Bỏ nếu một ngày không nhắc đến tên anh ta trước mặt mình thì mình đã biết ơn lắm rồi! Phiền chết được.”

Thang máy vừa vận mở ra, Cố Bình An không quay đầu lại nhanh chóng bước ra, chỉ để lại một mình Quan Tiểu Bảo còn chưa hết kinh ngạc đứng đó, kể đó tức giận nói:”Cho bỏ tức chết đi! Thẩm An Bình chọc giận bỏ sao lại hướng mình trút giận cơ chứ!” Nói xong còn chưa hết giận liền hướng chậu hoa của công ty đang đặt gần đó đập ột phát, nổi giận dùng dùng hướng đến bãi đậu xe.

Cố Bình An cũng không hiểu vì sao mình lại trút giận lên Quan Tiểu Bảo, nhưng giờ phút này cô không có thời gian để suy nghĩ tường tận, chỉ cần người nào đó đem cô cùng Thẩm An Bình gộp chung, thì cô sẽ xả giận lên kẻ đó.

Một mình đi bộ đến trạm xe điện ngẫm gần đó, vì là giờ tan tầm nên rất đông người làm Cố Bình An không khỏi ảo não, thì ra sinh kế quốc gia vẫn còn khó khăn.

Đứng thẳng lưng, dưới chân từng trận đau đón truyền đến, Cố Bình An đem giày cởi ra cầm trên tay, đi chân trần trên đất. Hành động bất thường này làm ọi người không khỏi tò mò nhìn cô chăm chú. Ngẫu nhiên vài người vừa nhìn đến lại chạm phải ánh mắt của cô, bị cô hung tợn trừng mắt nhìn lại, trong miệng còn hùng hổ nói:” Nhìn cái gì mà nhìn! Muốn giở trò lưu manh sao! Bộ tưởng nhìn là không cần trả tiền à!” (wow mấy người thất tình thật chẳng khác nào đang mắc bệnh thất tam phong ấy.. bó tay =.=!!!) Cô đáng điệu hung tợn, rõ ràng không thể chọc tới. Thật ra nếu mà để ẹ cô nhìn thấy bộ dạng hiện giờ, thế nào cô cũng bị mắng một trận cho xem.

Trong lòng miên man suy nghĩ, đầu óc thật là hỗn loạn. Thoảng chốc lại nghĩ lung tung đủ thứ chuyện, nào là buồn rầu về chuyện bản thân mình thật không dịu dàng nhu mì chút nào, nào là chuyện số tiền đang gởi tiết kiệm tại ngân hàng, rồi cả đến chuyện sinh nhật sắp tới của mẹ cô....

Tóm lại, chính cô cũng không biết bản thân mình muốn gì?. Xe điện ngẫm đến, mọi người phía trước chen lấn lên xe, Cố Bình An chỉ bấu môi đứng nhìn, cũng không có leo lên. Trong lúc cô đang đứng sững một chỗ thì cảm giác bên tai đột nhiên có một hơi thở ấm áp lướt qua, Cố Bình An miễn cưỡng quay đầu lại liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc mà xa lạ của Tất Nhiễm, hẳn hiển nhiên đang nở nụ cười vô hại.

“Hi”

Cố Bình An trừng hấn liếc mắt một cái, sau đó quay đầu không muốn để ý đến hấn nữa.

Tất Nhiễm cũng vờ như chẳng chút để tâm, im lặng đứng cạnh cô, khi nhìn đến đôi chân trần của cô thì nhướn mày:”Sao lại không mang giày vào”. Lại nhìn thấy cô đang cầm đôi giày cao gót, mi tâm càng nhúu chặt hơn:”Nếu không đi được giày cao gót thì cũng đừng bày đặt mang, vốn người đã cao còn đi giày cao gót làm gì, định chọc thủng nóc nhà sao!”

Cố Bình An nghe xong, cảm thấy thoải mái hơn. Đứng thẳng nhìn hấn, cô nở nụ cười thập phần tà mị, cố ý đổi giọng nói:”Làm sao vậy, đau lòng à?”

Tất Nhiễm không chớp mắt, gật đầu:”Đương nhiên”

Cố Bình An không nghĩ tới hấn lại trả lời không chút ngần ngại như thế, nhất thời không biết phải nói gì, ngẩn người nhìn nét mặt thâm sâu của hấn.

“Cô sao bộ dạng lại ủ rũ như thế? Chẳng lẽ lại cùng nhân tình cãi nhau sao?”

Cố Bình An vừa nghe đến chữ “nhân tình” liền nhúu mày, cô vẫn không có thói quen nghe người bên ngoài nói xấu Thẩm An Bình.

“Cái gì mà nhân tình hay không? Tôi lại vì hành vi của người đó mà nổi ghen sao?”

Tất Nhiễm vẫn tươi cười, ánh mắt mang đầy vẻ trêu chọc” Như thế nào , tôi ghen mà em cũng không cho à?”

Cố Bình An khó chịu: "Anh làm ơn tránh xa tôi một chút được không? Không thèm nói với anh!"

"Muốn vậy sao?" Tất Nhiễm hai tay khoanh trước ngực quay đầu giả bộ bỏ đi: "Thật sự muốn tôi đi sao? Hẳn chắc đã gặp chuyện lớn rồi? Cô thật muốn tôi đi? Cô chẳng lẽ một chút cũng không tò mò sao?"

Cố Bình An cảm thấy thái dương giật mạnh, cô cất giọng nhượng bộ nói: "Quay lại!"

Tất Nhiễm cố tình làm khó, không muốn bỏ qua, vẫn một bộ dáng cao cao tại thượng như trước: "Không được, tôi chẳng phải đang cố gắng làm theo lời cô sao chính là đi khỏi nơi đây."

Tâm Cố Bình An chợt nhảy lên, cắn răng nói: "Thế này vậy! Anh nói cho tôi biết tôi sẽ suy nghĩ mà cải thiện mối quan hệ giữa hai chúng ta."

Tất Nhiễm làm như vừa nghe được chuyện rất buồn cười, bộ dáng thật xấu xa, lại còn bày ra bộ mặt rộng lượng mà cự tuyệt: "Không được đâu, tôi đây chẳng phải mệt chết sao, vừa mặc cho cô coi thường lại còn phải nói cho cô biết tin tức về hân."

Cố Bình An một chút mặt mũi cũng không còn, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, phun ra một câu: "Vậy thì thôi!" Nói xong đem giày trên tay vứt xuống đất, rồi vùng giằng mang vào.

Tất Nhiễm thấy cô tức giận muốn bỏ đi, chạy nhanh ngăn lại, bộ dáng không nhanh không chậm, vẻ mặt bất cần: "Thật muốn đi à?" hân nhếch mày: "Vừa mới định bảo cô hôn tôi một cái, tôi sẽ không ngại mà nói cho cô biết"

Nhìn bộ mặt tiểu nhân đắc ý của hân, Cố Bình An cũng không thèm giận, còn cười cực kỳ ngọt ngào, nhưng lại khó coi giống như uống thuốc độc, liền khoát tay hân: "Cô nài nài đây đối ý. Cẩn thận ngấm lại nếu tôi hôn anh thì anh mới nói cho tôi biết, chẳng phải tôi đây phải mệt chết sao."

Nói xong còn cố tình đem quần áo sửa sang lại một chút, thẳng lưng đứng trước mặt Tất Nhiễm: "Thật xấu xa, đúng là hết thuốc chữa mà"

Tất Nhiễm đứng yên bất động tại chỗ, đáy mắt một mảnh thâm trầm. Hân như đang cười lại như không, chỉ thấy khóe miệng hơi mở rộng, khuyên Cố Bình An: "Cố Bình An, cô nên nhớ kỹ điều này, đó chính nhãn nại của mỗi con người đều có một giới hạn của nó, đây chính là điểm mấu chốt."

Cố Bình An không ngẩng đầu lên, cảm thấy những lời này nghe thật quen tai, có vẻ như mọi người đều thích nói với cô câu này thì phải. Trước tiên là Thẩm An Bình, còn hiện tại là Tất Nhiễm.

Bọn họ khuyên cô, muốn cho cô biết rằng tính nhẫn nại chịu đựng của họ, lại cố ý nhắc nhở cô đừng nên quá tùy hứng. Nhưng cô nào có van xin điều gì ở bọn họ cơ chứ? Cô biết bọn họ đều là người tài giỏi, bên cạnh có vô số nữ nhân tranh giành tình yêu. Cô cũng không bắt họ phải thay đổi? Cô nhìn những người phụ nữ kia không ngừng tranh đua, tìm hiểu muốn nắm bắt tâm tư họ nhưng rồi cuối cùng vẫn không vượt qua được kỳ hạn, cũng không thay đổi được vận mệnh chính mình, so với tình trạng của cô thì kết quả là như nhau. Vì thế cô luôn tự khuyên nhủ chính mình, không cần phải vì bất kỳ ai mà thay đổi bản thân.

Cô là loại người như vậy. Như Thẩm An Bình từng nói, cô hết như con nhím luôn cắm bên mình rất nhiều gai nhọn, cho nên những ai có ý đồ đem những gai nhọn đó nhổ đi, chỉ là tổn công cô ích mà thôi, kết quả vẫn không thay đổi còn bị thương tích đầy mình.

Một chuyến xe khác dừng lại, dòng người ùn ùn lũ lượt kéo xuống như nước, Cố Bình An đứng lẫn trong dòng người, trong đầu trống rỗng, cảm thấy thật bất lực. Hơi mỉm cười nhưng vẫn kiên quyết nói điều trong lòng mình: "Tất Nhiễm, anh là người hai lời, chẳng phải đã từng nói rằng cả đời cũng sẽ không gặp lại nhau hay sao?"

Cô nói rất nhẹ, biểu tình băng quơ, ngay cả nét mặt cũng không chút thay đổi. Cô lại không để ý nhìn đến sắc mặt Tất Nhiễm giờ đây đã đen thui, ánh mắt tràn ngập lửa giận.

"Cô đúng là ngốc nghếch!" Tất Nhiễm nói xong, phất tay bỏ đi, không quay đầu lại, đem tất cả phong độ ngày thường quăng đi mất.

Cố Bình An đứng một chỗ nhìn bóng dáng Tất Nhiễm đang rời đi, giữa đầu lẳng lặng suy nghĩ: Kỳ thật từ trước đến nay cô chưa từng rời bỏ ai, mặc kệ là Thẩm An Bình hay là Tất Nhiễm, lần nào cũng đều do

họ khó chịu mà rời đi.

Còn cô theo thói quen vẫn đứng tại một chỗ, mặc kệ là ai đã quay đầu bỏ đi, cô vẫn luôn đứng nơi đó.

Đây là cảm giác thật bất đắc dĩ mà.

Cố Bình An về tới nhà khi trời còn chưa tối hẳn, cơm cũng không thèm ăn chỉ nấu bữa bát mì qua loa cho xong buổi tối.

Cô lấy ghế dựa ngồi ra cạnh ban công, nhìn trời cao đất rộng, bầu trời chỉ một màu đen kịt chùng chất, che phủ cả những phiến xanh thẫm của buổi chiều tà còn sót lại. Mây đen u ám che đi cả ánh trăng, phủ lấp mọi tầng không, chỉ trong chốc lát từng giọt mưa tí tách cứ thế mà rơi xuống.

Nước mưa hòa cùng từng đợt gió lạnh lẽo, từng trận lũn vào bên trong, Cố Bình An nhìn mưa từng đợt rơi xuống, ủ rũ đứng dậy đem cửa sổ đóng kín lại.

Không kéo rèm cửa sổ, có thể nhìn rõ từng giọt mưa bên ngoài đang giăng khắp nơi, đọng lại trên cửa sổ bằng thủy tinh, trông đẹp như một bức tranh nghệ thuật do thiên nhiên ban tặng. Xa xa những tia chớp thỉnh thoảng lóe sáng, xẹt qua màn mưa trắng xóa mờ ảo dị thường, màn xám bao phủ không gian, cảnh vật hiện ra như mờ như tỏ, Cố Bình An chỉ thấy lòng mình một mảnh phiến muộn, lẳng lặng ngồi đó thưởng thức cảnh đẹp tuyệt vời bên ngoài nhưng trong lòng lại không chút hứng thú.

Cho đến khi Tất Nhiệm giận dữ rời đi, hắn cũng không nói cho cô biết chuyện gì đã xảy ra với Thẩm An Bình. Thật ra cô cũng không tin rằng trên đời này có bất cứ chuyện gì mà Thẩm An Bình không thể giải quyết cả. Nhưng lúc Tất Nhiệm nói ra, lòng cô vẫn không nhịn được mà bắt đầu lo lắng, suy nghĩ miên man.

13. Chương 12 Part 2

Lo lắng một hồi lâu vẫn là không chịu được, lấy điện thoại gọi cho Quan Đại Bảo.

“Ồi, hôm nay trời mọc hướng tây sao? Cố đại tiểu thư lại gọi điện cho tiểu nhân cơ đấy?” Quan Đại Bảo và Quan Tiểu Bảo bộ dạng thật giống nhau không khác. Cố Bình An theo thói quen không để ý đến cái tính bốn cọt của hắn, hỏi thẳng vào vấn đề.

“Nói thật cho em biết, thật ra Thẩm An Bình đã xảy ra chuyện gì?”

Quan Đại Bảo giật mình, không lên tiếng, có chút khó xử nói: “Chuyện này rất phức tạp, khó mà nói được”

“Không sao cả cứ nói cho em biết.”

“Em đây không phải là đang làm khó anh sao! Tên tiểu tử Thẩm An Bình kia chắc cũng còn chưa biết a! Chỉ toàn nói chuyện tốt, không muốn đề cập chuyện xấu.”

Cố Bình An vừa nghe đến đó, trong lòng nhiều cảm xúc thật rối rắm, nóng vội nói: “Bảo anh nói sao mà anh cứ vòng vo nhiều vậy làm gì”

Quan Đại Bảo đành đầu hàng: “Được được được, cô nãi nãi thật là khó qua mặt mà! Chuyện của Thẩm An Bình tại sao lại đến hỏi anh, anh là ai của hắn chứ! Muốn chết à”

“Đừng nói lời vô nghĩa nữa, mau nói vào trọng điểm đi.”

Quan Đại Bảo gơ điện thoại ra nhìn, nhớ lại hai ngày nay bộ dáng ủ rũ khó coi kia của Thẩm An Bình, lại nói tiểu tử tông này không ngừng hỏi hắn vòng vo này nọ, lại cũng không dám hỏi thẳng Thẩm An Bình, lòng hắn đương nhiên cũng đoán được một ít ngọn nguồn. Nghĩ nghĩ một hơi trong lòng đã có chủ ý, hắn liền thanh giọng ra vẻ thâm trầm nói: “Thật ra cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là...”

Cố Bình An im lặng nghe, càng nghe mày càng nhíu chặt.

Công ty Thẩm An Bình hiện đang bị dính liếu vào một chuyện vay tiền. Chuyện này trung tâm chính là một tên rất nổi danh trong ban lãnh đạo ở thành phố A, nghi ngờ là kẻ hai mặt, Thẩm An Bình vì thế mới bị liên quan, nói giả cũng đúng mà nói thật cũng không sai, Thẩm cha kia là lão nhân rất nghiêm khắc thế nào hẳn mọi người cũng biết, khẳng định sẽ không bỏ qua cho Thẩm An Bình.

Cố Bình An cũng không lo chuyện không giải quyết được, cô chính là không nghĩ Thẩm An Bình cùng Thẩm cha lại xung đột lần nữa.

Cô đang suy nghĩ không biết có nên hay không gọi điện cho Thẩm An Bình, nhưng suy nghĩ cả buổi vẫn không đưa ra được quyết định gì.

Đứng dậy định đi pha bình một ly cà phê, nhưng mở bình máy nước nóng ra mới biết đã hết mà cô quên không gọi bảo người đến thay, chỉ đành tự mình đun nước nóng.

Bột cà phê gặp hơi nước bắt đầu hoà nhập, tạo thành chất lỏng màu nâu đen, hương thơm cũng dần dần lan tỏa, cà phê từng giọt ngưng tụ, rơi xuống, khi chạm vào đáy lan ra thành những vòng tròn lăn tăn. Mùi thơm cà phê nồng đậm hòa cùng không khí tràn ngập khắp gian phòng.

Nhấp nhấp vị cà phê nhưng lòng lại có chút chua xót, Cố Bình An cho thêm một ít đường cát vào.

Thẩm An Bình ghét nhất là hương vị này bị phá hỏng, lần nào đến nhà cô cũng đem mấy chuyện này mà càn nhàn.

Cố Bình An đưa tách lên trên miệng, khí nóng tỏa ra, trước mắt một mảnh mờ lung, hớp một ngụm cà phê, Cố Bình An thấy dù cô đã bỏ thêm đường nhưng cà phê vẫn còn vị đắng chát trong đó. Cô đứng lên, đưa mắt hướng về phía ngoài cửa sổ.

Mưa dầm cứ tiếp tục ngân rả rích, màn mưa làm cho tầm nhìn của thế giới bên ngoài càng mờ mịt, ánh sáng đèn nê ôn chiếu rọi giữa màn mưa mờ lung lúc sáng lúc tối. Thành phố phồn hoa như vậy liền bị che lấp, người bị rơi vào trong đó liền bị mất phương hướng.

Tay phải cầm di động đã lâu, cuối cùng tâm một cái cũng trở dậy liền nhanh chóng bấm vào dãy số sớm đã rất quen thuộc kia.

Chuông reo hơn mười tiếng mới có người bắt máy, cảm thấy thời gian chờ đợi dài chưa từng thấy, vừa có người nhận máy tâm Bình An cơ hồ khiếp sợ xém chút nữa thì đã ngắt máy.

Lúc này Thẩm An Bình đang ngồi gục tại bàn làm việc, hôm nay cả ngày anh đã phải tham gia không biết bao nhiêu cuộc họp lớn nhỏ, mỗi một thời khắc đều tập trung rất căng thẳng, chỉ sợ lỡ lời nói sai.

Anh không có xem ai gọi thì đã bắt máy, giọng nói không hề phát hiện ừ rừ chút nào: "Ừ". Hắn vừa trả lời xong liền hướng điện thoại ra xa nhìn, lập tức nhíu mày hỏi: "Bình An?"

Cố Bình An đầu óc "oanh" một tiếng, vừa rồi vẫn nghĩ gọi điện thoại cho anh nhưng đến lúc đã thông máy lại không biết nói gì, chỉ lắp bắp nói: "Không, nhầm số rồi."

Thẩm An Bình nhướng mày, khóe miệng hơi cong lên, anh cố áp chế lòng mình đang xao động, thản nhiên nhưng lại rất uy nghiêm nói: "Cho em cơ hội, nói trọng yếu đi"

Cố Bình An thè lưỡi, có thể tưởng tượng biểu tình giờ đây của Thẩm An Bình, chắc là đang cau mày, kiên nhẫn, tiêu soái bước đến bên cửa sổ để nhận tín hiệu tốt hơn.

Quan Tiểu Bảo trước kia thường nói, chắc chắn Thẩm An Bình vì cô đã tôi luyện tính kiên nhẫn như gang thép nên đã thành thói quen.

Cố Bình An nghe xong chỉ cảm thấy lòng dâng lên một cổ cực kỳ ngọt ngào thoải mái, tư vị đó làm cho người ta muốn ngừng mà ngừng không được, dù ấu chảy đầu rơi cũng lao vào, lại không ngừng lo được lo mất.

Suy nghĩ hồi lâu cô mới cẩn thận nói: "Anh có phải trong công ty đã gặp chuyện gì không hay rồi không?"

Thẩm An Bình giọng hơi trầm xuống: "Ai nói?"

Cố Bình An rất phóng khoáng, liền đem Quan Đại Bảo bán đứng, ra vẻ rất hợp tình hợp lý nói: "Quan đại Bảo nói"

Thẩm An Bình cười: "Chuyện hần nói có chỗ nào đáng tin a, chỉ toàn là nói hư nói vượn thôi, thêm mắm thêm muối thật chẳng khác nào đàn bà.!"

Cố Bình An tâm như nhẹ đi một nửa, nhưng vẫn không muốn tin hết: "Thật sao? Nhưng em nghe người ta nói ba anh cũng đã biết. Anh xác định không có việc gì sao?"

Thẩm An Bình ngồi xuống, vai có hơi đau nhức "Không có chuyện gì to tác cả, có thể giải quyết được."

"Nhưng mà..."

Không có nhưng mà, người lớn làm việc, con nít không được xen vô."

Cố Bình An vừa nghe xong ngay lập tức liền ủ rũ, cô rất rõ Thẩm An Bình, chỉ cần không muốn giải thích hoặc cố ý không nói cho người khác biết liền dùng thái độ này mà tránh né, điều này cũng nói lên sự tình rất nghiêm trọng, không phải như anh nói. Trong trí nhớ của cô, Thẩm An Bình là người rất ngoan cố, kiên cường, từ trước đến giờ chỉ cần chuyện nằm trong lòng bàn tay mình, anh chưa bao giờ cho phép mình bị thua, cũng không vì phía trước có rào cản mà rụt rè chùn bước, mặc dù trước mắt này có chút gian nan nhưng anh vẫn như cũ duy trì tâm trạng ổn định bình tĩnh.

Đây cũng là điều làm Cố Bình An lo lắng nhất, gia thế như anh, chuyện đến mức xấu nhất thì có thể về nhà tìm ba mình, nói ngọt chút xíu liền có thể giải quyết được ngay. Khổ nỗi Thẩm An Bình lại là một tên cứng đầu cứng cổ, không bao giờ đề cập đến những chuyện xấu, nói chỉ đến chuyện trở về hướng ba anh ta mà chịu thua. Đến lúc đó một khi chuyện rơi vào tai Thẩm ba, thì chỉ e sự tình hình càng thêm căng thẳng.

Đây không phải là chuyện Cố Bình An muốn nhìn thấy, cô ngẩng đầu nhìn tờ lịch bàn rồi nhỏ giọng nói: "Thẩm An Bình, cuối tuần này chúng ta cùng nhau về nhà đi."

"Vì sao?"

"Không có vì sao cả." Cố Bình An nhún nhún vai: "Đột nhiên em muốn làm con ngoan."

"Anh kêu tài xế đưa em về, anh còn bận chút việc."

Cố Bình An ánh mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, cuối cùng ghen ngào nói: "Chúng ta vì sao lại trở nên xa lạ thế này?"

Thẩm An Bình trầm mặc, cuối cùng cũng thở dài một hơi: "Đừng có mà mít ướt như thế, anh cùng em trở về là được."

"..."

Thẩm An Bình vĩnh viễn vẫn không thắng được Cố Bình An, anh càng hiểu rất rõ đạo lý này. Mặc kệ khi nào, ở đâu, chỉ cần hai mắt Cố Bình An đỏ lên thì lòng anh liền đau như cắt, chỉ hận không thể quỳ xuống nan nỉ.

Có đôi khi duyệt phạt cũng thật trêu ngươi, trong lúc dường như mất hết hy vọng lại cho người hy vọng.

Điện thoại vừa tắt, liền thấy Quan Đại Bảo gọi đến. Anh em mười mấy năm cũng chưa hề gọi đến, chỉ vì chuyện này mà hần không thể không gọi một cú.

"Thế nào, Cố tiểu thư đã gọi cho cậu rồi sao."

Thẩm An Bình miễn cưỡng nhắm mắt lại, quai hàm nghiến chặt, ắn nhãn lửa giận, lại cố không thét lớn: "Cậu nói thật ình biết, cậu đã nói bậy bạ cái gì?"

Quan Đại Bảo cười rất sáng khoái, gật đầu nói: "Mình chỉ là ăn ngay nói thật, bất qua có kể chuyện tình xảy ra ngày hôm qua."

Thẩm An Bình cười cực kỳ nham hiểm: "Cậu hãy mau chuẩn bị cho tốt. Chờ đến khi nào gặp mặt xem mình sẽ thu thập cậu thế nào đây!"

“A, a cậu muốn qua cầu rút ván sao? Nếu không nhờ mình Cố tiểu thư sẽ chủ động gọi điện cho cậu sao! Cậu đúng là lòng dạ lang sói đáng bị xem thường mà!”

“Thật không?”

Quan Đại Bảo không để ý đến sự uy hiếp của anh, hơi đề thấp thanh âm: “Thẩm thiếu gia phong lưu phóng khoáng có gì mà không làm được, nhưng khổ nỗi giờ đây lại động phải phàm trần.”

Thẩm An Bình khẽ cười, mắt lơ đãng liếc ngang, hướng điện thoại từ từ phun ra một chữ: “Cút!”

Quyết định cuối tuần về nhà, Cố Bình An không thể nào không gọi điện thoại báo ẹ cô một tiếng. Cố mẹ trước giờ vẫn luôn đau lòng không thôi không nghĩ Cố Bình An lại làm việc ở một nơi xa như vậy. Cô từ nhỏ chưa từng rời qua mẹ, trong chốc lát đã xa đến nỗi muốn chạm cũng không tới được, Cố mẹ đương nhiên không tránh khỏi trong lòng có chút vắng vẻ. Cứ mỗi lần cô gọi điện thoại về, tuy luôn không ngừng quở trách nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, hân hoan. Bất quá miệng bà cũng không chịu thua, không thuận theo lòng nghĩ mà buông tha, cứ phải trách cứ.

“Như thế nào, muốn coi ông bà già này chết chưa phải không?”

Cố Bình An da mặt cũng thật dày, đối với chuyện này cũng không xem là lạ: “Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là con nhớ nhà.”

“Phi” Cố mẹ phun một ngụm: “Mẹ mới không tin đấy!”

Cố Bình An quẹt miệng, ra vẻ như khó xử nói: “Vây được rồi, vốn muốn trở về nhà, mẹ lại không nghĩ vậy, thôi thì con không về”. Nói xong còn như rất bất đắc dĩ mà thở dài một hơi.

“Làm càn! Người nha đầu chết tiệt kia muốn chọc giận mẹ sao! Người chết ở bên ngoài luôn đi! Đỡ cho ta phải tốn tiền cho của hồi môn.”

Cố Bình An cười ha ha, “Ba ba cuối tuần cũng ở nhà chứ!”, cô còn muốn nhờ cậy ba mình, nếu lỡ Thẩm ba giận quá ít ra thì cũng có ba cô ở đó giúp đỡ mà nói vài lời.

“Cô, nha đầu chết tiệt kia lúc nào cũng chỉ biết có ba cô thôi hả! Mẹ đối với cô thật tốt mà cô chỉ biết có ông ấy.”

“Đừng ăn dấm mà mẹ! Con chẳng phải cũng giống mẹ sao.”

“Cô cút đi!” Cố Mẹ khước miệng mỉm cười, cảm thấy như mình đang tự mắng chính mình, cuối cùng dường như vừa nhớ ra chuyện gì đó rất nhạy cảm, thu lại cơn giận, trong lời nói đầy thâm ý: “Bình An, con ra ngoài sống hai năm, có phải hay không vẫn còn giận mẹ?”

Cố Bình An đang tươi cười, khước miệng đột nhiên cứng ngắt, có chút miễn cưỡng không muốn nhắc đến đề tài này, thanh âm cũng trở nên lạnh lùng: “Tại sao lại nói đến chuyện này”. Cố Bình An nhún mày: “Con sớm đã quên rồi!”

Cố Mẹ chỉ cảm thấy thật chua xót, hầu gian lại có hơi ngọt ngọt khó thở: “Đứa nhỏ này, con cũng đừng giận mẹ, con phải biết rằng mẹ sinh ra con trên đời này cũng không dễ dàng gì.”

“Biết rồi.” Tim Cố Bình An đập nhanh, trong lòng lại có một dự cảm xấu: “Mẹ, người sao vậy?”

Cố Mẹ âm thầm lau đi nước mắt, hít một hơi, thẳng thắn nói ra: “Bình An, con sau này đừng đi xa, không có con bên cạnh mẹ thật rất nhớ con.”

“Rốt cuộc là làm sao vậy, mẹ?”

Cố Mẹ trầm nghĩ chuyện đã đến có muốn trốn cũng không xong, lòng không ngừng cân nhắc quyết định nói: “Đứa nhỏ Mạc Phi kia, đã trở về nước.”

“...”

14. Chương 13 Part 1

Cố Bình An không biết phải dùng thái độ hay giọng điệu gì để đáp lại vấn đề nặng nề mà Cố Mẹ đặt ra với cô. Người hiểu Cố Bình An đều biết, Mạc Phi tuyệt đối chính là điều tối cấm kỵ trong lòng của cô, cô tuyệt không nể tình bất cứ ai trước mặt mình đề cập đến con người này.

Nhưng làm con người, nhiều khi đối với chuyện mình càng cố ý không đề cập đến, thì càng cho thấy rõ bản thân là rất để ý.

Mười mấy năm qua, Cố Bình An không phải chưa từng trải những chuyện không thuận buồm xuôi gió, nhưng làm cô cảm thấy bản thân là người thất bại nhất đại khái chính là Mạc Phi. Hai người từ nhỏ đã là đồng học với nhau, lại còn sinh ra cùng tháng, tránh không khỏi mọi người ai cũng đem hai cô gộp chung mà nói. Không biết là cố tình hay sao mà Mạc Phi lại ở nhà của Thẩm An Bình, điều tốt đẹp thế này thật khó có thể tốt đẹp hơn đi. Trừ bỏ gia cảnh, Cố Bình An không hơn Mạc Phi về bất cứ phương diện nào, còn trùng hợp là mọi người đều coi cô như châu báu, ngay cả Cố mẹ đối với Mạc Phi yêu thương chỉ có hơn chứ không kém so với Cố Bình An, thậm chí còn nhận cô làm con nuôi.

Cô không những đoạt thương yêu của Cố Mẹ, đáng sợ hơn cô còn là mối tình đầu của Thẩm An Bình. Mạc Phi là một cô gái xinh đẹp, phóng khoáng nên có không ít người theo đuổi, tính tình cô cũng coi như hoạt bát không tệ nên quan hệ rất tốt đối với những người xung quanh.

So với Cố Bình An, Mạc Phi thật sự vượt trội hơn.

Cho nên tự nhiên Cố Bình An trong mắt mọi người lại trở thành một người tham lam, đồ kỵ. Đối với chuyện này cô đành bất lực, lòng luôn cảm giác một loại nguy cơ, mà loại nguy cơ này lại đến từ Mạc Phi.

Năm đó, thể loại phim Hàn Quốc chủ đề mẹ con rất được thịnh hành. Cố Bình An khi xem đến cảnh con ruột bị nhận nhầm, người mẹ lại ôm con người khác, xem đến đoạn sự thật được vạch trần cô liền bật khóc như mưa lũ. Cô xem nhập tâm đến nỗi liên tưởng cả bản thân mình vào đó, cho rằng Cố mẹ đối với Mạc Phi quá yêu thương là vì trước đây bà đã nhận sai mới thành ra cô, kỳ thực người đó phải là Mạc Phi mới đúng. Thế là cô càng ngày càng suy nghĩ lệch lạc lung tung, nghi kỵ đủ thứ. Điều này ít nhiều cũng trực tiếp ảnh hưởng còn sinh ra rất nhiều mâu thuẫn trong quan hệ giữa Cố Bình An và Cố mẹ. Hai người đôi khi còn vì chuyện Mạc Phi mà gây gỗ, nghiêm trọng nhất có một lần, Cố Bình An sau khi gây gỗ liền thu dọn mọi thứ chuyển ra bên ngoài sinh sống, lần ra đi đó thoáng một cái đã là hai năm.

Sau khi Mạc Phi xuất ngoại du học, quan hệ giữa Cố Bình An và Cố mẹ mới giảm bớt căng thẳng, nhưng gút mắc trong lòng Cố Bình An thủy chung vẫn chưa gỡ bỏ được.

Thẩm An Bình từng hỏi cô rất nhiều lần: "Em là chán ghét Mạc Phi, hay là Cố dì?"

Cố Bình An rất nghiêm túc trả lời: "Anh suy nghĩ nhiều rồi, thật ra em chỉ muốn mình độc lập lên mà thôi."

Đối diện với ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Cố Bình An chỉ cười rất nhạt nhẽo, giống như trong quá khứ chưa hề có chuyện gì từng xảy ra. Cô không thích mình biểu hiện yếu đuối trước mặt người khác, đây chính là kiêu ngạo duy nhất của cô.

Đến khi không có ai, cô mới chân chính để bản thân đi đối diện với vết thương mà chính nó đã tạo cho cô cảm giác thất bại thật sự trong quá khứ. Cô rõ ràng là rất cẩn thận, nhưng vẫn không cách nào ngăn được vết thương mơ hồ kia ngày càng trở nên trầm trọng, máu tươi đầm đìa.

"Bình An, con phải biết rằng, con mãi mãi vẫn là con của mẹ, quan hệ huyết thống đó vĩnh viễn sẽ không thay đổi." Giọng Cố mẹ nghẹn ngào, rõ ràng Cố Bình An phản nghịch là để thỏa mãn sự háo thắng của chính cô, nhưng không nghi ngờ gì đối với Cố Mẹ điều này cũng làm cho bà thương tổn rất lớn.

Cố Bình An túm lấy rèm cửa sổ, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn ra con phố phồn hoa bên ngoài, nghĩ về quá khứ cô cảm thấy cô đơn dị thường, cô hỏi rất sâu sắc: "Nếu như chúng ta không có quan hệ huyết thống thì sao?"

Một câu đem tất cả mọi âm thanh chung quanh xua biến, Cổ Mẹ chìm vào trong tĩnh lặng, giọng nói không dấu được sự đau đớn: "Đời nay chúng ta mãi mãi chính là mẹ con, con bảo mẹ làm sao trả lời giả thiết hoàn toàn không thể thành lập này chứ?"

Cổ Bình An nín thở, lát sau mới nhẹ thở dài một hơi, lạnh lùng hỏi sang chuyện khác: "Chẳng lẽ để cô ấy ngủ lại bên ngoài sao? Còn muốn con ở trong nhà mà vờ như không hay biết gì à?"

Cổ Mẹ thận trọng trả lời: "Thật ra cũng không nhất thiết phải như thế, nếu con không thích thì thôi đi."

"Không cần nghiêm trọng như vậy, con sẽ về, bất quá mẹ cũng đừng hy vọng quá nhiều là con sẽ yêu thích cô ấy."

"Nó luôn là chị của con mà, phải không?"

Cổ Bình An nhú mày trả lời: "Con nhớ rất rõ mình là con một, không có chị gái không phải sao?"

Cổ mẹ nhất thời nghẹn lời, lập tức dùa bốn, cố ý đổ dành cô: "Con gái nuôi của mẹ cũng coi như là phân nửa chị gái của con, thừa dịp này cũng nên đem hiểu lầm trước đây mà hóa giải hết đi."

Cổ Bình An không nói gì.

Suy nghĩ của cô lại quay trở về lúc khi cô còn học sơ trung. Đó cũng chính là lần mà cô cùng Thẩm An Bình đối đầu nhau nghiêm trọng nhất. Thói trăng hoa của Thẩm An Bình đại khái coi như bắt đầu kể từ lúc đó.

Mặt mày Thẩm An Bình tuần tú, thêm vào thân hình cao lớn làm cho những đứa con gái háo sắc rất ủng hộ tôn thành thần tượng soái ca. Trong khi đó Cổ Bình An và Quan Tiểu Bảo lại có một danh xưng cũng rất lừng lẫy không kém nhờ do quậy phá mà được mọi người cấp cho.

Một đứa trẻ chỉ mới mười mấy tuổi lại luôn phản nghịch còn quậy phá đương nhiên làm người hận đến nổi phải nghiền răng nghiền lợi, mà đương sự lại rất hồn nhiên, vô tư không để ý. Cô nghĩ lại chính mình khi đó lại thấy thật dễ khóc dễ cười mà.

Khi đó chứng kiến quan hệ của họ, Cổ Bình An đặc biệt càng thêm chán ghét Mạc Phi hơn, cho nên muốn Thẩm An Bình theo đuổi Mạc Phi xong thì tuyệt tình đá cô ấy.

Giờ ngẫm lại, cô chỉ cảm thấy mình thật chẳng khác những nhân vật trong truyện tiểu thuyết, mà Mạc Phi lại hiển nhiên trở thành nhân vật rất đáng yêu, ai lại nỡ lòng đi thương tổn đây?

Sau đó không lâu, Thẩm An Bình hiển nhiên có đôi có cặp cùng Mạc Phi, anh chắc có lẽ không kèm chế được bản thân bắt đầu yêu thích mà theo đuổi cô ta. Dù cặp kè với Mạc Phi nhưng cũng không bớt thời gian dành cho Cổ Bình An. Nhưng cô không hiểu sao thời gian đó cô lại xem Thẩm An Bình rất không vừa mắt. Mỗi lần thấy anh là cô nổi cáu, có lúc vì một cây kem nhỏ, hay vì một miếng thịt bò, rồi đến một cái cặp da, chuyện gì cô cũng làm ầm cả lên với anh....

Cho đến khi Thẩm An Bình thấy thật phiền muộn, đem tất cả những thứ đó vứt đi, còn không quên ném ánh mắt giận dữ nhìn thẳng vào cô.

Anh nói: "Em là bị thời kỳ tiền mãn kinh đến sớm hay sao ỉ?"

Cổ Bình An châm chọc cười nhạo: "Anh có gặp qua ai bị thời kỳ mãn kinh xuất hiện trước khi 30 tuổi rồi chưa?"

"Vậy em dạo này là bị sao vậy?"

"Quan hệ gì đến anh?"

Con người Thẩm An Bình co rút lại, nhắm mắt rồi lại chậm rãi mở ra, đôi con ngươi sâu không thấy đáy hiện ra trước mặt cô. Anh tức giận nhướn mày, sau đó phui tay bỏ đi, không muốn cùng cô tiếp tục tranh cãi.

15. Chương 13 Part 2

Đến lúc tan học, Thẩm An Bình quyết định không muốn về cùng cô, dáng vẻ ngọc thụ lâm phong đứng tựa vào cửa, chờ Mạc Phi đang bận họp hãy còn chưa trở về từ chỗ giáo sư.

Ngày đó không biết Cố Bình An lại bị cái gì kích thích mà nổi điên, nhìn sang đứa bạn học trong lớp, cô dư biết là cô nàng thích Thẩm An Bình nhưng vẫn cố hỏi: "Bồ có phải thích Thẩm An Bình không?"

Cô gái kia liếc sang phía Thẩm An Bình, thấy anh đang bày vẻ mặt như hung thần ác sát nhìn nó, sợ đến mức nó lắp bắp trả lời: "Đúng... vậy..."

Cố Bình An cười càng thêm tà mị, cầm lấy cặp sách của cô: "Đi, hôm nay mình sẽ giúp bạn thổ lộ bí mật."

Vì thế Cố Bình An nắm lấy tay cô cùng Quan Tiểu Bảo, chạy đến chỗ văn phòng chặn trước mặt Mạc Phi, giờ đang đi ra.

Mạc Phi trước sau như cũ vẫn vẻ mặt dịu dàng xinh đẹp, biết rõ Cố Bình An không thích mình nhưng vẫn từ tốn nói: "Có chuyện gì vậy?"

Cố Bình An vẻ mặt xem thường, đem cô gái kia đẩy lên phía trước: "Cô ấy thích Thẩm An Bình."

Mạc Phi lẳng lặng đánh giá cô gái trước mặt, hành lang khá lạnh lẽo, từng cơn gió nhẹ thổi vào mái tóc cô, để lộ ra cái trán trơn bóng. Cô nhìn một lượt rồi nhướn mày, một giọng nói thật êm tai thốt lên: "Muốn thổ lộ thì đi tìm Thẩm An Bình mới phải? Nói cho tôi biết cũng đâu có tác dụng gì?"

Mạc Phi lại làm như không chút nào liên quan đến mình, làm Cố Bình An cùng người có cùng kẻ thù với cô là Quan Tiểu Bảo càng khó chịu. Quan Tiểu Bảo hai tay ôm ngực đứng chắn phía trước, ra vẻ gả mẹ che chở cho Cố Bình An, kiêu ngạo nói: "Cô có biết mình đang nói chuyện với ai không?"

Cố Bình An chỉ cảm thấy tình hình hiện tại đã vượt quá sự khống chế của cô, thậm chí có phần khó hiểu vì sao mình lại muốn gây ra chuyện như vậy chứ.

Sống hơn mười mấy năm, đây là lần đầu tiên cô phát hiện chính bản thân mình, loại cảm giác này làm cho người ta sợ hãi, đó chính là ghen tị.

Cô gơ tay lên, kéo Quan Tiểu Bảo đang đứng trước mặt tránh ra một bên, hai bước tiến đến đứng trước mặt Mạc Phi. Vóc dáng Bình An cao hơn Mạc Phi một chút, cử chỉ hùng hổ làm cho người vốn đã gầy yếu như Mạc Phi cả kinh, người cũng run lên. Nhìn bộ dáng diễm đạm, yếu đuối của Mạc Phi, Cố Bình An cảm thấy mình chẳng khác gì là hung thần ác sát.

Cô còn chưa lên tiếng, chợt nghe một giọng nói quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn nữa vang lên bên tai: "Cố Bình An, em muốn làm cái gì?" Giọng nói không nhanh không chậm, không giống như đang trách mắng nhưng cũng không thân thiện chút nào.

Cố Bình An trong lúc quẩn ý chỉ có thể bật cười, miễn cưỡng quay đầu, vẻ mặt rất vô tội nói: "Anh đã thấy em làm gì nào?"

Thẩm An Bình ý vị thâm thường nhìn cô một cái, ánh mắt quét qua người cô rồi sau đó dừng lại trên người Mạc Phi, thật lâu sau anh dịu dàng nở nụ cười, nhìn Mạc Phi nói: "Lại đây, anh đưa về nhà!"

Cố Bình An cũng không tức giận, chỉ cười tủm tỉm ngăn Mạc Phi lại, lạnh lùng nói: "Tôi đã cho phép cô đi rồi sao?"

Thẩm An Bình đem bộ dáng bá đạo cùng kiêu ngạo của cô thu hết vào đáy mắt, ánh mắt anh lơ đãng đảo qua, nhìn đến Mạc Phi nói tiếp: "Còn đứng đó nữa sao?. Chúng ta phải đi thôi."

Mạc Phi khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt trong suốt, kèm theo giọng nói ngọt ngào và bộ dáng thật động lòng người kia dù cho là Cố Bình An nhìn thấy cũng phải động lòng thôi. Cô đứng một bên, cắn chặt môi, vẫn không nhúc nhích.

Cố Bình An cũng đứng im bất động, chớp mắt nhìn chằm chằm Thẩm An Bình, mà anh cũng không chút kiêng cử né tránh nhìn thẳng đối diện cô. Lúc đó cô chỉ thật hận ánh mắt mình không thể có phép lực, có thể đem anh biến thành tảng đá. Cô gắt gao lấy tay nắm chặt thành quyền, cắn mạnh xuống môi dưới làm máu tươi từng chút chảy ra mang theo vị tanh của nó.

Cô oán hận nhưng vẫn tránh qua một bên, để Mạc Phi tiến ra khỏi cửa, gần từng chữ từng chữ nói: "Mời đi thông thả."

Ngày đó, trước bộ dạng thư thái, Cố Bình An hai tay chống nạnh đứng nhìn Thẩm An Bình mang theo Mạc Phi rời đi trước mắt cô.

Thẩm An Bình trước khi đi còn cố tình quay đầu lại, ánh mắt đầy ẩn ý liếc nhìn Cố Bình An một cái, đôi con ngươi hẹp dài hơi nheo lại làm người ta nhìn không ra anh đang suy nghĩ gì. Cố Bình An có hơi ngẩn ra, lập tức cũng không cam lòng yếu thế ung dung đón nhận ánh nhìn của anh.

Dù sao đây vẫn là có chút cảm kị a, nhìn từ xa Mạc Phi dáng điệu như một cô vợ nhỏ theo sau Thẩm An Bình, đầu cúi thấp xuống, một lời cũng không nói. Thẳng đến khi bọn họ đến chỗ rẽ Mạc Phi mới như được thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh đến cạnh Thẩm An Bình, bày ra dáng điệu thật đáng yêu, giống như vừa được phóng thích.

Nhìn vậy Cố Bình An lại cảm thấy có chút hối hận, nếu như không phải cô bày trò này nọ thì đối với tính cách lãnh đạm của Thẩm An Bình, cho dù điều kiện ưu tú như Mạc Phi, cũng sẽ không được anh chú ý. Nhưng cô cũng nghĩ, Mạc Phi dù sao cũng rất hoạt bát, đáng yêu như vậy đã là nam sinh, ai lại có thể không đi để ý đến cô cơ chứ.

Nghĩ đến điều này Cố Bình An cảm thấy cả người thật không có chút sức lực nào.

Quan Tiểu Bảo thấy cô im lặng không nói lời nào, liền lấy tay thúc vào người cô: "Uy, sao bồ còn ngốc nghếch đứng trơ ở đó? Bộ muốn đóng giả pho tượng sao?" Đến khi Bình An quay đầu nhìn thấy Tiểu Bào đang lúi kếu cô gái kia ở đằng sau liền nhướn mày. Quan Tiểu Bảo còn không kiên nhẫn rống lên với cô gái kia một câu: "Còn không đi?"

Bộ dáng lưu manh tiểu bá vương của Quan Tiểu Bảo hoàn toàn đem cô gái kia dọa đến, chỉ thấy cô ta ôm túi xách hoảng hốt chạy đi.

Cố Bình An đưa mắt liếc nhìn cảnh đó, khoanh tay cười khoái trá: "Quan Tiểu Bảo bồ đúng là lưu manh, bồ cứ mà kiêu ngạo đi, một ngày nào đó sẽ có người đến trị bồ à xem!"

Quan Tiểu Bảo tỏ vẻ xem thường, không để ý nói: "Đại Bảo nói, người có thể trị được mình hãy còn chưa sinh ra đâu!"

Cố Bình An khịt mũi, xem thường nói: "Có anh trai là giỏi lắm hay sao?"

Quan Tiểu Bảo cười: "Quả thật so với bồ là rất giỏi!"

Nếu là quá khứ, Cố Bình An sẽ đắc ý trả lời: "Thẩm An Bình không phải anh trai, anh ta còn thân hơn anh trai nữa." Nhưng lúc này cô lại không nói được lời nào, chỉ nắm chặt bộ quần áo đắt tiền mà Quan Tiểu Bảo đang mặc trên người la hét đi: "Mau mang mình đi uống rượu! Hôm nay không say không về"

...

Khi Cố Bình An đỡ Quan Tiểu Bảo đã uống rượu say như chết kia ra khỏi quán bar, cô mới biết được cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống.

Ước chừng đại danh Quan Đại Bảo thiếu gia rất nổi tiếng đi, hai cô lại có thể ngang nhiên mà bước vào quán bar này. Còn tiểu tử Quan Tiểu Bảo này thì đúng là điên cuồng, một khi đụng đến rượu là uống như điên, tối mắt tối mày uống không cần lý do. Vốn dĩ người muốn uống say là Cố Bình An, cuối cùng hại cô không uống được giọt nào còn phải sống dở chết dở ngăn không cho Quan Tiểu Bảo uống tiếp.

Ban đêm trời có hơi lạnh lẽo, gió thổi từng cơn vào Cố Bình An cảm giác một chút say rượu cũng không có. Quan Tiểu Bảo toàn thân mềm nhũn, loạng choạng bước đi trên đường, cơ hồ đem toàn bộ sức nặng

dồn lên người Cố Bình An. Cô trong miệng không ngừng kêu khổ vừa kéo vừa khiêng Quan Tiểu Bảo một đường mà đi.

Đang thở hổn hển, còn chưa đi được quá hai bước, cô liền nhìn thấy cách đó không xa một bóng dáng quen thuộc.

Đèn đêm mờ lung, đem bộ dạng bề ngoài của người nọ nhìn được rất rõ ràng. Dưới ánh trăng bàng bạc, người kia sắc mặt xanh mét đang nhìn về hướng Cố Bình An, vẻ mặt anh cực kỳ âm trầm lạnh lẽo, trong ánh mắt còn tràn đầy lửa giận.

Ánh mắt đó làm cô cảm thấy cực kỳ chói mắt, bởi vì Cố Thái Hậu cũng thường xuyên dùng ánh mắt thế này mà nhìn cô. Nhưng đồng thời bọn họ lại có một điểm chung rất giống nhau, đó là luôn dùng ánh mắt tán thưởng cùng yêu thương chiều chuộng mà nhìn Mạc Phi.

Cô không có dừng bước, cũng không lên tiếng gọi anh, tiếp tục kéo Quan Tiểu Bảo tới phía trước, cho đến khi Thẩm An Bình sải nhanh bước chân, đứng chặn trước mặt cô.

Cô không mở miệng, Quan Tiểu Bảo giờ đã say đến hồ đồ khi nhìn thấy Thẩm An Bình liền muốn bắt nháo kêu lên: "Quý a! Có quý!". Cô một bên nghêu ngao kêu rên, một bên kia vung quyền như muốn đánh người, còn không ngừng bắt nháo làm Cố Bình An muốn giữ cũng không nổi. Cố Bình An cố gắng muốn ôm lấy cô đang giằng co, cuối cùng vẫn không bì được với sức mạnh của cô nàng, chỉ đành trở mắt nhìn Quan Tiểu Bảo ngã xuống đất. Cô bị té ngồi dưới đất nhưng dường như không hề biết đau, tiếp tục gờ ra nắm đấm hét lớn: "Đưa tiền đây! Mau lên! Anh nọ tôi tiền đó khi nào mới trả hả?"

Cố Bình An giờ phút này không biết nên khóc hay cười chỉ bất đắc dĩ thở dài, đang muốn tiến đến đỡ Quan Tiểu Bảo đứng dậy, cánh tay đã bị một bàn tay khác giữ chặt. Cố Bình An trong lòng biết rõ đó chính là Thẩm An Bình, lơ đãng quay đầu nhìn lại, ánh mắt trong trẻo càng thêm lạnh lùng.

Trên trán Thẩm An Bình giờ đã nổi đầy gân xanh, tay còn thêm lực nắm, lạnh lùng nói: "Em có biết chính mình đang làm cái gì hay không?" Yết hầu của hắn cũng run lên từng trận vì giận, Cố Bình An cảm thấy có chút không yên lòng. Đột nhiên ý thức được thể chất của cô cùng Thẩm An Bình thật khác xa, khó trách cô có cố dùng lực thêm nhưng vẫn không tránh khỏi nắm tay của anh.

Cố Bình An cười lạnh: "Liên quan gì đến anh chứ?" nói xong cố giật mạnh tay mình ra khỏi bàn tay đang bị anh nắm chặt lần nữa.

Thẩm An Bình giận dữ phát cười, từ từ buông tay cô ra. Rõ ràng là anh đang cười nhưng bộ dáng thật rất miễn cưỡng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Em bây giờ đang tính toán chuyện quỷ gì?"

Cố Bình An thần kinh căng thẳng, tự nhiên thấy có chút phiền muộn. "Miễn cưỡng không có hạnh phúc" Cố Bình An vẫn biết những lời này, nhưng giờ phút này đây cô mới thật sự hiểu rõ chân lý của nó. Từ khi Mạc Phi xuất hiện cô cảm giác được sự sợ hãi, lo được lo mất, cảm thấy những gì mình đang sở hữu đều rất không thật, như hoa trong gương, trăng trong nước rõ ràng nhìn thấy được nhưng lại trở nên rất xa vời, mãi không chạm đến được.

Thẩm An Bình đã vậy, mẹ cô cũng vậy, rõ ràng họ đều là những người thân thuộc về cô, nhưng hiện tại cô phải dùng đủ cách chỉ mong được họ chú ý đến mình? Loại cảm giác này thật khiến cô thật mệt mỏi, mệt đến nỗi không còn chút sức lực nào.

Đáng lẽ cô còn muốn tranh cãi, nhưng không kiên trì nổi nữa, giọng nói mệt mỏi chậm rãi thốt lên: "Em thành ra là bộ dạng nào, cùng anh thì có gì liên quan gì chứ? Không cần lo cho em, cũng không cần tự mình là đúng mà đi can thiệp vào cuộc sống của em, chúng ta vốn dĩ không có chút quan hệ gì." Lời cô nói tựa như mũi tên, từng mũi từng mũi đâm sâu vào lòng anh.

Thẩm An Bình nghiêng chặt đôi mắt, biểu tình lo lắng, giống như vừa bị một cơn lốc xoáy mạnh mẽ lướt qua.

"Cố Bình An! Em chẳng lẽ không cảm thấy những việc em làm đều rất ngốc nghếch, tùy hứng sao?" Hắn vươn bàn tay trụ chặt eo cô, buồn bực vén một vài sợi tóc đang bay: "Anh biết em thấy không thoải mái! Em có phải giận anh hôm nay đã kéo Mạc Phi đi hay không?". Anh hung hãn trừng cô: "Em có biết chính mình đang làm gì không? Em và Quan Tiểu Bảo là những người có nhà có cửa, không phải những kẻ lưu

manh lang thang sống trên đường phố! Nếu anh không đến em định làm gì! Chẳng lẽ muốn đánh nhau sao?”. Giọng nói theo nhịp điệu trầm bổng từng câu từng chữ chất vấn truyền đến tai Cố Bình An, tựa như có ai đang lấy kim mà đâm vào tai cô thật đau, thật đau a.

Cố Bình An thấy hô hấp mình như bị ngưng lại, cảm giác thật ủy khuất, hai tay đẩy mạnh Thẩm An Bình ra: “Anh cút đi! Anh đừng lại đây lấy cớ! Anh chính là đau lòng cho Mạc Phi! Cô ta không phải bạn gái của anh sao! Rất giỏi thì sao! Có nhà thì sao! Anh có biết mình đang hiện giờ nói với ai không! Anh điên rồi à!” Cô nói xong còn không quên đâm anh một cái: “Muốn dạy đời em hả! Anh là ai của em chứ!”

Thẩm An Bình nhìn bộ dạng cứng đầu cứng cổ Cố Bình An, chỉ thấy lửa giận trong máu đang sôi sục bốc lên càng cao. Lần đầu tiên anh không thể khống chế chính mình mà quát cô: “Là em xúi anh theo đuổi cô ta! Bây giờ còn phát điên với anh gì chứ!”

Cố Bình An ngẩn ra, cô có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được Thẩm An Bình có ý theo đuổi Mạc Phi thì ra là vì cô. Cô mở to mắt, quát cường nói: “Muốn lừa quỷ sao! Em muốn anh theo đuổi nó anh liền theo đuổi à! Chẳng lẽ anh không phải cũng có ý tứ với nó sao! Hơn nữa vì sao em bảo anh bỏ nó, anh có bỏ nó sao. Thật là buồn cười mà. Anh tưởng em là đứa bé lên ba hả?”

Thẩm An Bình giờ cũng lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu. Đôi mắt trong suốt nhìn không có chút do dự nào, giọng nói trầm thấp càng thêm vang vọng giữa con đường yên tĩnh ban đêm: “Bởi vì em không cho anh biết, em muốn anh khi nào thì bỏ cô ấy.”

Cố Bình An nhìn chằm chằm vào mắt Thẩm An Bình. Ở trước mặt anh, cô từ trước đến giờ đều rất tự tin, giờ phút này cũng không ngoại lệ. Cô khẽ cười, nhẹ xoay người nhưng không nhìn đến anh, tự mình đỡ Quan Tiểu Bảo giờ đang nói năng lung tung đứng lên, hung hãn nói: “Ngày mai, có bản lĩnh, ngày mai anh chia tay với nó. Em sẽ tin anh!”

Thẩm An Bình vẫn đứng yên tại chỗ, tay áo bị gió thổi bay bay, nhìn thật vô hại, nắm chặt tay Cố Bình An oán hận nói: “Cố Bình An, em thật xấu xa!”

“ ... ”

Ngày hôm sau Thẩm An Bình quả nhiên chia tay với Mạc Phi. Tin tức lan đi, rất nhanh truyền khắp trường, khi Cố Bình An nghe được tin tức này, cả người cảm thấy run lên, đứng không vững. Đối với chuyện hôm qua, cô không say nên nhớ được rất rõ ràng, từng lời của Thẩm An Bình hãy còn vang vọng bên tai cô.

Những lời này tuy anh nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra, nhưng anh vì muốn cô hết giận không do dự mà làm tất cả, lòng càng cảm thấy ảo não, trống rỗng hơn nữa còn rất... đau đớn.

Từ ngày đó trở đi, một Mạc Phi trước đây luôn hoạt bát nói cười giờ trở thành trầm lặng. Việc này kéo dài qua một thời gian rất lâu sau đó, thậm chí nhiều lần Cố mẹ lên tiếng mời mà cô cũng không sang nhà Cố gia chơi. Mỗi lần nhìn đến Cố Bình An, ánh mắt Mạc Phi tràn ngập sự chán ghét, oán hận. Cố Bình An nhìn cô như thế trong lòng không thật vui vẻ nhưng cũng không cảm thấy khổ sở chút nào.

Trong trường học, chuyện bàn tán về bọn họ đương nhiên cũng bị người khác thêm mắm dặm muối, Cố bình An làm bộ như không nghe thấy, còn Thẩm An Bình thì một thời gian sau đó lại cố ý không muốn để ý đến Cố Bình An.

Thái độ hai người biểu hiện bên ngoài rất bình thường, chỉ là không biết làm sao đánh vỡ bức tường mâu thuẫn, vô hình này.

Cố Bình An ngoài mặt vẫn cùng Quan Tiểu Bảo nói chuyện phiếm, tựa như chưa hề phát sinh chuyện gì nhưng trong lòng lại ngổn ngang xúc cảm. Cảm thấy loại cảm giác mới mẻ này như đang từ từ bao bọc lấy cô, cho đến nay cô cũng không phân biệt đó là cảm giác gì.

Cô cảm thấy quan hệ bọn họ có chút thật rùng mình mà, tình trạng đó chỉ đến khi Cố Bình An trong khóa học đánh bóng rổ bị té gãy chân mới bị đánh vỡ.

Một ngày kia Cố Bình An thấy anh đang chơi bóng rổ trong sân, vì thế một Cố Bình An thái độ lười nhác ngày thường nay lại không biết mệt mỏi, điên cuồng đuổi theo bóng, cho đến khi không còn sức lực chao đảo ngã sấp xuống.

Khi cô bị té xuống đất, dù cho toàn thân đau nhức nhưng cô trái lại cười hết sức quỷ dị.

Từ xa, nhìn thấy Thẩm An Bình bộ mặt đang yên ổn bình tĩnh rồi cuộc giờ cũng có chút biểu tình. Anh đem bóng vút sang một bên, từng bước tiêu soái bước đến cạnh cô. Trên trán sau một hồi vận động mà lấm tấm vài giọt mồ hôi trong suốt, mái tóc ngắn đen bóng, nhìn bộ dạng anh thật xấu xa.

Anh nhếch mày lạnh lùng nói: "Uy, vẫn còn sống à?"

Cố Bình An cắn răng nhịn đau, lại tiếp tục cười: "Chân giống bị ai chặt đứt, xem ra phải phiền anh công về nhà rồi!"

Thẩm An Bình khinh bỉ nhìn cô, lại nhịn không được thở dài một hơi, biểu tình có chút buồn cười, anh không tự nhiên nói: "Anh dựa vào cái gì đây?"

Cố Bình An nghe thể thở phào nhẹ nhõm, cô lớn như vậy chưa từng cùng Thẩm An Bình náo loạn đến nỗi ngay cả nhìn mặt nhau cũng không tự nhiên lâu như lần này vậy. Giờ phút này cô cảm thấy mọi chuyện trở nên thật tốt đẹp không thể tốt đẹp hơn. Cô vui vẻ ra mặt nói: "Thẩm An Bình, đàn ông con trai mà cự tuyệt một cô gái thì không phải là đàn ông tốt a"

16. Chương 14

Cố Bình An nắm di động cười khanh khách. Một bên cười, một bên cảm điện thoại hương cửa sổ đi đến, trách cứ nói: "Em biết Thẩm đại thiếu anh có tiền nhưng cửa kiếng nhà em cũng không phải là thứ tùy tiện có thể phá đến, anh không sợ làm người bị thương sao?"

Thẩm An Bình khẽ cười: "Sao chậm chạp vậy?"

Cố Bình An đến trước cửa sổ, vén lên rèm cửa, ló đầu ngó xuống nhìn thấy Thẩm An Bình đang đứng dưới lầu nhà cô.

Anh ngẩng đầu vẻ mặt tươi cười nhìn Cố Bình An. Khuôn mặt lộ ra chiếc mũi cao đẹp, đôi mắt sâu đang nhìn cô, lóe ra ánh sáng thật ôn nhu.

Cố Bình An đem rèm cửa sổ mở rộng, ý cười dạt dào nhìn Thẩm An Bình đứng đối diện bên dưới: "Thẩm đại thiếu đây làm sao vậy? Lại chuyện tốt gì nữa đây?"

Thẩm An Bình cũng cười: "Em đoán coi."

Cố Bình An quăng cho anh ánh mắt rất rõ ràng nói: "Không đoán! Tùy anh nói hay không!"

Thẩm An Bình cũng muốn thừa nước đục thả câu muốn bày ra bộ dạng trẻ con trước mặt cô nói: "Ông ấy không có ở nhà, cho nên anh không cần bị đòn a."

"Sau đó thì sao?"

"Không có sau đó"

Cố Bình An bĩu môi: "Thật nhàm chán."

Thẩm An Bình dưới lầu đang ung dung đi về phía trước vài bước, đem khoảng cách hai người thu lại, Cố Bình An chỉ cúi đầu, vô tình tạo thành giữa hai người một góc 180 độ.

Thẩm An Bình cúi xuống, nhẹ giọng nói: "Không vui sao?" giọng nói rất nhẹ, Cố Bình An cảm giác như có một cơn gió nhẹ vừa thổi qua màng nhĩ, thấy thật ngứa ngáy.

Cô chết lặng một hồi, sau đó phủ nhận nói: "Không có." Nói xong còn rất giả lả thêm một câu: "Có muốn nhìn thấy đôi giày mới của em không? Là do mẹ mua đấy, vậy là lại được thêm một đôi giày cao gót nữa a!" Cô cố gắng mỉm cười thật vân đạm phong khinh, che đi dấu vết cảm giác không tự nhiên kia.

Ai ngờ Thẩm An Bình thật không có nhân tính mà trực tiếp phun ra câu kia: "Đừng để anh nhìn mấy thứ đồ bẩn đó"

Cố Bình An chán nản, giận dữ rống to vào điện thoại: "Anh cúp cho em!"

Nhìn bộ dạng nổi cơn điên của Cố Bình An, Thẩm An Bình còn không sợ chết bật cười, nhìn anh chẳng khác nào bộ dạng một công tử đang xem cảnh vui. Anh miễn cưỡng nói: "Đây mới chính là Cố Bình An của anh, đừng giả bộ bày ra bộ dạng ủ rũ nữa? Nếu có thể thì nên cố gắng mà tranh thủ giành thắng lợi một lần đi."

"Cố Bình An em không phải là người ngu muội như vậy, không có anh em cũng có thể thắng a."

"..."

Cố Bình An cũng cười, cô không biết vì sao tâm tình lại tốt lên rất nhiều. Cô hạ mí mắt nhìn xuống Thẩm An Bình, anh vẫn còn đứng tại chỗ kia, đôi chân dài thon, nhìn từ trên xuống hình như có cảm giác dài hơn. Cuối thu gió hiu hiu thổi làm rối loạn mái tóc của anh, bày ra vẻ mặt phong trần tuyệt đẹp. Thẩm An Bình lơ đãng nhìn mây nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng đều, làm cho người khác càng thêm mặt đỏ tai hồng. Ánh trăng chiếu xuyên qua kẽ hở của tán cây, chỉ rơi xuống mặt đất một vài giọt sáng thật thưa thớt, hình ảnh loang lổ chiếu trên người anh càng phát ra một quang ảnh nhợt nhạt.

Anh lơ đãng ngẩng đầu ngược nhìn, một tay nắm chặt điện thoại, tay kia còn đang vẫy vẫy với cô. Trong nháy mắt, Cố Bình An cảm giác như mình vừa rơi vào trong không gian thật ảo mộng.

Cố Bình An nhìn anh nửa ngày mới thản nhiên mở miệng: "Em không nghĩ mình sẽ thua, nhưng cũng không muốn thắng."

Thẩm An Bình cười khê, không muốn tiếp tục đề tài này nữa "Không phải nói có giày mới sau, lát nữa mang đi cho anh xem."

Cố Bình An nghĩ nghĩ, những lời còn muốn nói giờ cũng nuốt xuống bụng, theo anh nói sang chuyện khác: "Không phải nói là bẩn này nọ sao, không cho nhìn."

Cầm điện thoại hai người đồng thời nở nụ cười. Bọn họ đã thật lâu chưa từng được như vậy. Cố Bình An đứng ở cửa sổ, rèm cửa đã được thay nhiều lần, thậm chí phòng cũng sửa sang qua nhưng cô cảm thấy mọi chuyện đều không thay đổi. Từ nhỏ đến lớn, Thẩm An Bình yêu người đáng khi dễ nhất chính là Cố Bình An, nhưng người mà anh một mực che chở nhất cũng là Cố Bình An.

Cô trong lòng không khỏi âm thầm nghĩ: cho dù cô cái gì cũng không thắng nổi Mạc Phi thì cũng không sao, nhưng tóm lại so với Mạc Phi cô đã có được rất nhiều thứ.

Buổi tối Cố Ba ba lấy xe đưa mọi người đi. Từ khi ra cửa đến giờ, ông vẫn im lặng không nói gì, biểu tình khó chịu giống như buộc phải đi tham gia hội nghị. Nhưng tâm tình Cố mẹ lại được tốt lắm, vẫn không quên dặn dò cô này nọ. Cố Bình An không muốn nghe bà lải nhải, nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe đang từ từ lùi lại phía sau, mặc cho gió đêm lạnh lùng đau đốn quét trên mặt.

Cố Bình An không mong sớm được nhìn thấy Mạc Phi.

Đến nơi, Cố ba đi đậu xe, Cố mẹ thì đi nhà vệ sinh, chỉ còn mỗi mình cô đứng yên trên hành lang chờ đợi.

Mạc Phi mời ăn tối tại một nhà hàng rất nổi tiếng dành cho hội viên, để chuyên phục vụ những người có địa vị trong thành phố này. Hoàn cảnh Mạc Phi, Cố Bình An ít nhiều cũng coi như rất rõ ràng đi. Ba của Mạc Phi trước kia là nhân viên cấp dưới của Cố Ba, sau đó bị thất thế đến phải vào tù, lại nghe nói ông ta đã dùng bàn chải đánh răng mài nhọn mà tự sát. Đây cũng là những lời cô nghe được từ Cố mẹ, bà vì thế nên luôn cho rằng thân thể cô thật là đáng thương. Nhưng dù xảy ra chuyện như vậy, trên mặt cô từ trước đến giờ vẫn không tìm ra được một chút khổ sở nào. Cố Bình An nhớ rõ khi nhà cô ta gặp chuyện không may kia chính là khi cô học tiểu học. Chuyện âm ỉ lần đó của ba Mạc Phi còn bị đưa lên cả báo chí. Trong lớp học có một cô bạn không thích Mạc Phi nên đã thừa cơ hội này mà chế nhạo cô, nhưng Mạc Phi lại cố tình kiêu ngạo, không chút đau buồn, trước mặt mọi người đều bày ra bộ dáng thật quật cường. Chính vì bộ dạng quật cường giả tạo này đã làm cho Cố Bình An rất là thương thức.

Nếu không phải là Mạc Phi cùng cô đã từng xảy ra những chuyện kia, có lẽ Cố Bình An cùng cô sẽ làm bạn tốt của nhau không chừng.

Cô nhớ rất rõ Thẩm An Bình có nói qua: đôi khi nhìn Mạc Phi, cảm thấy cô ta đặc biệt có vài phần rất giống cô.

Khi đó Cố Bình An tỏ ra rất khinh thường. Nhưng sau đó theo thời gian dần trưởng thành, cô cũng phát hiện ra chính mình cùng Mạc Phi càng ngày đúng là càng có nhiều điểm rất tương tự nhau. Tỷ như tóc của cả hai rất đen và bóng, làn da lại trắng nõn, khi cười thì thường hay nhú mồm, ví như không thích chạy bộ, ví như đều là cùng nhóm máu O âm tính....

Cho nên từ sau đó cô mới càng ngày càng thêm hoài nghi. Chẳng lẽ cô không phải là con ruột của mẹ cô sao, thêm vào loại nhóm máu hiếm gặp này làm cho Cố Bình An càng ngày một bất an.

Cố Bình An đứng tại một góc trên hành lang dài, từ góc độ của cô nhìn về phía Mạc Phi có thể thấy rất rõ không sót chút gì. Vài năm không gặp, cô ta quả thật càng xinh đẹp đến chói mắt, mái tóc dài giờ đây lại được cắt ngắn tỉ mỉ rất theo trào lưu, nhuộm sang màu nâu, da mặt màu trắng như tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn no tròn, nhất thời cười rộ giống như mang theo gió xuân quét vào mắt làm mọi thứ trước mặt cũng trở nên e lệ, thất sắc.

Trên người cô đang mặc bộ váy liền áo cổ cao, sát tay để lộ cánh tay thon trắng ra bên ngoài, trên người còn có những phức sức rất tinh xảo làm cô nhìn càng thêm sinh động. Bất kỳ ai nhìn thấy cô cũng phải cảm thán trước một bảo vật quý giá này.

Giờ phút này cô ta đang nghe điện thoại, không biết là đang nói chuyện gì mà cười đến run rẩy cả người, lớp váy bên dưới cũng theo đó đung đưa, tựa như đóa hoa đang nở rộ, tư thái dạt dào, tuyệt không quá mức; cả người thoát lên vẻ tự tin, nổi bật khí thế không giống như người bình thường chút nào.

Cố Bình An tự giác biết nhìn lên người khác là không tốt, vừa xoay người rời khỏi chợt nghe Cố mẹ giương cổ họng hô to: "Bình An! Nha đầu chết tiệt con chết ở đâu vậy? Tìm cả nửa ngày không thấy?" Giọng nói lớn kia vừa đủ thành công để Mạc Phi chú ý tới. Mạc Phi ngược lên vừa vịn cùng Cố Bình An bốn mắt chạm nhau. Cố Bình An cảm thấy hai gò má mình như nóng lên, đang muốn nhìn sang chỗ khác liền thấy Mạc Phi thản nhiên nhìn cô cười. Cố Bình An ngẩn ta, cũng đem khóe miệng đang đông cứng khẽ động nhìn cô cười lại.

Lúc đó cô đột nhiên có chút ảo não nhận ra mình rất không có phong độ.

Cố mẹ vừa quay đầu cũng nhìn thấy được Mạc Phi, vẻ mặt tươi cười, thật rạng rỡ.

"Phi Phi" Bà chào đón kêu Mạc Phi lại: "Lại đây lại đây! Để ẹ nuôi nhìn xem, thế này mà đã qua vài năm rồi." Cố mẹ nói xong, trong giọng nói dường như có chút ghen lại. Cố Bình An nghe hai người trò chuyện, nhìn về mặt âu yếm của Cố mẹ chốc lát lại vuốt vuốt mái tóc Mạc Phi, chốc lát lại sửa sang quần áo cho Mạc Phi, chỉ cảm thấy họ nhìn như một bức tranh thật hài hòa, hài hòa đến nỗi làm cô cảm thấy chính mình thật là dư thừa.

Cô yên lặng từng bước lui về phía sau, định cách hai người xa hơn một chút, đồng thời cũng muốn bản thân hô hấp được dễ dàng hơn.

Cô vừa lui ra sau một bước liền đụng phải khuôn ngực rắn chắc, hương vị quen thuộc cùng hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái phủ khắp mặt cô, Cố Bình An không quay đầu nhưng cũng biết được người kia là ai.

Thẩm An Bình hai tay ôm lấy Cố Bình An vào lòng giúp cô đứng vững, hơi hơi cúi đầu ghé vào tai cô nói nhỏ: "Làm sao vậy?"

Cố Bình An không chút khí lực lấy tay vẩy vẩy, lắc đầu, thoát ra khỏi vòm ngực anh.

Mạc Phi đang cùng Cố mẹ nói chuyện giờ cũng nhìn thấy Thẩm An Bình, con người trắng đen rõ ràng đột nhiên có chút dao động, cô hơi nghiêng người, tinh quái nhìn Thẩm An Bình chào hỏi: "Anh trai An Bình."

Giọng điệu nũng nịu một câu "anh trai An Bình" kêu lên làm Cố Bình An toàn thân có chút sợ hãi. Cô vô thức quay đầu nhìn thoáng qua Thẩm An Bình, anh vẫn bộ dáng kiên định không chút biểu tình, cười thật lễ độ, trông rất tuần tú đạo mạo.

“Mạc phi, đã lâu không gặp”

Mạc Phi gật gù, vẻ mặt như có chút phiền muộn: “Đúng vậy, thật là rất lâu” Nói xong cô liền khôi phục biểu tình khi nãy, lôi kéo Cố mẹ cùng Cố Bình An hướng cuối hành lang mà đi: “Đi mau, mau vào đây ăn đi, mẹ cũng đã lâu chưa thấy mọi người a!”

“ ... ”

Cố Bình An đã tới nơi này vài lần cho nên đối với cách bày trí ở đây cô rất quen thuộc. Thẩm An Bình thì không cần phải nói, đây chẳng khác nào nhà anh. Anh hiển nhiên ngồi xuống bên cạnh Cố Bình An, đối diện với chỗ Mạc Phi ngồi.

Mạc Phi ngồi cạnh mẹ cô, bên cạnh kia là những bạn học của cô. Ai lớn lên cũng có ít nhiều thay đổi cho nên Cố Bình An nhất thời không thể nhớ nổi các cô là ai. Tầm mắt cô lâu lâu lại rơi trên người Mạc Phi.

Dù có bao nhiêu người, dù là khi nào, dù là ngây ngô hay thành thực, Mạc Phi vĩnh viễn luôn là tiêu điểm nổi bật, trông như một viên ngọc thật tinh xảo. Còn Cố Bình An lại giống như một bình phong chỉ để làm nền, dù có cố gắng tỏa sáng nhưng vẫn luôn chìm vào một mảnh tối đen.

Cô vẫn cúi đầu ăn cơm, ngẫu nhiên có ai hỏi cô sẽ trả lời, rất đúng tiêu chuẩn của một bình phong trang trí. Mặc kệ là mọi người bàn tán chuyện gì khi vào bên tai cô thì chỉ như là ruồi bọ.

Mọi người trong bàn vui vẻ tiếp tục trò chuyện, chỉ có cô là vùi đầu mà ăn. Đôi khi thì trong chén lại xuất hiện một hai cái “khách không mời mà đến”, không cần ngẩng đầu cô cũng biết là do Thẩm An Bình đã gấp ình.

Thẩm An Bình bản thân cũng ăn không vô, chỉ ngẫu nhiên nhìn đến những món thấy hợp khẩu vị của Cố Bình An liền gấp thêm cho cô nhiều một chút. Anh tựa vào lưng ghế, cánh tay vươn ra đặt trên lưng ghế của Cố Bình An, tư thái tự nhiên lại nhìn rất tao nhã, nhìn qua khỏi nói cũng biết anh cùng Cố Bình An quan hệ là thân thiết đến cỡ nào đi. Tuy họ không hề trò chuyện cùng nhau, cũng không từng nhìn mặt nhau, lại làm người ta cảm thấy thế nào cũng chen vào không lọt giữa bọn họ.

Mạc Phi mỉm cười trò chuyện cùng mọi người, ánh mắt lại thỉnh thoảng hướng chỗ im lặng kia mà phóng tới.

Thẩm An Bình không biết là vừa mới nhớ ra chuyện gì, đột nhiên kéo ghế, dựa người vào sát bên tai Cố Bình An nói gì đó. Cố Bình An sau khi nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, bàn tay hướng anh đánh nhẹ, rõ ràng là bộ dạng tức giận nhưng nhìn qua lại thấy như đang hờn dỗi.

Mạc Phi cảm giác như đang ngồi trên lửa, có chút không yên. Cô hít sâu một hơi, cười thật dịu dàng, đem chén rượu trước mặt bưng lên, lượn lơ đứng dậy, từng bước hướng Thẩm An Bình đi tới.

Thẩm An Bình nhìn cô từng bước đến gần, không tự giác dựa về phía sau ghế ánh mắt nheo lại, chờ đợi hành động tiếp theo của Mạc Phi, Cố Bình An bên cạnh vẫn còn đang cúi đầu. Tiếng giày cao gót của Mạc Phi chạm vào nền gạch thanh thúy vang lên, mỗi một tiếng vang lên như đâm vào tai cô. Cô giờ đây không biết mình đang ăn cái gì, vì sao một chút mùi vị gì cũng không có.

Mạc Phi hào phóng giơ lên chén rượu, đến trước mặt Thẩm An Bình. Cô cười cực kỳ quyến rũ: “Anh trai An Bình, nếu không phải khi đó anh chia tay với em, em vĩnh viễn sẽ không có ngày hôm nay! Cho nên, em muốn kính anh một ly, cảm ơn anh đã giúp đỡ em có ngày hôm nay!”. Cô nói xong, dường như cũng đạt được mục đích, tự mình ngửa cổ đem rượu uống hết. Cô đem ly rượu của mình đã uống xong chống ngược, rồi lại với lấy bình rượu trên bàn rót thêm vào, cười đến thật mãn nguyện.

Cô cười rất sáng khoái: “Anh trai An Bình, hiện tại anh đã có bạn gái chưa? Hôm nay em thật thích thú không biết mình có thể trở thành người thích hợp ở bên cạnh anh lần nữa không?”

“ ... ”

17. Chương 15 Part 1

Mạc Phi vừa dứt lời, không khí trên bàn ăn lập tức trở nên quỷ dị. Cố Bình An hoảng hốt, tay còn đang cầm đôi đũa gấp thức ăn, cũng không biết mình vừa gấp phải một miếng cá viên nóng hổi mà đã bỏ vào miệng, nhất thời nhiệt độ nóng truyền đến miệng, nước mắt cô thoáng cái liền tuôn ra. Cô lấy tay vỗ mạnh vào ngực mình mong đem thống khổ trong lòng giảm bớt được một chút.

Đôi mắt giờ đã ngấn lệ, cảnh vật trước mắt cũng thành một mảnh mờ lung. Đột nhiên trước mặt đưa đến một cái đĩa nhỏ trên có vẽ hình con bướm, Cố Bình An không ngẩng đầu, chỉ theo bản năng đem miếng cá viên nóng hổi kia nhả lên đó. Miệng cô vừa nhả cá ra trước mặt lại đưa đến một ly nước lạnh. Qua ly nước bằng thủy tinh, cảnh vật trong căn phòng ăn xa hoa được phản xạ thật rõ ràng, đồng thời còn tỏa ra ánh sáng bóng loáng. Cố Bình An lấy mu bàn tay lau đi nước mắt, thuận tay đem ly nước kia uống hết một hơi, hơi lạnh lướt qua vết bỏng trong khoang miệng truyền đến yếu hầu làm cô thấy sáng khoái hơn một chút.

Cảnh vật trước mắt khôi phục lại sự thanh minh, tinh thần cũng được hồi phục. Ngước lên cô chạm đến ánh mắt Thẩm An Bình, anh đang nhíu mày nhìn cô vẻ khinh thường, bên cạnh đó cô còn bắt gặp vẻ mặt xấu hổ của Mạc Phi, người vừa bị anh gạt qua một bên không để ý.

Cố Bình An ngượng ngùng hướng Mạc Phi gật đầu, cũng ý tứ nhắc khéo cho anh rằng cô ta đang đợi phản ứng của Thẩm An Bình anh. Không nghĩ Thẩm An Bình vẫn bộ dạng vân đạm phong khinh ban đầu, còn ung dung nheo mắt nhìn chằm chằm cô, khẩu khí nghe bình thường nhưng mang theo một chút chỉ trích: "Ở đây tuy nhiều người, nhưng sẽ không có ai giành ăn với em, em gấp gấp làm cái gì?"

Cố Bình An bị anh chế nhạo đến đỏ mặt, nhưng cũng không dám ở trước mặt mọi người mà phản bác chỉ bày ra ánh mắt phẫn nộ, uất ức nhìn anh.

Tiểu mỹ nhân này giờ đứng yên một bên giờ có phần không nhịn được nữa, đã phóng lao thì phải theo lao vậy, nắm chặt ly rượu trong tay, đáy mắt sâu thẳm kia dường như vừa lóe lên tin phần uất, trông càng động lòng người. Cô vẫn giữ nguyên tư thế, rất chân thành lễ phép nói: "Nếu anh trai An Bình không muốn uống ly này, em sẽ kính cô ấy vậy." Nói xong ngửa đầu uống cạn.

Không biết Thẩm An Bình bên cạnh đã đứng lên từ khi nào. Anh biết mình buộc phải tiếp nhận ly rượu trong tay của Mạc Phi, chậm rãi rót đầy rượu, uống cạn một hơi, cuối cùng trên môi hàm chứa ý cười chậm rãi nói.

"Nếu quả thật là bởi vì anh, em trở nên tốt đẹp như hôm nay, vậy thì anh nghĩ anh lại cự tuyệt em thêm một lần nữa, để em càng tốt đẹp hơn hiện nay đi." Khóe miệng anh nhếch lên, biểu tình trên choker nhưng lời nói thốt ra lại nghe rất êm tai. Nhưng là con gái như nhau dĩ nhiên hiểu được không ai lại muốn bị đáp trả như thế chứ trước mặt bao nhiêu người ở đây a.

Cố Bình An cũng không ngẩng đầu lên, lòng không yên vô thức lấy đũa chọc đến nỗi trong chén giờ không thể nhận ra là chứa những gì nữa. Giọng nói Thẩm An Bình không cao nhưng Cố Bình An một chữ nghe cũng không sót, cũng không biết cảm xúc của mình hiện tại ra làm sao, cô bất tri bất giác bật cười.

Tất cả mọi người không biết phải dùng ánh mắt thế nào nhìn hai người đang đứng kia, cũng không biết phải nói gì để giảng hòa. Nhưng Mạc Phi loại rất hào phóng, giây phút ngắn ngủi đã bình tĩnh trở lại, môi lượn lờ nở nụ cười, vẻ mặt hờn dỗi đem ly rượu từ tay Thẩm An Bình đoạt lại, giận lấy đánh vào bả vai Thẩm An Bình, kia lực đạo rất nhẹ nhìn giống như là đang làm nũng: "Anh trai An Bình! Đã nhiều năm như vậy thế nhưng tính đùa dai của anh cũng không thay đổi chút nào. Bất quá anh ở trước mắt mọi người cho em chút mặt mũi cũng không được sao! Em muốn phạt anh phải uống ba ly!"

Thẩm An Bình ánh mắt sâu xa nhìn Mạc Phi liếc mắt một cái, cầm lên ly rượu của chính mình, chấp nhận trừng phạt rót đầy ly: "Được thôi!" Nói xong rất sáng khoái đem ba ly rượu uống cạn.

Không khí liền như vậy lại trở lại bình thường, mọi người đều như cố ý quên đi một màn vừa rồi, như thế mà đem vui vào. Chỉ có Cố Bình An trong đầu luôn nhớ lại một cảnh mới xảy ra, im lặng không nói lời nào.

Trên bàn ăn không khí dần dần thay đổi, Mạc Phi hoạt bát đem chuyện mình từng trải trong vài năm cô xuất ngoại, kể ọi người nghe. Hiện tại nhìn Mạc Phi đã không còn vẻ ngây ngô như trước đây, chỉ qua vài năm mà cô dường như đã thay đổi hoàn toàn, biến thành một người khác.

Mạc Phi tốt nghiệp theo chuyên ngành phát thanh viên, cho nên dựa vào ngoại hình xinh đẹp cùng năng lực nghiệp vụ xuất sắc nghe nói đã lọt vào mắt của đài truyền hình lớn nhất trong thành phố. Họ còn mời cô ký hợp đồng, nghe nói công ty đó còn vì cô mà đồng ý yêu cầu mở thêm vài tiết mục độc quyền. Giờ phút này cô là đang từng bước mà hưởng thụ cuộc sống trên cao. Cô cũng trở nên rất khéo léo trong cách ứng xử, biết giữ cho sắc mặt không đổi. Cố Bình An nhìn lướt qua những bạn học, bọn họ giờ đây đang nhìn về phía Mạc Phi với ánh mắt cực kỳ hâm mộ, điều này làm cô cảm thấy rất khó chịu.

Bình An uống xong ly nước trên bàn, đột nhiên đứng lên nhìn mọi người đối diện lễ phép nói: "Tôi muốn xin phép đi nhà vệ sinh một chút"

Vào trong nhà vệ sinh, cô rửa tay chỉnh lại quần áo, Cố Bình An nhìn tới nhìn lui đem mình chỉnh trang lại một lượt. Cô nhìn mình trong gương, thấy thế nào cũng bất quá chỉ có thể dùng hai từ thanh tú để diễn đạt bản thân mà thôi, cho nên lòng lại có chút suy sụp.

Cô hồi tưởng đến bộ dáng Mạc Phi lúc cười như phát ra hào quang, đột nhiên cảm thấy oán hận mình thật quá bình thường. Cô đứng trước bồn rửa mặt ngẩn ngơ, không biết chính mình đang suy nghĩ cái gì, cảm giác có người đến gần nhưng trực giác cho cô biết là không nên quay lại.

Đột nhiên một đôi bàn tay trắng nõn thon dài đặt trên đầu vai của mình, xuyên qua mái tóc đen dày, Cô Bình An không quay đầu chỉ đối diện nhìn hình ảnh người kia qua gương.

Cô không nói gì, càng không chủ động hỏi, chỉ dùng ánh mắt gần như xem thường nhìn cô gái kia.

Mạc Phi cũng thật sáng khoái, cười lộ lên như một đóa hoa.

"Cố Bình An, cô hiện tại vẫn còn chán ghét tôi sao?". Cô lời ít ý nhiều, chỉ một câu đầu tiên đã đánh thẳng vào vấn đề.

Cố Bình An nhướn mày, dùng ánh mắt khinh miệt xem xét Mạc Phi. Cô cố gắng điều chỉnh giọng mình trở nên tao nhã một chút: "Tự mình đã biết, sao còn cố ý không sợ chết mà xuất hiện trước mặt tôi.?"

Mạc Phi giống như trong lòng đã dự đoán được cô sẽ trả lời thế, một chút cũng không khiếp sợ, cười thật động lòng, cảnh sắc hiện tại được phản ánh ngược, đang hiện rõ bên trong con người sáng ngời kia. Cô thu lại vẻ mỉm cười, lạnh lùng nhìn Cố Bình An: "Cố Bình An, cô nói xem cái tính này của cô, Thẩm An Bình rốt cuộc là thích cô ở chỗ nào đây?"

Cố Bình An thấy cô không tiếp tục mang mặt nạ, lại rất thích thú, cố ý dùng biểu tình nghi hoặc trên mặt mình đáp lại: "Chuyện này tôi cũng không biết! Cô phải đi hỏi Thẩm An Bình mới đúng a!" Về mặt cô giờ đây giáo hoạt kèm theo một chút yêu nghiệt trong giọng nói.

"Nếu tôi nói với cô lần này tôi trở về vì Thẩm An Bình, cô sẽ thấy khản trương chứ?"

Cố Bình An nháy mắt như lại rơi vào tình cảnh năm đó, dùng câu nói trước kia mà trả lại cho cô: "Muốn thổ lộ thì đi tìm Thẩm An Bình ấy, nói với tôi cũng không giúp được gì, tôi sẽ không giúp cô nói lại."

Mạc Phi cười, "Tốt lắm." cô vừa đi vừa nói vọng lại: "Hy vọng cô sẽ vẫn duy trì được vẻ tự tin này." Nói xong xoay người, trước khi ra còn đột nhiên quay đầu, bày ra tính trẻ con nhìn Cố Bình An nháy mắt: "Để tôi nhắc cho cô biết, tôi đã đoán được từ sớm tối nay Thẩm An Bình sẽ cự tuyệt mình!"

"..."

Quay trở lại bàn ăn, Cố Bình An cảm thấy trong người thật không thoải mái như đang ngồi trên lửa, mồ hôi ướt đầm sau lưng nhưng cô cũng không biết vì sao. Nhớ lại lời nói của Mạc Phi, trong lòng bất giác dâng lên một dự cảm xấu. Tuy rằng cô không muốn thừa nhận, nhưng cô biết mình và Mạc Phi rất giống nhau, cho nên cô biết được đối phương là đang suy nghĩ chuyện gì.

Quả nhiên, tối đó sau khi về nhà liền có chuyện xảy ra. Cố mẹ nhìn qua có chút không thích hợp, vài lần muốn nói nhưng thôi cứ lòng vòng trong phòng cô vài cái rồi lại đi ra ngoài.

Cuối cùng Cố Bình An bị bà làm cho đến đau cả đầu, đứng lên ngăn cản bà, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Làm sao vậy, tới lui cả nửa ngày, mẹ có chuyện gì thì cứ nói đi"

Cố mẹ giả là bèn tìm chỗ ngồi xuống, thân thiết dựa vào Cố Bình An

“Con gái ngoan à, nói ẹ nghe An Bình cùng với Phi Phi rồi cuộc cả hai là thế nào hả?”

Cố Bình A thấy giây thần kinh muốn nhảy dựng lên, khẩn trương nói: “Liên quan đến mẹ sao? Sao tự nhiên lại hỏi nhiều như vậy a?”

Cố mẹ bĩu môi, mặt không hề giận nói: “Mẹ chỉ hỏi một chút thôi làm sao vậy? Sao lại hung dữ vậy chứ?”

“Ai biểu mẹ quan tâm chuyện Mạc Phi a! Chuyện con gái mẹ sao không thấy mẹ quan tâm đi?”

Cố Mẹ nhướn mày: “Mẹ chỉ cảm thấy đứa nhỏ An Bình này với Phi Phi rất xứng đôi, cảm thấy tội nó chia tay thật là rất đáng tiếc!”

“Xứng gì mà xứng?” Cố Bình An khinh thường liếc mắt: “Trước đó không lâu, mẹ đã nói gì chẳng phải đã quên rồi sao!” Cô bắt chước biểu tình của Cố Mẹ, nheo mắt lại nói: “Thẩm An Bình đứa nhỏ này dù muốn mẹ cũng không muốn hai đứa ở cùng một chỗ. Mẹ thường nghe nói nó đổi bạn gái như thay quần áo!” Cuối cùng cô khôi phục lại giọng nói chính mình, hỏi bà: “Như thế nào, chẳng lẽ ở cùng Mạc Phi thì anh ấy sẽ bỏ thói quen thay bạn gái như thay áo sao?”

“Chuyện đó làm sao mà giống nhau được chứ. Con bé Mạc Phi này rất tốt. Thẩm An Bình có mà đốt được tìm cả đời cũng không chắc ra được người nào như con bé.”

“Lẽ tất nhiên” Cố Bình An còn khinh thường nói khích một câu: “Còn ai tốt hơn cô ta được chứ! Con làm gì có năng lực như thế mà dám so sánh? Thật không biết cô ta là con của mẹ hay là con mới là con ruột của mẹ nữa đây!”

“Xem đây xem đây. Con bé này lại bắt đầu soi mói, ganh tỵ nữa rồi!”

Cố Bình An liền ra sức tiếp tục đã kích bà: “Mẹ tỉnh lại đi! Đối với hoàn cảnh của Mạc Phi. Thẩm lão ba làm sao có khả năng đồng ý chứ! Hai người bọn họ so với con cùng Thẩm An Bình xem ra còn ít có khả năng hơn!”

Cũng không biết làm sao mà rồi cuộc cô cũng chạm đến cơn tức giận như bão nổi của Cố mẹ, bà mặt mày biến sắc, móng tay thật dài không ngừng dí vào Cố Bình An, tức giận chỉ trích cô: “Ồ đâu ra quan niệm này.? Thân thể hoàn cảnh gì chứ? Mạc Phi dù sao cũng là sinh viên tốt nghiệp đại học, hiện tại còn đang được người ta trọng dụng. Tại sao không xứng với Thẩm An Bình chứ!”

Cố Bình An trong đầu một mảnh trống trơn, lúng ta lúng túng ôm cái trán bị dí kia, chỉ cảm thấy đau đớn không phải từ cái trán kia truyền đến nhưng là phát ra tận dưới đáy lòng.

Cô đột nhiên cảm thấy cả người mất hết khí lực, giống như đứa trẻ bị bỏ rơi, chỉ cần trong cuộc sống của cô có Mạc Phi xuất hiện, thì quan hệ giữa cô cùng mẹ lại rơi vào một vòng lẩn quẩn như trước kia. Loại cảm giác này làm cô cảm thấy mình thật bất lực, thậm chí cô còn nghĩ muốn chạy trốn thật xa.

Cô đã vô số lần muốn hỏi mẹ, nhưng lại cũng vô số lần không chế bản thân không dám hỏi.

Đôi khi, mối quan hệ dù là đau đớn thế nào nhưng để cho người ta phải cam chịu, nhẫn nhục vì muốn gìn giữ chính là thân tình.

Không thể trách cứ, cũng không thể thoát khỏi, càng không thể tùy hứng.

Cô đứng lên không một tiếng động, từ trên giá áo lấy chiếc áo khoác, theo hướng cửa đi ra ngoài.

Cố Mẹ thấy thế nóng lòng vội hô một tiếng: “Đứa con chết tiệt kia, tính tình lại giở diên gì nữa đây!”

Cố Bình An dừng lại: “Con đi về, mai còn phải đi làm nữa!”

“Còn nói mê sảng cái gì nữa đây! Đã trễ thế này! Còn muốn về chỗ nào nữa ! Đây chẳng phải nhà sao?”

18. Chương 15 Part 2

Cố Bình An không muốn tiếp tục để ý đến Cố mẹ. Mặc cho bà phía sau cô la ó, cô cũng không quay đầu hướng cửa lớn lao ra, giờ đây trong đầu cô đã không còn một chút lý trí nào.

Giờ đây cô chỉ có duy nhất một ý niệm đó là: rời đi.

Cô một bên cài chặt cúc áo, một bên thò vào túi lấy ra điện thoại cầm tay. Thành thạo nhấn vào bàn phím gọi điện cho Thẩm An Bình.

Ban đêm sương xuống rất lạnh, từng trận gió lạnh như dao cắt không ngừng thổi vào hai má, Cố Bình An cảm thấy mắt mình đã muốn mở không nổi nữa. Gió thổi làm bóng cây trên cao cũng lắc lư, phát ra từng đợt âm thanh sần sật, lá cây rơi xuống bị từng cơn gió nổi lên cuốn đi rồi lại hạ xuống, cảnh vật trước mắt cũng trở nên tiêu điều.

Cô đi được hai bước liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại quen thuộc của Thẩm An Bình. Cố Bình An giống như bị sét đánh, toàn thân chấn động, dừng ngay lại đó.

Thẩm An Bình ngọc thụ lâm phong đang đứng tựa dưới cây hoa ngọc lan, ánh trăng mờ ảo làm bóng dáng của anh trở nên rất không thực, hư ảo, bên cạnh cô còn nhìn thấy Mạc Phi đang đứng chỗ ấy, nhìn xa bọn họ như một đôi kim đồng ngọc nữ. Dưới mắt Cố Bình An trông họ rất xứng đôi.

Khi đó di động Cố Bình An đang nắm trong tay, điện thoại Thẩm An Bình reng lên hai tiếng cách đó không xa, Thẩm An Bình như rất nhàn nhã không việc gì lấy điện thoại ra.

“Ừ” Thanh âm vân đạm phong khinh, giống như không hề xảy ra chuyện gì, đây là giọng điệu anh đều dùng khi nhận điện thoại của cô từ xưa đến nay.

Cố Bình An xoay người, đem mình nấp vào một bóng cây sau lưng, thấp giọng bình tĩnh nói vào trong điện thoại:” Anh đang ở đâu, với ai ?”

“Làm sao vậy?”

“Nói”

Thẩm An Bình nhẹ hít sâu vào một hơi:” Anh một mình, bên ngoài đường, mua thuốc lá” Lời ít, ý nhiều đây vẫn luôn là phong cách của anh.

Cố Bình An cười lạnh, châm chọc nói:”Thẩm An Bình không sai mà! Nói dối mặt không chút đổi sắc!” Nói xong về oán hận từ sau thân cây bước ra, đứng thẳng dưới ánh đèn đường, từng chữ từng chữ đối diện Thẩm An Bình nói:”Thẩm An bình! Anh quay đầu lại xem!”

...

Thẩm An Bình nắm điện thoại, trong lòng có dự cảm không bình thường, kinh ngạc quay đầu chạm phải ánh mắt âm u, lạnh lùng của Cố Bình An. Điện thoại cũng quên không tắt, anh chỉ nói thì thào vào nó:”Bình An...”

Cố Bình An nhìn thấy phản ứng của anh thật châm chọc, quyết định cắt đứt cuộc gọi, từng bước tiến gần đến chỗ bọn họ, vừa đi vừa chỉ vào Mạc Phi đồng thời chế nhạo Thẩm An Bình:”Một mình? Mua thuốc lá?” Cô hai bước liền đã đến cạnh bên người Mạc Phi, bàn tay nhỏ nhắn khoác lên vai Mạc Phi, cười một cách si ngốc, lại cực kỳ quyến rũ kỳ lạ:”Vậy người trước mặt đây chẳng phải là Mạc Phi sao, sao lại nói là không có ai chứ? Anh chẳng lẽ nào lại nhìn không thấy chứ!” Từng lời của cô tràn ngập ý tứ bài xích, châm chọc, mỗi câu đều nhắm thẳng vào Mạc Phi cùng Thẩm An Bình, không chút quanh co, lòng vòng. Mạc Phi có chút xấu hổ, biểu tình mất tự nhiên nhìn ánh mắt kiên định của Thẩm An Bình.

Cố Bình An thấy thật khoái ý, cô cho tới bây giờ cũng không phải là người hiền lành, am hiểu ý người khác, nhưng chuyện vạch trần chuyện người khác trước mặt như vậy cũng là lần đầu tiên, lại cảm thấy rất dễ dàng. Xem ra làm người xấu cũng phải có trình độ mà cô vừa vận lại có cái trình độ đó.

Chế nhạo châm chọc của cô không hề lọt vào tai Thẩm An Bình chút nào. Cô không nghĩ anh lại hiền nhiên đến vậy, có phần không đúng, đã không giận trả lại còn cười lớn. Anh hơi nhướn mắt, xem như không

chuyện gì thông thả nhìn cô:”Châm chọc anh em cảm thấy rất vui sao?” Đôi mày kiếm của anh trông càng thêm đẹp mắt, kết hợp tuyệt vời với ánh mắt xinh đẹp đang nhướn lên, dưới ánh đèn đường chiếu rọi trông như hai viên bảo thạch, phát ra ánh sáng sinh động rực rỡ. Nếu giờ phút này không phải có ánh mắt cứng ngắt đang phát ra từ một nơi khác, thì Cổ Bình An có lẽ cảm thấy bức tranh trước mắt này thật rất đẹp đi.

Cổ Bình An mím môi, nhẹ cười, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng dừng tại trên người Thẩm An Bình, ngữ khí không tốt lắm:” Châm chọc người khác thì em không biết, nhưng châm chọc anh em lại thấy rất thú vị.”

Cổ Bình An đứng thẳng lưng, cách Thẩm An Bình một khoảng không xa cũng không gần. Thẩm An Bình cao hơn cô nửa cái đầu, tuy là bày ra ánh mắt ngưỡng mộ nhưng trong đó không giấu diếm cái nhìn hèn mọn, khí thế ngùn ngụt. Thẩm An Bình không di chuyển, ánh mắt nhìn về một mảnh xa xăm có phần rất không tự nhiên, đôi con ngươi thâm trầm càng trở nên sâu thẳm không thấy đáy, giống như hòa lẫn cùng bầu trời âm u trên kia, làm người đoán không ra cũng không sờ đến được. Trên trán vài sợi tóc nhàn nhả rũ xuống, theo từng nhịp hô hấp liền dao động theo, cả người toát lên vẻ lười nhác bất cần.

Anh nheo mắt cười lạnh:”Cổ Bình An, em cứ tiếp tục giả vờ ngây thơ thế đi.”

Một câu nói thốt ra tựa như sấm sét, Cổ Bình An chỉ cảm thấy đầu một trận choáng váng, não như ngừng vận động, cổ tự mình trấn an trừng mắt liếc Mạc Phi đang đứng bên cạnh, xấu xa nói:” Tốt lắm, anh giỏi lắm.”

Nói xong cô cũng không quay đầu liền rời khỏi. Cô muốn nhếch môi cười nhưng lại cảm thấy trong lòng bồn chồn không thể bình ổn lại, cảm giác chính là tức giận. Cô không tức giận vì anh hung dữ với cô, cũng không tức giận vì anh đã lừa cô , mà vì anh lừa cô trước mặt Mạc Phi, Thẩm An Bình hung dữ với cô cũng ở trước mặt Mạc Phi.

Đời này cô có thể cúi đầu trước mặt bất luận kẻ nào, nhưng duy chỉ có Mạc Phi là không thể.

Người ta nói càng yêu ai thì trước mặt tình địch của người mình yêu, càng trở nên tự ti, Cổ Bình An chính là có cái loại tâm lý này. Cô tự ti cho nên cô muốn trước mặt Mạc Phi biểu hiện thật hạnh phúc, không cho Mạc Phi dễ dàng nhìn thấy tất cả.

Mà Thẩm An Bình lại tự tay đánh đổ bức tường thành mà cô lâu ngày mất công tạo thành.

Cổ Bình An chỉ cảm thấy bản thân nháy mắt dường như không còn năng lực nói chuyện, càng không lo lắng. Cảm thấy trái tim trong lòng rất đau, nhỏ giọt, đau đến nổi chảy máu, một mảnh đầm đìa.

Lúc cô bước qua bên người Thẩm An Bình, cổ tay bị một lực lớn nắm lấy, cô thản nhiên dời mắt, ánh đèn đường mờ nhạt đem bóng Thẩm An Bình bao phủ lên người cô , cô vừa nhấc đầu liền chỉ thấy một mảnh trời đất âm u, không có chút ánh sáng, bên trong của cả hai dường như đang từ từ lẫn lẫn lẫn lẫn cái bóng ma tâm lý, thủ lên một tầng bụi mờ âm u.

Thật ra Thẩm An Bình cũng không dùng nhiều sức, cô chỉ cần dùng một chút sức là có thể thoát khỏi nắm tay kia, nhưng khi cô nhìn lên thấy ánh mắt kiên định cố giữ của Thẩm An Bình, cô cảm thấy đột nhiên trở nên xa lạ, loại cảm giác xa lạ này làm cô tưởng mình như đang lạc trong trời đất, không có điểm tựa, loại cảm giác này làm cho cô sợ hãi, không dám động đậy, cúi đầu nói:”Buông ta ra, thật khó coi.”

Bạc môi Thẩm An Bình giật giật, như muốn nói gì, chân mày cau lại, một lúc lâu mới chậm rãi nói:”Anh là thích khó coi thế này” Nói xong một tay túm chặt lấy người Cổ Bình An, ấn mạnh vào sau lưng cô, xoay người lịch sự nhìn Mạc Phi nói:”Không nghĩ ở chỗ này lại đụng phải em, bắt quá bây giờ anh không rảnh ở đây trò chuyện, có chuyện công gì cần thương lượng thì cứ đến gặp người phụ trách của công ty anh, sau đó anh sẽ kêu thư ký đến bàn bạc với em.” Anh cười, âm áp mà thản nhiên, sắc mặt khấn trương quay lại, mặt mày xanh lét nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Cổ Bình An nói:”Đi theo anh!” nói xong quyết định túm Cổ Bình An bước đi, không chút để ý đến vẻ mặt trắng bệch giờ đây của Mạc Phi.

Cổ Bình An bị anh túm kéo đi, nhiều khi cô suýt bị té ngã. Cuối cùng cô nóng nảy hét chói tai vào anh:”Thẩm An Bình! Anh nếu còn không buông tay em lập tức sẽ kêu lên!”

Giọng cô nức nở nghẹn ngào, Thẩm An Bình lập tức bình tĩnh trở lại, im lặng dừng chân. Mái tóc anh giờ đây có chút rối loạn, ánh mắt vì giận dữ mà trông mất trở nên đỏ ngầu, biểu tình cứng ngắt, muốn nói gì đó nhưng vì tức giận quá mà nuốt trở vào.

“Cố Bình An! Em có phải đã nghĩ rằng anh cả đời cũng sẽ không bao giờ nổi giận với em?”

Cố Bình An đột nhiên khi nghe đến anh nói thế, nước mắt nhất thời không thể khống chế được giờ bỗng chực trào mà chảy ra, giống như chuỗi châu ngọc đang bị đứt dây hạt nối tiếp hạt không ngừng rơi xuống, “Anh đã hành động thế mà còn nói với em là anh không giận dữ với em sao?”

Thẩm An Bình tức đến nỗi không ngừng đi vài vòng trước mặt cô, anh thở phì phì chỉ vào Cố Bình An nói: “Em thật rất nhỏ nhặt có biết hay không? Em chính là người miệng thì rất sáng khoái nhưng tâm địa lại rất hẹp hòi”

Cố Bình An đứng yên một chỗ không chút sợ hãi, ngẩng mặt lên: “Có bản lĩnh thì anh cứ nói ra hết đi! Em là vậy đó thì thế nào! Anh chỉ cần có thể cùng Mạc Phi gặp nhau là được rồi! Anh gạt em là được rồi! Không ngờ anh lại người như thế, vừa đánh trống vừa la làng!”

“Oành___” một âm thanh lớn vang lên, Cố Bình An bị dọa đến nhắm mắt lại. Thật lâu sau, lâu đến nỗi không nghe thêm một tiếng động nào trên đường ngoại trừ hô hấp của hai người, cô mới chậm rãi mở mắt, nắm tay Thẩm An Bình vẫn còn đặt trên thân cây kia, vẻ mặt căng thẳng, ánh mắt lạnh lùng làm Cố Bình An không rét mà run. Chung quanh một mảnh yên lặng, im lặng làm cho Cố Bình An sợ đến nổi da gà.

“Cố Bình An, lúc này anh thật sự là đi mua thuốc lá, 2 phút trước khi nhận được điện thoại của em, anh mới đụng phải Mạc Phi. Bởi vì không muốn em suy nghĩ lung tung cho nên mới giấu chuyện gặp cô ta. Chính xác là vậy. Anh nói lần này là cuối cùng vì anh rất chán ghét phải đi giải thích.” Vẻ mặt anh hết sức hồ hững, lời nói cũng lạnh như băng.

Cố Bình An cũng không biết lòng mình cảm xúc ra sao, cũng không biết phải dùng biểu tình thế nào để mà đối mặt, cô càng là không có lý do. Theo bản năng cô tin tưởng Thẩm An Bình là nói thật, nhưng trong lòng tránh không khỏi vẫn còn tức giận, vẫn cảm thấy thật ủy khuất, khó chịu. Nhất là chuyện Thẩm An Bình trước mặt cô lại hành động giận dữ như vậy, sự thô bạo trong con người anh là thứ mà cô không quen.

Cô liền cứ vậy mà khóc rống lên, giống như một đứa nhỏ, không muốn bị rầy nên chỉ biết khóc mà thôi: “Thẩm An Bình, anh thật đúng là xấu xa! Anh lại còn gạt em, khi dễ em. Anh chính là nghĩ rằng em chỉ là một đứa ngốc nghếch có phải không. Anh bên ngoài phong lưu với bao nhiêu người hã! Anh là đồ thói tha.” Cô chửi rủa không ngừng, chẳng quan tâm chuyện có hợp lý hay không, Thẩm An Bình cuối cùng cũng ý thức được mình đã làm hơi quá, cũng không nói gì, chỉ để cô tùy ý mà khóc nháo, xem quần áo đắt tiền trên người anh như chỗ để cô phát tiết nước mắt nước mũi của mình lên đó. Anh vẫn một mực im lặng, tùy ý cô làm gì thì làm.

Cố Bình An hít vào nước mũi, hô to: “Em sẽ không bao giờ muốn để ý đến anh nữa.”

Biểu tình của Thẩm An Bình rốt cuộc cũng có chút ít chuyển biến, mặt đen thui như đất, con ngươi hơi co lại, nhìn qua cực kỳ nguy hiểm như đang muốn uy hiếp một ai đó, “Em vừa nói cái gì?”

Tim Cố Bình An lập tức run rẩy, muốn nhảy cả ra ngoài, sau đó cô đồng dục nói: “Em nói, em, sẽ, không, quan, tâm, anh, nữa!”

Chính lúc này điện thoại di động của cô vang lên, thở phì phì lấy ra, nhìn thấy tên người gọi là Tất Nhiệm.

Cô lập tức nhận máy, không đợi Tất Nhiệm nói chuyện về công việc, cô lớn tiếng rít vào điện thoại: “Tất Nhiệm! Tôi sẽ cho anh một cơ hội! Anh chẳng đã nói anh yêu tôi sao! Chúng ta lập tức bắt đầu! Ngay lập tức!”

Cô dứt lời, cử chỉ hùng hổ giống như tướng cướp rống to vào điện thoại: “Nói gì đi chứ!”

Cô đem điện thoại để ra xa, nhưng dù vậy thanh âm vẫn là nghe rất lớn. Đêm dài yên tĩnh không một bóng người, Thẩm An Bình đương nhiên là có thể nghe rõ mồn một. Chỉ thấy anh đang nhìn chằm chằm xuống cô, ánh mắt mang theo hàn băng làm cô rét run. Trong lòng cô bất giác hoảng sợ, nhưng giờ phút này lời cũng đã nói ra, đã phóng lao chỉ đành phải theo lao vậy, tiếp tục kiên trì nói vào điện thoại: “Anh còn đó không? Nếu không tôi tắt máy đây! Tôi sẽ tìm người khác vậy!”

Thẩm An Bình rốt cuộc đã hoàn toàn bị chọc giận, hần dưới tiếng hô của cô, giật lấy điện thoại từ tay Cố Bình An, quăng mạnh xuống đất. Điện thoại bị đập mạnh, rớt xuống rơi thành từng mảnh nhỏ văng ra

khắp nơi.

Cô bị một màn này dọa đến ngất người, chỉ thấy sau lưng mình như đang có một khối băng rất lạnh, làm cho cô cả người cũng dần dần bị đông cứng, toàn bộ lỗ chân lông trên người cũng bắt đầu sợ hãi mà dựng đứng.

Thẩm An Bình hừ lạnh, sau đó liền nở nụ cười sâu không thể lường được, lại cực kỳ hung ác. Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm Cố Bình An, giọng nói cơ hồ chẳng khác gì ngày thường: "Em muốn tìm ai thì cứ việc! Nhưng đừng diễn trò trước mặt anh." Nhưng cô không khó cũng nhìn ra là có chút khác biệt so với ngày thường.

Anh không lưu luyến xoay người rời đi. Một khắc đó, nhìn bóng dáng anh bước đi Cố Bình An cảm thấy có chút xa cách. Bầu trời lưa thưa chỉ có vài vì sao lác đác tỏa ánh sáng lu mờ, chiếu lên bóng dáng của anh, giờ phút này anh tựa như đang đi vào một thế giới khác, một thế giới thật xa cách, mà ở đó Cố Bình An không thể bước vào. Cô đột nhiên có cảm giác như bản thân mình sắp đánh mất anh. Cô vội kêu anh lại, lúng túng hỏi: "Anh để ý sao?"

Thẩm An Bình cũng không quay đầu, giọng anh càng thêm trầm xuống, còn có chút khàn khàn, nghe thật bị thương: "Em cũng bắt quá là ý vào anh yêu em, Cố Bình An! Cho nên em liền tận tình ra sức mà đùa bỡn, ra sức mà tiêu hủy"

"..."

19. Chương 16 Part 1

Thẩm An Bình vừa dứt lời, mọi thanh âm trên thế giới giống nhau đều ngừng hẳn, đều yên lặng đến dị thường làm cho người ta lạnh cả sống lưng. Anh đứng im đó, mặc cho gió nhẹ thổi lay mái tóc; Cố Bình An nhìn thấy hình ảnh trước mắt này cũng không tránh khỏi có chút choáng váng.

Cô cũng không hiểu cảm giác của mình hiện tại là như thế nào, chỉ thấy thật ủy khuất đến không chịu được. Trong lòng cô dâng lên nhiều cảm xúc hỗn loạn, nơi chớp mũi không ngừng truyền đến từng đợt ê ẩm, mí mắt nhất thời nặng nề không thể tả, cảm thấy đầu cũng như đang quay mòng. Trước đây cô chưa bao giờ có cảm giác trong lòng lại lạnh lẽo, bình tĩnh đến đáng sợ như giờ phút này, hai tay nâng lên nắm chặt thành quyền, giọng nói run run cũng không biết vì lạnh hay là do trong lòng khổ sở: "Em ý vào anh yêu em sao?" Cô khó tin lặp lại thêm một lần: "Anh yêu em? Sao ngay cả bản thân em cũng chưa từng cảm giác được vậy! Anh yêu em khi nào a?" Dường như dần dần bị kích động, âm điệu trong giọng nói của cô cũng cao lên: "Anh yêu em, yêu em đến nỗi phải cùng người khác lên giường hay sao?"

"Thẩm An Bình, anh coi em là một đứa ngốc hay sao? Anh cho là anh nói cái gì em cũng đều tin hết phải không? Anh nghĩ rằng em cũng ngu xuẩn như những cô gái mà anh từng quen à? Anh cho anh là ai hả? Muốn tam cung lục viện? Sau đó em còn phải cảm kích anh vì đã phong cho em làm chính thất sao?" Cô mở to mắt, hít vào một hơi thật mạnh, bình tĩnh kiên định nói: "Thẩm An Bình, những người anh quen ai cũng rất hấp dẫn, em dù sao cũng chỉ là người thấp kém, làm sao có tư cách để đem ra so chứ."

Cố Bình An bộ dạng quật cường đứng yên đó, tuy trong lòng đang khó chịu nhưng nháy mắt tất cả đã hóa thành tro bụi bay mất. Hình ảnh Thẩm An Bình trước mắt càng trở nên mơ hồ, cô cứ ngỡ là do lớp sương ban đêm phủ xuống, không ngờ lát sau mới nhận ra chính mình đang khóc. Cô không hiểu bản thân vì sao lại khóc những vẫn cố gắng tỏ ra thật kiên cường, cắn chặt môi mình để không phát ra tiếng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, sợ Thẩm An Bình sẽ nghe ra sự run rẩy qua giọng nói của cô.

Thẩm An Bình hơi ngửa đầu, nhìn thoáng qua ánh trăng như đang ẩn hiện sau lớp mây mù, lạnh lùng nói: "Cố Bình An, bao nhiêu năm qua, em biết được những chuyện gì đã xảy ra sao? Em thì lúc nào chẳng kiếm chuyện hờn dỗi này nọ, nhưng tại sao lại không can đảm nói những điều này ra sớm một chút?" Anh

không quay đầu lại, hai tay bỏ vào túi quần. Nhìn bóng dáng anh từ phía sau chỉ cảm thấy anh thật rất cô đơn: "Nhưng giờ theo như em nói, chúng ta thật ra đều không hề hiểu chút gì về nhau cả, cho nên tốt nhất là nên dừng lại đây thôi, về sau cứ giữ nguyên trạng thái như trước đây là được rồi."

Cố Bình An nghe xong, cảm giác màng nhĩ như đang truyền đến từng trận đau buốt, nước mắt tuôn ra càng nhiều hơn, nhưng cô vẫn cố cắn chặt răng không lên tiếng, lẳng lặng nghe giọng Thẩm An Bình đều đều truyền tới. Lòng cô bất giác hoảng sợ, trong đầu đột nhiên xuất hiện rất nhiều những hình ảnh trước đây mà cả hai từng trải qua, chúng như những thước phim điện ảnh, từng ảnh từng ảnh truyền tới làm đầu óc cô không ngừng suy nghĩ, muốn dừng cũng không thể.

Thẩm An Bình thở nặng nề một hơi, tựa như thời gian đã qua cả vạn năm, thanh âm quen thuộc thật lâu sau đó một lần nữa vọng đến tai cô: "Trăng tròn rồi sẽ khuyết, còn nhớ rõ anh đã từng nói qua những lời này không? Em nhìn không hiểu cũng tốt, bởi vì tình yêu kia đã từng bước bị em dồn đến tận cuối điểm rồi."

...

Thẩm An Bình bỏ đi rất lâu Cố Bình An mới bật khóc thành tiếng. Cô như mất đi toàn bộ sức lực, ôm đầu gối ngồi xồm trên mặt đất, nước mắt dâng lên khóe mắt mãnh liệt trào ra như thác lũ rơi xuống. Cô trước giờ chưa từng thương tâm đến như vậy, cảm giác giống như ngũ tạng lục phủ đang bị ai đó giằng xé đến đau đớn. Ông trời dường như cố ý vượt nanh múa vuốt hướng cô mà đánh úp. Mọi thứ trước mắt trở nên hỗn loạn, còn lòng cũng dần lạnh lẽo chẳng khác gì hàn băng. Cô thật không ngờ chuyện cứ thế này mà rối tung cả lên.

Cô cũng không biết chính mình đã khóc hết bao lâu, có lẽ đã rất lâu. Cô đứng dậy đi dạo một vòng rồi lại một vòng, cho đến khi màn đêm càng lúc càng tối, gió thổi càng lúc càng lạnh hơn. Nước mắt trên mặt không biết đã khô tự bao giờ, nhưng đau đớn trong tim lại càng khắc sâu hơn chưa hề vơi đi chút nào.

Cô giống như một kẻ bị bại trận hoàn toàn, không còn tức giận khi này, chỉ thơ thẩn như người mất hồn quay trở về nhà mình.

Cố Mẹ cùng ba ba vẫn còn thức, thấy cô bước vào cửa, bà liền không kèm chế mà khóc rống lên. Cô nhìn qua Cố mẹ thấy bà dường như đã già đi rất nhiều. Ở trước mặt cô, bà rõ ràng luôn là bộ dáng cứng cỏi, chưa bao giờ chịu thua ai, nhưng khi nhìn bà đang khóc lóc lúc này, Cố Bình An cảm thấy bà thì ra một chút sát thương cũng đều không có.

"Gọi điện thoại di động cũng không thấy trả lời, con là định bỏ đi luôn sao? Cố Bình An, mẹ sinh con ra để hôm nay con đối với mẹ thế này à? Con có biết bây giờ đã là mấy giờ rồi không? Có biết sẽ làm ẹ lo lắng không hả?". Bà hai tay bịt mắt, giọng nói càng trở nên run run: "Con chưa từng làm cha làm mẹ người ta nên giờ dù mẹ có nói gì đi nữa con cũng không hiểu được. Trên đời này không có người mẹ nào lại không yêu thương con cái chính mình, con có hiểu không hả?"

Cố Mẹ giọng nói cực kỳ bi thương, lại rất có lý lẽ. Lòng Cố Bình An một phen rối rắm, cô hơi lúng túng, vịn người vào lan can cầu thang bước lên lầu. "Di động lúc ra khỏi cửa đã làm mất, con mệt quá phải đi ngủ đây."

...

Cố Bình An chưa bao giờ từng nghĩ mình là loại người đa sầu đa cảm, nhưng suốt đêm nay cô không ngừng trầm trọc suy nghĩ, mãi thật lâu sau mới chợp mắt được. Buổi sáng vừa ngồi dậy, cảm thấy đầu mình rất nặng, cả người đều mệt lả ra, đã thế cổ họng lại thấy đau buốt. Cố Bình An biết những dấu hiệu này rõ ràng là nói "cô đã bị cảm lạnh".

Cô kéo rèm cửa sổ, bên ngoài giờ đang đổ mưa, từng tiếng tí tách tí tách không ngừng gõ trên chiếc cửa sổ bằng thủy tinh. Cơn mưa lớn bao phủ khắp nơi dường như ông trời cũng đang phát tiết cảm xúc chính mình. Cô không có dũng khí nhìn đến mình trong gương, đi lấy nước lạnh rửa mặt. Mí mắt nặng nề phải khó khăn lắm Cố Bình An mới mở ra được, không cần xem cô cũng đoán biết giờ chắc nó đã sưng lên như hai quả hạnh đào rồi đây.

Trước kia Cố Bình An vẫn thường nói đùa với Thẩm An Bình rằng đời này cô nghĩ anh sẽ không bao giờ nổi giận với cô, bằng không nhất định là ông trời sẽ đại biến.

Khi đó Thẩm An Bình không tin, không ngờ hôm nay mọi việc lại diễn ra trùng khớp đến vậy. Ông trời chắc là đã biết trước nên cũng rất phối hợp mà đổ mưa.

Hôm nay mưa đến cũng thật đúng lúc, Cố Bình An lười nhát chả muốn làm gì cả, ngây ngốc ngồi đó suy nghĩ không biết hiện giờ Thẩm An Bình còn nhớ lời nói giỡn ngày trước không?

Cố Mẹ cùng ba ba đều cố ý xem nhẹ chuyện xảy ra đêm qua, giống như chưa hề xảy ra, cả nhà vẫn quây quần ngồi ăn cơm chung. Nhìn thấy Cố Bình An hai mắt sưng húp như hai quả hạnh đào, bà muốn nói gì đó nhưng lại đem chúng nuốt trở vào.

Cố Ba nhờ lái xe đưa cô trở về thành phố vì ông biết cô chưa bao giờ ở lại nhà quá lâu. Không có thói quen thường dùng xe của Cố ba ba vì dù sao thì biển số xe này cực kỳ bắt mắt đi, nhưng giờ phút này cô thật không muốn so đo nhiều nên đành nghe theo. Tài xế theo Cố ba ba đã mười mấy năm, đối xử với Cố Bình An như con gái ruột, thấy cô không vui nên suốt cả đường đi cũng không muốn quấy rầy cô.

Lúc Cố Bình An xuống xe bác tài xế đưa cho cô một viên kẹo, ông luôn đối xử cô như với một đứa bé. Lòng Cố Bình An dâng lên một tình cảm thật ấm áp, cầm viên kẹo trên tay cô có cảm giác như mình đang được quay trở về thời thơ ấu.

Cố Bình An rất coi trọng sự sống của mình, càng không thể chối cãi bản thân cô chính là vũ khí lợi hại có thể dùng uy hiếp Thẩm An Bình, cho nên cô luôn biết phải bảo hộ cho thật tốt. Trước đây mỗi lần cô có chút đau đầu hay nhức mỏi, chỉ cần làm nũng thì Thẩm An Bình liền lập tức xuất hiện. Nhưng cả ngày hôm qua anh không hề có chút động tĩnh gì. Một Thẩm An Bình lạnh lùng như thế cô thật không quen, thái độ lạnh lùng đó làm cô nghĩ bọn họ từ nay thật sự không còn chút liên hệ gì nữa rồi sao?.

Cô suy nghĩ thật lâu liệu Thẩm An Bình thật sự đã mệt mỏi sao? Chắc có lẽ vậy, nhưng chính cô cũng cảm thấy rất mệt mỏi a.

Thẩm An Bình đã hỏi cô vì sao trước đây không nói.

Cô cũng không biết nên trả lời anh thế nào.

Nhớ trước đây, cùng tất cả những đứa nhỏ đồng trang lứa ở cạnh nhà, cô rất thích bày trò chơi này nọ cùng nhau, còn thẩm An Bình lại luôn tỏ ra mình là người lớn, đối với những trò con nít thế này “người lớn” như anh dĩ nhiên không bao giờ muốn tham gia, chỉ trừ phi mời anh làm chú rể của Cố Bình An thì anh mới chịu chơi cùng họ mà thôi. Nhiều năm như vậy qua đi, Cố Bình An dần dần có thói quen, xem Thẩm An Bình là chú rể của riêng mình. Không sai Thẩm An Bình chỉ là thuộc về của một mình cô mà thôi. Cô nghĩ mình luôn có thể nắm bắt anh trong lòng bàn tay, cho nên mặc kệ Thẩm An Bình có đi bất cứ nơi nào Cố Bình An luôn tin tưởng một điều chắc chắn rằng anh nhất định sẽ quay về bên cạnh cô.

Nhưng cô lại không nghĩ tới chuyện lại có thể đi đến bước này.

Cho đến hôm nay Cố Bình An cũng chưa từng một lần thật trọng suy nghĩ qua vì sao một giây kia cô lại bị mất đi quyền lợi đang có trong tay mình, vô thức làm cho Thẩm An Bình càng chạy lại càng xa hơn...

Thế giới này mặc cho ai thiếu đi ai, trái đất vẫn luôn chuyển động, mặt trời cũng mọc mỗi sáng, không có ngoại lệ. Tất cả mọi người đều phải hoạt động theo quy luật của cuộc sống cũng phải ăn cơm, nghỉ ngơi, làm việc và Cố Bình An cũng không ngoại lệ.

Khi Cố Bình An đến công ty làm trở lại, cũng không có chuyện gì trở ngại, mọi chuyện coi như rất suông sẻ, chỉ gần đến giờ ăn trưa cô mới phạm chút sai lầm nhỏ mà thôi. Tất Nhiệm đại khái qua sắc mặt của cô cũng đoán ra vài phần, hẳn cũng không hề mắng cô, vẻ mặt ôn nhu vui vẻ làm cho cô không muốn đề phòng gì nhiều.

Đến giờ nghỉ trưa, Quan Tiểu Bảo bưng một tách cà phê nóng lại, vui cười nói: “Nghe nói bồ cùng Thẩm An Bình gây gổ.”

Cố Bình An thoát nhìn có chút mệt mỏi, nên cũng không thèm để ý đến cô, bực bội trả lời: “Cút đi, mình hiện giờ đang còn nhiều chuyện phải làm.”

Thế nhưng Quan Tiểu Bảo một mực cứng đầu, tay khoanh trước ngực, ánh mắt sáng quắc, vẻ mặt như đang đứng chờ xem kịch vui: “Nghe nói hôm kia Thẩm An Bình đi uống rượu cả đêm chẳng khác nào một

kẻ điên, còn đánh nhau với cái tên họ Lý kia một trận toi đời, mặt sưng như đầu heo, Đại Bảo nói nhất định là do bồ lại chọc giận hắn, nên dặn mình để ý quan tâm bồ một chút. Bồ cũng đứng suốt ngày cứ làm cao quá, nói ỉn biết rốt cuộc là chuyện ra làm sao hả? Xem ra lần này không phải chuyện nhỏ nha?”

Cố Bình An cũng không biết vì sao vừa nghe đến Thẩm An Bình uống rượu say đã vậy còn đánh nhau lại làm cho tâm tình buồn bực này giờ của cô giảm bớt không ít. Cô liếc mắt tà mị nhìn Quan Tiểu Bảo một cái, cười mà không cười nói:”Quan Đại Bảo nói đó là chuyện nhỏ nhất định có thể giải quyết sao, mình nói cho bồ biết mình và Thẩm An Bình đã kết thúc hoàn toàn! Cứ như vậy đi!”

Cô vẫn bộ dáng hai tay khoanh trước ngực, giống như khi này chỉ là biểu tình tùy hứng thông thường của Cố Bình An. Cô luôn tin tưởng rằng Thẩm An Bình và Cố Bình An bất quá là có chút gây gổ thôi, chờ cho Bình An đi tiết tiết xong, một thời gian sao anh ta hẳn sẽ xuống nước mà làm hòa.

Bởi vì Thẩm Bình An mãi luôn là người như thế, chỉ duy có Bình An là bao giờ cũng không ngừng thay đổi.

Buổi chiều thư ký Thẩm An Bình đem một cái điện thoại di động mới đến cho cô, còn bản thân anh là người gọi lại không thấy mặt mũi đâu, không có gọi điện, không có gửi tin nhắn thêm vào giọng nói nữ thư ký ấy thật dịu dàng, làm cho cô cảm thấy thật có chút xấu hổ. Nhìn chiếc di động mới tinh kia nhưng trong lòng không hiểu vì sao lại tức giận. Cô quyết định gọi điện thoại cho Thẩm An Bình, không biết đầu dây bên kia anh đang bận việc gì mà cô đợi hoài vẫn không thấy ai trả lời máy. Cố Bình An không còn chút kiên nhẫn nào nữa, mặt mày cau lại, thẹn quá hóa giận hướng thư ký vô tội kia thốt một câu:”Những gì có liên quan đến họ Thẩm kia làm ơn rút xa dùm tôi một chút!”

Cô nện đôi giày cao gót xoay người hùng hổ nổi giận rời đi, mặt đờ đờ sát khí giống như muốn giết người. Cô đi ra ngoài không bao lâu liền đụng phải Tất Nhiệm, không biết đã đứng chờ ở đây khi nào.

Nếu như là trước kia, Cố Bình An có lẽ sẽ cùng anh nói vài câu, nhưng hiện tại tâm tình của cô rất xấu, bất cứ ai đến gần cô lúc này đều không có kết quả gì hay cả vì cô giống như ngòi bom đụng ai cũng phát nổ.

Khi cô đi ngang qua Tất Nhiệm, cố tình hơi dừng lại một chút:”Tất Nhiệm, em khuyên anh, anh đừng nên để ý đến em, bằng không anh nhất định sẽ có ngày hối hận.” Cô là người rất thẳng thắn. Cố Bình An mặc dù làm thương tổn không ít cho người chung quanh mình nhưng cô không phải là người không có lương tâm.

Bộ dáng không nhanh không chậm của Tất Nhiệm trông thật khiêu khích, không biết là do ngạc nhiên hay sao mà hắn chỉ cười cười rồi nói:”Anh biết, Cố tiểu thư là người rất dễ nổi nóng, cho nên anh đây không phải là đã tự mình tình nguyện dâng tới cửa cho em đây mặc sức mà phát tiết sao?”

Cố Bình An chăm chú nhìn anh, không kiềm chế nói:”Sao anh phải hạ mình đến vậy? Lúc trước khi hai chúng ta chia tay nói thật em rất cảm phục sự quyết đoán và dứt khoát của anh, nói không gặp liền không thấy bóng dáng đâu cả. Còn lần này anh làm sao vậy, rất không giống anh? Lần này trở về chắc anh cũng đã có tính toán?”

20. Chương 16 Part 2

Tất Nhiệm không tức giận, cười càng thêm tà mị:”Em quả nhiên là có thể bằng ánh mắt mà nhìn thấu mọi chuyện, mục đích của anh thế mà cũng bị em phát hiện ra. Anh đây còn có thể nói được gì đây! Có lẽ lúc này em cũng không phải vui vẻ gì, phải không? Bằng không anh thật là đã thất bại rồi.”

Cố Bình An nhìn bằng ánh mắt xem thường, không ngờ Tất Nhiệm lại có thể hèn hạ đến vậy. Nếu như cô có thể trách mắng anh chẳng phải tốt lắm sao, nhưng một chút tức giận cô cũng không có, nhìn dáng vẻ ngang ngược của Tất Nhiệm ra lệnh:”Mau mời em đi ăn cơm. Ngay bây giờ, Lập tức! Bằng không thì biến mất cho em nhờ.”

“ ... ”

Đối với tính tình Cố Bình An, Tất Nhiễm dĩ nhiên cũng không có lạ gì. Dù cô nói chuyện rất ngang ngược, kiêu ngạo nhưng Tất Nhiễm cũng không vì vậy mà tức giận, dẫn Cố Bình An đi ăn cơm sau đó bọn họ còn đến con đường gần đó đi dạo. Trời càng tối, trên con đường dành cho người đi bộ chỉ còn in bóng hai người lặng lẽ, đứng hứng gió lạnh thấu xương.

Cách đó không xa là một quảng trường, tại đó có một bồn nước thật lớn, trang trí mang nét cổ xưa. Trên tầng thứ hai, nơi một hành lang thật dài, có một bóng người đang đứng để mặc gió thổi, dường như muốn xóa đi ưu tư đang khắc trên đó. Thân hình cô đơn lạnh lẽo giữa bóng đêm mông lung, dù không nhìn thấy rõ mặt của người đó, chỉ có giọng nói vẫn như ngày xưa. Rõ ràng Cố Bình An đêm nay không có uống rượu, nhưng lại có cảm giác như đang ngà ngà say. Cô nghĩ có lẽ do đi bộ lâu nên có hơi mệt, nên dừng lại nghỉ một chút, tay đặt trên lan can màu xanh, thanh thản ngắm nhìn cảnh vật từ đằng xa. Thật lâu sau cô đột nhiên xoay người lại, nét mặt rất bình tĩnh, không một tia biểu cảm: “Tất Nhiễm, anh sao phải quay lại chứ?”

Tất Nhiễm nhìn cô, chỉ nhẹ mỉm cười, hàm răng trắng đều làm cho nụ cười thêm phần tà mị, mê người, chẳng khác nào ánh mặt trời buổi sáng sớm, dưới ánh đèn chiếu rọi lại có phần càng không thực.

“Có lẽ như em nói, là anh vì cố ý làm muốn trái lời.” Trước giờ Tất Nhiễm chưa từng bao giờ dùng khẩu khí thế này nói chuyện với cô. Ánh mắt lơ đãng, ẩn chứa vài phần bi thương, nhưng nó cũng như bọt biển chỉ xuất hiện trong phút chốc liền thoáng cái biến mất. Thế nhưng Cố Bình An đã kịp thu hết những bi thương này vào đáy mắt, lòng lại đột nhiên có chút khiếp sợ.

Cô nói: “Tất Nhiễm, quên em đi, em thật không có cách gì mà đáp lại tình cảm đó của anh cả.”

Tất Nhiễm vẫn là cười trả lời: “Tốt”. Một tiếng “tốt” tựa như bao hàm bao nhiêu ý vị sâu xa trong đó, lại cũng như không phải, Cố Bình An cảm thấy tai mình tựa như không còn nghe được rõ nữa.

Tối đến Tất Nhiễm đưa cô về. Anh còn rất phong độ giúp cô cài dây an toàn xong mới khởi động xe, hai tay đặt trên tay lái, câu được câu mất cùng cô nói chuyện phiếm, không nhìn ra một chút xấu hổ nào.

Cho đến hôm nay Cố Bình An vẫn tự hỏi không biết mình rốt cuộc có thích Tất Nhiễm hay không. Lần đầu tiên cùng nam sinh nắm tay, lần ôm đầu tiên, lần đầu hôn môi toàn bộ là với Tất Nhiễm, nhưng cô lại không có cảm giác khác lạ nào.

Thẩm An Bình rõ ràng cùng với những lần đầu tiên đó của cô một chút cũng không quan hệ. Cô cảm thấy mình đã đứng khi cho rằng Thẩm An Bình là một người không thích hoàn mỹ bởi vì anh trước giờ chưa hề muốn chạm qua một người phụ nữ thuần khiết nào, vì anh cảm thấy đó giống như là một loại chất độc.

Cô cùng Tất Nhiễm quen biết một năm đó, Tất Nhiễm luôn mang cô chở đi chơi, họ ngồi trên cáp treo nhìn xuống tuyết trắng thật mềm mại bên dưới cùng ánh đèn muôn màu muôn sắc. Cách một khoảng không khá cao làm cho Tất Nhiễm cùng Cố Bình An đều có chút thấy hơi lo sợ.

Đến nơi, Tất Nhiễm cẩn thận quay sang hỏi cô: “Tối muốn trở về không?”

Cô nhìn ngoài cửa sổ ánh đèn ấm áp đang rọi xuống, ánh sáng chiếu rọi làm ý nghĩ trong đầu cô cũng vụt lên nhanh như tia sáng ấy, không biết một khắc kia cô đã nghĩ gì, lạnh nhạt trả lời: “Không”

Khi đó bất quá Tất Nhiễm cũng chỉ là một thanh niên mới lớn, ở trong phòng ngủ hai người anh dọn dẹp một chút, trong đầu lại không ngừng nhớ đến lời nói của vị sư huynh kia chính là đi chơi trên núi tuyết không nên đem bạn gái, ai ngờ Cố Bình An không hề sợ hãi còn đề nghị đi cùng hẳn.

Tối hôm đó Tất Nhiễm thật vất vả khó ngủ cả đêm. Ngay cả hành động hôn môi quen thuộc cũng trở nên mất tự nhiên. Hắn ôm lấy Cố Bình An, hai tay run run cởi đồ của cô ra.

Cố Bình An bỗng nhiên bật khóc, cô lấy làm khó hiểu vì sao khi đó mình lại khóc.

Có lẽ cô khóc vì có người đàn ông tốt như vậy bên cạnh nhưng bản thân lại không có cảm giác cùng anh ân ái yêu đương?

Cô buồn bã thốt lên: “Tất Nhiễm! Đừng_____”

...

Rất nhiều năm sau đó, cứ mỗi lần nghĩ đến một đêm kia cô luôn thấy lòng mình thổn thức, bất an. Một người con trai hai tay lại không ngừng run run đem đồ trên người mình cởi xuống, cô lại không nghĩ mình có thể đem bản thân mà giao cho hắn. Đó cũng chính là lần đầu tiên cô đầu hàng với chính số mệnh của mình. Cô đã thua cho chính bản thân, thua dưới dự cổ chấp của mình, cô bắt đầu tin rằng có lẽ trên đời này thật sự là có định mệnh, có duyên nợ. Có biết bao nhiêu người thêm muốn Tất Nhiệm còn không được, còn cô đã có trong tay lại cứ thế mà vứt bỏ.

Tất Nhiệm thấy cô đột nhiên trở nên trầm mặc, nhẹ giọng hỏi: "Tâm tình có tốt lên chút nào chưa?"

Cố Bình An ngậy ra một chút. Trên thực tế, Tất Nhiệm đối với cô cũng là khi nóng khi lạnh, thái độ ôn nhu cùng thận trọng giờ phút này làm cô không khỏi nhớ tới nhiều năm trước. Có lẽ mọi chuyện trên đời vẫn chưa bao giờ thay đổi, cô như cũ mạnh miệng nói: "Được rất tốt."

"Thật không?" Tất Nhiệm dường như có chút đắn đo suy nghĩ.

Hai người ai nấy đều ôm một bầu tâm sự, nhưng không ai dám nhắc lại.

Lúc Cố Bình An bước xuống xe, Tất nhiệm nhô đầu ra khỏi cửa kính, vẫn là nụ cười chói mắt như cũ, thoải mái vẫy tay với cô: "Cố Bình An, thế giới này còn có cái gọi là hồi hận. Là em muốn anh quên em đi, em phải nhớ cho kỹ điều đó."

...

Vài ngày sau, mọi chuyện trải qua đều rất yên ổn. Cô đúng giờ đi làm, đúng giờ tan sở, vô luận Quan Tiểu Bảo có ở bên cạnh hối thúc cỡ nào cô cũng quyết không đi mua điện thoại mới, dù bị Tất Nhiệm mắng cỡ nào cô cũng nhịn, cả người yếu ớt mềm nhũn, không chút sức lực, cô tựa như bọt biển có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Lúc Thẩm An Bình xuất hiện trước mặt, cũng chính là lúc cô đang nghiêm túc ngồi nghiền ngẫm thực đơn, đầu cũng không nâng lên.

Nhà hàng ở tầng 28, bàn đặt gần vị trí sát cửa sổ. Nơi này cửa sổ bằng thủy tinh sát đất, tạo cho bầu không khí nơi này vừa tao nhã lại cũng không kém phần rất quý phái sang trọng. Đây vốn là một trong những nơi phồn hoa nhất trong thành phố này, hàng trăm ánh nến kiêu sa không ngừng vũ động, không ai đến đây mà lại mang theo vẻ mặt u sầu cả.

Bây giờ bên ngoài trời đang mưa, cũng giống như cô thường hay nói giỡn, cảm thấy trời mưa thế này lại rất hợp với tâm trạng của cô. Cố Bình An nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, khóe miệng lại mở ra nụ cười châm biếm.

Thẩm An Bình vẫn trầm lặng, nhiều ngày không gặp thế nhưng phong độ vẫn không hề giảm sút, mái tóc cũng vừa được cắt tỉa ngắn ngắn, phong thái nhìn qua mười phần quyết đoán. Anh ung dung tiêu soái ngồi ở vị trí đối diện, hai tay đặt lên bàn trông rất có phong thái của thân sĩ.

Anh hàm chứa ý cười, nhẹ giọng nói: "Từ khi nào thì phải có việc công chúng ta mới gặp mặt nhau được?"

Cố Bình An tay cầm thực đơn, chỉ hơi hơi ngẩng đầu ánh mắt tinh tế liếc anh, vui vẻ cười nói: "Thẩm tổng, xem ra ngài không phải vì có công sự mà tìm tôi sao? Tôi không biết có thể gọi món ăn được không?"

Thẩm An Bình ánh mắt sâu xa nhìn cô, nụ cười trở nên cứng ngắt, đem lời Cố Bình An vừa nói lặp lại thêm một lần: "Thẩm tổng?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Cố Bình An nhẹ dựa người ra sau ghế, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Thẩm An Bình, nhìn thấy ánh mắt anh dường như có chứa hàn băng làm người ta không rét mà run." Chẳng phải do anh bảo chúng ta nên bảo trì nguyên trạng ban đầu hay sao. Cũng là anh đã nói trắng tròn rồi cũng sẽ khuyết không phải sao?"

Thẩm An Bình con người trở nên thâm trầm, biểu tình có chút hung ác, từ trong túi lấy ra một chiếc di động mới tinh đặt lên bàn, giọng mạnh mẽ chất vấn: "Cái gì công ty? Cái gì chuyên nghiệp? Di động cũng không có, không biết chuyên nghiệp chính là bất cứ lúc nào cần đều có thể liên lạc được sao?"

Anh sửa lại vạt áo, mào vẫn nhứ chặt:”Cố tiểu thư, mời cô hãy nhớ rõ đem chuyện công tư phân ra rõ ràng một chút.”

Cố Bình An cười cười, vẻ mặt cũng giãn ra, tay với lấy chiếc điện thoại di động để trên bàn, biểu tình rất khéo léo:”Cám ơn Thẩm tổng, tôi từ nay về sau sẽ luôn trong tình trạng sẵn sàng đợi lệnh, mong ngài yên tâm. Chuyện công và tư tôi nhất định sẽ phân ra thật rõ ràng, bằng không tôi cũng không xuất hiện ở đây.”Biểu hiện của cô đảm bảo không hề có chút sơ sót sai lầm gì. Mặc dù hiện giờ cô rất muốn đem cốc nước kia hắt vào người anh, nhưng cô vẫn là nhịn xuống, cái tên này mục đích là rất rõ ràng đi, cho nên cô không cho anh cơ hội thực hiện được điều đó.

Thẩm An Bình nhìn đồng hồ lạnh lùng nói:”Còn không mau gọi đồ ăn đi? Chẳng lẽ muốn ăn thức ăn nhanh sau.”

Cố Bình An hừ lạnh một tiếng,”Ba_____” cô đem thực đơn khép lại” Đối với nhân vật lớn như Thẩm tổng đây, tôi thật không hầu hạ nổi, nếu không còn gì để căn dặn tôi có thể đi được rồi chứ?”

Lời này của cô hoàn toàn đã chọc giận đến Thẩm An Bình, đôi con ngươi màu đồng lập tức co rút , sắc mặt làm cho người ta càng trở nên sợ hãi. Anh nắm tay chặt thành quyền, có lẽ do dùng quá sức nên nắm tay trở nên trắng bệch.

“Cố Bình An! Từ nay anh sẽ không quản em nữa, cứ để mặc kệ em.”

“Cám ơn ngài đã quan tâm, nếu có rãnh thì ngài nên quản những cô bạn gái kia của ngài đi, sắp xếp lại thứ tự. Còn tôi thì không hy vọng sẽ tốn nhiều tâm sức của ngài nữa!”

Mi mắt Thẩm An Bình khẽ nhấp nháy, Cố Bình an đương nhiên biết đây là điềm báo rằng anh đang rất giận dữ, nhưng giờ phút này cô một chút cảm giác sợ hãi cũng không có, ngược lại còn có chút khoái ý. Cô hiện ngang ngẩng đầu đón nhận ánh mắt anh.

Thẩm An Bình cứ thế nhìn chằm chằm Cố Bình An, thật lâu sau đó mới nói một câu:”Mẹ của em muốn đến đây”

Cố Bình An sững sốt, đáp lại:”Cám ơn anh đã báo cho tôi biết.”

“ ... ”

Cố Bình An cũng không biết chính mình vì sao lại muốn chọc giận Thẩm An Bình. Nhìn anh phẩy tay bỏ đi, khi đó Cố Bình An cũng chưa có rời đi, chỉ là ngồi đó không ngừng nhớ lại bộ dáng khi nãy của anh, bờ vai dài rộng của anh, cái gáy trơn bóng của anh, tất cả cô đều rất quen thuộc.

Là từ khi nào họ lại biến thành thế này đây?

Năm cô lên 5 tuổi, cô còn nhớ rất rõ Thẩm An Bình đã cởi khăn choàng cổ của mình mà sưởi ấm cho cô, dẫn cô đi ngắm mặt trời mọc, những hình ảnh đó mãi mãi rung động trong lòng cô không bao giờ quên được. Khi Thẩm An Bình về nước, anh còn tỏ ra rất thân thiết nhéo đầu mũi cô kề sát vào nói”Đứa ngốc” , câu nói đó cho đến nay vẫn còn vang vọng bên tai cô...

Cô đều nhớ rất rõ nhưng Thẩm An Bình lại nói:”Trăng tròn rồi cũng khuyết”, chẳng lẽ những gì anh làm cho cô, anh cũng sẽ quên hết rồi sao.

Trên đời bất cứ thứ gì cũng có một hạn kỳ nhất định của nó, nếu đã thời gian nhất định đó thì đều bị coi như là quá hạn, điều này cũng bao gồm cả tình yêu, bao gồm cả kỷ niệm. Cho nên cô bắt buộc bản thân không nên quá tin tưởng, Thẩm An Bình nói cô thật tùy hứng, nhưng cô thành người tùy hứng như ngày hôm nay chẳng phải là do anh quá nuông chiều cô mà ra hay sao?

Làm sao anh lại không chịu một chút trách nhiệm nào trong đó chứ? Đem cô nuông chiều đến thành kẻ hư hỏng, càng không ai chịu nổi tính tùy hứng đó của cô, sau đó lại nói với cô”Trăng tròn lại khuyết” như vậy anh nói cô phải làm sao bây giờ đây?

Cô không phải là người không rõ ràng, nhiều khi cô càng rất tỉnh táo thì càng muốn mình không nên quá tỉnh táo như vậy.

Thứ sáu Cổ Mẹ rớt cuộc cũng gọi điện cho cô, vì nghe anh nhắc qua nên Cổ Bình An cũng không lấy gì làm ngạc nhiên.

Trong điện thoại, Cổ mẹ giương như không còn xúc động như trước nữa, cũng cô nói chuyện rất bình thường: "Cuối tuần mẹ sẽ lên thăm con."

Cổ Bình An đang bưng một ly nước chậm rãi uống, giống như không một chút nào để ý: "Dạ" một tiếng.

Nghe ra giọng cô rất bình thản, Cổ mẹ thở dài một hơi nói: "Lần này Mạc Phi cũng sẽ tới đó, chúng ta cũng nên rủ luôn An Bình vui vẻ ngồi xuống ăn cơm cùng nhau." Cổ Bình An vừa nghe đến tên của Thẩm An Bình có hơi sững sốt, cắn chặt miệng ly, một lát sau mới lạnh nhạt thốt lên: "Sau đó thì sao?"

"Bình An" Cổ mẹ một câu xâu xa thở dài: "Nói ẹ biết con là thật sự không thích Thẩm An Bình đúng không?"

Cổ Bình An lại thêm một phen sững sốt, "Nếu phải thì sao mà không phải thì sao?"

Giọng nói Cổ Mẹ rõ ràng hơi run lên, bà nói: "Con là con của mẹ, nếu như con thích Thẩm An Bình, mẹ liều sống liều chết cũng cố gắng kéo nó về cạnh con, nhưng nếu không thích thì nên để nó cho Mạc Phi đi, Bình An." Bà âu yếm gọi tên Bình An, giống như đã cố hạ hết quyết tâm mà nói những lời này: "Mẹ nợ con bé Mạc Phi này nhiều lắm, cho nên mẹ rất muốn bồi thường cho nó. Những chuyện đã làm sai trong quá khứ không thể cứu vãn, còn làm cho Mạc Phi phải gánh chịu rất nhiều đau khổ."

Giọng Cổ mẹ run lên làm cho lòng Cổ Bình An càng thêm đau nhói, đến cả hô hấp cũng trở nên thật khó khăn. Nhiều năm qua như vậy hai người cứ quanh quẩn trong một vòng bế tắc lại không nghĩ đến giờ phút này bà lại lấy lý do này đặt ra trước mặt cô, làm cô cảm thấy mình không thể nào chịu đựng được. Mọi hiểu kỳ trước đây giờ lại hóa thành phần nợ, cô oán giận nói: "Thật ra là chuyện gì?"

Cổ mẹ im lặng không nói, dường như là chuyện rất khó mở miệng, nhưng cũng tựa như bà đang tự hỏi không biết phải nói thế nào. Đột nhiên trong lòng Cổ Bình An lại cảm thấy thật hoảng sợ, cô không muốn nghe câu trả lời kia, chỉ giận dỗi hỏi.

"Con không phải muốn biết mẹ đã nợ cô ấy cái gì, con thật không muốn biết. Con chỉ muốn hỏi mẹ, Thẩm An Bình có biết rằng mẹ muốn sắp xếp chuyện anh ấy cùng Mạc Phi không?"

Cổ Mẹ có chút khó xử, cho nên chỉ trả lời cho có: "Mẹ cũng không hề nói gì với nó cả."

Cổ Bình An tay cầm điện thoại có chút run lên, giờ phút này dù không cần nhìn vào trong gương cô cũng biết mặt mình là đã trắng bệch đến mức nào rồi.

"Được, tốt lắm, có cái gì mà anh ta, Thẩm An Bình lại không biết chứ. Cuối tuần này con sẽ đến, mẹ cứ yên tâm." Cô đặt cốc nước trên tay xuống, một bàn tay kia cố nâng khủy tay đang cầm điện thoại. "Con chỉ muốn hỏi mẹ, chẳng lẽ cô ấy thật sự là con gái riêng của mẹ sao?"

Cổ Mẹ sững sốt, dường như khó tin nói: "Con vẫn luôn nghĩ như vậy sao?"

"Đúng vậy, cho nên phải hay không phải?"

"Không phải"

"Được" Cổ Bình An gật đầu, "Cứ vậy đi, con tắt máy đây. Chuyện khác con không muốn nghe, mẹ muốn bồi thường cô ấy sao cũng được, nhưng đừng để cô ấy đến quấy rối làm phiền con, mẹ hẳn cũng biết tính con rồi đó."

"..."

21. Chương 17

Cố Bình An tự nhận mình không phải là người người rộng rãi, dễ dàng bỏ qua mọi chuyện, điều này hẳn là ai cũng đã biết rõ. Cô biết mình nói thế chính là làm cho những người cạnh cô cảm thấy khó xử, nhưng cô lại không nghĩ mình là nguyên nhân phát sinh những khó xử này.

Bên đầu dây kia Cố Mẹ thở dài một hơi nói: “Bình An, tính con đã thế này mẹ cũng không biết phải nói gì hơn? Có một số việc, vì con còn quá nhỏ nên mẹ cũng không biết phải mở miệng nói thế nào, tóm lại mẹ hy vọng con cùng Mạc Phi có thể chung sống hòa bình với nhau.”

Cố Bình An cười càng thêm lạnh lùng, ánh mắt giờ đây không còn chút ấm áp nào, đưa mắt lên nhìn bên ngoài thành phố rực rỡ đèn hoa.

“Mẹ, con và Mạc Phi cả đời này sẽ không thể nào chung sống hòa bình được cả”

“Bình An, thật tình con có phải là...” Bên kia đầu dây Cố Mẹ quả nhiên là rất nóng lòng muốn nói giúp gì đó, lại không biết vì sao điện thoại truyền đến vô số tạp âm, âm thanh vang lên vừa ầm ĩ cũng vừa thật chói tai, Cố Bình An phải đem điện thoại cách một khoảng thật xa với tai mình.

Qua một hồi thật lâu, không nghe được bất kỳ âm thanh nào từ điện thoại kia truyền đến. Cố Bình An không còn cách nào khác là ngắt điện thoại rồi gọi lại nhưng không có ai tiếp máy.

Cô cảm thấy thật kỳ quái, nhưng lòng cô cũng ngầm đồng ý không muốn nghe chuyện mà Cố mẹ muốn nói ra.

Ngày hôm sau, Cố Mẹ lại gọi cho cô, có vẻ như bà đã khôi phục lại tâm trạng của trước đây. Bà khéo léo không đề cập gì đến chuyện điện thoại bị cắt đứt nửa chừng của ngày hôm qua, cũng không cho cô cơ hội mà hỏi tới. Cố Bình An cố vài lần muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng cố đem chuyện bất ngờ xảy ra hôm qua mà nuốt trở xuống.

Nếu mẹ cô đã muốn vờ như chuyện kia chưa từng phát sinh cô cũng không ngại cam đoan mà phối hợp với bà một chút.

Cuối tuần, Cố Mẹ đứng giờ đợi ở dưới công ty. Cố Bình An sau khi tan làm, khi ra đến phòng tiếp tân của công ty liền thấy Cố Mẹ đang ngồi ở đó.

Thật ra cô sớm đã nhìn thấy Mạc Phi đang đứng ngoài kia nói điện thoại lại không hề có chút biểu hiện gì khó chịu. Đây cũng là điểm rất giống nhau của cô và Thẩm An Bình, nếu đã định phải làm chuyện gì, dù bản thân không thích cũng là xem nhẹ một chút cho nên cô chọn không để ý đến cô ta, trực tiếp bước đến cạnh Cố mẹ.

Cố Bình An không lên tiếng, trong phòng tiếp tân hiện giờ ngoại trừ bảo an chỉ còn hai mẹ con cô, đang ngồi đó. Mạc Phi tiếng cười hơi lớn, âm thanh trong trẻo kia cứ nhấm vào màng nhĩ của cô thẳng một đường mà dội vào: “Thật thấy ghét đi, anh sao cứ nói chuyện gì đầu không a! Em bây giờ đang ở cùng với Mẹ nuôi và Bình An. Anh định trực tiếp qua đó hay là muốn tới đây đón mọi người đi cùng?”

“Cái gì, em chưa bao giờ nói vậy nha!”

“...”

Cố Bình An nghe thấy Mạc Phi nói chuyện nhưng lại giống như đang làm nũng hơn. Không cần nói ra cô cũng biết rõ cô ta là đang nói chuyện với ai rồi, tự nhiên trong lòng Cố Bình An cảm thấy thật khó chịu, cảm thấy mình sao thật nhỏ nhen. Mạc Phi rất tài giỏi, lúc trước không phải họ chưa từng nói chuyện qua, cô lại không hề cảm thấy bọn họ có thể thân thiết với nhau đến vậy. Bây giờ cô ta còn thân thiết gọi cô là “Bình An”, không biết người vừa nói hai chữ “Bình An” đó có thật đúng là cô ta hay không nữa a.

Cô vỗ nhẹ bả vai Cố mẹ: “Đi thôi, còn ngồi đây làm gì, không khéo lại ảnh hưởng đến những người khác thì không tốt cho lắm.”

Cố mẹ hơi ngẩng đầu, cười sâu xa, hạ giọng nói: “Mẹ ngồi đây cố tình để cho ông chủ con nhìn thấy, để cho họ biết con là con gái của Cố tổng, như vậy họ ít nhiều cũng nể mặt vài phần, sẽ không làm khó dễ con a!”

Cố Bình An nhếch mũi: "Nếu bất ngờ ưu đãi con, chẳng những làm cho ông chủ khó xử sợ còn làm cho đồng nghiệp khác bất mãn, chán ghét con thôi"

Cố Mẹ nhíu mày: "Đứa con gái này, bộ làm con của Cố gia là rất mất mặt sao?"

"Dĩ nhiên là không phải", Cố Bình An cười nhẹ, không hề có chút ác ý nói thêm: "Nếu mất mặt như vậy thì làm sao có người không ngại sống chết cũng muốn trở thành con gái Cố gia chứ?"

Nói xong câu đó, Cố Bình An lập tức hối hận. Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ tổn thương mẹ mình, nhưng bản thân cô cũng không hiểu sao mình lại nông nổi đến như vậy. Cô tự nhiên hiểu rất rõ ràng nói ra lời này chỉ càng làm cho Cố mẹ thêm thương tâm, thất vọng mà thôi.

Thực tế đã chứng minh, Cố Bình An là người luôn rất kỳ quái. Càng trong lúc không để ý cô lại càng có thể nói ra chuyện trông lòng một cách rất tự nhiên; cũng như cô càng muốn mình không nên để ý, lại cứ thế không kiềm chế được mà suy nghĩ đến nó.

Nhiều năm qua, đã có vô số cơ hội cô rất muốn nói ẹ biết là cô không thích Mạc Phi không phải vì chán ghét cô ta, cũng không phải là ganh tị khi nhìn thấy cô ta được nhiều người ngưỡng mộ và yêu thích mà chính là vì Cố Mẹ đối xử quá thiên vị, cô cảm thấy được nguy cơ trong đó, dĩ nhiên cô càng không muốn phải chia xẻ tình yêu của mẹ dành ỉnh với bất kỳ một người nào khác. Nhưng cô lại không có can đảm lên tiếng, lòng cứ hy vọng một ngày nào đó Cố Mẹ sẽ nhạy bén nhìn ra mà quan tâm đến cô nhiều một chút, khổ nỗi thực tế phủ phàng cứ như vậy mà diễn biến theo chiều hướng không thể khống chế.

Trò chơi đoán ý của người khác cô chưa bao giờ muốn tham gia, không nghĩ trong tình cảm nam nữ nó cũng thế mà phát sinh.

Có đôi khi trong tay càng có nhiều thứ thì càng có cảm giác sợ hãi khi bị mất đi, bởi vì loại tình cảm này một khi mất đi, nó sẽ là làm đảo lộn tất cả mọi thứ trong cuộc sống của cô, e rằng cô sẽ chao đảo không thể đứng vững.

Cố Mẹ cũng không đáp lại, thấy Mạc Phi giờ đã ngắt điện thoại từ khi nào, đang hướng phía cô đi tới. Mỗi một bước đi, váy áo bên dưới khẽ đong đưa bay bay, trông đáng điệu lại càng thêm thập phần đẹp mắt.

Thấy Mạc Phi từ từ đến gần, Cố Mẹ và Cố Bình An không hện mà cùng nhau lập tức im lặng. Cố Mẹ dường như có chút suy nghĩ gì đó quay sang liếc nhìn Cố Bình An. Một cái liếc mắt kia thật ra đã gói ghém rất nhiều cảm xúc cùng hàm ý trong đó, Cố Bình An nhìn thấy mà sợ hãi.

Cả hai từ trước đến giờ dù luôn cố ý tránh né đem vấn đề này nói cho rõ ràng, chính vì thế mà đôi lúc họ lại cảm thấy mình ăn ý đến quỷ dị đi.

Thẩm An Bình luôn biết cách hưởng thụ cuộc sống, nên nhà hàng mà anh ta đặt khỏi nghi ngờ là rất sang trọng, cao cấp. Bên trong trang hoàng vô cùng tinh xảo, chất lượng phục vụ nơi đây cũng là một trong những ưu điểm cạnh tranh mạnh nhất của nhà hàng. Thẩm An Bình là người biết sắp xếp rất chu đáo, đặc biệt trong vấn đề giao tiếp với bề trên, anh đã sớm đến nơi hẹn gặp, vừa nhìn thấy bọn họ ba người bước vô lập tức đứng dậy nghênh đón.

Thẩm An Bình này hiển nhiên có công phu rất cao trong việc giả vờ giả vịt, cao thâm đến nỗi người khác chỉ phải trước mặt anh đành chấp nhận phần sai về mình. Anh rất phong độ giúp Cố Mẹ kéo ghế ra ngồi, Mạc Phi cũng tự động ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Anh còn chưa kịp xoay người, Cố Bình An đã nhanh chóng kéo ghế, rồi không chút khách khí mà ngồi xuống trước.

Thẩm An Bình người hơi run một chút, ngay lập tức cười cười rồi kéo ghế ngồi cạnh Cố Bình An. Lúc nào, đối với cô, anh cũng luôn tỏ ra cử chỉ cho thấy bọn họ rất thân mật, nên người ngoài nhìn vô cũng không thấy giữa bọn họ có gì là không ổn, nhưng trong lòng cả hai đều biết rất rõ, đều cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Thẩm An Bình cùng Cố mẹ và Mạc Phi trò chuyện thật vui vẻ, bộ dáng như một đứa nhỏ thật khiêm tốn, nhưng cũng không quá nghiêm túc dè dặt, ngẫu nhiên cách nói chuyện như đối với người cùng trang lứa nên làm cho Cố mẹ cùng Mạc Phi cười không ngớt. Cả bàn chỉ có Cố Bình An là biểu tình hơi cứng ngắt mà thôi, tuy ngoài cười nhưng trong lại không cười.

Thẩm An Bình áy náy xin phép mọi người để ra ngoài tiếp điện thoại, Mạc Phi cũng thật lẹ “đứng dậy” mà đi vệ sinh. Cổ Bình An nhìn bóng dáng Mạc Phi rời đi, lòng bất giác cười lạnh, suy nghĩ: mục đích của cô ta thật đã rất rõ ràng.

Cô không có ý định vạch trần, cũng không muốn nhận xét hay đánh giá nhiều, chỉ cúi đầu lo ăn.

Cổ Mẹ thấy Cổ Bình An suốt buổi không hề lên tiếng, lòng tự nhiên hiểu được là cô đang không thoải mái, hơi thở dài một tiếng: “Bình An, con cũng đừng cảm thấy khó chịu mà cục hững không vui, mẹ cũng không phải thật lòng muốn tác hợp cho hai đứa nó, chỉ là muốn giúp cho Mạc Phi có một cơ hội mà thôi, những chuyện khác mẹ đương nhiên sẽ không nhúng tay vào nữa.”

Tay Cổ Bình An đang nắm đôi đũa chợt hơi run lên một chút, cô gấp vội vài miếng thức ăn trước mặt cho vào miệng, không cảm thấy một chút mùi vị gì, cô chậm rãi nói: “Bọn họ rất xứng đôi mà!” Lời này thốt ra cô cũng không biết chính mình là nói thật tình hay giả dối nhưng Cổ Mẹ nghe thấy vẻ mặt liền tươi rói. Bà còn đang muốn hỏi gì đó, liền bị Cổ Bình An thêm vào một câu.

“Mẹ đã bỏ sức tạo một cơ hội tốt như vậy, xem ra là sẽ thành công mà.”

Thái độ cô càng bình tĩnh, thì ngược lại Cổ Mẹ càng là có chút không quen, bà thận trọng hỏi cô: “Bình An, con hãy trả lời thật với mẹ, có phải con đã yêu thích Thẩm An Bình hay không?”

Cổ Bình An buông đũa, nhắc đầu lên, biểu tình trên mặt càng thêm lạnh lẽo: “Nếu thật như vậy, chẳng lẽ mẹ đành lòng bắt Mạc Phi nhường lại cho con hay sao?” Nói xong, cô không quên mỉm cười thật dịu dàng, không đợi cho Cổ Mẹ có dịp trả lời liền đứng dậy: “Con muốn ra ngoài một chút.” Để lại Cổ Mẹ nơi đó với vẻ mặt hết sức kinh ngạc.

Cổ Bình An vừa bước ra khỏi phòng ăn liền nhìn thấy ở một góc kia Thẩm An Bình đang đứng nói chuyện gì đó cùng Mạc Phi. Thẩm An Bình đang đưa lưng về phía cô nên Cổ Bình An không nhìn thấy được biểu tình hiện giờ trên mặt của anh, nhưng đối diện anh khuôn mặt Mạc Phi dần dần đỏ lên. Hai người bọn họ dường như đang nói đến chuyện gì đó rất quan trọng cho nên biểu tình của Mạc Phi cũng trở nên rất nghiêm túc. Cổ Bình An nhìn thấy, trong lòng không chút hứng thú, nên cũng không muốn nán lại thêm nữa, nhắc chân hướng phía khác mà đi, cũng không hề quay đầu nhìn lại.

Cô đứng hóng gió tại một hành lang dài, nhìn ra bên ngoài khung cảnh xa hoa của thành phố qua cửa sổ bằng thủy tinh không khỏi cảm thán. Cảnh trí ở hành lang cùng với thiết kế tinh xảo bên trong nhà hàng dường như bị ngăn cách hoàn toàn. Bên trong những chiếc ghế dựa ấm áp làm lòng người cảm thấy thật dễ chịu hơn trái ngược bên ngoài hành lang vắng lặng, lạnh lẽo đến thấu xương. Nhìn bên ngoài cửa sổ thủy tinh, những hạt mưa bụi giờ đang không ngừng tung bay lá tả khắp nơi. Nếu giữa mùa thu mà ngồi ở đây chắc là rất lạnh, đã vậy còn có những cơn gió vô tình thổi qua, mang theo ẩm ướt. Ánh đèn neon cùng đèn đường như đang hòa lẫn chung một nhịp điệu, dưới từng cơn gió mùa thu thổi tới bất giác như đang chập chờn hòa quyện thành một khối, trông như một dải lụa sáng bóng không ngừng bắn ra tia hào quang.

Cổ Bình An nhìn cảnh đẹp tĩnh lặng này đến ngẩn cả người. Cô cũng không biết mình đang suy nghĩ gì mà lại nhập thần đến vậy, ngay cả tiếng giày cao gót của Mạc Phi đang đều đều tiến gần mà cô cũng không hề nghe thấy.

Cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, đầu vừa quay mạnh liền nhìn thấy Mạc Phi. Khuôn mặt cô dường như đã được trang điểm rất kỹ không nhìn ra một chút sơ sót nào. Cô tươi cười như gió xuân ấm áp, từ xách tay lấy ra một gói thuốc lá tinh xảo đặc biệt dành cho phái nữ, thân thực rút ra một điếu, đưa cho Cổ Bình An: “Có muốn thử không?”

Cổ Bình An có chút kinh ngạc, nhưng sau đó rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường khi nãy, khách sáo lắc đầu: “Không cần, cảm ơn.”

Mạc Phi cũng không cố ép, thuận thực châm thuốc, dùng hai ngón tay vừa đẹp lại vừa thon dài giữ lấy điếu thuốc, hít vào một hơi rồi thành thực nhả khói, nhìn qua bộ dáng thật mê ly dụ hoặc. Tối nay cô ta trang điểm vừa phải, không quá mức cũng chẳng phải qua loa, mái tóc ngắn xinh đẹp cũng theo mỗi động tác mà đong đưa, cô chậm rãi xoay người lại, một bàn tay khác vô thức nắm thật chặt trên thành cửa sổ kia.

“Cổ Bình An, cô là thích Thẩm An Bình phải không” Câu nói kia hoàn toàn là một lời khẳng định, ngữ khí

này của cô, Cố Bình An rất không thích, chân mày cau lại. Cô không phủ nhận nhưng cũng không thừa nhận, chỉ nói qua loa một câu :”Đúng vậy thì thế nào? Còn không đúng thì làm sao?”

Mạc Phi đối với đáp án của cô cũng không thấy một chút gì là ngoài ý muốn, lạnh nhạt cười, sau đó hít một hơi thuốc lá, nhẹ nhàng phun ra. Từng làn khói thuốc cứ thế trong không khí mà chậm rãi tiêu tán.

Chỉ nghe cô ta giọng điệu xem thường nói:”Không tốt rồi, tôi đây cũng muốn báo với cô một tiếng, tôi cũng thích Thẩm An Bình.”

Cố Bình An nghe thấy giọng điệu như thế liền cảm thấy rất buồn cười, ánh mắt tà mị liếc cô ta một cái, hừ lạnh khinh thường:”Cô thật rất thích Thẩm An Bình sao? Chắc có lẽ cô tưởng rằng tôi đây cũng thích anh ta cho nên mới cố tình tới đây khiêu khích tôi sao?” Cố Bình An không hứng thú mà tốn nước miếng với những người vô nghĩa như cô ta, nhưng không hiểu vì lý do gì hôm nay cảm thấy rất thích thú khi cùng Mạc Phi lời chuyện cũ ra mà nói.

“Lúc học tiểu học, cô rõ ràng là thích khiêu vũ, nhưng lại từ chối tham gia nhập vào nhóm năng khiếu huấn luyện đặc biệt mà tranh giành vào trong đội ca hát với tôi. Đến khi trung học cô rõ ràng đã được thầy giáo ưu tiên chọn vào ban hội trưởng toàn trường nhưng cô so với việc cạnh tranh vào một chức vụ ủy viên nhỏ bé trong đội tuyển của tôi lại càng muốn hứng thú hơn. Cô một lần rồi lại một lần đều đã thắng tôi chẳng phải sao? Tại sao hiện giờ vẫn còn thấy chưa đủ chứ? Chẳng lẽ muốn chiếm lấy tất cả những người thân bên cạnh tôi luôn sao?” Giọng nói Cố Bình An không cao không thấp, chậm rãi vừa phải nhưng lại thể hiện khí thế bức người:”Mạc Phi, tôi thật sự rất muốn biết, tôi đến tận cùng là đã làm gì đắc tội với cô chứ? Cô cứ nhắm vào tôi mà đối phó?”

Ánh mắt Mạc Phi cũng dần dần ảm đạm, nhưng vẫn hiện rõ sự hung ác nham hiểm trong đó. Thật lâu sau cô dập tắt điếu thuốc, những đốm sáng từ đầu thuốc từ từ lụi tàn, rồi biến thành tro bụi, Mạc Phi nhẹ nhàng nhấc tay lên thổi mạnh vào nó, tàn thuốc còn vương lại trên đó liến cứ thế mà bay lượn trong không trung.

Mạc Phi đứng đó, chậm rãi mở miệng:”Nếu như tôi nói, tôi chính là cảm thấy cô nhìn thật rất chướng mắt, cô có tin không?”

Cố Bình An gật đầu:”Tin, bởi vì tôi đối với cô cũng có cảm giác giống như vậy.”

Mạc Phi cười cười, ánh mắt vô hồn, con ngươi đem lại nhìn không thấy cô là đang suy nghĩ điều gì, khuôn mặt có chút ngẩn ngơ giống như đứa trẻ hồn nhiên, một tia suy nghĩ tính toán trong đó cũng đều không có:”Tôi thật không hiểu cô có chỗ nào tốt chứ? Mà cái gì cô cũng đều có được? Loại người giống như cô không cần bỏ chút công sức hay cố gắng nào cả nhưng tại sao lại có mọi thứ chứ, cô chẳng phải cảm thấy rất đắc ý đúng không?”

Biểu tình trên mặt của cô một chút cũng không thay đổi, vẫn là mỉm cười rất tự nhiên, đôi mày sắc bên trên ánh mắt long lanh sáng tỏ làm cho người ta không khỏi mà yêu mến. Nếu so cô ta, Cố Bình An chỉ cảm thấy chính mình thật chẳng khác nào như một xác chết không sức sống.

Cố Bình An bị sắc đẹp của Mạc Phi làm ình cảm thấy thật kém cỏi cùng tự ti. Cô cũng không phải là đứa ngốc, ngược lại trong lòng cảm thấy thật thú vị, không ngại làm cho người nọ bị tức đến nghẹn mà chết đi, cô mạnh miệng nói:”Đương nhiên là rất đắc chí rồi. Mạc Phi có đôi khi biết chọn chỗ mà đầu thai vào cũng là một loại năng lực”

Mạc Phi cười một cách trào phúng, ý vị thâm trường nhìn Cố Bình An liếc một cái, từng chữ từng chữ lạnh lùng nói:”Cô làm sao mà biết tôi không có năng lực đó?” Mạc Phi dừng lại một chút nói tiếp:”Đời này, mặc kệ thứ gì tôi muốn, tôi cũng quyết cố gắng sẽ chiếm cho bằng được. Tôi đã tốn không biết bao nhiêu công sức mới có thể đạt được tất cả những gì tôi đang có hiện nay, còn cô thì lại không tốn một chút sức nào cũng có được nó. Như vậy thật rất không công bằng.”

“Cố Bình An, tôi nói cho cô biết, tôi sẽ không bao giờ thua cho cô. Từ khi bắt đầu cho đến bây giờ chúng ta vẫn là ngang bằng nhau.” Cô đưa tay lên vén tóc, khịt mũi cười lạnh:”Cuối cùng để tôi nói cho cô câu này, mọi người trong Cố gia đều thiếu nợ tôi, bất cứ thứ gì liên quan đến họ Cố, tôi đều thấy rất chán ghét.”

“ ... ”

22. Chương 18

Bên nửa khuôn mặt của Mạc Phi ẩn khuất sau màn đêm âm u, mờ ảo, nên không thể nhìn ra được vẻ mặt cô ta, nhưng thân hình mềm mại đáng yêu động lòng người kia lại không ngừng tỏa sáng dưới ánh đèn chiếu rọi. Hành động của cô rõ ràng là cá vú lấp miệng em, nhưng lại không biết vì sao ánh mắt kia lại tràn ngập vẻ đau thương cùng sự không cam tâm.

Cố Bình An hơi trầm mặc, dường như lơ đãng nhìn thoáng qua Mạc Phi: “Mạc Phi, chưa từng có ai nợ gì cô cả!”

Mạc Phi cười càng thêm khinh miệt, đưa lên ngón tay, quynh rũ quần vào một lọn tóc, đen mượt óng ả, lọn tóc kia theo từng động tác của cô nhẹ rũ xuống dường như mang theo trong đó rất nhiều tâm sự ngổn ngang. Cô bình tĩnh liếc nhìn Cố Bình An: “Cô có tất cả mọi thứ đương nhiên là có thể nói dễ dàng như vậy đi.”

“Tôi không phải là nói dễ dàng để cho qua.” Cố Bình An cố giải thích, giọng điệu rất bình thường. Giọng cô thật trầm ổn, đây cũng là lần đầu tiên cô có thể ôn hòa mà đối mặt với Mạc Phi như thế: “Cô thật ra đã có được mọi thứ, nhưng lại luôn soi mói, ganh tỵ với những gì mà tôi đang có mà thôi.”

“Có lẽ là vậy!” Mạc Phi xoay người, “Tôi nghĩ những gì mình muốn lại chính thật vừa vặn là những thứ mà cô có, cho nên tôi sẽ cố hết sức của mình mà tranh thủ đoạt về.” Cô nhìn Cố Bình An khoát tay, cử chỉ trong nháy mắt thật nhẹ nhàng: “Tôi đi vào trong trước, cô có thể coi như không nhìn thấy tôi ngoài đây.”

Cố Bình An đứng yên bất động, không đáp lời cô ta, một bên nhìn bóng dáng Mạc Phi uyển chuyển rời đi.

Cô chưa từng nghĩ bản thân mình có thể bình tĩnh mà đứng nhìn cô ta như thế. Một hồi lâu sau, ngay lúc bóng dáng Mạc Phi gần như biến mất trong tầm mắt, Cố Bình An hướng cô ta nói thêm một câu:

“ Cô muốn, tuy tôi không chắc mình cũng muốn có, nhưng tôi nhất định sẽ không cho cô được toại nguyện. Bởi vì tôi và cô rất giống nhau, đều thật chán ghét đối phương.”

Mạc Phi cũng không quay đầu, cơ thể thoáng run lên một cái, tiếng giày cao gót cũng chậm lại một nhịp, nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi cô sau đó liền khôi phục tâm tình bước đi, biến mất trong tầm mắt của Cố Bình An....

Cố Bình An từ khi quay trở lại ghế ngồi vẫn một mực im lặng dùng cơm, đem mình đóng trọn vai trò của một bình hoa trang trí. Thẩm An Bình ngồi cạnh cô, hơi thở anh lại không ngừng như lan tỏa chiếm lấy không gian quanh xoang mũi của cô, Cố Bình An âm thầm trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác hốt hoảng.

Cô vừa vặn ngẩng đầu, cố điều chỉnh góc độ nhìn Thẩm An Bình. Dưới một góc độ nghiêng, cô nhìn được rất rõ khuôn mặt của anh, đường con xương quai xanh đến cằm anh rất rõ và đẹp, thể hiện cốt cách người đàn ông rất kiên nghị. Anh rất đẹp, rất khôi ngô tuấn tú dù trên mặt rõ ràng đã lưu lại không ít những thăng trầm trong cuộc sống. Hoàn toàn khác hẳn với những kẻ chỉ biết kiêu ngạo, một cái liếc mắt lơ đãng của anh, Cố Bình An cũng cảm nhận được sự kiên định trong đó. Nhớ lại trước đây Quan Tiểu Bảo thường nói, chính vì điều này nên dù biết hẳn là người thích ăn chơi trác táng đi nữa cũng làm không ít cô gái cứ thế mà đắm đầu vào, còn đàn ông trên đời này thì lại hận hẳn chết đi vì tất cả những gì nam nhân khác có hẳn cũng đều có, còn là nhiều hơn nữa chứ .

Cố Bình An đến giờ phút này mới cảm thấy lời nói kia thật sự rất có đạo lý.

Tiền tài, quyền lợi, địa vị, đàn bà, Thẩm An Bình tất cả đều có, thậm chí anh còn có tuổi trẻ và sự nghiệp.

Cố Bình An đối với anh nhận xét vẫn là một: đó là kẻ không biết kiềm chế dục vọng. Thật kỳ diệu thay cô không biết bắt đầu từ khi nào bản thân lại sinh ra tình cảm với anh, kẻ hoa tâm này. Vì thế đôi khi cô cảm thấy rất tự ti khi mỗi lần anh gọi cô là “nha đầu xấu xa”. Cô lúc đó âm thầm oán giận tại sao mình lại không thể quynh rũ hơn một chút, thân hình cao thêm một chút, học tập khá hơn một chút vậy thì tốt biết mấy.

Chính bởi vì loại cảm giác tự ti này, cho nên cô mới không ngừng hết lần này đến lần khác mà cố ý dò xét tình cảm của anh.

Nhưng là có đôi khi, cảm tình này nọ chính là được một lại muốn thêm, càng muốn càng nhiều không thể dừng được.

Nuông chiều cùng kiên nhẫn của Thẩm An Bình đối với cô đại khái cũng nhiều như thế. Nhưng một khi kiên nhẫn không còn, tình cảm từng có trước đây bây giờ nhớ lại chẳng qua chỉ là mây khói mà thôi.

Cố Bình An lặng yên không một tiếng mà thở dài, cúi đầu. Thức ăn giờ đã nguội lạnh, đặt trên đầu lưỡi có chút khô cứng. Ăn xong bữa cơm này đối với Cố Bình An cũng là một thách thức rất lớn đi.

Trong đầu cô không ngừng suy nghĩ về câu nói kia của Mạc Phi. Thật ra bên người cô có gì đáng giá cho cô ta mơ ước cơ chứ? Trừ bỏ Cố Mẹ thì chỉ còn Thẩm An Bình mà thôi.

Cả hai đều là người mà cô không thể mất đi, nhưng cô giờ đây cũng không biết phải làm sao mà giữ họ lại bên mình.

Từ nhỏ đến lớn, cô không phải là người thích cạnh tranh, hầu như một chút cũng không có. Cô càng không hiểu muốn thắng cuộc thì cần phải làm gì, cho nên lúc nào cô cũng ngây ngốc đứng yên một chỗ. Cô chỉ luôn hy vọng, người khác có thể để ý mà nhìn ra suy nghĩ của mình, đồng thời tính cô lại luôn quật cường, chưa bao giờ để lộ ra chút tâm tư nào cho người khác thấy. Đôi khi cô cũng thật hận bản thân tạo sao lại không thể thuận theo tự nhiên, giả vờ nhu nhược một chút chứ.

Sau khi ăn uống xong xuôi, đối với Cố Bình An, bữa cơm này chẳng khác gì một "Hồng môn yến" điển hình. Từ đầu tới cuối lòng cô luôn không yên, tựa như đang đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, cho nên khi nghe nói có thể rời đi, cô cơ hồ vui đến muốn nhảy dựng lên.

Trước khi rời đi điện thoại chợt vang lên, là một chủ nhiệm trong công ty, theo thói quen cô liền đi thẳng đến một góc kia mà nhận điện thoại. Thẩm An Bình thì đi lấy xe. Cô vừa nghe điện thoại vừa thông thả bước đến phía trước, hai tay vô thức túm chặt góc áo chính mình. Bên kia đầu dây điện thoại, chủ nhiệm bộ môn đang báo cho cô lịch công tác sắp tới, nhờ cô chuyển lời đến Tất Nhiệm. Cô nghe rất chăm chú đến đầu óc cũng muốn mờ mịt.

Không biết là đã qua bao lâu điện thoại bên kia rốt cuộc cũng chịu kết thúc. Cố Bình An cầm điện thoại trong tay giờ đã hơi nóng lên, chỉ cảm thấy đầu óc mơ màng. Cô đứng phía cuối hành lang đón nhận gió lạnh thổi vào, tuy hơi lạnh nhưng lại giúp cho đầu óc cô được thanh tỉnh ít nhiều.

Cô nhớ rõ chỗ rẽ cuối hành lang kia là đường hướng ra cổng chính, vì thế theo hướng đó mà đi ra không nghĩ tới mới vừa bước hai bước, còn chưa có đi đến ngã rẽ liền nhìn thấy cách đó không xa hình ảnh hai người mà cô dị thường quen thuộc.

Cô theo bản năng đứng lại, đang lúc còn do dự không biết là nên tiếp tục đi tới phía trước hay là quay đầu trở lại, liền nhìn thấy Mạc Phi nét mặt lóe sáng, tươi cười kiêu ngạo mũi chân vô cùng thân mật chạm mặt người con trai đang đưa lưng về phía cô, mà cô biết không ai khác đó chính là Thẩm An Bình.

Qua hết ba giây, Cố Bình An đứng chết lặng nơi đó, cũng không hề quay đầu. Trên mặt không có chút biểu tình gì nhìn hai người trước mắt, cô đang chờ xem phản ứng của Thẩm An Bình.

Ba giây trôi qua, Thẩm An Bình cũng không hề đẩy cô ta ra.

Cố Bình An chỉ cảm thấy trong lòng mình hoàn toàn sụp đổ, từng cơn đau bén nhọn không ngừng đâm vào tim cô làm chúng nát thành từng mảnh vỡ vụn. Cô vô lực nhìn hai người đang đứng cách đó không xa, trước mắt mờ mịt, lại quên mất không biết là mình phải rời đi hay tiến lên phía trước, chỉ là ngây ngốc đứng yên chỗ đó.

Trong một khắc trước, cô vẫn hết lòng một mực tin tưởng mọi chuyện, liền một khắc này đã bị nghiền nát thành tro vụn.

...

**

Thẩm An Bình vốn không nghĩ sẽ cùng ăn cơm với Cố di, nhưng khi nhận điện thoại bà, nghe bà cười âm áp, lại nghe thấy giọng nói dịu dàng của bà, cũng biết rõ bà vô tình mà cố ý muốn tác hợp anh cùng Mạc Phi, những biểu hiện thế này anh tất nhiên không phải không biết rõ.

Anh cũng không muốn quá thân cận với Mạc Phi. Trên thực tế anh đã rất lâu không có gần gũi với bất cứ cô gái nào, trong tiềm thức anh như dần dần đem sinh hoạt của chính mình thay đổi.

Tuy rằng anh cũng không hiểu bản thân vì sao lại muốn làm thế.

Mãi cho đến hôm nay anh cũng không thể nào quên được vẻ mặt khinh thường cùng ghét bỏ của Cố Bình An, giọng cô lạnh lùng chất vấn :”Có bản lĩnh thì anh đừng có cùng bất cứ cô gái nào lên giường đi.”

Lúc đó, trái tim chết lặng từ lâu của Thẩm An Bình giờ lại trời dậy sự nhức nhối, đau đớn. Anh không biết vì sao lại kiên định mà trả lời cô:”Anh có thể làm được.”

Anh thật sự đã làm được, nhưng dường như Cố Bình An lại không chịu hiểu cho ý tứ mà anh đang ngầm thổ lộ với cô.

Hai mươi mấy năm qua anh như một thân cây ở bên cạnh cô, đem cô bao bọc che chở, chỉ đợi khi cô cần anh đều đứng lúc mà xuất hiện .

Nhưng cô lại giống như một khối đá khô cứng lạnh lẽo, anh có làm thế nào cũng không thể thay đổi, càng không thể nào sưởi ấm được tim cô.

Anh chưa bao giờ oán thán, bởi vì anh hết lòng tin tưởng, anh vẫn chưa hề chậm bước. Anh chỉ cần đứng cách cô ở một khoảng gần nhất thì ưu thế kia đương nhiên đã thuộc về anh, cho nên anh không phải gấp gáp làm chi.

Thẳng đến lúc anh xuất ngoại du học.

Anh thật không tin Cố Bình An lại có thể cùng một người khác mà yêu đương. Anh nghĩ chỉ cần cố gắng biến bản thân mình đối với cô càng che chở thì Cố Bình An sẽ không thể nào nhìn thấy người nào khác ngoài anh, nhưng vật nhỏ Cố Bình An này lại phụ đi sự mong đợi của anh, đi yêu người con trai khác. Thì ra cô cho tới bây giờ đều chưa từng để ý đến anh, người con trai lúc nào cũng bảo vệ bên cạnh cô.

Anh đã tốn không ít tâm tư để tìm hiểu bối cảnh, xuất xứ của người con trai đó, đồng thời cũng dụng tâm không ít điều tra vì muốn hiểu rõ mọi chuyện xảy ra giữa hai người bọn họ. Anh cảm thấy bản thân thật quái gở nhưng lại không có cách nào để khắc chế chính mình đi làm tất cả những chuyện hoang đường này.

Thời điểm anh muốn có cô nhất, anh đã vụng trộm mà trốn về nước nhưng không ngờ lại chứng kiến đóa hoa mà mình ngày đêm trân quý gìn giữ bao năm giờ đang vì người con trai khác mà nở rộ. Dù rất đau lòng nhưng anh có tư cách gì mà trách móc hay chất vấn cô chứ?

Mới trước đây ai đã nói khi trưởng thành sẽ gả cho anh ? Cô bé ngày xưa giờ đã trưởng thành nhưng đồng thời lại giẫy khỏi vòng vây kiểm chế của anh, đem lời hứa hẹn trước đây biến thành lời nói bông đùa trẻ con.

Đêm đó anh quay trở về trường học cả người thờ thẩn đần độn qua hết mười mấy giờ. Nhớ lại cảm giác khi ngồi trên máy bay trở về thăm cô, nhìn bên ngoài cửa sổ mây trắng bên ngoài nương đậu trên cánh máy bay, lòng anh cảm thấy khắp nơi đều đẹp đến thật lạ kỳ, tựa như vẻ đẹp Cố Bình An trong lòng anh, nhưng khi trở về Mỹ nhìn mọi thứ bên ngoài, anh sợ hãi nhìn thấy chúng đều biến thành một mảnh tối đen âm u, làm cho anh ngay cả hít thở cũng trở nên thật khó khăn.

Ngày đó trở về anh uống một trận say mèm, cả người lờ lờ thôi xóc xếch dựa vào thùng rác bên ngoài quán bar mà nôn mửa một trận.

Lý trí biến mất không còn một mảnh, anh dẫn đi vào con đường ăn chơi trác táng như những đứa con nhà giàu khác. Không ngờ đêm đó lại cho anh đụng một cô gái cũng là một học sinh du học, càng là cô ta đã ngưỡng mộ anh từ lâu. Đêm nay cô không ngờ lại nhìn thấy anh ở đây.

Cô chủ động lại dường như không thể tin được tại mình nên còn hơi khiếp sợ, bộ dạng tuy không phải là xinh đẹp gì nhưng đôi mắt lại rất sinh động. Thẩm An Bình sợ hãi cảm thấy ánh mắt đó cực kỳ quen thuộc,

anh không tự chủ mà ôn tồn vuốt ve mái tóc đen mượt kia, cảm giác quen thuộc cũng theo đó mà truyền đến. Trong lòng Thẩm An Bình có hơi run sợ, cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Thẩm An Bình an ổn ngồi nơi đầu giường mà hút thuốc. Anh cũng không hiểu lòng mình sao lại cảm thấy thật khó chịu đến như vậy.

Anh không nghĩ tìm cớ, không nghĩ lấy cớ vì mình say rượu. Trên thực tế tối hôm qua anh vẫn còn sót lại một chút ý thức, nhưng tiềm thức lại bảo anh cứ để bản thân phóng túng đi, anh cũng không biết chính mình là muốn trả thù ai hoặc là trên thực tế ai anh cũng không thể trả thù.

Mọi thứ rồi cũng lặng đi xuống, Thẩm An Bình đem quần áo mặc vào, rồi lấy trong ví của mình ra một xấp tiền để lại cho cô gái kia. Cô gái trẻ tuổi vẫn còn đang nằm ngủ rất yên ổn, trên mặt còn mang một chút trẻ con, nhìn qua càng giống Cố Bình An cực kỳ.

Ánh nắng chiếu vào bên trong căn phòng, trải rọi lên trên ra giường có hình những đóa hoa hồng màu đỏ, từng cánh hoa đỏ thắm xinh đẹp nở rộ, giống như Cố Bình An xinh đẹp của lòng anh, nhưng lại vĩnh viễn không thuộc về anh.

Đại khái cũng từ ngày đó trở đi, anh bắt đầu phóng túng chính mình. Trầm luân trong dục vọng cùng các cô gái, anh nghĩ mình vẫn còn năng lực để cùng người khác nói chuyện yêu đương. Nhưng một lần lại một lần nếm thử, anh mới thật bị ai phát hiện đời này trừ bỏ Cố Bình An, anh không thể yêu thêm một người nào khác.

Anh đã đem tất cả quan hệ dây dưa với những cô gái đó một cái cắt đứt, nhưng Cố Bình An lại như cái gì cũng không biết, thì ra cô nào có để ý gì đến anh đâu.

Ngày đó, anh đã không thể khống chế chính mình đem di động của cô đập bể, anh lại càng không biết tại sao mình lại có thể hành động trái ngược với lương tâm, nói lời gây tổn thương đến cô.

Khi một phút kia rồi đi, anh thoáng nghe được tiếng Cố Bình An đang khóc, tiếng khóc rất nhỏ kia lại chẳng khác nào như mũi dao nhọn đang dùng hết sức mà đâm vào tim anh từng nhát, thật đau, thật đau.

Anh tình nguyện nhìn thấy Cố Bình An giống như trước kia mỗi khi giận dữ sẽ lấy nắm tay nắm lên người anh, cũng không nghĩ sẽ nhìn cô đau khổ đến rơi lệ. Bởi vì anh biết, giờ phút này Cố Bình An đã thật sự bị thương, nhưng cô lại chưa bao giờ tình nguyện cho người khác nhìn thấy miệng vết thương của mình.

Tối hôm đó, anh cả đêm cũng không hề chớp mắt. Suốt đêm nhớ lại những kỷ niệm mà anh cùng Cố Bình An từng trải qua. Kỷ niệm của họ buồn có vui có, nhưng tất cả anh đều nhớ thật rõ ràng, anh càng nghĩ càng khó chịu, trái tim cũng từng trận co rút đến đau nhói.

Cho đến một ngày đó anh mới thật sự hiểu ra, đời này của Thẩm An Bình anh không thể không có Cố Bình An.

Cổ đi mời cơm, Thẩm An Bình suy nghĩ nên vẫn là đồng ý rồi ứng phó sau. Khi nghĩ đến phải đối mặt cùng ba người họ, da đầu anh có chút run lên, không biết bản thân phải dùng biểu tình thể nào đây.

Trên bàn cơm, Thẩm An Bình có thói quen luôn ngồi cạnh Cố Bình An. Nhưng cô từ đầu đến đuôi một cái liếc mắt nhìn anh cũng không có, đôi khi ánh mắt hai người vô tình chạm nhau, anh chỉ cảm thấy ánh mắt đó của cô sao mà thật lạnh lẽo.

Khi anh đi ra ngoài tiếp điện thoại, Mạc Phi cũng đi theo ra, cô lúc nào cũng muốn ở trước mặt anh cố tình đem tình cảm bày tỏ. Thẩm An Bình một chút hứng thú cũng không có, còn chưa kịp từ chối liền nhìn thấy bóng dáng Cố Bình An chợt lóe qua ở một góc kia.

Thẩm Bình An luôn tự hỏi không biết ở khoảng cách như vậy cô có nghe thấy vấn đề họ đang nói với nhau hay không? Nếu nghe thấy, cô sẽ nghĩ như thế nào đây? Càng sợ rằng nếu như cô căn bản sẽ không thêm nghĩ gì cả thì làm sao đây?

Sau khi ăn xong, thấy Cố Bình An không hề nói câu nào, Thẩm An Bình cảm thấy không khí này làm cho lòng anh thật sự có chút hoảng sợ.

Đến khi rời đi, anh một mình ra lấy xe. Nhân viên phục vụ giúp anh lấy xe cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì mà để anh đứng ở trước cửa đợi cả nửa buổi cũng không thấy đâu cả. Anh định tiến đến xem thử một chút liền bị Mạc Phi chặn lại.

Thẩm An Bình kỳ thật cũng không nghĩ sẽ cùng Mạc Phi trò chuyện, nhưng anh lại cảm thấy có chút không nỡ, nên theo lễ phép anh vẫn dừng lại nhìn cô cười cười.

“Không phải kêu mọi người chờ ở cửa sao? Sao lại chạy đến đây?”

Mạc Phi cười, ánh mắt trong trẻo, lấp lánh ánh sáng như trăng rằm, khi cô cười lộ lên bộ dáng nhìn lại càng thêm giống Cố Bình An. Sự thật dù cho cô không có đổi kiểu tóc thì khuôn mặt cô cùng Cố Bình An cũng là rất giống nhau, đôi khi anh hốt hoảng chỉ sợ mình đã nhận sai người đi.

Mạc Phi hai tay vòng ở trước ngực, vẻ mặt trẻ con có chút bướng bỉnh, lại không dấu được nét thông minh: “Nhớ anh, vẫn chưa có cơ hội nói chuyện một mình với anh, nên mới chạy tới đây!”

Thẩm An Bình lập tức trầm mặc, chỉ cười gượng hai tiếng, không có trả lời.

Hai người cứ thế sóng vai hướng phía bãi đậu xe đi tới. Đột nhiên Mạc Phi bước nhanh hai bước đứng khóa chặn trước mặt anh, Thẩm An Bình theo bản năng lui lại, muốn cùng cô duy trì một khoảng cách an toàn.

“Anh trai An Bình, em đột nhiên rất muốn hỏi anh một vấn đề, vấn đề này vài năm trước em đã từng hỏi qua một lần.”

Thẩm An Bình vuốt cằm nói: “Hỏi.”

Mạc Phi thu lại ý cười trong đáy mắt, chớp mắt nhìn chằm chằm vào anh: “Nếu không có Cố Bình An, anh có thể chọn em hay không?”

Giọng nói Mạc Phi trong trẻo vang lên, dường như lưu lại thật lâu trong không gian yên lặng nơi này, cũng nghe ra được trong đó dường như có chút lăm lăm. Cô luôn như vậy, một khi đã mở miệng liền khiến cho người xung quanh chỉ muốn yêu mến không thôi. Ở bãi đậu xe thường có những chiếc đất tiền, đèn xe sáng rực rọi vào khuôn mặt anh, phản xạ ánh sáng qua ánh mắt của Thẩm An Bình, âm thanh vù vù thỉnh thoảng không ngừng lại quét qua hai bên màng tai. Thẩm An Bình ngừng lại một chút rồi nở nụ cười, nói từng câu thật thắm thía: “Đáp án của anh vẫn như trước đây.” Anh dừng một chút, giống như rất trịnh trọng trả lời vấn đề lạ lẫm này: “Không có nếu như, anh tuyệt đối không thể nào không có cô ấy.”

Anh vừa nói dứt lời, nét cười trên mặt Mạc Phi liền lập tức bị đông cứng, cả hai đều lâm vào trầm mặc. Thật lâu sau, Mạc Phi mới miễn cưỡng bày ra vẻ phóng khoáng, tươi cười. Cô nháy mắt nhìn anh: “Anh trai An Bình, anh lại tổn thương em lần nữa, để bồi thường, em có thể ôm anh một lần không?”

Thẩm An Bình sững sốt, Mạc Phi cũng không chờ anh trả lời đã kiễng chân ôm lấy anh.

Thẩm An Bình đứng im bất động, anh không hiểu sao trong lòng đột nhiên lại dâng lên cảm giác thương hại. Vừa rồi ánh mắt Mạc Phi nhìn qua chẳng khác nào như một con cún con bị người ta vứt bỏ một bên, đây cũng là ánh mắt anh thường bắt gặp ở Cố Bình An cho nên anh đã không đành lòng đẩy cô ra.

Mạc Phi nhẹ nhàng tiến gần Thẩm An Bình, cảm giác hơi thở cô như đang từng chút bao vây, hơi thở cô thật gần, phả vào xương quai xanh rồi lan đến bên gáy tai của anh: “Anh trai An Bình, em là đang muốn trả thù bởi vì anh đã cự tuyệt em!” Cô tiêu sái buông Thẩm An Bình, môi cười tùm tùm: “Anh trai An Bình, anh có thể quay lại nhìn đằng sau mình rồi!”

“...”

23. Chương 19

Cố Bình An cũng không biết bản thân mình là bị làm sao đây. Bàn tay đang nắm chặt cũng không ngừng đổ mồ hôi lạnh, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót, phía sau lưng tựa như đang có lửa nóng thiêu đốt, nhiệt khí cứ từ từ phủ lấy quần chặt người cô. Loại cảm giác thống khổ này làm cô thấy mình thật sự mệt mỏi, mí mắt cũng trở nên nặng nề.

Cô không biết vì sao trong đầu đột nhiên lại nhớ đến những câu nói đầy tính trẻ con của Thẩm An Bình trước kia, nhớ đến bộ dáng tự cao tự đại khi anh mắng cô là "đồ ngốc", nhớ đến anh không coi ai ra gì ngang nhiên công cô rời đi, nhớ đến thân ảnh sáng lạn của anh chạy bộ trong sân vận động, còn cô thì đứng một bên khán đài không ngừng cùng những nữ sinh khác hò hét cổ vũ vì anh.

Trước mắt đột nhiên như có một luồng sáng, mang theo những kỉ niệm hai người ùn ùn kéo đến. Cô cảm thấy rất mệt, da đầu dường như cũng bị tê dại, cảm giác có lẽ mồ hôi đang nhỏ giọt chảy qua đôi mắt, chạm đến môi, nhưng sao nó lại mặn đắng thế này.

Trước mắt như bị một màn nước bao phủ, đem hình ảnh rõ rệt khi nãy cũng trở nên mơ hồ, mờ nhạt. Cô hậu tri hậu giác phát hiện thì ra là mình đang khóc.

Cô ngốc nghếch lấy tay lau khô nước mắt, cái gì cũng không nói xoay người rời đi. Cố Bình An hình như chưa bao giờ bình tĩnh như lúc này, cảm thấy mình là người rất hào phóng đi, thậm chí có chút kiêu ngạo vì bản thân rất biết tự khống chế.

Thẩm An Bình rất nhanh đã đuổi theo đến. Anh gia tăng cước bộ, chạy lên giữ chặt lấy cổ tay cô.

Vì chạy nhanh đến nên hô hấp có phần gấp rút, trước ngực giờ cũng phập phồng kịch liệt. Dựa vào ưu thế cao ráo của mình, anh như một bức tường thành kiên cố, đứng chặn trước mặt Cố Bình An. Bị thân hình cao lớn kia chắn lại, cô đứng đó cả người vẫn còn đang run rẩy, nhìn qua lại càng thêm đáng thương.

Trên mặt Thẩm An Bình không có biểu tình gì ngoài vẻ hoảng sợ. Thật lâu sau đó, anh cũng không hé miệng nói một lời, cứ như vậy bình tĩnh nhìn cô. Cố Bình An cũng ra vẻ rất quật cường đối mặt quan sát theo dõi anh.

Bọn họ từ nhỏ đến lớn luôn ở cùng một chỗ, cái gì cũng có thể nói bất kể là đề tài trên trời dưới đất gì. Chính quan hệ này của họ cho nên người ngoài càng khó phân biệt được đâu là thật đâu là giả, khi thật lại giống giả, lúc giả lại nhìn giống thật.

Cả hai đều là người ham vui, luôn cùng một đám người trẻ tuổi bày trò chơi đùa này nọ. Trong những lần như thế, cứ mỗi lần Cố Bình An rút được lá bài mình, đều không ngại lớn tiếng nói với mọi người: "Mình là sát thủ". Đương nhiên nhiều người nghe thấy lại cho rằng cô là cố ý làm cho bọn họ bị nhiễu loạn, chỉ duy nhất có Thẩm An Bình là một mực tin tưởng những gì Cố Bình An nói, bởi vì anh biết cô đang nói đây là sự thật.

Bọn họ trong lúc đó vẫn luôn dị thường ăn ý như thế. Chỉ cần Cố Bình An một cái nghiêng đầu liếc mắt là Thẩm An Bình biết cô đang muốn gì. Sự ăn ý đặc biệt này đối với bọn họ vừa là ưu thế cũng chính gì một sự ràng buộc.

Chính là vì quá hiểu rõ đối phương nên không ai dám bước thêm một bước đầu tiên để thử, sợ hãi nếu lỡ như thất bại, tình cảm bấy lâu cũng trở thành quá khứ, như bọt biển không ngừng tan ra từng mảnh vụn nát.

Tình yêu cứ thế bị chôn chặt thật sâu kín trong lòng mỗi người.

Cô là giấc mộng của anh, anh mãi là thanh mai trúc mã đẹp nhất của lòng cô, nhưng họ lại mãi luôn chậm một nhịp. Cố Bình An dù đã cố gắng kiềm chế tình cảm chính mình, tự thôi miên bản thân, không ngừng nhắc nhở mình rằng cô không hề yêu thương anh. Nhưng tránh gì thì tránh, tình cảm không phải là thứ có thể dễ dàng khống chế hay tránh né. Cô đã sớm biết mình đối với anh luôn là ngoại lệ, làm sao có thể giả vờ như mình không hề yêu thương anh?

Cô không phải không từng nghĩ qua muốn đem anh chiếm giữ cho riêng mình, nhưng cô lại sợ mình làm không tới, sợ hãi sẽ có một ngày tình cảm Thẩm An Bình dành cho cô cũng nhạt nhẽo như với những cô

gái khác trước đây, càng sợ hãi một ngày nào đó anh sẽ thay lòng đổi dạ. Cho nên cô cố ý làm anh chán ghét, nhưng lại không ngừng tìm kiếm nhược điểm của anh, lại muốn thử thách nhẫn nại của anh với cô. Cô hiển nhiên không ngờ bản thân yêu anh từ lúc nào, đã không thể khống chế hay dừng lại được nữa. Đối với Thẩm An Bình cô lại càng không thể làm gì được hơn, cho nên trong lòng luôn bất an, bản thân cứ thế mà bắt đầu cùng anh dây dưa không rõ.

Cô không cho rằng mình đã làm mọi thứ trở nên phức tạp, cô chỉ là người rất trọng sĩ diện mà thôi.

Cô luôn tin tưởng anh đương nhiên là người hiểu rõ cô nhất, biết cô rất quật cường, tùy hứng, càng hiểu rõ những bất an trong lòng cô. Càng khờ khạo hơn, Cố Bình An cho rằng anh cũng như cô, chuyện gì cũng chưa quên, hai người vẫn như xưa. Nhưng cuối cùng cô mới phát hiện, thời gian chưa bao giờ vì ai mà ngừng lại, những thứ cô vĩnh viễn cho rằng họ không thể nào quên. Trong lúc bất tri bất giác, vô tình họ cứ thế mà từ từ mất nhau.

Thời gian có thể làm cho người ta hiểu rõ tình yêu của mình, có thể chứng minh tình yêu sâu đậm bao nhiêu nhưng cũng có thể đem tình yêu phải sạch triệt để. Cố Bình An tự an ủi bản thân rằng không có loại bị thương nào không thể phai nhòa theo thời gian. Thật ra tình cảm ngay từ lúc bọn họ vào trung học đã dần thay đổi, nhưng cô lại cố ép bản thân mình không cần thức tỉnh. Giờ phút này cô rốt cuộc đã thật sự thanh tỉnh rồi, nhưng khi thanh tỉnh xong lại càng bàng hoàng hơn khi nhận ra mình đang từng bước lún sâu vào bế tắc, cảm giác như đang rơi vào cơn lốc xoáy, bản thân không có cách nào tự khống chế được.

Thẩm An Bình cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, nhưng trái tim vẫn còn đập rất nhanh và rối loạn, vẻ mặt áy náy. Anh hơi cúi đầu nói tiếng được tiếng mất: "Em muốn đi đâu?"

Cố Bình An đã tưởng tượng hàng trăm câu anh có khả năng hỏi cô, không ngờ anh mở miệng đương nhiên lại là một câu chất vấn rất tự nhiên thế này đây, lòng cô thật khó chịu, trái tim lại càng đau đớn.

"Anh cảm thấy sao?" Cố Bình An bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, da cô trước giờ vốn là trắng như tuyết, giờ phút này lại nhìn càng thêm tái nhợt: "Em không đi chẳng lẽ ở lại đây để tiếp tục thưởng thức xem sao?" Cô không phải cố ý muốn châm chọc, chế nhạo anh. Cô đang sợ hãi chính mình sẽ không kiềm chế được mà nói thương anh, chỉ có thể làm như vậy thì trong lòng mới thấy thoải mái được một chút.

Thẩm An Bình dùng sức nắm chặt lấy tay Cố Bình An. Anh nhíu mày, mi tâm cũng nhíu chặt: "Đây là chuyện mà em muốn đến nói với anh sao?"

Cố Bình An dùng sức hất tay anh ra oán giận nói: "Thứ nhất em không phải cố ý muốn đến đây quấy rầy các người! Thứ hai, em cái gì cũng không nghĩ sẽ nói với anh! Không đúng! Không phải không nghĩ, mà là em thật khinh thường anh!"

Thẩm An Bình đang đứng im bỗng chốc giật mình, mày càng nhíu chặt hơn, khuôn mặt nháy mắt lại tràn ngập vẻ lo lắng, đôi mắt đen lại, càng trở nên thâm sâu. Anh cơ hồ như đang nghiêng răng nghiêng lợi hướng cô nói: "Anh rất ghét phải giải thích! Nhưng anh nói cho em biết! Anh..."

Anh còn chưa nói dứt lời, tiếng thét bén nhọn của Cố Bình An vang lên, đánh gãy lời nói Thẩm An Bình. Cô điên cuồng bưng kín tai mình lại, cử chỉ hung hãn khó kiềm chế: "Em không nghe! Anh câm miệng!"

"Cố Bình An! Em bình tĩnh một chút có được không?" Thẩm An Bình gắt gao nắm chặt bả vai Cố Bình An, lực đạo cũng thật mạnh, như muốn đem xương cốt của cô bóp nát.

"Cố Bình An! Anh nói cho em biết..."

"Ba..."

Một tiếng thanh thúy cắt đứt không gian yên tĩnh, Thẩm An Bình đang nắm chặt vai Cố Bình An giờ cũng thất thần. Trong đầu cô một trận gió vu vu, nhìn đến bàn tay của mình hãy còn lơ lửng trên không trung, lòng bàn tay vẫn còn nóng, đau đớn kia chứng minh cái tát vừa rồi là của cô, lực tát thật là không nhỏ chút nào. Trong lòng run rẩy hoảng sợ, cô khó tin ngẩng đầu lên.

Cô rốt cuộc cũng lấy lại chút phản ứng, bối rối nhìn Thẩm An Bình, thật lâu sau đó mới thu bàn tay lại, cuộn thành nắm đấm. Cô bình tĩnh nói: "Đã bảo anh đừng nói nữa mà, em thật không muốn nghe." Cô biết

rõ một cái tát vừa rồi của cô là xúc động cỡ nào, dù biết mình hành động không phải, nhưng lại hoàn toàn không thể giải thích.

Thẩm An Bình không phải là người đàn ông có thể cho phép phụ nữ tùy tiện đem mình ra đùa giỡn như thế. Cố Bình An càng nghĩ càng tự giễu, cũng tốt, lần này rõ là “trắng tròn đã khuyết” thật rồi.

Bọn họ rốt cuộc cũng đã hoàn toàn chấm dứt.

Quả nhiên, nét mặt Thẩm An Bình giờ đây không còn một chút cảm xúc nào. Anh ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt hung ác, nham hiểm khi này giờ thay bằng ánh mắt tràn đầy thất vọng, cổ tình hơi nghiêng đầu đi không muốn nhìn đến cô, giọng nói thật lạnh lẽo: “Cố Bình An, em làm cho anh rất thất vọng.”

Cố Bình An dù đã sớm nghĩ đến câu nói lạnh lùng này, nhưng lòng vẫn không kiềm chế mà thấy thật đau nhói. Không khí chung quanh dường như thật loãng làm cho cô hô hấp lại càng chật vật khó khăn. Một lát sau, khi đã hoàn toàn lấy lại bình tĩnh, cô từng chữ từng chữ nói: “Sớm một chút thất vọng cũng tốt. Hiện giờ anh hẳn đã rõ Cố Bình An chính là người ra sao rồi, rõ ràng là người mà ai ai cũng thật chán ghét.” Cô nói xong, cười một cách điên cuồng, hào sảng vỗ vai Thẩm An Bình: “Trước đây thật lâu em đã từng nói, Mạc Phi không được, anh đã đáp ứng yêu cầu của em, bây giờ anh nuốt lời thì đây coi như là chút trừng phạt đi. Chúng ta cũng coi như huề nhau đi.”

Cô cười càng thêm khổ sở, khó coi, tròng mắt cũng bắt đầu rất cả lên, cảm thấy không thể nán lại thêm một giây nào nữa, liền xoay người rời đi. Cố Bình An đi chưa được hai bước chợt nghe từ sau giọng Thẩm An Bình khản trương vọng lại.

“Anh muốn cùng với ai, tất cả đều là do anh quyết định. Cố Bình An, lần này em thật sự đã sai quá đáng rồi.”

“...”

Thẩm An Bình đứng yên chỗ đó, nhìn theo bóng dáng Cố Bình An đang rời đi. Cô tuy một lần cũng không hề quay đầu lại, nhưng anh biết là cô đang khóc, bởi vì bả vai nhỏ bé kia không ngừng run run, dù chỉ là rất nhẹ. Bóng dáng Cố Bình An cô đơn như con cún nhỏ đang bị vứt bỏ, cơ thể lại không ngừng run rẩy, dáng vẻ thật gầy gò yếu ớt dường như có thể ngã quỵ bất cứ lúc nào

Cô trước khi đi còn cổ nguy trang làm ình trông thật kiên cường, nhìn anh mỉm cười, một nụ cười sáng lạn như ngọc lại đẹp tựa như một đóa hoa đang nở rộ. Đôi mắt trắng đen rõ rệt, dù nhìn thoáng qua người ta cũng cảm nhận được một dòng nước mát lạnh trong đó. Anh không nghĩ rằng cô rất xinh đẹp, nhưng lại càng không cho phép bản thân đem cô ra mà so sánh với những cô gái anh từng quen biết trước kia. Họ so với Cố Bình An là quá mức nhạt nhẽo, buồn tẻ, lại càng không ngây thơ như Cố Bình An của anh, người con gái anh luôn muốn đem cất giấu thật kỹ trong lòng.

Cô mỗi khi cười rộ lên, ánh mắt hép lại, cong lên gần như thành một đường thẳng, khuôn mặt không ngừng phát sáng, đẹp tựa pha lê.

Anh muốn nhìn thấy cô mãi cười thế này, lòng hy vọng cả đời cô mãi vui vẻ hạnh phúc như thế này thì tốt biết bao. Vì vậy anh dùng trăm phương ngàn cách để yêu chiều cô, bảo vệ bên cạnh cô, trân quý, đem cô nâng niu như những bong bóng biển, nhưng bản thân lại như phát nghiện, càng ngày muốn càng nhiều hơn.

Anh đôi khi cảm thấy rất mệt mỏi cũng tự hỏi chính mình, cô muốn tình yêu, anh chẳng lẽ là đã trao ra không đủ hay sao?”

Mỗi khi trong lòng anh bắt đầu xuất hiện tia do dự thì trái tim cũng vô thức mà co rút đau đớn. Xua đi ý nghĩ đó, anh càng bắt bản thân cần phải làm tốt hơn. Bởi vì anh biết đối với anh cô như một cây thuốc phiện, dù biết là thuốc độc nhưng anh cũng không cách nào kiềm chế, mong muốn trái tim mình được cô sưởi ấm nhiều hơn.

Từng vui vẻ ngây ngô, từng trải qua bao nhiêu thay đổi, từng dắc ý cũng từng đau lòng đứt ruột nhưng đến cuối cùng lại chỉ còn một mảnh yên lặng. Đối với kết cục trước mắt anh còn có thể làm gì được đây?

Đã lâu Thẩm An Bình không tìm Quan Đại Bảo ra uống rượu, nhưng đêm nay anh lại nhất định phải cùng nhau uống thâu đêm mới thôi.

Bọn họ đi tới một hội sở, ngồi vị trí quen thuộc thường ngày, Thẩm An Bình từ khi bước vào đã không ngừng đem rượu giải sầu. Anh không biết mình đã uống hết bao nhiêu chỉ cảm thấy càng uống đầu lại càng tỉnh táo. Nơi họ ngồi ánh đèn không sáng lắm, chỉ có ánh sáng bốn phía mờ nhạt, làm cho người ta cũng không tự chủ để mình ấn sâu vào trong đó, mặc ánh sáng mờ nhạt kia che phủ cảm xúc chính mình.

Quan Đại Bảo vẫn là trước sau bộ dạng phong lưu sáng khoái. Mỗi một cử chỉ của anh ta đều làm cho những cô gái kia choáng váng, mê mẩn, không ngần ngại chỉ muốn đem mình sà vào lòng anh. Quan Đại Bảo đang ôm trong lòng một cô gái còn rất trẻ, lại rất sắc xảo xinh đẹp, nghe nói đó là một trong những người mẫu có tiếng. Khi nhìn đến cách ăn mặc hở hang của cô gái đó, Thẩm An Bình liền cảm thấy khó chịu mà nhú mày.

“Thẩm gia, cậu hôm nay lại xảy ra chuyện gì nữa đây? Vừa đến đã không ngừng uống rượu giải sầu, không inh mặt mũi tí nào?”

Thẩm An Bình ngồi yên bất động, khẽ nhú mày, có chút không kiên nhẫn nói: “Uống rượu của cậu đi, đừng có mà ở đó nói nhảm!” Anh là người xưa nay có tiếng là tích chữ như vàng, tâm tình không tốt nên mới nói nhiều như thế.

Quan Đại Bảo cũng không hề tức giận, cười vô cùng tà mị, vỗ vỗ bên vai người đẹp. Cô gái kia cũng lập tức hiểu ý đứng dậy rời đi. Trước khi đi khỏi, còn hướng anh hôn gió.

Quan Đại Bảo ánh mắt thần bí nhìn về Thẩm An Bình cười hề hề, hạ giọng nói: “Anh em biết cậu không vui, để mình giúp cậu tiêu khiển một chút.” Anh vỗ tay một cái, nhẹ giọng phân phó: “Vào đi”

Thẩm An Bình còn chưa kịp phản ứng lại, liền thấy cửa phòng bị đẩy ra, một cô gái trẻ tuổi, dáng người hơi gầy chậm rãi đi vào, trên mặt trang điểm rất nhẹ, mái tóc dài xõa tận thắt lưng, bất kỳ khuôn mặt hay thân hình nhìn qua đều cực kỳ giống Cố Bình An.

Ngọn đèn mờ ảo chiếu lên thân hình mảnh mai của cô trông càng thêm xinh đẹp, quen thuộc. Trái tim Thẩm An Bình bất giác lại thấy càng đau nhói hơn.

Thì ra giống như cô, lại cũng không phải là cô.

Anh mệt mỏi đem ly rượu một hơi uống cạn, khoát tay cô gái kia nói: “Đi ra ngoài đi.”

Cô gái hơi có một chút run sợ, đôi mắt mở to, tay chân luống cuống túm chặt góc áo, nhìn Quan Đại Bảo xong, lại nhìn sang Thẩm An Bình.

Quan Đại Bảo trong lúc hứng trí bồng bồng, nghiêng người qua nói: “Thế nào? Không thích anh em đưa đến lễ vật này sa?” Anh nói lỏng chiếc caravat trước ngực một chút, xấu xa nói: “Nếu không để mình trực tiếp trời Cố Bình An kia mà đem tới cho cậu? Đừng nóng?”

“Bằng___” một tiếng va chạm lớn, Thẩm An Bình dùng hết sức lực lấy ly rượu kia nện xuống bàn. Chất lỏng lạnh lẽo trong ly rượu bắn tung tóe khắp nơi, bắn lên cả người Quan Đại Bảo. Anh vẫn đang cúi đầu, trên mặt hãy còn vài giọt rượu văng lên, theo mái tóc mà từng giọt nhiều xuống, cười càng lạnh lùng. Đại Bảo cuối cùng cũng nhấc đầu lên, chậm rãi từng bước đến trước mặt cô gái trẻ tuổi kia hét: “Cút ngay!” Anh ta từng chữ từng chữ rõ ràng vang lên.

Cô gái kia sợ tới mức chỉ biết cầm đầu mà chạy, từ đầu đến cuối đầu cũng không dám ngẩng lên.

Quan Đại Bảo lấy khăn ra lau vài giọt rượu trên tóc, khước miệng mỉm cười nói: “Thẩm An Bình, cậu có biết mình đang làm gì không hả?” Anh giờ đây toàn thân tràn ngập lửa giận, dường như đang phát cuồng, đem chiếc bàn hất mạnh xuống. “Loảng xoảng” một tiếng, trong phòng đồ rơi vãi đầy dưới đất thành một đồng lộn xộn, vỡ nát. Những người vừa vào nhìn thấy sợ đến mức không dám thở mạnh. Chỉ có một mình Thẩm An Bình đang ngồi xa xa góc kia vẫn bình tĩnh không hề nhúc nhích.

Quan Đại Bảo giận đến muốn nhảy dựng cả lên, một bên chống nạnh một bên lấy tay chỉ vào Thẩm An Bình, gất giọng mắng chửi: “Cậu đó con mẹ nó tính khí thật là lớn mà! Sao một chút mặt mũi thể diện của chính mình cũng không có hả! Cái con nha đầu Cố Bình An kia là gì hả, đáng giá để cậu làm vậy sao? Cậu

tưởng chuyện lần trước như vậy còn chưa đủ à. Cậu ình là còn trẻ lắm phải không? Tính tình sao lại tùy tiện bốc đồng đến vậy hả? Cậu có bản lĩnh thì đến trút giận với cô ấy đi. Đừng ở đây mà bày ra bộ mặt thế này với mình.”

Thẩm An Bình một chút cũng không tức giận, không phản bác chỉ là nhẹ nhàng cười:”Quan Đại Bảo, cậu có bản lĩnh thì nói đưng đến cô ấy một lần nữa coi?”

“Mình nói đó thì sao hả” Anh nắm lấy cổ áo Thẩm An Bình, kéo anh đứng lên oán giận mắg:”Cậu định đánh luôn mình có phải không? Cậu làm ơn ình mặt mũi một chút đi được không? Con bé Cố Bình An đó là cái gì hả?.Xinh đẹp sao? Cậu tỉnh giấc đi có được không?”

Thẩm An Bình cố nén tức giận, dùng sức đẩy một cái, Quan Tiểu Bảo không hề phòng bị nên bị làm cho lảo đảo.

Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn Quan Đại Bảo, nghiêng răng nghiêng lợi từng chữ từng chữ nói:”Quan Đại Bảo, đừng ép mình động thủ, mình đã sớm nói qua, cô ấy là cái dạng gì không tới phiên cậu nhận xét.”

Nói xong anh sửa sang lại vết nhăn tay áo rồi rời đi.

Thẩm An Bình và Quan Đại Bảo cũng coi như anh em lớn lên từ nhỏ. Bất cứ chuyện hoang đường nào cũng đều làm qua, khi lớn lên thì quan hệ bạn bè cũng như hợp tác lại càng thân thiết hơn. Anh chưa bao giờ nổi giận với Quan Đại Bảo, cho dù bị anh ta mắg bản thân cũng chỉ là cười qua loa.

Anh cũng không biết vì sao những lời Quan Đại Bảo nói khi nãy thật sự rất chói tai, đến nỗi anh không cách nào không chế được.

Anh say rượu lấy xe chạy như điên trên đường, tiếng động cơ lao vun vút nghe như một khúc nhạc trong đêm. Ánh đèn neon rọi xuống chiếc xe đang vút nhanh trên con đường cao tốc, bỏ lại mọi cảnh vật chậm lại phía sau. Anh hạ tất cả cửa sổ xe xuống, để mặc gió lạnh cắt vào mặt, đau rát. Anh cũng không biết mình đã trên xe chạy hết bao lâu, đến khi về nhà, ngược nhìn lên căn hộ của mình, đầu anh vẫn còn có hơi choáng váng.

Chỗ ở của anh nằm trong khu nhà sang trọng đặc biệt rất yên tĩnh. Nơi này tập trung rất nhiều những kẻ có tiền của, con ông cháu cha sinh sống. Mỗi một căn hộ đều có thiết lập hệ thống khóa riêng, rất là an toàn.

Anh thất tha thất thiếu theo thang máy bước ra, cước bộ rất nhẹ ngay cả đèn cảm ứng của hành lang cũng không có bật sáng. Trước mắt không gian tối đen, anh lảo đảo, lắc lư sờ soạng khóa cửa, thuần thục ấn vào mật mã.

Khóa cửa điện tử vang lên âm thanh tí tách, báo hiệu cửa đã mở thông. ”Tất_____” một tiếng, hành lang chợt sáng lên, không gian tối đen trước mắt anh chợt trở nên sáng ngời. Vì trong bóng tối hơi lâu nên giờ dưới ánh đèn đột ngột sáng rọi, mắt anh chưa thích nghi nên có cảm giác hơi đau. Chờ đến khi mở mắt trở lại, anh phát hiện thấy trước cửa nhà mình có một người đang ngồi ôm gối ngồi đó_____là Cố Bình An.

Toàn thân cô cuộn lại thành một khối, vẫn đang không ngừng run lên, mặt vùi vào cánh tay nên không nhìn rõ biểu tình là thế nào. Trên vai đầu tóc vô cùng hỗn độn, ống tay áo cũng bị rũ xuống lộ ra cả cổ tay, trông cô càng cực kỳ gầy gò yếu ớt.

Thẩm An Bình chỉ thấy tim như muốn nhảy ra.

Anh thử tiến về phía trước, nhẹ giọng gọi một câu:”Bình An?”

...

24. Chương 20 Part 1

Cố Bình An từ trước giờ chưa từng bị rơi vào tình cảnh chật vật thế này, vì có uống chút rượu cho nên đầu cảm thấy thật nặng. Dù cửa nhà anh đang sừng sững trước mặt nhưng cô lại thơ thẩn ngồi trên mặt đất, hai tay ôm chặt gối đầu. Cô cũng không biết bản thân đã ngồi đó đợi hết bao lâu, đầu dựa lên gối, gió lạnh không ngừng thổi đến làm cho đôi chân giờ cũng tê cứng, không còn chút cảm giác gì.

“Tất_____” một tiếng, âm thanh trong trẻo vang lên bên tai nhưng Cố Bình An vẫn lặng yên bất động. Cô cảm giác hình như có người đang đến gần mình, hơi thở ấm áp quen thuộc từ từ xông thẳng vào khoang mũi.

Thẩm An Bình thận trọng hỏi: “Làm sao vậy?” Anh bước tới gần, hơi nhướn mày, trầm giọng hỏi: “Em đã uống rượu sao?”

Cố Bình An mệt mỏi rũ rời, nhưng vẫn bày ra bộ mặt đắc ý, ngẩng đầu lên, ngốc nghếch nói: “Thẩm An Bình, anh trở về rồi sao?”. Nhìn thấy Thẩm An Bình giờ đứng trước mặt, trong lòng cô dâng lên một hy vọng ấm áp, rõ ràng đang rất hạnh phúc, lại cảm thấy thật chua xót, trái tim như bị ai bóp chặt thật rất khó chịu, cô không kiềm chế được nước mắt cứ thế mà trào ra.

Cô dùng sức nắm chặt vật áo, cố gắng không ỉn được khóc thành tiếng nhưng càng cố bao nhiêu thì cơ thể càng vì thế mà bị thương, run rẩy bấy nhiêu.

Cô không biết chính mình muốn nói gì với anh, chỉ biết đôi chân không nghe lời cứ thế mà đến nhà anh.

Nhớ lại khi này cô đã tức giận, ngốc nghếch chạy đi uống rượu, nhưng khổ nỗi càng uống thì đầu óc lại càng tỉnh táo, thì ra khi một người đang đau lòng đến cực điểm thì có uống bao nhiêu rượu đi nữa cũng không thể say được.

Cô một mình thơ thẩn đi trên đường, nhìn từ dòng người như nêm cối, đến ánh đèn rực rỡ mới được bật lên, thành phố phồn hoa cứ thế mà hiện ra trước mặt.

Một mình đi ngang qua quán cá phê mà trước đây cô thường cùng Thẩm An Bình lui tới, đến những nhà hàng sang trọng, công ty bách hóa nơi họ từng dạo qua, cuối cùng dừng chân trước tủ kính thủy tinh của một cửa hàng ...cảm giác thật khó chịu không ngừng dâng lên làm cô phải phát khóc. Cô không biết anh từ khi nào đã vô thanh vô thức chiếm đóng một vị trí rất quan trọng trong tim cô, trong cuộc sống của cô. Từng chút từng chút, mỗi giây mỗi khắc trước mắt cô tất cả đều là hình ảnh của anh.

Mà những vết tích này càng không giống như khi cô đi học bị viết sai chính tả, không thể lấy gôm mà tẩy đi.

Cứ nghĩ đến sau này sẽ không có anh, lòng cô quặng thắt, nhói đau. Thẩm An Bình rõ ràng là một người bằng xương bằng thịt trước mắt, kêu cô làm sao có thể sai bảo lý trí của mình, nói quên là quên sạch được đây?

Cô chưa từng nghĩ mình là loại người xem tình yêu là tất cả, là người không có đàn ông thì không sống nổi, nhưng không ngờ chuyện cứ thế mà rơi xuống đầu cô. Cố Bình An đau đớn nhận ra điều này, loại đau đớn này so với đau đớn ngoài da thịt còn thống khổ hơn nhiều, cô phải làm sao mới có thể đem vết thương kia mà chữa lành cơ chứ.

Hiện giờ cô không muốn giả vờ kiên cường, cũng không muốn ngụy trang làm như bản thân vô sự, cho nên quyết định tới nhà anh.

Nhưng khi đến trước cửa cô lại khiếp sợ, không can đảm đi vào, dù biết rõ mật mã của cánh cửa kia chính là ngày sinh nhật của mình.

Khi ngón tay chạm đến chiếc ổ khóa lạnh lẽo kia, nước mắt lại một lần nữa không hẹn mà rơi xuống. Nếu Thẩm An Bình chưa bao giờ đối xử cô tốt như vậy, đừng có chuyện gì cũng cố tình đặt cô quan trọng trên hết thì cô sẽ dễ dàng buông tay hơn mà không phải khổ sở như vậy, càng sẽ không ngày một trở nên tham lam, muốn đem anh giữ chặt lấy.

Cố Bình An ôm chặt lấy bả vai mình, cúi đầu, thanh âm nghẹn ngào đứt quãng: "Thẩm An Bình... anh... mới rồi đã đi đâu?"

Thẩm An Bình cau mày, không trả lời cô: "Em tại sao lại uống say đến như vậy?"

Cố Bình An vẫn kiên trì hỏi: "Anh đã đi đâu?"

Hành lang vắng vẻ, gió lạnh không ngừng thổi vào Thẩm An Bình. Dù vậy nhưng cô vẫn nghe được tiếng anh thở dài một hơi, hạ giọng nói: "Ồ bên ngoài uống nước."

"Với ai?"

Thẩm An Bình hơi run lên: "Một người"

Hai mắt Cố Bình An giờ đã đỏ ngầu như mắt thỏ, cô từ từ đứng dậy, một tay túm lấy cổ tay của Thẩm An Bình, nhỏ giọng nói: "Thẩm An Bình, anh đừng đi cùng cô gái khác được không? Em mặc kệ không cần biết là ai, cũng xin anh đừng mà."

Cơ thể anh thoáng đông cứng, không lên tiếng, bất ngờ ôm chặt lấy Cố Bình An. Người cô giờ đây thật lạnh chẳng khác một khối băng hoàn toàn trái ngược với cơ thể đang nóng rực như lửa của anh.

Anh ôm chặt Cố Bình An, dường như có chút khó tin cùng khiếp sợ. Ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn chăm chăm cô, nói từng chữ rõ ràng: "Cố Bình An, em có biết mình đang nói gì hay không?"

Cố Bình An không ngẩng đầu lên, đem mặt mình ép sát vào ngực anh: "Em biết" Cô dừng một chút, dường như đang cố lấy hết dũng khí nói tiếp: "Thẩm An Bình, em không thể không có anh, càng không muốn thấy anh ở cùng người khác. Em không thể chịu nổi nếu một ngày nào đó anh yêu người con gái khác."

Đứt lời, cả hai không ai nói thêm một lời nào nữa, cảm giác như đã trải qua ngàn năm nhưng không ai muốn phá hỏng giờ phút tốt đẹp này.

Cô ngưng ngừng để cho anh ôm mình, mặc cho hơi thở của anh dần bao phủ mọi giác quan của mình, cô thích thú hít vào mùi thơm hoa cỏ rất nhẹ nhưng rất nam tính của anh. Thẩm An Bình tựa đầu vào vai cô, đem chiếc cằm giờ đã nhú vào sợi râu, cọ cọ vào chiếc cổ trắng nõn, làm cô có chút ngứa ngáy.

Anh đột nhiên nâng mặt cô lên, rất nghiêm túc nói: "Em có biết anh đã chờ những lời này bao lâu rồi hay không?" Có lẽ vì quá kích động mà giọng anh cũng trở nên run run; phải biết người mà anh đang ôm trong ngực giờ khắc này không ai khác chính là người con gái của lòng anh, người anh vẫn luôn trân quý, cất giữ trong một thế giới tốt đẹp riêng nó. Anh rốt cuộc đã đợi được ngày này, đợi được ngày hôm nay cô chủ động nói cho anh biết cô cần anh. Thẩm An Bình cảm thấy mọi thứ trên đời đột nhiên đều trở nên tốt đẹp biết bao, tốt đẹp đến nỗi anh chỉ muốn ôm cô thật chặt vào trong lòng mà nhảy múa.

Cố Bình An không trả lời câu hỏi vừa rồi, chỉ kiễ mũi chân, vụng về hôn lên bờ môi mềm mại của anh, thân thể cô dù vẫn còn đang run rẩy nhưng lòng lại như đang bị thiêu đốt, nóng rực.

Thẩm An Bình thất thần đứng đó, không hề nhúc nhích. Ngay sau đó, anh mạnh mẽ đẩy cô ra, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn cô, có chút chật vật như đang cố kiềm chế xúc động nói: "Em có biết mình đang làm gì không?" Anh lấy tay quơ quơ trước mặt cô: "Em xác định mình không có say sao?"

Cố Bình An bị bộ dáng lo được lo mất của anh chọc cười, cô lấy cánh tay vòng ra sau gáy anh, chậm rãi nói từng chữ: "Em không có say, em nhận ra được, anh là Thẩm An Bình, là người mà em rất yêu."

Thẩm An Bình vẫn cảm thấy khó mà tin. Bộ dáng khôn khéo, bình tĩnh ngày thường biến mất giờ phút này trông anh chẳng khác nào như một đứa trẻ, ngây ngốc nói: "Bình An, Bình An của anh, em nói lại một lần nữa đi, nói cho anh biết anh không phải đang nằm mơ."

Cố Bình An một chút cũng không phiền, nhìn anh lặp lại lần nữa: "Em không có say, em nhận ra được anh là Thẩm An Bình, anh là..." Lời còn chưa dứt, đã bị Thẩm An Bình nhắc bổng lên, cô kinh sợ liền ôm chặt lấy cổ anh.

Thấy cô hoảng sợ, ánh mắt Thẩm An Bình chợt lóe lên một tia giễu cợt cùng đắc ý, anh cười càng sâu, sáng khoái nói: "Em bây giờ nếu nhận mình sai cũng không hề gì, bởi vì em đã không còn cơ hội để hối hận nữa rồi."

Anh đẩy cửa bước vào, động tác nhanh nhẹn, đem Cổ Bình An ép sát vào cửa, cánh cửa cũng đồng thời bị đóng lại. Cổ Bình An bị anh ép sát trên cửa, còn chưa kịp cử động liền bị Thẩm An Bình gấp gáp hôn xuống, cơ thể anh nóng bỏng như muốn đem cô thiêu rụi, nhưng nụ hôn lại rất ôn nhu, anh giống như đang thưởng thức, nhắm nháp hương vị tron đó. Dưới cử chỉ ôn nhu của anh, khấn trương cùng ngưỡng chừng mới khi nãy của Cổ Bình An cũng từ từ biến mất ngược lại còn ngênh đón, chủ động hôn lại anh. Thẩm An Bình bị hành động cô hôn trả vui mừng như điên, tay kia ôm cô càng siết chặt, hơi thở rối loạn khẽ máng yêu:

“Yêu tình” một tiếng kia là tràn đầy mê hoặc đến cỡ nào .

“ ... ”

Đêm buông xuống, Cổ Bình An dù sao đây cũng là lần đầu tiên nên rất bối ngỡ, phản ứng có chút lúng túng, vụng về. Cả đêm cô mặc cho Thẩm An Bình tùy ý diu dắt, dẫn đường. Thẩm An Bình khỏi nói kỹ thuật rất tốt, nên cô không phải trải qua sự đau đớn của lần đầu tiên như được miêu tả trong tiểu thuyết hay phim ảnh. Nhưng đến khi buổi sáng tỉnh lại cô mới phát hiện thì ra “xương cốt rã rời” từ xương sống đến thắt lưng, dù vậy lại không làm cho cô chán ghét chút nào mà còn cảm thấy thật hạnh phúc.

Khi Cổ Bình An tỉnh lại Thẩm An Bình vẫn còn đang say ngủ.

Mặc vào quần áo, cô đứng dậy bước đến bên cửa sổ. Cô bỗng nhiên ác ý, cố tình kéo ra màn cửa sổ kia, để ánh sáng sớm mai ồ ạt tiến vào, xuyên thấu cả căn phòng đem âm u xưa tan. Ánh sáng bất ngờ đột nhập làm cho Thẩm An Bình thức giấc, khó khăn mở mắt, anh xoa xoa đôi mắt còn nhập nhèm buồn ngủ, chống chọi cơ thể ngồi dậy nhìn Cổ Bình An.

“Thẩm An Bình, em chỉ là một viên chức nhỏ nên không thể tùy tiện mà bỏ bê công việc, cho nên em đi trước đây” Cô vừa nói vừa tinh nghịch nháy mắt một cái, nét mặt rạng rỡ tựa như hoa đào. Thẩm An Bình không muốn bỏ qua dễ dàng như thế, nhìn cô vẫy tay , giọng nói trầm thấp khàn khàn đầy gợi cảm:”Đến đây.”

“Thẩm An Bình” Cổ Bình An lắc lắc ngón tay:” Mặc kệ anh, em phải đi đây” nói xong cô chạy nhanh lên phía trước, như một sắc lang ôm Thẩm An Bình mà hôn thật sâu.

Thẩm An Bình còn chưa kịp phản ứng lại, hình bóng xinh đẹp của cô đã biến mất trước mắt.

Anh bĩu môi, bất đắc dĩ thở dài. Anh lớn như vậy nhưng đây mới là lần đầu tiên gặp phải người con gái không chút tình thú như cô, nhưng có lẽ anh đã bị nghiện rồi nên dù cô làm gì anh cũng càng phi thường mà yêu thích.

Anh suy nghĩ: có đôi khi, tình yêu đúng là rất tuyệt, tuyệt vời đến không thể tả nổi.

Cổ Bình An đã lâu không có mang tâm tình tốt vậy mà đi làm.

Sáng sớm nay, cô vô tình mà cố ý làm ít không chuyện vặt, còn mua dùm đồ ăn sáng ọi người trong văn phòng.

Quan Tiểu Bảo nhìn bộ dáng của cô chỉ phán một câu:”Phát sốt rồi sao!”

Nếu như là trước kia cô sẽ không ngần ngại mà đáp trả, nhưng hiện tại tâm tình cô đang rất tốt nha nên cũng chẳng muốn so đo, chỉ hắc hắc cười hai tiếng coi như chuyện vặt.

Quan Tiểu Bảo nhìn thấy cô vui vẻ, máu tò mò liền nổi lên, lập tức chạy lại thấp giọng hỏi:”Ai a! Không biết ai lại có khả năng làm cho Cổ đại tiểu thư vui vẻ thế này a?”

Cổ Bình An cười càng thêm sáng khoái, vẻ mặt thần bí hề hề nói:”Bí mật!”

Quan Tiểu Bảo nghe thấy thế khinh thường ”Hừ” một tiếng:”Không nói mình cũng biết, ngoại trừ Thẩm An Bình thì vẫn là Thẩm An Bình a”

Cổ Bình An mở to hai mắt nhìn, khó tin nói:”Bồ làm sao mà biết được?”

Mắt Quan Tiểu Bảo càng trừng lớn hơn:”Mình chỉ thuận miệng nói bậy thôi! Bỏ thật đúng đã trở thành một trong những kẻ tàn hoa bại liễu kia à?”

“Quan Tiểu Bảo!” Cố Bình An cất cao giọng:”Ai cho phép bỏ nói mình thế hả?

25. Chương 20 Part 2

Cố Bình An đang bưng cái tách đứng thư giãn trong phòng trà nước của công ty. Hôm nay công việc rất nhiều nên cô chỉ dành tranh thủ giải lao một chút.

Cô đang suy nghĩ bản thân không phải là người tốt đẹp cao cả gì, không phải một học sinh ngoan, hay nhân viên giỏi, đồng thời càng không phải là người yêu lý tưởng. Cô đối với tình yêu e rằng là do khát vọng muốn có được một người mà thôi.

Cố Bình An đứng cạnh cửa sổ, nhìn dòng xe bên dưới như mắc cửi, người người chen chúc nhau mà đi, cảm giác như hàng thế kỷ đã trôi qua. Cửa kiếng thủy tinh ngăn cách hoàn toàn sự yên tĩnh của nơi này cùng thế giới nhộn nhịp bên dưới kia , rõ ràng trong lòng không hề có chút vướng bận lại không biết bản thân là đang phiền muộn cái gì.

Cô chẳng phải đã có được hết thảy không phải sao?

Mẹ chắc sẽ đồng ý, lại có tình yêu của Thẩm An Bình, còn có người bạn tốt là Quan Tiểu Bảo.

Nói tóm lại số mệnh của cô là cỡ nào tốt. So với Mạc Phi, tuy cô không thể sánh ngang, nhưng cô càng hạnh phúc hơn cô ấy rất nhiều không phải sao?

Vì sao cô cho dù đã thắng nhưng lại cảm thấy có gì đó mất mát? Cảm giác này là từ đâu mà đến đây?

Tách cà phê mới pha trong tay không ngừng bốc lên những làn khói lượn lờ, hương thơm bay quện khắp nơi, tạo thành màn sương mù mờ ảo, biến mọi thứ trước mắt trở nên thật mơ hồ.

Một giọng nói vang lên từ sau lưng, dĩ nhiên không cần đoán cũng biết, ai khác ngoài Quan Tiểu Bảo đây. Cô tiến tới cười cười vỗ vai Cố Bình An. Ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc của Tiểu Bảo, cô đầu cũng không thèm quay lại nói.

“Đã làm xong việc rồi sao? Muốn tới đây mà tiếp tục châm chọc à?”

Quan Tiểu Bảo cười đến híp cả mắt, nhìn cô nhất thời cười rộ, so với ngoại hình xinh đẹp kia trông càng thêm rực rỡ, đáng yêu như một con mèo nhỏ,” Cấp trên cho phép mình nghỉ giải lao một chút, từ khi ăn trưa vào mình đã bận tới mất tới mũi nên cũng muốn uống một chút nước át cổ họng.”

Cố Bình An cười cười:”Bỏ chính là kiểu làm việc một ngày nhưng lại muốn nghỉ một năm đi.”

“Nếu có công việc kiểu này bỏ nhớ đừng quên giới thiệu ỉnh nha!” Quan Tiểu Bảo vẽ mặt càng thêm giảo hoạt, một chút sĩ diện cũng không có trái lại còn rất tự hào nói ra.

“Có a, bỏ đi tìm Quan Đại Bảo! Anh ta nhất định nguyện ý.”

“Xi.” Quan Tiểu Bảo khinh thường hừ một tiếng:”Anh ta chỉ biết yêu đương cùng loại đàn bà thích bày ra bộ dáng giàu sang mà thôi, đâu thời gian lo ỉnh! Mình giúp anh ta dọn dẹp, thế mà khi muốn mua thứ gì đó đều phải tam cầu tứ thỉnh, còn phải không ngừng vừa đe dọa khốc lóc cả chục lần, không giống như Thẩm An Bình nhà bỏ, rất biết tự giác! Cái gì cũng trực tiếp mua cho bỏ! Không cần phải mở miệng nói cũng có!” Cô nâng nâng mi mắt, vẽ mặt đầy ái muội đẩy đẩy bả vai Cố Bình An:”Các bỏ định chừng nào thì đem chuyện này xin phép với Cố Thái Hậu đây?”

Cố Bình An mặt lạnh lùng hỏi lại: "Sao phải xin phép? Bỏ không phải không biết Thái Hậu vẫn luôn không tán thành mình cùng anh ấy ở chung sao?"; cô dừng lại một chút, chậm rãi nói: "Dù sao mình cũng không nghĩ ra lý do cần thiết phải xin phép"

"Bỏ là không muốn để họ biết à?" Quan Tiểu Bảo vẻ mặt khiếp sợ: "Tuy rằng mình rất muốn nhìn thấy bộ dáng Thái Hậu phát điên một chút, nhưng nếu bỏ không nói cho họ biết, mình cảm thấy thật đáng thương cho Thẩm An Bình!"

Cố Bình An hơi giật mình, nhấp xuống một ngụm cà phê vừa nóng lại vừa đắng. Cô bắt giắc thở dài một tiếng, càng không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào. Cô thừa nhận mình không hề chuẩn bị đem chuyện này nói ọi người nhà chút nào.

Có lẽ là do cô đã tùy hứng, nhưng sâu trong tiềm thức cô thật muốn cùng Thẩm An Bình đi đến cuối đời. Cứ như vậy không gánh nặng, không áp lực ở cùng nhau, lại càng không cần phải hứa hẹn hay chịu trách nhiệm gì cả.

Quan Tiểu Bảo nhìn cô vài lần, thử lên tiếng hỏi: "Bỏ có phải rất để ý chuyện phóng túng trước đây của Thẩm An Bình không?"

Cố Bình An sững sốt, thật lâu sau mới trả lời: "Không phải, nhưng hình như cũng là phải" Thấy Quan Tiểu Bảo vẻ mặt khó hiểu, cô giải thích: "Chuyện trước kia của Thẩm An Bình mình thật tình không quan tâm. Anh ta làm gì trên cơ bản đều do mình ngầm đồng ý, cho nên mình cảm thấy mình không cần quá để ý, đương nhiên cũng không phải mình không có cơ hội ngăn cản. Chỉ tại trong lòng không hiểu sao có khúc mắc khó mà cởi bỏ."

"Bỏ xong rồi Cố Bình An!" Quan Tiểu Bảo chắc chắn hai tiếng, ánh mắt nổi lên ý cười, thái độ nghiêm túc nói: "Vừa bắt đầu đã thế này, ngày tháng sau này làm sao mà qua đây."

"Không biết" Cố Bình An nhún nhún vai. "Có lẽ qua vài ngày nữa mình liền không cần anh ta nữa cũng không chừng, nói sao mình cũng không thể tưởng tượng bản thân sẽ gả cho anh ta."

"Không nghĩ gả cho hần?" Quan Tiểu Bảo cảm thấy đầu óc Cố Bình An thật sự là có vấn đề, còn rất là nghiêm trọng nữa. Cô bản thân cũng trở nên mơ hồ, lát sau ánh mắt trừng thẳng trách móc nhìn Cố Bình An: "Bỏ biết không chỉ vì Đại Bảo nói động đến bỏ vài câu, hần liền giận bỏ mặc Đại Bảo! Bỏ biết hần ta yêu bỏ đến điên cuồng cỡ nào rồi không? Bỏ hiện tại chính là đang đem mình tự thiêu a?"

"Quan Đại Bảo nói động đến mình?" Cố Bình An có chút hồ đồ nói: "Anh ta ăn mật báo sao? Cho anh ta cơ hội đem xăng tự thiêu mình đi, sau này mình sẽ thu thập anh ta cho xem."

Quan Tiểu Bảo đuối lý chỉ biết đứng gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Chuyện này mình cũng đã rầy anh ta một trận rồi, anh ta chỉ là trong lúc nhất thời không kiềm chế, thế mà cái tên Thẩm An Bình cứ như vậy mà rất giận dữ với anh ấy." Cô một bên không ngừng giải thích, lát sau mới phát hiện đề tài kia đã bị Cố Bình An kéo đi càng nói càng xa. Cô cất giọng: "Ồi chào! Cố Bình An có phải bỏ không đấy, mình là đang hỏi chuyện bỏ với Thẩm An Bình, sao chưa nói đâu vào đâu lại lảng sang chuyện khác." Quan Tiểu Bảo còn chưa nói hết câu, Cố Bình An đã uống xong cà phê từ khi nào, rời khỏi phòng giải lao, chỉ để lại nơi đó một mình Quan Tiểu Bảo kêu than...

Thật ra chuyện Quan Tiểu Bảo nói đến cô không phải chưa từng nghĩ qua, cô làm sao mà không để ý suy nghĩ của Thẩm An Bình cơ chứ?

Đáp án chính là cô để ý, rất rất để ý, nhưng nếu vì nói ra chuyện này mà cô bị ép rời xa anh, cô thà lựa chọn bất mình không thừa nhận quan hệ của họ thì hơn.

Hơn nữa cô không cam lòng, không cam lòng thua dưới tay Mạc Phi, không cam lòng thấy Mẹ vì Mạc Phi mà cố sắp đặt cô ta cùng Thẩm An Bình.

Giống như ngày đó cô nói với Mạc Phi: "Cô muốn, tôi không nhất định cũng muốn, nhưng tôi nhất định sẽ không cho cô toại nguyện."

Đôi khi đối với suy nghĩ trong đầu của chính mình, cô cũng cảm thấy thật rất âm u, nhưng cô trước giờ cũng chưa từng che giấu. Lúc đi dạo một mình đến nơi Thẩm An Bình ở, trong lòng cô cực kỳ rối loạn.

Những khúc mắt giữa bọn họ vẫn chưa được tháo gỡ, nhưng một khắc kia cô hoàn toàn khẳng định nếu cô không đích thân đi tranh thủ cho hạnh phúc chính mình lần này, thì nó liền sẽ hoàn toàn mất đi.

Vì từng sở hữu, cuối cùng nếu mất đi, cảm giác so với chưa từng có được khó chịu hơn nhiều.

Tất Nhiệm từ khi nhận lấy thức ăn sáng từ Cố Bình An thì cứ luôn mỉm cười. Anh bình tĩnh hỏi cô: "Cuộc sống như vậy em rất vui vẻ sao?"

Cô vẫn cười tự tin, kiêu ngạo, nhẹ giọng trả lời anh: "Rất vui vẻ"

Cô cũng không rõ bản thân mình thật sự hạnh phúc không, nhưng hãnh diện đương nhiên là có. Trên thực tế cô vẫn còn ngu muội, không biết cuộc sống mình muốn là như thế nào đây? Muốn người đàn ông ra sao? Cô chẳng khác nào như một đứa trẻ, không có búp bê vải thì muốn có, nhưng có búp bê rồi thì thấy xe hơi nhỏ lại chơi vui hơn nhiều.

Nhưng điều duy nhất cô biết chính là không cần phải lôi kéo thêm nhiều người để rồi cả bọn bị vây trong một vòng lẩn quẩn, cứ để cho những người trong đó cứ tiếp tục mà giãy dụa đi.

Giống như khi đó cô nói với Tất Nhiệm: "Từ hôm nay trở đi, anh đừng yêu em nữa!"

Đúng vậy, ai cũng không nên yêu cô, cả đời này, một mình Thẩm An Bình xui xẻo đụng phải cô là đủ rồi.

Buổi tối Thẩm An Bình hẹn cô đến gặp bạn bè tại một câu lạc bộ tư nhân.

Hôm nay cô tan làm sớm nên không muốn đợi Thẩm An Bình đến đón, quyết định đi bộ tới chỗ hẹn gặp cách công ty cô không xa mấy, chỉ cần đến cuối con đường này là đã thấy được câu lạc bộ kia đang nằm ở tầng cao nhất.

Cô chậm rãi hòa cùng vào dòng người tấp nập trên đường, ai cũng có vẻ rất vội vàng, chỉ có riêng Cố Bình An ung dung thong thả bước đi.

Trong điện thoại, cô cảm nhận được hôm nay giọng Thẩm An Bình rất nhẹ, giống như chỉ cần cô nói vài câu thôi đã hoàn toàn thay đổi tâm tình của anh.

Nhưng cũng chính trong lúc đó, cô sao lại thấy mình như đang bị đi lạc?

Thẩm An Bình từng nói trên đời này chỉ duy nhất Cố Bình An là người không bao giờ biết ghen.

Cô chẳng những không ngại nhìn thấy anh lên giường cùng người khác trước mặt mình, đại khái còn rất tán thành nữa.

Thẩm An Bình từng nói Cố Bình An là người không biết thông cảm, lại kiêu căng tùy hứng, chưa bao giờ nghĩ rằng mình đã vô tình làm cho người khác khó xử cỡ nào, chỉ cần là thứ cô muốn, người khác phải luôn có sẵn cho cô.

Cố Bình An nghe xong chỉ biết cười, cô cười không phải vì Thẩm An Bình làm cô ngượng ngùng mà vì anh hiểu cô rất rõ. Khuyết điểm này chẳng phải làm cho người ta thật chán ghét cô sao, nhưng anh vẫn không sợ, sống chết đi yêu cô.

Không nhớ rõ là đã từng nghe qua câu nói này ở đâu: người đàn ông yêu ưu điểm của bạn thì chứng tỏ họ thường thức bạn, nhưng khi người đó bắt đầu yêu cả khuyết điểm thì chứng minh người đó toàn tâm toàn ý, thật sự rất yêu bạn.

Rõ ràng Thẩm An Bình rất yêu Cố Bình An. Cô nên nhanh chóng mà mong gả cho anh mới đúng nhưng sao đột nhiên cảm thấy khiếp sợ thế này?

Biết rõ về nhau qua gần ấy năm, cũng ở chung nhiều năm như vậy, giờ dù cho có đột nhiên thay đổi quan hệ, trở thành ràng buộc ở cùng một chỗ thì cũng không có gì là sai cả. Mọi chuyện đều thuận lợi như thế, vì sao cô thấy thật đáng sợ a?.

Loại cảm giác lo được lo mất này làm cho cô bắt đầu chán ghét chính mình.

Cô chọn không buông tay để mất đi Thẩm An Bình, không cho phép mình chứng kiến anh thuộc về người khác, cô chọn lựa giữ lại anh, lựa chọn cùng nhau hướng đến tương lai tốt đẹp của cả hai.

Cô bát nháo, giận dữ, lại cũng không cản trở tình yêu Thẩm An Bình dành cho cô ngày càng dâng lên.

Màn đêm dần dần buông xuống, ánh đèn thành thị được thấp sáng rực rỡ hẳn lên, Cố Bình An đứng trước một cửa kính, nhìn hình ảnh mình phản xạ thật rõ ràng kia. Khuôn mặt không đổi, khí chất cũng như xưa nhưng cô lại thấy chính mình như đã thành một người khác. Cô cùng Thẩm An Bình từ khi trưởng thành tình cảm liền không ngừng xảy ra những biến hóa cùng thay đổi, cả hai đều biết rất rõ nhưng thật buồn cười lại cố che dấu cảm giác chính bản thân mình.

Bọn họ rõ ràng không thể rời xa nhau, đồng thời lại cũng cực kỳ sợ hãi cảm giác ở cùng nhau.

Cô biết Thẩm An Bình mãi mãi chỉ yêu mỗi mình cô, yêu cô kiên cố, tùy hứng chỉ vì cô là cô, Cố Bình An.

Nhưng nếu có một ngày nào đó, cô cùng những người mà anh từng quen trước đây trở nên giống nhau, cho rằng mình có thể không chế anh, thấy anh nhìn cô gái khác trên đường mà ghen tị, anh về trễ một chút thì nghi này nghi nọ.....

Anh còn có thể tiếp tục yêu cô hay không?

Chính vì cô trước giờ không hề quan tâm, không hề để ý, mọi chuyện đều xem nhẹ nên anh mới vì lý do đó mà yêu cô càng điên cuồng sao.

Nhưng anh có biết khi cô bắt đầu thật sự yêu một người thì đó mới là tai họa, vì cô cũng như họ sẽ muốn đem anh ràng buộc đến thật khó chịu đi.

Thẩm An Bình anh rốt cuộc có từng nghĩ đến điều này hay không a.

Không phải cô không để ý chuyện anh ở cùng với ai, mà là rất để ý, để ý đến nỗi cô không hiểu sao mình đang cười, lại cười đến nỗi chảy cả nước mắt đi.

Cô không phải là người tùy hứng, ngang ngược, muốn gì phải có đó, mà chính vì cô muốn Thẩm An Bình chiều chuộng, vì anh trên đời này với cô chỉ có một mà thôi.

Cô thật không nghĩ cảm giác ấm áp rất quen thuộc như thế có một ngày lại trở thành nỗi đau tê tâm liệt phế thế này.

Chính vì vậy nên cô mới không nghĩ, không nghĩ sẽ cùng Thẩm An Bình ước hẹn gì cả, cũng không cần trách nhiệm, ví dụ như _____ hôn nhân.

Có đôi khi cô tự hỏi mình có phải hay không rất là ích kỷ?

26. Chương 21

Đây là chuyện thường ngày của Thẩm An Bình, cô chưa bao giờ từ chối hay ái ngại cùng anh tham gia vào những buổi tiệc tương tự thế này.

Đối với chuyện đóng vai bình hoa di động cô thật sự không thích thú chút nào, ngấm lại bản thân cũng chẳng phải là xinh đẹp hay động lòng người gì cả nhưng tại sao cứ bị người khác coi mình như một món trang sức mà đem theo chứ?

Cô đeo túi xách, bước vào thang máy, nhấn nút lên tầng cao nhất. Qua cửa kính bằng kiếng của thang máy có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh sắc bên ngoài không sót thứ gì, ánh đèn rực rỡ lung linh càng làm cho khung cảnh nơi đây đẹp đến cực điểm. Thang máy không ngừng chạy lên đến tầng cao nhất làm cho Bình An cảm thấy bên tai ừ ừ một trận, đầu óc cũng hơi choáng váng.

Bước ra khỏi thang máy, cô theo bản năng nuốt xuống một ngụm, thấm nhuần cổ họng đồng thời làm cho bên tai không còn tiếng ù ù nữa. Cô theo chỉ dẫn đi theo phía một hành lang thật dài, trên đường còn thoang thoảng ngửi thấy mùi thơm của những loại hoa đang được trang trí hai bên, trong đó hình như còn trộn lẫn một chút mùi thơm của mỹ phẩm.

Còn chưa đi vào bên trong, cô thoáng đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Thẩm An Bình. Thân hình cao ráo trong bộ trang phục lịch lãm đang đứng ở hành lang nói điện thoại, cũng không biết là nói đến cái gì chỉ thấy anh theo bản năng đưa tay nhẹ vén lên một vài sợi tóc, động tác cực kỳ thoải mái lại rất hài hòa, tao nhã. Đây là động tác Cố Bình An đã rất quen thuộc, mỗi lần anh gặp chuyện vui vẻ cô nhìn sẽ biết ngay, vì tất cả đều biểu lộ hết trên mặt. Cái trán trơn bóng dường như có hơi lấm tấm một ít mồ hôi nhưng nhìn qua cô lại thấy anh thêm phần tiêu sái bất phàm. Anh hơi nghiêng nửa bên mặt, lại vừa vặn nhìn thấy Cố Bình An, nét mặt lập tức giãn ra chỉ nghe anh đối đầu dây bên kia nói: "Cứ làm theo như vậy đi, tôi cúp máy đây!". Nói xong liền hướng phía Cố Bình An đến, cánh tay dang ra, động tác thật tự nhiên đặt trên bả vai cô. Cử chỉ hai người lúc này nhìn vào vô cùng thân thiết.

"Đã nói để cho anh đi rước em lại bảo không cần, kết quả so với anh, giờ em vẫn là đến trễ hơn." Rõ ràng là giọng trách cứ, nhưng không hiểu sao cô lại không nghe ra được trong đó có chút gì là không kiên nhẫn cả, ngược lại bộ dạng anh còn như rất vui mừng.

Cố Bình An hơi nhếch mũi, nhướn mày, lấy tay đấm anh một cái, tức giận mắng: "Đừng có ở đó mà lộn xộn, tránh xa em một chút."

Thẩm An Bình cười thật giảo hoạt, lấy tay ôm chặt eo cô, xấu xa nói: "Anh không gấp, tại bọn họ gấp thôi, lát nữa có bản lĩnh thì em cho bọn họ biết tay đi."

Cố Bình An vừa bực mình lại có chút buồn cười, ngoan cố nói: "Anh nghĩ rằng em không dám sao? Nếu em đắc tội với họ chẳng phải đối với anh mà nói cũng chẳng có lợi gì sao?"

Anh cúi đầu, đem sườn mặt cọ sát vào cô, mái tóc dài đen óng đang xoa phía sau tỏa ra hương hoa thơm ngát, Thẩm An Bình đem mặt vùi vào cổ cô, rầu rĩ nói: "Em làm anh đắc tội người khác cũng không phải chỉ một hai lần, hai mươi mấy năm qua cũng không phải là ít, không cần phải thay đổi, anh thích em thế này, rất đặc biệt." Nghe qua giống như anh đang nói về ưu điểm của cô, giọng điệu còn rất đặc ý

Trái tim Cố Bình An lập tức mềm nhũn, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều, còn có chút ngập ngừng: "Đừng làm càn, nơi này là hành lang nha? Coi chừng làm ảnh hưởng xấu đến con nít."

"Không có ai đi ra, lại cũng không có ai tiến vào, em sợ cái gì?"

"Ai nói em sợ chứ, em chỉ là giúp anh giữ chút mặt mũi thôi"

Thẩm An Bình buông cô ra, hai tay vòng trước ngực, xem xét cô một lượt kỹ càng cuối cùng mới nói: "Nha đầu em thật không có chút xíu tình thú gì mà."

...

Cố Bình An liếc anh một cái xem thường rồi theo sau đi vào bên trong ngồi. Cô vừa đi theo vừa không ngừng oán thán, suy nghĩ rất muốn nói thẳng với anh: "Vậy anh đi tìm người nào anh cho là có tình thú ấy!" Cô không dám nói ra, còn có hơi chút hoảng sợ, nhưng cũng không hiểu sao mình lại có suy nghĩ kỳ lạ thế này cơ chứ.

Hôm nay bọn họ hẹn gặp vài người bạn từ nước ngoài vừa mới du học trở về, tuổi cũng còn trẻ, đều là những người đồng trang lứa nên nói chuyện rất hợp. Chỉ có điều những người này trước giờ Cố Bình An chưa từng gặp qua, nhưng vì đêm nay cô là bạn gái Thẩm An Bình nên đặc biệt được bọn họ rất chú ý.

Cô ngồi một bên xem bọn họ đánh bi, nhưng tư thế nhìn sao cũng giống như đang thân mật hơn.

Thẩm An Bình ung dung ngồi trên ghế dựa này giờ cũng bị kéo đi. Anh một tay cầm lấy cây cơ đang thuận thực mài phấn, hơi hơi nghiêng đầu nhắm đường bi, bộ dáng rất chuyên chú nhưng trong mắt cô, anh trông lại càng quỵên rũ mê người.

Cố Bình An không hề chớp mắt, nhìn chằm chằm vào Thẩm An Bình, nhìn cử chỉ mỗi lần anh thay đổi hướng đánh, nhìn anh mỗi cái nghiêng đầu nhắm bi không muốn bỏ qua bất cứ động tác nhỏ nào.

Người con trai đang chơi cùng Thẩm An Bình bất ngờ bước qua cạnh anh, không biết hẳn ta nói gì bên tai Thẩm An Bình, chỉ thấy anh vừa ngẩng đầu lên liền chạm phải ánh mắt Cố Bình An đang nhìn mình. Hai người bốn mắt nhìn nhau chăm chú, không rời.

Cố Bình An hơi ngẩn người ra, trong nháy mắt không biết bản thân nên phản ứng ra sao vì hành động háo sắc của mình, thật thấy có chút mất mặt. Dù ý thức được điều này nhưng cô cũng không muốn xoay người dời mắt đi, vẫn tiếp tục nhìn thẳng vào mắt anh.

Người con trai kia nhìn thấy một màn này liền sảng khoái nở nụ cười thật to. Âm thanh trong trẻo vang lên cứ thế thẳng hướng đập vào tai Cố Bình An, làm cho cô không tránh được bản thân có chút hoảng loạn, đôi mắt đang mở cứ thế cũng bị đông cứng.

Ngồi đối diện với cô là bạn gái của gã con trai đó, nếu Cố Bình An không có nhìn lầm thì cô ta chính là nhân vật chính trên những tin tức nóng sốt gần đây. Ngày thường nhìn thấy cô ta trên ti vi bộ dáng luôn hết sức hoàn mỹ, không ngờ giờ nhìn thấy cô bên ngoài lại càng thêm phần quyến rũ.

Cô ta không chút để ý, đang ngồi nhăm nháp cà phê, xem tạp chí, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng nói với Thẩm An Bình nhưng ngay cả đầu cũng không có ngẩng lên nhìn: "Là bạn gái của Thẩm An Bình sao?". Sau đó "Ba_" một tiếng, cô ta đem quyển tạp chí đặt lại trên bàn, lơ đãng quét cái nhìn lạnh lùng về Cố Bình An: "Tôi khuyên cô đừng khờ khạo mà yêu thật lòng quá, Thẩm An Bình trước giờ có tiếng là đào hoa, qua lại với người khác không bao giờ vượt quá một tháng."

Cố Bình An hơi mím môi cười, nhìn ra cô gái kia đang cố tình tỏ vẻ cao thượng, có lòng tốt muốn nhắc nhở cô một chút đây.

"Cám ơn!". Cô cười, vẻ mặt nghiêm trọng như nghe phải chuyện lạ, còn như có hơi lo lắng. lát sau, cô đột nhiên lại có ý muốn cố tình trêu chọc cô ta mà nói: "Không chừng còn chưa đầy một tháng tôi đã cảm thấy chán anh ấy cũng nên."

Cô gái kia dường như vừa nghe được một chuyện rất lạ lẫm, cười ra tiếng, giọng nói không kém phần chế giễu: "Nhìn cô tuổi cũng không lớn nhưng giọng điệu xem ra lại không nhỏ chút nào."

Cố Bình An còn chưa kịp trả lời, chợt nghe giọng nói dịu dàng của Thẩm An Bình đang vọng lại: "Bình An, lại đây!"

Cố Bình An bộ dạng lễ phép cúi chào, hơi nheo miệng, đứng dậy đi đến bên cạnh Thẩm An Bình.

"Đang nói chuyện gì?", Thẩm An Bình khẽ sát vào bên tai cô, hơi thở ấm áp không ngừng quét vào cổ Cố Bình An. Cô ngẩng đầu, đôi mắt sáng như ngọc nhìn anh mỉm cười, cũng bắt chước anh khẽ sát vào tai trả lời: "Cô gái kia chắc là bạn gái long long time ago của anh đi? Nói chuyện với em mà giọng điệu nghe ra toàn mùi dấm, chua chết đi được!"

Thẩm An Bình mỉm cười nhìn cô, đáy mắt đầy vẻ khiêu khích: "Sao anh lại thấy người nào đó hiện đang nói chuyện với anh cũng nồng nặc mùi dấm không kém cô gái kia nha."

Cố Bình An liếc anh một cái: "Anh là đồ xấu xa!". Dứt lời, cô tức giận hỏi thêm: "Kêu em lại đây làm gì?"

Thẩm An Bình nhún vai, anh biết rất rõ khi nào có thể chọc cô, khi nào thì nên dừng lại, điều đó chính nhờ kinh nghiệm khi ở cùng Cố Bình An nhiều năm, nên anh mới có thể bảo toàn vị trí bên cạnh cô tới hôm nay. Anh đẩy cây cơ cho Cố Bình An: "Đánh dùm anh!"

Cố Bình An khẽ cười cầm lấy, đầu cũng không ngẩng lên, nhìn qua cũng thấy cử chỉ cả hai quả thật là rất ăn ý, cô hỏi: "Đánh cuộc cái gì?"

"Một chiếc xe!"

...

Cố Bình An lấy phần bôi trơn đầu cơ, ánh mắt bắt đầu nhìn quanh đánh giá. Thẩm An Bình rõ ràng là đang chiếm ưu thế, xem ra chiếc xe này cũng dễ dàng mà đến tay thôi.

Cô đánh một đường, lại không trúng đâu vào đâu. Có lẽ lâu lắm không chơi nên tay cô hơi cứng, anh chỉ đứng một bên hơi cau cau cái mũi lại.

Tên con trai nhà giàu kia thấy cô vừa bắt đầu đã không buông bỏ vào đâu nghĩ rằng cô không biết chơi, chỉ là đang phá đám mà thôi nên nét mặt hắn giờ càng thêm trêu chọc cùng khinh thường nhìn Thẩm An Bình. Ánh mắt của hắn rõ ràng là đang ngăm ngăm ý tứ không hay nào đó.

“Thẩm thiếu, anh khi nào thì đổi khẩu vị? Cô gái như thế này mà cũng thích thú sao?”

Thẩm An Bình nghe cách nói chuyện tùy tiện của hắn thì càng thêm bất mãn, nắm tay Cố Bình An càng chặt hơn. Cố Bình An không thèm để ý lắm, tránh tay anh ra tiến đến trước bàn, đang đứng nhắm bị chọc nghe giọng Thẩm An Bình trả lời rất rõ ràng từng chữ một với tên kia: “Đây là vợ tôi.”

Tay cô đang cầm cơ, nghe thế đánh trượt một cái không may liền trúng vào quả bi số 8. Ngay cả cô cũng không ngờ mình lại phạm phải sai lầm lớn như vậy, không khỏi ngượng ngùng, lè lưỡi nhìn về phía Thẩm An Bình, nhưng nét mặt anh hiện giờ vẫn còn đang ngập một cổ tức giận vì lời nói khi nãy của tên kia.

Ngẫm lại: sao anh lại nói chuyện một cách bậy bạ và tùy tiện thế chứ?

Nhưng trái lại tên con trai vừa rồi nói chuyện với Thẩm An Bình vẻ mặt lại rất bình tĩnh, bước hai bước đến trước mặt Cố Bình An, đưa tay ra vẻ rất đứng đắn nói: “Hân hạnh được gặp, gọi tôi là Lục Phẩm!”

Cố Bình An ngượng ngùng bắt tay hắn một cái: “Hân hạnh, cứ gọi tôi Bình An là được.”

Lục Phẩm vừa nghe đến tên cô đã thấy hơi run sợ, lập tức còn hỏi lại: “Bình An, Cố Bình An?”

“Đúng!”

Ánh mắt trêu chọc khi nãy của Lục Phẩm liền biến thành sùng bái, sự thay đổi đến chóng mặt này làm cho Cố Bình An có chút khó mà thích nghi. Hắn nắm tay cô càng như dùng thêm sức, lại bắt thêm vài cái: “Thật sự là ngưỡng mộ đã lâu! Chị thật là tài giỏi, có thể thu phục tiểu tử Thẩm An Bình này.”

Hắn còn chưa nói hết đã bị Thẩm An Bình đá ột cước. Hắn vừa cười vừa ôm cái hông nhìn về phía bạn gái vẫy tay: “Đến đây, mau giúp anh hạ gục hai người bọn họ một cái.”

Cô gái kia dịu dàng nở nụ cười, lượn lờ tiến đến gần bọn họ, cầm lấy cây cơ trên tay Lục Phẩm. Lục Phẩm ôm cô nhìn Thẩm An Bình nói: “Để cho bọn họ chơi với nhau một ván, chúng ta ngồi qua một bên bàn chuyện đi.”

Thẩm An Bình vẻ mặt sâu xa cười cười: “Không được, hôm nay không nói chuyện công, chỉ là đơn giản đến đây giải trí mà thôi.”

Lục Phẩm cười sang sảng: “Chúng ta hiện tại chẳng lẽ không phải đang giải trí sao?”

Thái độ của Thẩm An Bình càng khó mà hiểu được, tay phải lại rất tự nhiên đặt bên hông Cố Bình An, tư thế này của họ làm cho Cố Bình An nháy mắt cả người đều nổi da gà cả lên.

“Nếu muốn cược, hay chúng ta cược lớn hơn đi. Bạn gái đối phương cũng sẽ được tham gia đánh giúp, một ván liền phân chia thắng thua, có muốn cược hay không?”

Lục Phẩm nghi ngờ nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Thẩm An Bình, lại nhìn sang Cố Bình An. Hắn đang suy nghĩ Cố Bình An e rằng quy tắc chơi thế nào cũng chẳng biết đi, người biết chơi ai lại đi đánh cả hai lần vào quả số 8 cơ chứ, nên hắn rất tự tin nở nụ cười: “Được, chỉ một ván liền quyết định.”

Cố Bình An khinh thường trừng mắt nhìn cái tên cáo già hồ ly Thẩm An Bình liếc mắt một cái. Dựa vào cảm tình bọn họ lâu nay, anh chẳng những đem cô đóng giả làm bình hoa còn chưa nói, đằng này còn lợi dụng cô làm công cụ giúp anh cá cược.

Cô cầm lên cây cơ, nhẹ nhàng tựa người vào ghế, ghé sát bên tai Thẩm An Bình tức giận mắng: “Anh tin tưởng em đến vậy sao?”

Thẩm An Bình khẽ cười, ánh mắt hướng tên con trai nhà giàu đối diện ý tứ nói: “Cô gái đó chính là cao thủ chứ chẳng phải vừa gì.”

Cố Bình An quay đầu nhìn cô gái kia một cái, tức giận nói: “Quả nhiên anh quen biết cô ta.” Cô nheo mắt lại như giả như thật nói: “Thẩm An Bình, anh cố ý nói vậy để em tức giận phải không? Anh không sợ em sẽ cố tình để bị thua sao?”

Thẩm An Bình ra vẻ không để ý, nhún nhún hai vai, rất hào phóng nói: "Không sao cả, chỉ một chiếc xe thôi mà, nếu nó có thể làm cho em bớt giận thì anh nghĩ cũng rất đáng giá."

"Cút!", Cổ Bình An hừ lạnh một tiếng: "Anh rõ ràng là đang cố ý trêu chọc em."

Thẩm An Bình vẫn bày ra bộ mặt khi này, tủm tỉm cười, bộ dáng càng rất tự tin, anh kéo dài một hơi chậm rãi nói: "Bình An à, thắng thì chúng ta sẽ đi ăn thịt nướng!"

"Còn thua thì sao?"

Thẩm An Bình hình như có chút suy nghĩ, đầu gật gật, cử chỉ vô cùng thân mật ôm chầm lấy Cổ Bình An, thái độ cực kỳ ôn nhu khê hôn lên trán cô: "Thua thì chúng ta liền ăn nhau."

"Cút!"

"..."

27. Chương 22 Part 1

Kết quả đương nhiên là Cổ Bình An thắng cuộc, cô từ nhỏ đối với những trò chơi này luôn biểu hiện rất xuất sắc, đã thế cô còn từng tham gia những trận thi đấu khắp quốc tế dành cho thanh thiếu niên. Bất quá hai người kia cũng không phải là hạng tầm thường gì, tự nhiên kẻ nửa cân người tám lạng, Cổ Bình An chỉ là nhỉnh hơn họ một chút mà thôi.

Cổ Bình An vận khí luôn luôn tốt, thường may mắn giành phần thắng, nhưng cô chưa bao giờ tự cao. Trước kia từng xem qua một bộ phim điện ảnh về cá cược, nhìn thấy nhân vật nam chính trong phim cá cược thành công, nhưng không ngờ sau khi thắng cuộc lại đem không biết bao tai ách cho những người thân bên cạnh. Cổ Bình An không phải là người mê tín, nhưng mỗi lần thắng cuộc cô lại sợ mình rơi vào hoàn cảnh giống như nam diễn viên chính trong bộ phim đó. Lần thứ nhất rồi lần thứ hai, cô đều an ủi chính mình cho rằng đây chẳng qua chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi, nhưng càng về sau cô lại nghĩ rằng: thà tin là có còn hơn là không.

Khi ra khỏi cửa, tên con trai nhà giàu tên Lục Phấn kia liền đưa cho họ chìa khóa chiếc xe mà hắn đã thua khi đánh cược, tuyệt nhiên sắc mặt một chút cũng không đổi, còn mỉm cười trêu chọc Cổ Bình An đã cố ý giấu nghề, làm cho hắn bị lừa. Cổ Bình An cái gì cũng không nói, chỉ là lễ phép mỉm cười. Thua một chiếc xe đắt tiền như vậy nhưng hắn vẫn không đánh mất đi vẻ hào sảng, ôm thắt lưng cô gái xinh đẹp kia dẫn đường đi tới bãi đậu xe.

Thẩm An Bình uống vài ly rượu nên đành để Cổ Bình An lái xe về nhà.

Cổ Bình An cảm thấy bọn họ chẳng khác nào như những cặp sát thủ trong phim, đến bằng xe hơi lại trở về bằng xe thể thao. Chiếc xe này tốc độ cực nhanh, trừ bỏ Thẩm An Bình là người không biết chết là gì, e rằng không ai có thể dám ngồi vào ghế phụ do cô lái.

Giờ này cũng đã gần rạng sáng, trên đường xe cộ có hơi thưa thớt, Cổ Bình An đem cửa kính xe kéo hạ xuống hết cỡ, để từng cơn gió lạnh lùa vào bên trong xe. Mái tóc búi gọn khi này giờ cũng bị gió làm rối tung, theo gió không ngừng uốn lượn, chạm vào da thịt cô có hơi ngứa ngứa. Tiếng gió rít không ngừng thổi vào bên tai tựa như có người đang thì thầm bên cạnh.

Đèn đỏ trước mặt, Cổ Bình An nhất thời nhìn thấy, nhưng chỉ đành giảm mạnh vào chân ga vượt đèn đỏ mà chạy.

Thẩm An Bình đang ngồi ở ghế phụ rốt cục cũng nhịn không được mà bật cười. Anh nhẹ nhàng vén mái tóc, đôi mắt đào hoa mị hoặc nheo lại thành một đường thẳng, lại cũng không kém phần tao nhã nhìn cô.

"Em nhẹ tay một chút, cẩn thận nếu không e rằng người thì chết còn xe thì thành phế liệu đấy."

Cố Bình An mặc kệ anh ta, dù sao cũng không có bị phạt tiền, chỉ miễn cưỡng trả lời một câu: "Dù thế nào đi nữa, anh có phải đang thương tiếc cho chiếc xe này không?"

"Anh là thương tiếc em." Thẩm An Bình nhanh miệng trả lời, nhưng bộ dạng thật giả khó mà phân biệt: "Hai chúng ta chẳng phải còn muốn sống cả đời bên nhau sao?"

"Xi" Cố Bình An khinh bỉ: "Mắc cỡ quá đi! Ai nói cùng với anh cả đời chứ!" Miệng cô tuy nói vậy nhưng khóe miệng không kiềm chế được mà nở nụ cười hạnh phúc.

Trăng sáng trên cao, Cố Bình An nhìn sang người quét đường trong lòng âm thầm nghĩ, nếu cô cái gì cũng không lo lắng như vậy chuyện bọn họ cũng không có gì mà không thể đi.

Trong lúc cô đang suy nghĩ hoảng loạn nháy mắt cô lại thấy mình đang vượt một cái đèn đỏ khác. Lần này Thẩm An Bình cũng lười nói, dù sao anh cũng có thói quen chuyện mà Cố Bình An làm dĩ nhiên là không giống với lẽ thường, nhưng chính vì thế nên anh lại càng cực kỳ yêu thích cá tính khiêu khích đó của cô.

Thật ra Cố Bình An luôn rất cẩn thận tuy rằng nói cô lái xe với chuyện cô tự mình tìm cái chết là chẳng khác nhau gì mấy, nhưng thật ra trước giờ cũng chưa có xảy ra chuyện gì nghiêm trọng cả. Cô cũng không biết vì sao lại như vậy vượt đèn đỏ, chắc có lẽ hôm nay vừa thắng cuộc chẳng, hay thật bị cái miệng quạ đen của anh đoán đúng rồi. Khi tới chỗ ngã quẹo, cô chạy liền một đường không thắng kịp nên đâm sầm vào đuôi xe của chiếc xe đang đậu đằng trước. Cô vì quá hốt hoảng nên không nhìn thấy biển số xe đối phương, mở cửa liền chạy nhanh ra ngoài, còn Thẩm An Bình khi này hãy còn say một chút giờ dường như cũng đã tỉnh hẳn.

Cô là người gây họa nhưng so với kẻ bị cô đụng phải lại còn hung hãn hơn nhiều. Cô chạy đến nơi không ngừng gõ vào cửa kính xe đối phương. Đợi người đang ngồi trên xe lục đục tiến xuống cô bắt đầu phân trần: "Tôi vừa mới đụng vào đuôi xe của anh, không biết anh có chịu thỏa thuận với tôi một chút không. Không cần biết ai đúng ai sai tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm bồi thường!" Cô giờ phút này đâu còn dám sáng khoái mà cựa hất vào Thẩm An Bình cơ chứ, cho nên đành đến kia thỏa thuận với họ một chút. Cửa sổ sau xe hơi từ từ hạ xuống, Cố ba ba vẻ mặt nghiêm túc hiện ra, ông nhìn chằm chằm Cố Bình An, lạnh lùng hô lên: "Cố Bình An _____"

Giọng ông không nhanh không chậm nhưng cũng đủ làm cho Cố Bình An giật bắn cả mình, toàn thân ngây ngốc đứng đó, tóc gáy cũng đều dựng cả lên.

Lúc này Thẩm An Bình mới vội vã chạy đến, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì liền đem Cố Bình An bảo hộ trong lòng. Anh ngẩng đầu lên chuẩn bị nói chuyện một chút, lập tức nhìn thấy Cố ba ba đang nhíu chặt mày, cả người nhất thời cũng choáng váng. Sau một lúc lâu mới lấy lại bình tĩnh, ngượng ngùng hô một tiếng: "Bác Cố."

Cố ba ba nhìn Thẩm An Bình từ trên xuống dưới một lượt, vẫn là một vẻ mặt rất nghiêm túc, Thẩm An Bình có chút hơi lo sợ dù nói bác Cố vẫn là người đã thấy anh lớn lên từ nhỏ. Anh chưa từng bao giờ cảm thấy khẩn trương khi đối mặt với ông, nhưng giờ phút này bởi vì thân phận ít nhiều đã có chuyển biến, cho nên anh cảm thấy có chút hơi nhút nhát, ngượng ngập. Anh thật giận mình tại sao khi này lại không nhìn rõ biển số xe kia cơ chứ, phần vì lúc ấy là do anh quá rối loạn, chỉ một mặt lo lắng sợ rằng Cố Bình An xảy ra chuyện mà thôi.

Cũng trong lúc lộn xộn đó, kẻ nhút nhát trước giờ như Cố Bình An tự nhiên hôm nay lại rất can đảm nữa chứ. Nhưng cô làm sao mà nghĩ được chiếc xe cô vừa đụng phải trên đó còn đang chở ba cô. Thật đúng là cái số không thể cá cược mà, một lần cờ bạc liền gặp phải chuyện không may, không muốn tin cũng không được.

Cố ba ba thanh thanh cổ họng, nói một cách chậm rãi: "Cũng may hôm nay ba trên đường đi về, chuyện này nếu không bị ba bắt gặp thì hai đứa định giấu đến khi nào?" ông nói dứt lời liền nhìn lướt qua bàn tay Thẩm An Bình giờ đang nắm chặt Cố Bình An. Cố Bình An nhìn theo tầm mắt của ba ba bắt ngờ cả kính buồng tay anh, còn đứng cách một khoảng thật xa ra khỏi Thẩm An Bình.

Cố ba ba ngẩng đầu, không biết đang nghĩ gì, đôi mắt tĩnh lặng như nước nhìn Thẩm An Bình ra lệnh: "Cuối tuần này, cả hai đứa nhai ranh chúng bay đều về nhà hết cho ba, đem mọi chuyện kể lại rành mạch một lần"

có nghe không?”. Nói xong kéo lên cửa sổ xe, còn không cho hai người bọn họ kịp phản ứng lại, ra lệnh tên tài xế hiên ngang mà cho xe rời đi, để lại bọn họ hai người chỉ biết đối mặt nhìn nhau.

Thật lâu sau, Cố Bình An tưởng như đã hóa đá cũng chợt tỉnh lại, đá một phát nhắm vào chân Thẩm An Bình, tức giận mắng:” Chết đi, anh là nên đi chết đi! Bị ba ba tóm gáy, chỉ sợ ông ta hận đã không thể đem em băm vằm a!”

Thẩm An Bình vươn dài cánh tay ra ôm chặt lấy Cố Bình An, như có như không nói:”Không biết là ai sẽ bị thảm hơn, bác Cố trước đây đã từng nói qua với anh nếu anh dám động vào con gái ông ấy thì ông sẽ chặt chân anh ra.”

Cố Bình An vẻ mặt đầy nghi hoặc, nhìn xuống chân Thẩm An Bình, còn nói giống như thật:”Nếu tính cứ mỗi lần anh động vào em, ba ba phải làm đúng như vậy chỉ e rằng anh sớm đã chết không toàn thây rồi nha!”

“Cố Bình An, sao đầu óc em có thể nghĩ bậy bạ như thế hả?”

“Làm sao nào! Đã làm chuyện xấu mà còn không cho người ta nói sao?”

“Anh còn dám sao? Không nghe ba em đã nói à.”

“Em khinh! Anh có cái gì mà không dám, con gái của ông anh cũng dám đụng, anh còn có cái gì mà không dám làm hả?”

Thẩm An Bình nhú mày:”Em đó, là con gái sao lại ăn nói thô tục vậy chứ? Tại sao càng ngày lại càng giống con bé lưu manh Quan Tiểu Bảo kia? Nói chuyện như vậy mà nghe được à?”

Cố Bình An cố tình nheo mắt lại thành một đường:”Em là như vậy đó thì sao nào, anh yêu hay không tùy anh! Dù sao hiện nay tình trạng cũng không mấy khả quan, e rằng muốn quay đầu tìm đám ong bướm kia cũng còn kịp nha.”

“ ... ”

Cố Bình An luôn biết cách cho Thẩm An Bình ghen hòng đến không nói được lời nào phản kháng. Chỉ cần đề cập đến chuyện tình cảm lằng nhằng của anh, Thẩm An Bình chỉ biết ngoan ngoãn cúi đầu mà chịu thua. Thật ra đây là chuyện hết sức nhỏ nhặt, trong lòng Cố Bình An đương nhiên luôn hiểu rõ nên mới không hề kiêng nể gì mà nói với anh như thế.

Con người luôn luôn có hai đầu mâu thuẫn, một nửa rất tự tin trái lại nửa kia rất tự ti, còn một phần khác chính là luôn thú đẩy họ muốn đi thăm dò thử.

Ngày hôm sau đầu óc Cố Bình An mới thực sự hoàn toàn thanh tỉnh trở lại. Thật ra đêm trước cô chỉ uống vào một ít rượu trái cây nhưng không biết vì sao đầu lại đau như búa bổ giống như đã uống rất nhiều rượu mạnh không bằng.

Cứ nhớ tới câu nói sau cùng của Cố ba thì đầu lại càng đau, bầu trời buổi sáng tốt đẹp như thế mà cô mới sáng ra đã không ngừng trút những oán giận, đổ cả lên người Quan Tiểu Bảo.

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Quan Tiểu Bảo không để ý chung quanh mà hét lên:”Thật hay giả? Vậy cuối tuần này không phải là sẽ có trò hay để xem hay sao?” Bộ dáng nửa mừng nửa lo của cô làm cho Cố Bình An mặt càng đen thui. Cô tức giận rống lại:”Bồ đó, có cần phải lớn tiếng như vậy hay không? Muốn làm điếc lỗ tai mình à?”

Quan Tiểu Bảo cũng không phải là người dễ bị ăn hiếp, liền đáp trả:”Bày ra bộ dạng hung dữ như vậy với ai hả? Mau cút đi.”

Cố Bình An liếc mắt nhìn cô một cái:”Bồ tưởng giả bộ làm thế thì mình không biết bồ đang nghĩ gì sao?”

Quan Tiểu Bảo cười hì hì:”Rất thẳng thắn. Yên tâm Thái hậu sẽ đồng ý thôi mà. Mẹ mình còn không phải suốt ngày cứ luôn miệng nói điều này không được, điều kia không được với mình hay sao, cuối cùng lại có chuyện gì mà không thể thỏa hiệp được cơ chứ. Đừng lo bồ đã muốn thành như vậy chẳng lẽ Thái Hậu còn cố phản đối hay sao?”

Cố Bình An không nói gì, cô cũng không biết chính mình rốt cuộc là sợ cái gì, chỉ là trực giác nói cho cô biết có gì đó thật không tốt lắm.

Suốt cả một ngày mí mắt cô lại cứ nháy không ngừng, người ta nói nháy mắt là sẽ có chuyện, nghĩ đến những lời này lòng cô lại càng thêm bất an.

Tuần này cô cũng không có bận việc gì, mỗi ngày chỉ có đi làm, tan tầm thì đi cùng với Thẩm An Bình và Quan Tiểu Bảo tụ tập cùng nhau ăn uống tán gẫu. Chỉ có một sự kiện phát sinh duy nhất đó là có một lần ra ngoài làm việc đụng phải cô bạn gái của gã con trai cá cược cùng bọn họ mà thôi.

Đó chính là buổi hoạt động từ thiện, vì Cố Bình An bản thân là thư ký của Tất nhiệm nên cũng buộc phải đi theo tham dự. Cô gái đó cùng lúc cũng có mặt tại đó, thì ra nghề nghiệp cô ta là phát thanh viên thảo nào thường thấy cô trên phương tiện truyền thông với đủ loại tin tốt có xấu có. Hôm nay trùng khớp cô giữ chức chủ trì cho hoạt động này, vì đang làm chuyện công nên cô cũng không tiện hỏi chuyện tư. Hoạt động hôm đó diễn ra hoàn toàn thuận lợi, có vẻ như ánh mắt mọi người từ khi bắt đầu vẫn luôn dán chặt trên người cô ta, cũng đúng thôi: thứ nhất cô ấy thật sự rất đẹp, không ai đi ngang qua mà không ngoái đầu nhìn lại cả, thứ hai mọi người dĩ nhiên cũng muốn đoán biết kẻ bản lĩnh nào đứng sau lưng tổ chức hoạt động này, lại có thể mời được cô đứng ra chủ trì, xếp đặt mọi chuyện chu đáo từ trong ra ngoài như thế.

Đáp án dĩ nhiên Cố Bình An biết rõ người đó là ai. Bất quá cô cũng là do tình cờ trong một lần cá cược đã may mắn có cơ hội gặp hần. Nhờ vậy bọn họ dù sao cũng là chỗ quen biết nên cô cũng được cô gái, trên người mặc toàn đồ hiệu này, tiếp đón đặc biệt niềm nở.

Cô ta giờ đang đứng trước gương, chỉ dặm lại chút phấn lên mặt liền trông cực kỳ quyến rũ, cho dù là đứng ở khoảng cách rất gần cũng không nhìn ra một tí vết nào. Cố Bình An trong lòng âm thầm than thở về đẹp cô gái này thật đúng là một bảo vật vô giá mà.

Cô chỉnh trang xong nhìn mình trong gương, tầm mắt rơi trên mặt Cố Bình An, cũng không biết đang nghĩ gì, nhưng vừa mở miệng đã làm cho Cố Bình An thật không thoải mái chút nào.

“Nghe nói cô là con gái của Cố Tổng.?”

Cố Bình An cười nhưng không đáp. Cô không thích người khác lấy danh hiệu này nọ mà gọi cô, cho dù đây là sự thật nhưng cô vẫn thấy rất là khó chịu.

Cố gái đó cũng nhìn ra thái độ có hơi không vui của Cố Bình An, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Nghe nói cô có một chị gái?”

Cố Bình An lúc này mới nhớ tới, cô gái này làm trong đài truyền hình, chẳng lẽ cũng là cùng một chỗ với Mạc Phi. Nghe nói đài truyền hình của cô ta hiện đang ra sức lăng xê người mới vô nào đó, nên cô hiển nhiên đã bị đối xử lạnh nhạt đi.

Còn không chờ Cố Bình An trả lời, cô ta đã nói tiếp: “Chẳng qua chỉ là một đứa con gái riêng của cặp vợ chồng đã khuất mà thôi, còn tự khoe mình là phu nhân của Thẩm An Bình, cả ngày vênh váo.” Cũng không biết cô ta từ đâu mà nghe được những chuyện dở hơi đến vậy, chắc là có lẽ vì biết Bình An có quan hệ đặc biệt với Mạc Phi, còn quen với Thẩm An Bình nữa nên mới nói những lời này. Bình An nghĩ nghĩ hai người bọn họ quan hệ chắc là kiểu như nước với lửa đây, không ai chịu nhường ai nên cô ta mới dám lớn mật đến trước mặt Cố Bình An ăn nói kiểu đấy. Tuy rằng cô không phủ nhận bản thân mình rất chán ghét Mạc Phi nhưng cô cũng không biết vì sao cô lại càng cảm thấy chán ghét kẻ khác nói xấu về Mạc Phi hơn, trong lòng tự nhiên sinh ra phần nộ cùng ý tứ thật khó hiểu muốn đem Mạc Phi bảo hộ.

“Cô ta đã làm gì chạm đến cô sao? Có bản lĩnh thì cô đứng trước mặt cô ta mà nói, tôi không muốn bị lôi kéo vào xung đột lời thôi của hai người. Về sao đừng có mà đứng trước mặt tôi ăn nói bậy bạ thế này nữa, tôi cho cô biết cô sau này nên biết điều, thừa dịp thấy tôi còn đang vui vẻ mà tránh đi.” Nói xong, Cố Bình An rửa tay ngênh ngang rời đi, chỉ để lại cô gái xinh đẹp kia không biết làm sao ngoài trừng mắt tức giận đứng đó.

28. Chương 22 Part 2

Sau này khi Cố Bình An hồi tưởng lại chuyện này, cũng cảm thấy khó giải thích. Cô rõ ràng là chán ghét Mạc Phi đến tận xương tủy, nhưng lại không cho phép người khác nói xấu Mạc Phi. Cũng không biết mình là bị làm sao, trong lòng Cố Bình An lại cảm thấy Mạc Phi hình như có chút rất đáng thương.

Tiết mục Mạc Phi chủ trì cô cũng từng xem qua, tuy trong miệng cô một mực chối không thừa nhận, nhưng thật ra trong lòng cô rất bội phục cô ta. Từ nhỏ đến lớn, bất cứ mỗi một việc gì Mạc Phi đều hoàn thành một cách hoàn mỹ, đến nơi đến chốn, tựa như không chuyện gì có thể làm khó được cô ta cả. Nhưng ở xã hội phong kiến trước sau không hề thay đổi này, phụ nữ không thể nào tự mình thành công, nếu nhìn thấy họ thành công dĩ nhiên người bên ngoài đàm tiếu cho rằng bên trong là có nguyên nhân gì đó, đúng là miệng lưỡi xã hội quả thật rất đáng sợ. Chính vì điều này nên trong lòng Cố Bình An, thân là một phụ nữ, càng cảm thấy thật cảm động và kiêu ngạo. Hơn nữa mọi người lại thích đem thân phận Mạc Phi ra mà đoán già đoán non như thế, nói vậy áp lực mà cô phải chịu e rằng cũng thật không nhỏ đi.

Cố Bình An nghĩ đến việc cả hai đều có cùng chung một nhóm máu mà rất hiếm người có, còn nói lại thêm vào tình cảm khác thường của Cố mẹ dành cho Mạc Phi, nên trong lòng cô mỗi khi nghĩ đến chuyện này cũng âm thầm xót xa.

Cô không biết đã bao nhiêu lần cô to gan suy nghĩ: nếu, Mạc Phi thật sự là chị mình thì cô nên đối mặt với cô ta thế nào đây.

Tầm rào chắn trước mặt chính là do hai mươi mấy năm qua tích lũy tạo thành, cô cho rằng cả đời này cô cũng không cách nào dỡ bỏ được. Nhưng nói như vậy, nếu như tất cả những điều cô giả dụ này là sự thật thì cô nên làm sao bây giờ?

Cuối tuần Cố Bình An vẫn là về nhà theo như đã định sẵn. Phải biết rằng Cố ba ba không phải là người dễ dãi, ôn hòa mà giỡn mặt được. Tuy ông rất cưng chiều cô, nhưng trong những trường hợp trọng đại thì ông tuyệt đối rất tuân thủ nguyên tắc, không dễ gì mà thay đổi. Cố Bình An tuy bản thân là con gái ruột nhưng cũng không dám chọc giận ông.

Thẩm An Bình vì bận một cuộc họp, nên Cố Bình An theo xe Quan Tiểu Bảo trở về nhà.

Dọc theo đường đi, Quan Tiểu Bảo miệng không ngớt tán gẫu cùng Cố Bình An, mười câu đã có hết chín câu mang ý tứ đùa cợt. Cố Bình An nhìn cô bằng ánh mắt xem thường, nhưng cô lại một chút cũng không để ý.

“Mình nói thật, hai người lần này trở về, nên biết điều xuống nước nịnh nọt hai ông bà già đó một chút, khẳng định họ sẽ cho cả hai kết hôn thôi, chẳng phải tốt rồi sao? Nhưng mấy ngày hôm trước bỏ đã nói là không muốn kết hôn mà?”

Cố Bình An bị cô nói cho đến nhức cả đầu: “Bồ im lặng được không? Lái xe thì nên chuyên tâm một chút. Tính mạng quý báu của mình đang nằm trong tay bồ cả đó thôi!”

“Bồ chỉ biết giỏi nhất là đánh lảng sang chuyện khác mà thôi, mau trả lời mình thành thật, bồ thật lòng muốn sống cả đời cùng Thẩm An Bình sao?”. Cô chuyển tay lái nhưng miệng vẫn còn lải nhải không ngừng: “Mình nhìn sao cũng thấy đây không hề giống với tính cách của bồ chút nào. Bồ đấy bị người ta ép mà không lên tiếng à? Hay bồ thật sự quyết định? Nhất quyết?”

Cố Bình An liếc mắt xem thường: “Bồ sao lại nói nhiều như vậy chứ? Còn nói là cái gì ép với chả buộc?”

Quan Tiểu Bảo cười to: “Mình dạo này đầu óc suy nghĩ có hơi lo xa, cho nên muốn chuẩn bị lễ vật trước nhưng đồng thời cũng phải báo cáo Đại Bảo một tiếng a!”

“Ồ điên!”

“Ôi trời!” Quan Tiểu Bảo bày ra bộ dáng càn khoa trương, kinh ngạc nói: “Bồ sao biết vậy? Mình từ nhỏ đã mắc bệnh này, nên cả người mới tràn trề sức sống thế này á”

“...” Cố Bình An không nói gì nữa, nha đầu này chính là muốn chinh cô đây mà, cùng cô ta nói chuyện quá là chỉ tốn nước miếng thôi. Cố Bình An cảm thấy tốt nhất nhìn xem phong cảnh bên ngoài thì tốt hơn, bèn xoay người không thèm để ý cô ta nữa.

Quan Tiểu Bảo nói đến chuyện này, đương nhiên đây cũng là điều mà cô lo lắng trên suốt đường về nhà a. Dựa theo tình thế hôm đó, sắc mặt Cố ba ba rõ ràng rất là khó coi. Cố gia trước giờ bao nhiêu thế hệ điều giáo huấn con cháu rất nghiêm khắc. Cố Bình An cùng Thẩm An Bình đã ba bốn giờ sáng, thân nồng nặc mùi rượu lại còn gây chuyện ngay giữa đường lớn như thế, chuyện này còn không chọc giận Cố ba ba sao? Cố ba ba không có ở giữa đường mà nổi giận chính là đã rất nể mặt rồi. Nếu Cố ba ba quả thật muốn không cho bọn họ kết hôn, kia cũng không phải là không có khả năng. Ngược lại theo tính tình của Cố ba ba, nếu đồng ý cho bọn họ kết hôn, trước hết ông cũng sẽ không ngại mà đem người kia dạy bảo một chút.

Nhưng còn cô thì sao? Đây có phải là quyết định đúng nhất sao? Nếu đây thật sự là lựa chọn tốt nhất vậy thì vì cớ gì giờ phút này sự hèn nhát, hoảng sợ trong lòng cô là từ đâu xuất hiện đến đây?

Cả đoạn đường về nhà thần sắc cô đều có vẻ hoảng hốt, Quan Tiểu Bảo nói cái gì cô cũng không nghe thấy, chỉ cảm giác được gió sớm thổi lạnh, làm tê dại đầu óc của cô.

Về đến nhà, cô mới cảm giác được không khí có phần không thích hợp. Ngày trước mỗi khi về nhà, vừa bước vào cửa thì đã không ngừng bị Cố mẹ ở bên tai lải nhải. Nhưng hôm nay bà dường như trong đầu đang có rất nhiều tâm sự, nhìn ánh mắt Cố Bình An như muốn nói gì đó rồi lại thôi. Cố Bình An nhìn thấy mẹ mình như vậy trong lòng cũng có chút thất vọng.

Nhìn thấy mi tâm Cố mẹ hơi nhíu lại, dù là rất nhỏ nhưng nó lại từng chút từng chút đâm thẳng vào tim Cố Bình An. Trái tim con người làm bằng máu thịt, vốn dĩ rất yếu ớt cho nên cô cảm giác được nó đang đau đớn, hơn nữa nỗi đau này dường như đã tồn tại âm ỉ từ rất lâu.

Mãi cho đến tận thời gian dùng cơm chiều nhưng Thẩm Bình An cũng chưa có trở về. Ngày thứ sáu đối với anh luôn là thời gian bận rộn nhất trong tuần. Sau khi Cố Bình An cùng ba mẹ dùng xong bữa tối, nhìn thấy Cố mẹ vào trong bếp rửa chén, Cố Bình An cũng vô thanh vô thức mà đi theo vào trong đó.

So với những người cùng tuổi Cố Mẹ trông thật trẻ hơn nhiều, không thể nghi ngờ là bà khi còn trẻ là một người rất xinh đẹp, cử chỉ bà tùy tiện nhìn vào cũng có thể đoán ra bà là người đến từ phương Bắc. Cố Ba ba thường nói với Cố Bình An: “Mẹ của con, tuổi trẻ chính là một cô gái rất âm ỉ, náo loạn, cá tính rất giống con trai đi.”

Vì thế Cố Bình An luôn lấy điều này cười nhạo bà mỗi khi bà bày ra giọng điệu muốn quản giáo cô.

Trong ấn tượng, mẹ cô tính tình thật rất hung hăng, nhưng đối với cô bà cũng rất coi trọng, luôn xem cô như một đứa nhỏ không hề lớn. Bà chăm sóc hết sức cẩn thận, là người mà Cố Bình An luôn có thể cảm thấy an toàn, tùy thời tùy khắc đều có thể dựa dẫm vào. Cố Ba ba mắng cô, giận cô, ngày hôm sau cô liền quên sạch. Nhưng mẹ thì không phải vậy, trong khi bà giận cô, nói những lời làm cho cô thương tâm, cô đều nhớ rất rõ, phải qua vài năm sau cô mới có thể quên được.

Đây không phải là do cô yêu ba nhiều hơn mẹ, có câu này phải nói thế nào nhỉ, yêu càng sâu thì càng dễ bùng. Tâm tình Cố Bình An đối với mẹ mình chính là như thế.

Kỳ thật Cố mẹ đối với cô như thế nào thì ai cũng đều rõ cả, nhưng vì quá rõ ràng nên cho dù chỉ là một vết bẩn nhỏ cũng không thể chấp nhận. Quan hệ giữa cô và mẹ trong đó luôn vẫn có một khúc mắc rất lớn, nó mãi mãi vẫn tồn tại sâu trong lòng cô không thể nào tháo gỡ.

Cố Bình An càng không nghĩ đến một ngày nào đó mẹ sẽ già đi, cho nên lời nói cô luôn sắc bén, mang đầy vẻ châm biếm, cho dù tổn thương người khác đến chảy máu cũng không chút lưu tình.

Nhưng giờ phút này đứng trước bồn rửa chén, cô lại thấy người đàn bà này sao lại quá mức xa lạ? Tầm lưng gầy gò khom khom, nhưng vẫn không phút nào được rảnh tay, còn có bên trên thái dương tóc đã hơi lấm lấm nhiều sợi bạc. Mẹ cô khi nào lại thành ra cái dạng thế này? Sao như đã già đi rất nhiều vậy?

Nhìn thấy hình ảnh trước mắt, trong lòng Cố Bình An không biết từ đâu lại trào dâng lên một nỗi chua xót.

Cô chậm rãi, thông thả bước đến sau lưng mẹ, yên lặng không một tiếng động vòng hai tay ôm chặt lấy thắt lưng mẹ mình, ôn tồn đem mặt mình dán tại đầu vai mẹ, tựa như cái ôm này làm cô cảm thấy rất bình yên.

“Làm sao vậy? Đã lớn vậy còn làm nũng à?” Cổ Mẹ tay vẫn nhanh nhẹn rửa chén, không hề ngắt đầu lên, chỉ thuận miệng nói thêm một câu: “Tiểu tử An Bình kia sao còn chưa về? Ba con nói phải dạy bảo hần một chút. Lát nữa con đừng nói bênh vào không khéo lại chọc cho ông ấy thêm tức giận. Mấy ngày nay huyết áp của ông ấy vẫn chưa có hạ xuống đi!”

Cổ Bình An không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu. Mẹ cô đã tốt bụng dặn dò trước như vậy cho dù là trước đây mẹ cô hay nói những lời làm cô thương tâm nhưng cô biết đó chính là xuất phát từ sự quan tâm yêu thương của mẹ mà thôi.

Cổ Bình An cảm thấy lòng mình giờ càng thêm chua xót. Cô cố hấp háp cái mũi, hơi ngáp ngừng nói: “Mẹ, có phải mẹ không thích con và Thẩm An Bình ở cùng một chỗ không?”

Lưng mẹ cô đột nhiên cứng đờ, bà lập tức buông bát, lau khô tay mình, xoay người lại đối diện nhìn Cổ Bình An, cặp mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại lộ ra vài vết chân chim quan sát cô. Cổ mẹ sau đó thở dài một hơi, nắm chặt lấy tay Cổ Bình An nói: “Bình An, mẹ vĩnh viễn là mẹ của con, lời nói của mẹ nhất định là muốn tốt cho con. Theo như kinh nghiệm từng trải của mình, mẹ muốn lựa chọn cho con một con đường riêng mà mẹ cho là đúng, nhưng đó lại là con đường mà con phải tự mình đối mặt, mà con tuyệt đối không nhất định thích. Cho nên mẹ sẽ không lựa chọn hay ép buộc, mẹ quan tâm nhất vẫn là hạnh phúc của con. Nếu con đường mẹ chọn, con đi theo lại cảm thấy bản thân không được vui vẻ, như vậy mẹ sẽ không tiếp tục kiên trì ép buộc. Con có hiểu không?”

Tay mẹ thật lạnh lẽo, lòng bàn tay lại có hơi ẩm ướt, không biết là do nước còn đọng lại hay là mồ hôi. Mẹ cô nói thật chậm rãi, gần từng tiếng, mỗi một câu nói đều thật cẩn trọng suy nghĩ. Cổ Bình An giờ khắc này lại cảm giác trong lòng như có một dòng nước ấm không ngừng dâng lên.

“Mẹ...” giọng nói của cô nghe như đang nức nở, nghẹn ngào, ngáp ngừng cả nửa ngày cũng không thốt ra được một câu nói đầy đủ, hoàn chỉnh. Cô hít sâu một hơi, vùi đầu vào lòng mẹ, tựa như trước đây khi còn nhỏ. Hành động thân mật, có hơi lạ lẫm này làm cho Cổ Mẹ cùng Cổ Bình An đều có chút chật vật, khó khăn, cả hai không nói gì, nhưng lại không hẹn mà cùng nhau rơi lệ.

“Bình An, không cần hận mẹ! Mẹ đây cũng có khó xử của mình.”

“Con hiểu”

“Con không hiểu, con làm sao mà hiểu được chứ. Nếu có thể mẹ mong rằng con cả đời này cũng không biết gì cả, đó mới là tốt nhất.”

“...”

Mẹ nói là cô không hiểu, đang định mở miệng hỏi lại liền nghe thấy chuông cửa vang lên, thanh thúy đánh gãy cuộc nói chuyện của hai mẹ con. Cổ Bình An rời khỏi lòng mẹ, đi ra khỏi nhà bếp xem thử. Vừa bước lên liền nhìn thấy vẻ phong trần mệt mỏi của Thẩm An Bình đang theo sát theo Cổ ba. Bộ dáng thể này Cổ Bình An vẫn là chưa hề gặp qua. Anh đối với bên ngoài luôn bày ra bộ dáng oai phong đặc ý tiêu biểu của một thanh niên ưu tú, khi nào thì anh lại trở thành cái dạng thể này? Anh cao hơn Cổ ba nửa cái đầu, nhưng lại khom lưng cúi đầu cùng Cổ ba nói chuyện, thỉnh thoảng còn gật đầu, đôi mày nhíu chặt làm cho người ta cảm thấy bọn họ là đang nói một chuyện rất quan trọng, tuyệt đối không phải là trò chuyện đơn giản.

Cổ ba sắc mặt cũng không tốt lắm. Ông ngồi giữa sofa nhưng cũng không mở miệng, vì thế Thẩm An Bình càng không dám ngồi xuống, nhất thời chỉ đứng cứng ngắc tại một chỗ, trên mặt còn lộ ra vài tia xấu hổ. Thật ra Cổ ba và Cổ mẹ đã nhìn anh lớn lên từ nhỏ, Cổ gia so với gia đình anh quả thật không khác biệt mấy. Tuy trước kia khi gặp gỡ trưởng bối anh cũng rất lễ phép, cung kính nhưng không đến mức khẩn trương thể này. Hiện tại Cổ Bình An có thể nhìn ra anh rất không thoải mái, như đang đứng trước mũi nhọn, miệng lại lắp bắp không nói nên lời.

Thẩm An Bình âm thầm quay đầu, chạm phải ánh mắt Cổ Bình An đang nhìn mình, ánh mắt kia của anh rõ ràng là đang cầu cứu cô đây. Cổ Bình An liền vờ ho nhẹ, bước vài bước đến phòng khách, rót ra hai tách

trà cho hai người, nhu thuận tiến đến bên cạnh Cổ ba, cố tình làm nũng giải vây:”Ba, chuyện gì vậy! Nãy giờ dù sao ba cũng đã làm cho Thẩm An Bình tự cao tự đại đó sợ hoảng hồn rồi, hay trước hết ba ba cho anh ta ngồi xuống đi, đứng như vậy sao mà nói chuyện được a?”

Cổ Ba sắc mặt thoáng cái lạnh lùng, cũng không nhìn đến Cổ Bình An, chỉ đi đến giữa phòng khách nhìn đến giữa tường nơi treo bộ quân phục oai phong lẫm liệt của mình trước đây. Cổ Bình An chỉ thấy trong lòng mình “lộp bộp” nhảy dựng, theo sô pha đứng lên tiến đến nắm lấy tay ba ba, cô thốt lên:”Ba! Đây là làm sao vậy!”

Cổ ba một phen hất tay Cổ Bình An ra, lạnh lùng trầm giọng:” Tránh ra, đừng có ý ba ba thương con mà con ngang ngược lộng hành, chuyện của con chút nữa ba sẽ tính sau. Trước tiên ba phải thu thập cái tên tiểu tử này trước đã.! Dám đêm hôm khuya khoắc còn mang con đi ra đường xằng bậy, ba nghĩ hẳn thật là không muốn sống nữa rồi!” Nói xong lấy cây súng tự động kiểu cũ đang vắt cạnh quần trang, quăng xuống trước mặt Thẩm An Bình.

Khẩu súng bằng kim loại va chạm vào nền nhà trơn bóng bằng đá cẩm thạch phát ra một tiếng vang thật lớn, làm cho cả căn phòng đang im lặng cũng chấn động một phen.

Chỉ nghe giọng nói hòa ái dễ gần trước đây của Cổ ba giờ đã trở nên lạnh lùng, ông hướng Thẩm An Bình nói:”Tiểu tử, tôi hỏi cậu mau trả lời, cậu phải nói cho tôi đây nghe rõ ràng đấy!” Cổ ba ba giọng nói không lớn không nhỏ, nhưng lại thập phần uy nghiêm, cả người đều toát ra khí thế quân nhân rất tự nhiên, làm cho người dù đã trải qua đủ loại tình huống trước đây như Thẩm An Bình, da đầu cũng hơi run lên. Anh chờ dẫn tuân lệnh gật đầu, chợt nghe Cổ ba ba trịnh trọng như gặp phải chuyện lạ hỏi:”Cậu mau nói thật cho tôi biết, cậu đã động qua con gái của tôi rồi phải không?”

Cổ Bình An không nghĩ ba ba lại hỏi một câu như vậy, cô chỉ cảm thấy máu lạnh xông thẳng, tụt lên đỉnh đầu. Cô theo bản năng liếc liếc nhìn Thẩm An Bình một cái, không đợi Thẩm An Bình trả lời cô đã chen vào lên tiếng:”Không có mà, không có!!!!”

Cổ Ba trừng mắt nhìn Cổ Bình An một cái, thấp giọng trách cứ:”Càng ngày càng không có quy cũ, ba không có hỏi con, con ở đó la ó cái gì?”. Nói xong tầm mắt lại lần nữa phóng đến Thẩm An Bình đang đứng đó. Ông lại hỏi thêm một lần:”Nói thật đi! Có động qua hay không?”

Trong một khắc đó Thẩm An Bình không biết đầu óc chính mình phải trả lời sao, có nên nhận hay không nhận. Anh tựa như trên người có một vết sẹo rất riêng tư giờ lại bị lộ ra, phơi bày dưới ánh nắng mặt trời, điều này làm cho anh cảm thấy rất thẹn, lại không ngờ khi con người đang trong thời điểm khẩn trương, đầu óc cũng trở nên dần dần, mờ mịt. Giờ phút này anh cũng không biết là đang xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng cảm giác vừa thần kỳ lại rất như được phóng thích. Anh hít sâu một hơi, không sợ chết ngắc đầu lên, thẳng thắn cùng Cổ ba đối diện, trả lời một cách vững vàng:”Có”

Cổ ba nhất thời cảm thấy trong người thật khó thở, ánh mắt trừng lớn giống như hai cái chuông đồng. Ông càng tức giận càng trừng lớn nhìn Thẩm An Bình, nhìn quanh trái phải không biết có phải vì nổi giận quá mà cảm lấy chiếc gạt tàn cạnh bàn gơ lên cao. Cổ Bình An mắt nhìn thấy tình thế không đúng, chạy nhanh chân xông lên che chở trước mặt Thẩm An Bình, miệng không ngừng rống lớn:”Ba ba, ba đừng quá xúc động, ba đánh chết Thẩm An Bình con cũng sẽ không sống nổi. Con giờ đã là người của Thẩm An Bình, ngay cả bản thân mình yêu anh đến nỗi con cũng không thể khống chế được nữa!”

“ ... ”

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh dị thường, Cổ Bình An giờ phút này chỉ nghe mỗi nhịp tim mình đang đập hỗn hển, càng lúc càng nhanh giống như muốn nhảy khỏi lồng ngực ra ngoài. Sự sợ hãi lẫn cảm giác mất mát xâm nhập tứ chi ngóc ngách trong cơ thể, làm cho cô thật lâu không dám ngẩng đầu lên. Thời gian cứ thế từng chút từng chút trôi qua, thật lâu sau cô mới cảm giác có gì đó hơi khác thường. Cô không an tâm giương mắt lên nhìn Thẩm An Bình, nhìn thấy ánh mắt anh giờ đây đang tràn ngập kinh hãi, bốn mắt đối diện chạm mắt nhìn cô, làm cho Cổ Bình An cảm giác có chút xấu hổ. Khi cô quay đầu nhìn lại Cổ ba đang đứng đối diện đằng sau, mới phát hiện vẻ mặt ông cũng đang đặc chí như đùa dai thành công, còn đang cười trộm cô.

Còn không chờ cô phản ứng lại đã thấy Cổ ba đem gạt tàn trên tay buông xuống, nở nụ cười tươi rói. Ông

khoanh tay đứng đó, bộ dạng thật nhàn nhả thong dong, thoải mái nói: “Các con cũng đã lớn, chuyện khác không cần ông già này làm chủ, nhưng trước hết vẫn nên bàn chuyện hôn sự trước cái đã.”

Ông bước thong thả đến trước mặt Thẩm An Bình, ra vẻ nghiêm khắc nói: “Con gái của bác mà cháu cũng dám động vào, cháu đúng là chán sống! Tháng này hai đứa mau mau định ngày làm đám cưới đi! Dám trì hoãn thử xem!”

Thẩm An Bình cảm thấy thật yên tâm vì dù sao Cố ba cũng đã đồng ý bọn họ, ánh mắt phượng tràn ngập ý cười, tủm tỉm đáp: “Ba ba yên tâm, con rể hết thấy đã rõ mọi chuyện, phải nói hai con đều biết ạ!”

“Ba cái gì mà ba! Dám đối con gái bác không tốt, bác sẽ thấu phục cháu đấy!” Cố ba ba ngoài miệng mặc dù cứng rắn nhưng trên mặt lại không dấu được vẻ tươi cười thỏa mãn, đương nhiên mọi cảm xúc trong lòng ông hiện giờ đã lộ đầy trên mặt. Cố Bình An lúc này mới lấy lại phản ứng, thì ra ba ba là cố tình đem họ ra mà đùa cợt đây mà.

Nhất thời mặt cô cũng xuất hiện toàn những vạch đen, trong lòng cô thầm nói: “Sao ngay cả ba ba cũng đem cảm tình bọn họ ra mà giỡn chơi chứ?”. Cô quay đầu nhìn Thẩm An Bình tức giận: “Bộ em nói muốn gả cho anh sao?? Anh hiểu được, hiểu được cái gì hả?”

“ ...

29. Chương 23

Phát hiện thì ra bản thân mình đang bị người khác đùa giỡn, Cố Bình An cho dù tính tình có bạo phát cách mấy, khi biết được thì chuyện cũng đã qua rồi giờ nói cái gì cũng đâu uy hiếp được người nào nữa chứ.

Cố ba cực lực cho rằng đây là “Nghịch duyên”, còn không ngừng thúc giục bọn họ nên nhanh chóng trước hết làm thủ tục kết hôn vì ông lo sợ đem dài lâu mòng, Cố Bình An sẽ đổi ý. Cuối cùng Cố Bình An vẫn rất bất mãn, chuyện kết hôn là chuyện đại sự sao có thể qua loa thể chứ. Còn nói, riêng bản thân cô kết hôn đương nhiên là quan trọng cỡ nào đi. Cô bản thân tuy đôi lúc rất tùy hứng nhưng cũng biết kết hôn là chuyện không thể đem ra giỡn chơi, thậm chí có thể nói kết hôn là một chuyện rất là thú vị.

Cuối cùng mọi người đều nhất trí trước đính hôn sau mới kết hôn.

Thẩm gia đối với Cố Bình An đương nhiên hoàn toàn hài lòng. Người lớn bên nhà họ Thẩm đều cho rằng Thẩm An Bình vốn từ lâu đã có tiếng là phong lưu, không đứng đắn, tiếng xấu đồn xa e rằng cả đời này thật khó mà tìm được một hộ nhà đáng hoàn hảo để kết thân. Không ngờ hẳn thật rất có bản lĩnh, không những đã tìm được người môn đăng hộ đối mà cô gái kia còn là đứa nhỏ bọn họ rất quen thuộc, họ là người đã nhìn cô lớn lên từ nhỏ. Lại nói Cố Bình An trời sinh khuôn mặt hiền lành, nhu thuận, nên bọn họ từ lâu cũng đã đem lòng yêu thương, chỉ hận không thể nhanh chóng rước cô vào nhà sớm hơn.

Trước mắt năm mới đã sắp đến, ba mẹ Cố Bình An một bên vừa hối thúc một bên vừa thuyết phục, cuối cùng cô cũng chịu thỏa hiệp. Cô đồng ý với họ là trước năm mới vài ngày sẽ sắp xếp thời gian cùng Thẩm An Bình đến gặp ông bà nội của cô một chuyến.

Cố ông là một quân nhân đã về hưu, ông có bốn đứa con và ba người vợ, ngoại trừ Cố ba là do bà nội sinh ra, những người còn lại đều bị bệnh qua đời trong thời chiến loạn. Cố ông cưới tất cả là ba người vợ. Hai người vợ đầu tiên đều là tiểu thư xuất thân từ danh gia vọng tộc. Giữa thời chinh chiến hỗn loạn vì chịu đựng không nổi cực khổ nên sau khi sinh đứa nhỏ không lâu liền bệnh qua đời. Sau đó Cố ông thấy đứa nhỏ dù sao cũng cần người chăm sóc nên đã cưới bà nội về làm vợ. Bà nội chính là mẹ ruột của Cố ba. Bà sinh ra trong một gia đình rất bình thường, ba là thầy giáo dạy học, mẹ là một người nông dân chất phát do đó bà nội cũng ít nhiều tư tưởng cũng ảnh hưởng bởi họ. Nghe nói ba của bà nội là người tư tưởng phong kiến, rất cổ chấp. Ông cho rằng con gái không có tài thì mới phúc, vì thế bà nội vừa học hết trung học liền phải theo mẹ mình về nhà làm nông. Số mệnh của bà nội nói chung cũng không tệ một phần cũng nhờ suy nghĩ người dân nông thôn bảo thủ lại cổ chấp, mê tín đó. Tư tưởng bọn họ khỏi nói rất lạc hậu, đều cho

rằng ông nội và bà thật không xứng đôi, sẽ không hạnh phúc. Lúc đó Cố ông đi theo quân đội chạy nạn, còn đem theo đứa nhỏ bên người đương nhiên rất không tiện. Một bên tình hình chiến sự khó khăn, một bên còn phải lo chăm sóc con nhỏ mà sau khi hai người vợ ông chết để lại, dù cho ông có chí khí mạnh mẽ đến đâu thì cũng khó thực hiện được. May thay khi đó bà nội thấy ông một người quân nhân chí lớn, tay lại nắm theo đứa nhỏ quả thật có phần khó khăn nên giúp đỡ ông đem những đứa nhỏ này về chăm sóc.

Sau đó khi ông rời khỏi làng cũng dẫn theo bà nội đi luôn cho nên sau này mới có Cố ba.

Ông bà nội nhìn thấy Thẩm An Bình thì thích ngay. Anh từ nhỏ đối với người lớn rất kính trọng lễ phép cho nên ai nhìn cũng thương yêu, nhất là khi đem so với tên Quan Đại Bảo hư hỏng, lêu lổng kia thì họ hoàn toàn đối lập. Thẩm An Bình thật ra là người ngược lại trầm ổn, ôn nhu hơn nhiều.

Trước khi họ rời đi, bà nội nắm chặt tay Cố Bình An cười tủm tỉm nói: "Con bé này tuy chỉ là một tiểu nha đầu, nhưng từ nhỏ đến lớn khí chất lại rất giống với ông nội con. Dù trước đây đi hay ở là do bất thâm quyết định, nhưng chỉ có con một tiểu cô nương là ông không nỡ bỏ, vì con chính là đứa cháu gái mà ông nội thương yêu nhất."

Cố Bình An nghe thấy chỉ biết mỉm cười, cô nào biết rằng trong lúc lơ đãng bà nội lại thuận miệng nói là chuyện bất thâm năm đó. Bất cứ đứa nhỏ nào cũng phải trải qua chuyện bất thâm để quyết định giữ lại. Đây cũng là điều quan trọng nhất, chỉ một lần số mệnh liền chuyển biến hoàn toàn.

Cô có thể sống an ổn, hạnh phúc như hôm nay chính nhờ lúc bản thân chỉ còn là một đứa trẻ may mắn trong lúc rút thăm đã chọn được khẩu súng kia.

Luôn luôn là người may mắn thắng cuộc, cô làm sao biết được khi mình còn nhỏ lại trải qua những chuyện vô lý như thế. Cô càng làm sao mà biết được, bởi vì cô thắng nên người thân nhất của cô chính vì thế liền rơi vào tai họa.

Ngày đính hôn đã định vào năm sau, Thẩm An Bình không có ý kiến gì vì cuối năm cả hai còn có rất nhiều việc phải hoàn tất. Nhưng hậu quả trực tiếp của chuyện này đó chính là Thẩm An Bình ngay cả một lần đứng đắn chính thức cầu hôn với cô cũng không có. Điều này làm cho Cố Bình An trong lòng có chút không thoải mái.

Khó khăn lắm mới có một chút thời gian rảnh rỗi, cô liền lôi kéo Quan Tiểu Bảo cùng mình đi dạo mua sắm để mà phát tiết. Ai ngờ cô còn chưa có cơ hội để làm điều đó thì đã bị nha đầu Quan Tiểu Bảo kia giành mất.

Dọc theo đường đi cô ta nói liên tục, cần nhẩn đủ thứ chuyện, đến gần trưa hai người mới mỗi một mà ngồi xuống ăn chút đồ nhưng cô ta vẫn không hề có ý định dừng lại.

"Bồ có biết mình đã oán giận bà chị họ của mình bao nhiêu không, cả đêm lôi kéo mình tâm sự! Là cả đêm nha, bồ có biết nó kinh khủng thế nào không!" Cô kích động, nói xong còn lấy ly nước tu một hơi uống hết rồi mới để cái ly không xuống.

"Thì ra con gái giai đoạn trước khi kết hôn quả thật rất đáng sợ mà! Cuộc sống cô ta trước giờ luôn rất nhàm chán nhưng lần này không hiểu sao lại khóc rống còn nói với mình đủ chuyện như thế. Trước đó đã có rất nhiều người phản đối chuyện cô ta kết hôn cùng người đàn ông đó, còn khẳng định cho rằng bọn họ sẽ không có tương lai! Dù vậy mọi người cũng biết nói hạnh phúc là phải do mình đi tranh thủ, cảm nhận a!" Quan Tiểu Bảo nói xong đột nhiên ngẩng đầu trừng trừng nhìn Cố Bình An đang ngồi đối diện, nói từng chữ rõ ràng: "Thật cũng không hiểu nổi vì sao người ta lại muốn kết hôn chứ! Kết hôn chính là quá trình ở chung lâu ngày để làm lành và đối phương càng chán ghét lẫn nhau." Cô kích động ngẩng đầu: "Hoàn toàn chính là tai họa! Là ác mộng nha."

Khi đó Cố Bình An đang uống nước bị cô đột nhiên cao giọng nói, tay cũng run lên vì hoảng sợ, từng giọt nước lạnh lẽo nhiễm xuống chiếc khăn trải bàn màu vàng nhạt, trên mặt bàn liền xuất hiện nhiều chấm nhỏ ẩm ướt với hình dạng lớn nhỏ khác nhau.

Hành động thất thố của cô làm cho Quan Tiểu Bảo giờ mới ý thức được lời của mình đã quá mức. Cô cười rộ lên, muốn cứu vãn tình thế, ngưng ngừng nói: "Ôi, Cố Bình An, mình không phải nói bồ, mình là bị bà

chị họ kia làm phiền chết được, bồ cũng biết hễ cứ mỗi lần ngủ không đủ là mình đều thành ra cái dạng như vậy, rõ ràng do bên trong nội tiết mất cân đối mà.”

Thái độ của Cố Bình An vẫn bình tĩnh, không nhìn ra một tia biến hóa nào, chỉ hơi cúi đầu, lông mi thật dài tựa như cánh ve, tĩnh lặng rũ xuống, hoàn toàn che khuất hoang mang hiện nơi đáy mắt hiện giờ của cô. Giờ phút này trong lòng cô thật không yên nhưng cũng không hiểu rõ bản thân mình là đang suy nghĩ lo lắng cái gì. Nhìn thấy Bình An như thế lòng Quan Tiểu Bảo có chút bất an, cảm thấy hình như có chuyện gì đó rất không ổn.

Cô thử gọi một tiếng:”Bình An?”

“Mình không sao.” Cố Bình An vẫn không ngẩng đầu:”Những lời này làm sao có thể đả kích đến mình chứ, mình chỉ đang suy nghĩ coi có chuyện gì mà mình còn chưa làm giờ cũng là lúc nên làm hết đi!”

“Ồi!” Quan Tiểu Bảo cười một tiếng:” Làm ỉn sợ muốn chết, còn tưởng rằng bồ bị những lời vừa nãy của mình hù dọa chết khiếp đi. Nhưng theo mình biết bồ và Thẩm An Bình có chuyện tán tận lương tâm nào mà chưa từng làm qua chứ, hai người dù có kết hôn hay không cũng đều là những kẻ gây họa, làm sao giống những người bình thường khác chứ.”

Lời nói đầy vẻ chế nhạo của Quan Tiểu Bảo rốt cục làm cho Cố Bình An không kềm chế liền bày ra con mắt xem thường, cô lạnh lùng nói:”Chán sống rồi sao, vốn mình không nghĩ kết hôn cùng anh ta, nhưng nghe những lời này của bồ thì mình phải càng nên kết hôn. Đừng quên trước đây không biết ai đã từng nói nếu mình kết hôn trước thì người nào đó sẽ đưa bao lì xì là một vạn đồng nha!”

“Tiểu thư, hay bồ cứ đâm chết mình đi, bồ biết rõ là trong ngân hàng mình một cắc cũng không có mà!”

“Mình mặc kệ, bồ đáp ứng rồi nếu làm không được dù cho có là cha con đi nữa, mình cũng không nể mặt!”

Quan Tiểu Bảo còn cố tình châm dầu vào lửa:”Chúng ta sao có thể là cha con, mình là con gái cơ mà”

Cố Bình An đập bàn, ra oai quát:”Dù thế nào đi nữa, bồ tự mà nghĩ tìm cách đi!”

“...” Quan Tiểu Bảo chỉ biết nhận mệnh mà vẫy tay:”Vốn là mình suy nghĩ đang tính toán mua một chiếc vòng mã não thật đẹp để hồi lộ ẹ già, hòng tranh thủ chút tiện nghi cho bồ, còn có thể thuận tiện đưa phần đại lễ hậu hĩnh cho bồ nữa. Ai ngờ anh trai hỗn đản Quan Đại Bảo lại nói ỉn biết, kêu mình lên nói với bồ một chuyện còn bảo phải giữ kín đừng bao giờ để cho Thẩm An Bình biết đây là do anh em mình nói!” Cô ta còn cố ý ề giọng rất thấp:”Hai người bồ ở cùng một chỗ chắc chắn là chả có gì mà tốt đẹp cả, Quan Đại Bảo có một lần hỏi Thẩm An Bình về chuyện kết hôn, hắn đã không chần chừ nói với anh mình là không bao giờ. Nói hai người là một đôi thì quả là không sai chút nào, thật con mẹ nó giống nhau một lũ mà!”

“...”

Kỳ thật chuyện Quan Tiểu Bảo nói cô cũng không thấy gì là mất hứng cả. Kể từ khi cùng Thẩm An Bình quyết định ở cùng một chỗ với nhau cô đã không ngừng nói với chính mình chuyện gì cũng không cần quá cố chấp đi truy cứu. Ngoài ra những chuyện tình cảm của Thẩm An Bình có chuyện gì mà cô chưa từng nghe qua chứ, nhưng cô đối với tất cả đều không hứng thú, dù sao hiện tại anh ta đã lên tiếng hứa hẹn gì với cô đâu chứ?

Chính là cái tên Quan Đại Bảo này, hắn e chỉ sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn hay sao, không biết bằng cách nào lại biết được tên lãng tử Thẩm An Bình này đã từng mua qua một chiếc nhẫn cho nên liền thu xếp cho Quan Tiểu Bảo đến đây châm ngòi, giống như thấy Thẩm An Bình hạnh phúc thì hắn không thoải mái không bằng.

Cố Bình An cười châm chọc:”Tiểu Bảo, mình phát hiện Quan Đại Bảo chắc đã yêu Thẩm An Bình rồi, biết Thẩm An Bình muốn cùng mình kết hôn nên hắn cảm thấy thống khổ cho nên cho người đến đây phá đám đây mà.!”

Quan Tiểu Bảo cười thật lớn, bắt kể hình tượng của mình, còn nói hùa theo:”Nói rất chính xác, cứ nhìn quan hệ của bọn họ mình càng cảm thấy rất không bình thường, còn có một chút mờ ám nha, nói không chừng bồ chỉ là vật hy sinh mà thôi.”

“Bồ cút xa mình một chút đi!”

“ ... ”

Sau khi chia tay cùng Quan Tiểu Bảo, Cố Bình An nhận được điện thoại Thẩm An Bình gọi đến, nói là muốn hẹn cô đi ăn tối.

“Anh buổi chiều bận hai cuộc họp, cho nên đến trễ, em đang ở đâu vậy? Anh đến đó đón em được không?” Thẩm An Bình rất ít khi lên tiếng giải thích với ai nhưng đối với cô hành động này hiển nhiên lại thật tự nhiên.

“Không được, em muốn về nhà!” Giọng nói Cố Bình An có chút thờ ơ, lãnh đạm. Cuối cùng dường như ý thức mình có chút không thích hợp liền theo bản năng giải thích: “Hồi chiều em cùng Quan Tiểu Bảo đi dạo phố, đã có ăn chút đồ rồi nên giờ muốn về nghỉ ngơi.”

Thẩm An Bình chỉ “ừ” một tiếng, không nghe ra được cảm xúc gì, hai người qua điện thoại trò chuyện nên càng không thể nhìn rõ tâm tư đối phương hiện giờ thế nào.

“Bình An, em trong người có phải thấy không thoải mái không?”

“Không có!”, Cố Bình An theo bản năng lập tức phủ nhận: “Em đang rất tốt, không bệnh không đau gì cả”

“Anh nói trong lòng em có phải có chuyện thấy không thoải mái không?”

Cố Bình An nhất thời nghẹn lời. Cô cũng không biết bản thân mình lại cảm thấy không được thoải mái chỗ nào, là đang do dự cái gì, chỉ là nhất thời trong lòng dường như ẩn ẩn có chút khiếp sợ. Điều này trực tiếp làm cho cô gần đây khi đối mặt với Thẩm An Bình luôn có vẻ như rất không tự nhiên, thậm chí còn cố ý trốn tránh anh.

Cô dừng lại một chút đột nhiên nhớ đến lời nói hồi chiều của Quan Tiểu Bảo mà thốt đại một câu: “Em chỉ đang suy nghĩ không biết lúc ấy anh đã mua nhẫn cho ai, nghe nói trước giờ anh chưa bao giờ mua nhẫn cho con gái?”

“...” câu này vừa nói ra liền làm cho đầu dây bên kia Thẩm An Bình rơi vào trầm mặc, thật lâu sau mới nghe anh hỏi lại một câu: “Em để ý à?”. Không chờ Cố Bình An trả lời, Thẩm An Bình bỗng nhiên phá lên cười lớn: “Nha đầu ngốc, chỉ vì chuyện này mà không vui sao?”

“Nha đầu ngốc, em quay đầu, để anh trai mang em đi tìm nhẫn.”

“ ... ”

Tay cô bất giác nắm chặt điện thoại, theo bản năng quay đầu, vẻ mặt mông lung mờ mịt. Dù đứng ở một khoảng khá xa nhưng cô vẫn cảm thấy dây thần kinh phòng tuyến cuối cùng trong não mình bị căng đứt vì câu nói vừa rồi, toàn thân kích động ngẩng đầu lên, bị sự xuất hiện bất ngờ của Thẩm An Bình làm cho hoảng sợ tới phải mở to hai mắt, di động trên tay suýt cũng rơi xuống.

Cô ngạc nhiên lấy tay che miệng, khó có thể tin Thẩm An Bình giờ phút này lại đứng sờ sờ trước mặt mình.

“Anh...”

“Anh vừa họp xong tại chỗ công ty đối diện nhà em.” Thẩm An Bình thản nhiên nhún nhún vai: “Mỗi lần đều bị em làm cho sợ, lần này dọa lại em một lần, chúng ta huề nhau.”

Cố Bình An nhìn khuôn mặt an ổn lại rất trẻ con của Thẩm An Bình tươi cười, đáy lòng không biết từ đâu lại dâng lên một dòng nước thật ấm áp, cô nhất thời không nhận được cười lớn.

Hai người cứ như thế đứng nhìn nhau, thời gian dường như ngừng tại giây phút này, đem khốn đốn trần trở trước đây dẹp xuống trả lại một khoảng bình yên cho họ.

Thẩm An Bình trong bộ đồ tây màu xám bạc dưới ánh trăng soi rọi trông càng xa hoa sáng bóng dị thường. Dưới ánh mắt người khác, anh nhìn càng thêm phần tuấn duật, đẹp mắt.

Cố Bình An nhìn đến ngây ngốc, đứng yên tại đó, không nhúc nhích cũng không nói gì. Anh phát hiện thấy cô dường như có hơi chút run lên, tốt bụng thanh lọc cổ họng nhắc nhở.

“Em gái, muốn tìm nhẫn không? Không phải rất dễ ỷ sao?” Anh cười, một bên lấy tay mở cửa xe, trịnh trọng làm ra động tác mời cô lên xe.

“Ai thèm dễ ỷ?” Cố Bình An ngoài miệng dù nói vậy nhưng vẫn thuận theo mà bước lên xe, dĩ nhiên cô vẫn muốn biết chiếc nhẫn kia ở đâu a. Dù sao phong lưu như Thẩm thiếu gia này đàn bà mặc dù bên ngoài rất nhiều, lại nói anh còn có một list những nguyên tắc rất xấu xa nha ví dụ như: chưa bao giờ tặng nhẫn cho ai.

Nhìn thấy Thẩm An Bình lái xe chạy về phía trường học cũ, Cố Bình An nhất thời thấy thật khó hiểu.

“Sao lại đến đây? Không phải nói là đi tìm nhẫn sao? Anh không phải muốn nói cho em biết là anh đã đưa nhẫn cho cô giáo của mình chứ?” Cô suy nghĩ giáo viên không phải là loại phụ nữ mà Thẩm An Bình thích nha.

Đến nơi, Thẩm An Bình khôi phục lại bộ dạng bất cần ngày thường, nắm tay lôi kéo Cố Bình An đi qua cổng chính.

Bởi vì mười mấy năm nay chưa từng trở về nên Cố Bình An thấy có chút hoài niệm về ngôi trường cũ này. Cả một đoạn đường đi những hình ảnh năm xưa trong trí nhớ không ngừng mà từng cảnh từng cảnh hiện lên trong đầu tựa như một thước phim. Vì trường học cũ mới được xây dựng lại nên mọi thứ đều thay đổi rất nhiều, chỉ có cửa sau thông ra ngoài vườn cây quýt là còn nguyên như cũ.

Thẩm An Bình kéo cô chạy đến trước một cây quýt. Cố Bình An buông tay anh ra nhìn quanh đánh giá, nhìn thấy cách đó không xa có một hồ nước đang không ngừng phản chiếu phát ra ánh sáng bóng loáng.

“Nhẫn ở trong đây?”

Thẩm An Bình thông thả cởi đi áo vest bên ngoài rồi một bên đáp lời: “Ở đây.”

“Anh cởi quần áo ra làm cái gì hả?” Cố Bình An nhìn thấy hành động của anh thế nào cũng thấy thật khó hiểu.

“Anh đã từng mua một chiếc nhẫn, định là hướng em cầu hôn. Nhưng khổ nỗi ngày ấy còn chưa mở miệng thì đã bị em cự tuyệt cho nên anh mới quăng xuống hồ này.” Anh vừa giải thích vừa tháo đôi giày da dưới chân. “Lúc này em đã tìm anh rồi thì anh chỉ còn có cách là đi xuống đó mò mà thôi”. Nói xong, anh đã nhảy cái “bùm” vào trong hồ.

Đứng trên bờ hồ một hồi giờ rốt cục Cố Bình An mới phản ứng lại, thấy anh nhanh chóng lặn xuống dưới nước mà chỉ biết rống to: “A! Thẩm An Bình! Anh điên rồi phải không hả? Lạnh như thế anh bị bệnh thì làm sao đây!!!! Mau leo lên đây cho em!!”

Cô còn ở trên bờ không ngừng giậm chân nhưng người trong hồ kia vẫn không hề xuất hiện. Đôi khi anh nổi lên để hít vào chút không khí, nhưng chưa chờ Cố Bình An gọi anh đã nhanh chóng lặn xuống dưới. Cố Bình An nhìn thấy tình cảnh trước mắt, nước mắt không hiểu sao cứ trào trực chảy ra, không ngừng rơi xuống.

Cô đột nhiên cảm thấy thật oán hận chính bản thân mình. Cái hồ này dù nói không sâu nhưng cũng không phải là cạn đi, nhẫn đã quăng xuống đó làm sao còn có thể kiểm lại được chứ? Thẩm An Bình này đúng là một tên ngốc mà, lại còn muốn lặn xuống kiểm a?

Cô suy nghĩ nhớ lại những do dự trước nay của bản thân, rốt cục cảm thấy lời nói của Quan Tiểu Bảo thật không sai chút nào: kết hôn chính là quá trình làm cho đối phương và mình càng ngày càng trở nên chán ghét lẫn nhau. Cô luôn sống theo nguyên tắc chính là cái gì bản thân không chiếm được thì đó mới là tốt nhất, cho nên càng nghĩ cô càng không biết sau này khi đã trở thành vợ của Thẩm An Bình rồi thì tình yêu của họ có phải sẽ trở nên nhạt nhẽo vô vị hay không. Nếu có thể được cô hy vọng chính mình cả đời này sẽ bị Thẩm An Bình theo đuổi, như vậy thì tình yêu của họ mới không mất đi cảm giác mới mẻ của nó.

Cố Bình An mày vì sao lại có cái ý niệm kỳ lạ này trong đầu cơ chứ?

Giờ phút này trước mắt của cô chỉ là một màn hơi nước bao phủ. Từng cơn gió lạnh lẽo giữa mùa đông đang không ngừng thổi vào mặt đến đau rát, tay chân dường như cũng bị đông cứng nhưng trong lòng hồ kia vẫn còn một tên ngốc đang tận sức lặn ngụp tìm nhẫn cho cô.

“Thẩm An Bình, anh đi lên cho em, tìm không thấy thì không cần tìm nữa. Mặc kệ có nhẫn hay không em cũng sẽ gả cho anh mà!” Giọng nói Cổ Bình An có chút run rẩy, không biết đó là do lạnh hay là sợ hãi.

Lời nói cô vang lên giữa không gian trống trải nhanh chóng bị mặt nước kia ngăn cách hoàn toàn, một mảnh mênh mông trước mắt đem lời nói Cổ Bình An, vô tình mà vong lại. Cô chân tay luống cuống ngồi sụp xuống, cảm giác thật bất lực vì không thể chạm tới người đang lặn trong hồ kia.

“Tìm thấy rồi!” trong nước người nọ đột nhiên trời lên. Âm thanh bọt nước vỡ vụn nhưng giờ phút này nghe vào tai lại cảm thấy rất là dễ chịu.

Thẩm An Bình cả người ướt đẫm, chậm rãi dưới hồ nước leo lên. Bộ dạng anh nhìn thật nhóp nhép chật vật.

Những nơi anh đi qua, không nơi nào là không lưu lại một vệt nước dài, nhưng trên mặt anh lại hiện lên vẻ hạnh phúc khó thấy. Đôi mắt quanh năm không một chút lo âu bận tâm về bất cứ chuyện gì giờ phút này không ngừng phát ra những tia sáng như ngọc, càng nhìn lại thấy càng thật chói mắt.

Như là một cảnh quay chậm trong phim, anh từng bước từng bước tiến đến gần cô. Thẩm An Bình giờ cũng đông đặc đến trước mặt Cổ Bình An, vẻ mặt anh trang nghiêm cùng thành khẩn tựa như một tín đồ, anh quỳ một gối xuống, mở ra lòng bàn tay, bên trong là một chiếc hộp màu xanh ngọc dưới ánh trăng ban đêm càng phá lệ chói mắt.

Cổ Bình An một khắc khi nhìn đến hộp nhẫn kia liền oa oa khóc rống. Cô vụng về không ngừng lấy mu bàn tay lau đi nước mắt, giọng nói có chút oán giận:”Đồ lừa gạt, còn nói là tìm được rồi, anh tưởng em ngốc à! Làm sao mà ngay cái hộp cũng còn mới thế này chứ?”

Thẩm An Bình cười “Nhẫn kia anh đã quăng mất mấy tháng, có lẽ đã chìm xuống tận dưới đáy, thật là tìm sao cũng không ra.”

“Biết rõ tìm không được còn nhảy xuống đó làm chi? Lại còn là đang giữa mùa đông lạnh lẽo thế này, anh điên rồi sao?” Cô lau lau nước mắt, không ngừng khóc thút thít mắng Thẩm An Bình :”Anh đúng là bệnh thần kinh mà, sao lại thích chọc cho người ta khóc chứ! Thật đúng là thấy ghét mà!”

“Yêu thương, chịu đựng em bộ cũng không được sao? Khổ nhục kể nếu không diễn cho tốt thì em đâu có chịu gả cho anh làm vợ !”. Anh lại rất hiền ngang nói ra những lời này, ra vẻ như là rất có đạo lý nữa chứ!

“Cút đi! Anh gạt em, thật xấu!”

“Bình An!” Thẩm An Bình đột nhiên khuôn mặt trở nên rất nghiêm túc, một tay cầm nhẫn tay kia nắm lấy bàn tay Cổ Bình An. Anh cả người ướt nhẹp, có hơi run nhẹ, đôi con ngươi thâm sâu đen láy nhìn thẳng vào mắt Cổ Bình An, giọng nói thể hiện sự mạnh mẽ cùng tự tin :”Bình An gả cho anh, hãy cho anh cơ hội chiếu cố, chăm sóc em cả đời đi”

“ ... ”

Thật lâu sau đó, Cổ Bình An mới bịt môi, ngăn không ịnh khóc lớn thành tiếng. Một trận gió đêm thổi tới làm cho cô thoáng chao đảo giật mình, đôi mắt long lanh đang ngấn đầy lệ hùng hổ mắng anh :”Xấu xa, anh đã thành ra như vậy mà nếu em không đồng ý, có phải anh sẽ tiếp tục đứng đây đông cứng đến chết không?”

Thẩm An Bình khẳng định gặt đầu một cái:”Đúng”

“Vô liêm sỉ” Cổ Bình An nhìn anh liếc mắt một cái:”Còn không mau đeo vào! Muốn bị đông cứng chết sao! Rốt cuộc là anh chiếu cố em hay là em chiếu cố anh đây.”

“ ... ”

Thẩm An Bình vui vẻ cười lớn lấy nhẫn ra, bởi vì rất lạnh nên tay anh run rẩy không ngừng, rõ ràng chỉ là một động tác hết sức đơn giản nhưng dường như anh phải cố hết sức suốt một phút mới đem nhẫn đeo lọt vào ngón tay thon dài của Cổ Bình An. Mười mấy năm qua anh hình như chưa có cười sảng khoái, hạnh phúc đến như vậy, giờ phút này đây nhìn anh hai má ửng hồng như uống phải rượu mạnh, rõ ràng có hơi chật vật lại làm cho người ta cảm thấy cõi lòng thật rất ấm áp....

30. Chương 24

Đêm đó Thẩm An Bình có lẽ do quá mệt mỏi nên ngủ rất sâu. Cô nằm bên cạnh, lắng nghe tiếng thở đều đều, nhìn về mặt ẩn ẩn vui vẻ thật ngọt ngào của anh lúc ngủ giống như một đứa nhỏ được người ta cho kẹo. Anh rất ít ở trước mặt mọi người dỡ xuống sự đề phòng thể này, cho dù là người thân ở trước mặt, anh cũng vĩnh viễn luôn có ba phần che lấp. Đây có lẽ là do thiên tính, anh không cho phép bản thân mình được đem cảm xúc bộc lộ tất cả ra bên ngoài.

Cố Bình An chống tay nửa nằm nửa ngồi thưởng thức nét mặt ngủ say của anh. Cô thầm mắng không biết cái tên này lấy sức lực ở đâu mà khi về đến nhà còn ép cô hết một hồi. Có lẽ cô có hơi không quen với hành động quá mức thân mật của anh nên trong lúc đang mông lung, vô tình cô quét bàn tay đeo nhẫn làm cắt trúng da anh. Thẩm Bình An bị đau bất ngờ theo bản năng anh kêu lên một tiếng, nhưng rất nhanh đã bắt được cánh tay kia của cô ôm chặt ra sau lưng. Cố Bình An thật sự rất muốn đẩy anh ra nhưng cuối cùng lại bị mê mẩn đến choáng váng khi nhìn đến nụ cười của anh, dưới ánh đèn trông nó đẹp đến áy mào, làm cho trong lòng Cố Bình An cảm thấy ấm áp hẳn lên.

Người đàn ông này dù sao cũng là người mà cô đã quen biết hơn hai mươi năm, lại không nghĩ anh có thể ngốc nghếch đến như vậy. Mùa đông lạnh thế kia không biết anh khi đó sao lại điên cuồng đến mức đi nhảy xuống hồ chứ, chẳng lẽ không sợ cảm lạnh hay sao? Nhưng phải nói sức khỏe anh rất tốt, chỉ cần uống chút thuốc xong liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Cố Bình An không hiểu vì sao lại thấy rất khó ngủ, cô nâng bàn tay khẽ chạm vào ngũ quan rất tinh tế trên mặt anh. Thẩm An Bình sở hữu một khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, chiếc mũi cao tinh tế trông rất đẹp mắt làm Cố Bình An nhất thời không kiềm chế đưa tay mình lên nhẹ nhàng lưu luyến vuốt ve không nỡ rời đi.

Đồng hồ trên tường không ngừng truyền đến những tiếng tí tách theo luật động, trong căn phòng thực tĩnh lặng đó là thứ âm thanh duy nhất không ngừng quanh quẩn hòa cùng tiếng tim đập của cô và anh đang kề sát vào nhau, từng chút từng chút di chuyển theo quy luật chậm chạp của nó.

Ngoài cửa sổ bóng cây nhẹ nhàng lay động, ánh trăng sáng soi chiếu rọi như một tầng sa mạng mỏng nhẹ nhàng phiêu diêu bao phủ lên cả thành phố, in xuống bên dưới ánh sáng loang lổ. Một mảng ánh trăng nhẹ nhàng trải dài trên bề cửa sổ tạo thành một bức tranh đẹp mắt lạ thường, tự nhiên và cũng thật hài hòa.

Không gian chung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy rõ tiếng tim đập chính bản thân mình, giữa lúc đó Cố Bình An không hiểu sao lại tự nhiên nhớ đến những chuyện xảy ra trước kia, nhớ đến lời nói cô vô tình nghe được hôm đó

...

“Mẹ thật xin lỗi con, là mẹ đã sai, con không nên tự trách bản thân.”

“Phi Phi, hãy tha thứ ẹ, nếu có thể ẹ một cơ hội được chọn lại, mẹ nhất định dù liều chết cũng muốn đem con bảo vệ bên cạnh.”

“Con và Bình An trong mắt mẹ đều là như nhau”

“Cho mẹ một cơ hội chuộc tội, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của mẹ.”

Chính là do lần đó cô đột nhiên muốn trở về nhà trước một ngày bởi vì cô hơi lo sợ Cố Ba ba thật sự giận dữ đối với Thẩm An Bình. Lúc đó trong lòng cô dù luôn nghĩ rằng mình không muốn kết hôn nhưng giờ sự tình đã phát triển đến mức không thể khống chế thể này, cô chỉ đành tự trấn an bản thân mình, thậm chí phải bình tĩnh một chút cho nên trong tiềm thức cô lựa chọn đi về nhà.

Nhưng cô lại không thể ngờ rằng khi âm thầm trở về nhà một mình lại phát hiện mẹ đang lén lút gọi điện thoại. Cô càng không nghĩ tới mình lại nghe được đoạn đối thoại này. Dù rằng chuyện này trước giờ vẫn mãi canh cánh trong lòng cô thể nhưng hôm nay ngoài dự liệu cô bị ép buộc phải đối mặt với nó.

Cố Bình An gắt gao cắn chặt cùm tay, cổ không để ỉnh khóc lớn thành tiếng. Cô từ từ rón rén, lùi bước trở ra bên ngoài, nghiêng ngả lão đảo đi về phía công viên. Sau đó cô ngồi xụi lơ cả một buổi, rất lâu cũng không hề nhút nhích động đậy.

Hôm nay là ngày hội giết heo, trước kia nhìn thấy một màn này cô cảm thấy thật buồn cười nhưng giờ đây khi chứng kiến nhất đao kia đâm xuống con vật đang nằm bên dưới, cô lại có một cảm giác như chính tim mình đang bị đâm một nhát lại một nhát thật sâu.

Trong lòng cô mâu thuẫn đến rất buồn cười. Trốn tới trốn lui lựa chọn không muốn cùng mẹ mình đối mặt, càng không dám thẳng thắn đi chất vấn, không dám chấp nhận thương tâm cứ theo bản năng mà trốn tránh nhưng cuối cùng cô cũng không rõ bản thân mình là muốn trốn tránh cái gì, không phải mọi chuyện trước giờ dường như đã muốn rất rõ ràng sao?

Mặc kệ thế nào cô biết mình vẫn là con của mẹ. Thì ra trong mắt của mẹ, cô và Mạc Phi mãi mãi luôn được bà xem là như nhau!

Nghĩ đến đây, Cố Bình An miễn cưỡng nở nụ cười càng thêm thê lương.

Cô sao giờ phút này còn có thể ngồi đây mỉm cười cơ chứ? Cứ tưởng rằng mình sẽ khóc thật lớn nhưng trong lòng có lẽ do thống khổ quá mức chịu đựng mà khóc không thành tiếng, càng không có can đảm cùng mẹ nói hết tất cả. Ngược lại cô còn quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi ngay cả bản thân ngoài ý muốn cũng thấy rất khó tin được.

Tối hôm đó cô đón xe về nhà trong tình trạng đầu óc mơ mơ màng màng. Sáng ngày hôm sau cô vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì theo Quan Tiểu Bảo cùng trở về nhà.

Cô không ngại bị người khác trêu chọc mình thế nào, càng biết rằng không nên ở trước mặt Cố mẹ và Cố ba nói mình không cần Thẩm An Bình.

Lúc Cố Mẹ rửa chén, Cố Bình An đã hỏi mẹ: "Mẹ có phải cũng cho rằng con với Thẩm An Bình mãi mãi không thể nào ở cùng một chỗ hay không?". Suốt đêm hôm qua cô đã miên man cả đêm, cuối cùng cô muốn đem mình đánh cược một lần, muốn cược vị trí của mình trong lòng của Cố mẹ.

Cố mẹ trả lời đã không làm cho cô thất vọng, Cố Bình An cảm thấy rất vui vẻ vì cuối cùng giữa cô và Mạc Phi, bà đã chọn cô.

Cô tự nói mình luôn là người thắng cược, đó là điều tất nhiên, không cần phải cảm thấy áy náy. Nghĩ đến đây, Cố Bình An cúi đầu, trong bóng đêm sờ soạng chạm vào vai Thẩm An Bình sau đó vươn cánh tay, ôm chặt anh vào trong lòng mình.

Hình ảnh này rất giống như một người mẹ đang ôm con.

Nếu như Thẩm An Bình còn tỉnh táo, hẳn sẽ không cho phép cô ôm mình thế này. Anh là người luôn bày ra vẻ chừng chạc của người lớn, ở trong mắt anh Cố Bình An cô mãi chỉ là một con nhóc miệng còn hôi sữa mà thôi. Nhưng anh lại quên mất Cố Bình An sớm đã trưởng thành từ lâu, chỉ là vì đứng trước mặt anh cô luôn giả ngu mà thôi.

Cố Bình An không phải không rõ người đàn ông này thật sự yêu mình cỡ nào.

Hai người quen nhau, lại ở cùng một chỗ, đối phương có yêu mình hay không thì bản thân người trong cuộc đương nhiên là người rõ ràng nhất, và cũng chỉ họ mới cảm giác được điều đó sâu sắc nhất.

Cô chẳng qua bản tính hay lo được lo mất cho nên mới đem tình cảm anh dành ỉn cô tình phủ nhận mà thôi.

Cố Bình An hiểu rõ bản thân rất quá đáng. Dù Thẩm An Bình trước giờ đã vì cô làm biết bao nhiêu chuyện, cô cũng thấy là đương nhiên nhưng hiện giờ cô thật sự cảm thấy rất áy náy. Tình cảm anh dành cho cô chân thật như thế nhưng cô lại không ngừng bốn cợt, lợi dụng nó.

Cô cúi đầu xuống hôn nhẹ lên cái trán trơn bóng của Thẩm An Bình. Anh ngủ thật sâu, chưa hề nhúc nhích, cảnh tượng này làm cho tim cô vô cùng chua xót, không hiểu sao giờ phút này nước mắt lại không ngừng thi nhau rơi xuống

Cảnh vật trước mắt Cố Bình An dần dần trở nên mờ mịt, cô không ngờ bản thân vì sao lại muốn lôi kéo Thẩm An Bình vào chuyện rối rắm này, rốt cuộc cô đã làm đúng hay sai?

Cố Bình An cũng không nhớ rõ mình đã ngủ thiếp đi lúc nào, khi tỉnh lại thì Thẩm An Bình đã thức dậy từ sớm.

Ưu điểm lớn nhất của Thẩm An Bình đó chính là anh rất có trách nhiệm và tín dụng.

Trước đó một ngày anh dù đã bị ngâm mình trong nước lạnh, tối đến bị phát sốt, nhưng anh vẫn nhớ rõ buổi sáng mình có một cuộc họp phải tham dự.

Có đôi khi Cố Bình An cảm thấy Thẩm An Bình giống như một cái máy, đã được người ta thiết lập sẵn lịch làm việc.

Trên bàn bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn sàng, có cháo trắng, có trứng chiên và sữa tươi trên đó còn có một mẫu giấy anh nhấc lại.

Cố Bình An cầm ly sữa lên uống, cúi đầu nhìn đến tờ giấy để lại, trên đó là nét chữ mạnh mẽ của Thẩm An Bình: buổi sáng có cuộc họp, em nhớ ăn sáng, tối đến chúng ta sẽ đi mua nhẫn.

Chỉ vốn vẹn có 3 câu đã đem hành trình cả ngày hôm nay của cô phân phối đầu đó rõ ràng.

Ăn xong bữa sáng cô đeo túi xách rồi đi ra ngoài. Trước đây công việc nhiều đến sức đầu mề trán nhưng từ sau tin tức cô đính hôn truyền đi dường như cô rất nhàn nhã không có việc gì làm. Cô là thư ký của Tất Nhiệm, nhưng anh đi công tác lại không dẫn theo cô cho nên cô rảnh rỗi không có việc gì làm liền bị các phòng khác đến mượn sang giúp đỡ một tay. Thường thì họ chỉ để cô làm những việc rất vặt vãnh, hết việc thì cô trở về ngồi chơi tại vị trí thư ký của mình.

Cô đôi khi vì quá rảnh rỗi đến phát chán nên thường liếc trộm vào trong phòng của Tất Nhiệm mà đánh giá nội thất bên trong một chút. Cánh cửa phòng bằng kính trong suốt nên bất kỳ ai đi ngang qua cũng có thể nhìn thật rõ ràng. Văn phòng Tất Nhiệm được thu dọn rất gọn gàng, ngăn nắp hoàn toàn giống với tác phong con người của anh ta. Khi làm việc chung cô còn phát hiện anh là người rất mạnh mẽ và quyết đoán.

Hình như đã từ rất lâu Tất Nhiệm không xuất hiện trước mắt cô.

Cũng không hiểu vì sao Cố Bình An lại cảm thấy có hơi mất mát. Đây chắc có lẽ là căn bệnh của những kẻ nhàn rỗi, cuồng yêu bản thân mình đến nỗi dù lúc nào mở miệng cũng nói không cần nhưng khi đối phương thật sự biến mất thì trong lòng lại thấy vắng vẻ, không được tự nhiên.

Buổi tối Thẩm An Bình đứng giờ lái xe đến đón cô đi mua đồ để chuẩn bị cho lễ cưới.

Cô chưa từng kết hôn qua, còn phù dâu cũng chưa từng làm thử cho nên việc cô theo Thẩm An Bình mới biết cầu hôn cần có nhẫn kim cương, còn kết hôn phải mua nhẫn đôi đối với cô là chuyện quả thật rất mới mẻ.

Thẩm An Bình dẫn cô đi dạo rất nhiều tiệm bán đồ trang sức cao cấp rất đắt tiền, loại chỉ cần nhìn giá tiền thôi thì đã lú lẫm rồi. Đây là những trang sức rất cao cấp, sang trọng và rất quý phái, mỗi một món đều có một vẻ đẹp đặc sắc riêng của nó. Bạch kim có, vàng có, ngọc trai có nhiều món như vậy nhưng không có món nào lọt vào trong mắt của Cố Bình An cả. Đã thế cái tên tiểu tử An Bình đang đi theo cô còn âm ỉ cả lên cứ bảo là không nên mua vàng làm gì.

“Em muốn nhẫn bằng vàng, chỉ cần làm theo kiểu đơn giản thế này là được rồi.” Cố Bình An cố gắng hình dung nhớ lại kiểu dáng chiếc nhẫn kết hôn của bà ngoại, sợ người bán hàng không rõ cô còn lấy bút ra phác họa xuống giấy.

Thẩm An Bình đối với ý kiến của cô luôn luôn nhất mực chiều chuộng làm theo, nhưng là lần này anh lại không hoàn toàn tán đồng ý kiến của cô. Anh cố ý tỏ mò hỏi thêm một câu: “Tại sao muốn mua nhẫn vàng?”

“Vàng này chẳng phải nhìn rất đẹp sao, nó còn bảo đảm được giá trị lâu dài”, cô mỉm cười tủm tỉm nói: “Bà ngoại em cũng đeo một chiếc nhẫn vàng như thế này. Anh thấy không hai người họ dù đã lớn tuổi thế nhưng vẫn còn tay trong tay cùng nhau dạo phố. Thật ra tình cảm của người ở thế hệ trước quả thật đơn thuần

hơn nhiều, em cũng ước muốn được giống như họ”. Cố Bình An không nhanh không chậm nói ra suy nghĩ của mình, trong lòng dường như tràn ngập mong đợi. Nghe thấy ngữ khí của cô như vậy làm cho Thẩm An Bình phá lệ cảm thấy thật dễ chịu. Anh không lên tiếng nói gì thêm nữa, chỉ là cười mỉm, theo thói quen đưa tay lên vuốt mái tóc của cô, thái độ rất tự nhiên nhưng cũng vô cùng thân thiết.

Cố Bình An kéo tay anh đặt lên đầu vai của mình, khi vừa ngược đầu lên trong tầm mắt liền xuất hiện một đôi trẻ song sinh. Hai cô bé kia đang dán sát mặt mình vào trong tủ kính nhìn một dây đeo tay bằng bạch kim trên đó có hình Hello Kitty. Đứa bé cái miệng nhỏ nhắn “ô, ô” dán sát lên tủ kính làm cho khuôn mặt cũng vì thế mà biến dạng, ánh mắt thơ ngây tròn xoe rất thu hút, bộ dáng hai đứa trẻ này quả thật rất dễ thương làm cho ai cũng muốn yêu mến.

Đứa bé vẫn không hề rời đi, mặt dán chặt vào tủ kính cho đến khi mẹ của chúng đến bế lên.

Cố Bình An nhìn đứa nhỏ, dường như đang giận dỗi vì bị ẵm đi, đột nhiên cười tủm tỉm hỏi Thẩm An Bình: “Anh thích trẻ con không?”

Thẩm An Bình hiện đang chuyên tâm nhìn mấy mẫu trang sức quảng cáo trên báo, khuôn mặt bị ánh sáng mê ly của những ngọn đèn đang phát ra từ những kệ trưng bày trang sức in những vết sáng loang lổ trên đó, nhìn qua trông như những hoa văn rất tinh tế, làm cho người ta không dám quấy rầy.

“Không thích!”, Thẩm An Bình tựa như cười mà không nhìn Cố Bình An liếc mắt một cái: “Đứa nhỏ rất ồn ào!”

Cố Bình An mở miệng dường như muốn nói gì đó thay vào chỉ là nở nụ cười: “Thôi đi, vẫn là không nên có đứa bé, em cũng rất sợ đau. Lần trước chị họ của Quan Tiểu Bảo sinh, em và cô ấy có ghé thăm, cứ nghĩ sau khi sinh xong liền sẽ hết chuyện không ngờ sinh xong vẫn thấy cô ta rất yếu ớt. Em nhìn mà cũng thật đau lòng.” Nhớ lại cảnh tượng lúc đó Cố Bình An bĩu môi, tuy rằng ông xã của cô ta trông rất hạnh phúc, nhưng người khác nhìn vào vẫn cảm thấy việc sinh đẻ kia quả thật rất đáng sợ.

“Thẩm An Bình!”. Cố Bình An nhẹ nắm chặt lấy cánh tay anh, dựa vào tấm lưng cứng rắn của anh mà cọ cọ nói: “Chúng ta sau này nhận con nuôi đi.”

Thẩm An Bình chỉ “Ừ” một tiếng, xem như câu trả lời.

“A!” ánh mắt Cố Bình An chợt lóe sáng: “Hay là chúng ta cứ trực tiếp nhận nuôi một đứa hơn hai mươi tuổi đi, vừa vặn cũng có thể dưỡng già nha.”

Nhân viên bán hàng đang đứng một bên nhìn hai người trò chuyện, nghe thấy vậy nhất thời không thể nhịn nổi “phù” một tiếng bật cười. Dù rằng vẻ mặt cô vì đang nhin cười mà đỏ ửng nhưng mọi người chung quanh vẫn nghe thấy

Thẩm An Bình mặt đầy hắc tuyến trừng mắt nhìn Cố Bình An liếc mắt một cái, khóe miệng nhếch lên, tay anh véo lên hai má của cô lắc đầu nói: “Em đúng là điên rồi mà”

Cố Bình An tươi cười ngăn lại hành động vừa rồi của anh, nắm chặt bàn tay lỏng vào với mình.

Bàn tay Thẩm An Bình rất to, những đường vân tay được khắc họa rất rõ ràng không giống như Cố Bình An, ba đường quan trọng đều bị đứt đoạn, nếu để những thầy bói toán nhìn thấy thì chắc họ chỉ biết nhủu mày

“Bàn tay của anh thật đẹp nha, từng đường nét rất rõ ràng, nhưng mà...”, Cố Bình An còn chưa nói hết điện thoại di động trong túi vang lên. Cô buông tay Thẩm An Bình, tìm lấy di động của mình, nhìn thấy màn hình hiển thị người đang gọi đến: thì ra là tên nhóc con Quan Tiểu Bảo

“Tìm chị gái sao?” Cố Bình An chỉ cần là nói chuyện cùng Quan Tiểu Bảo là giọng điệu chẳng khác nào tên lưu manh. Đây là thói quen lâu ngày nên cô cũng lười sửa.

Bên đầu dây kia liền truyền đến giọng nói khàn khàn của Quan Tiểu Bảo: “Đang làm gì vậy?”

“Mua đồ cho lễ cưới.”

“Thôi đi!” Quan Tiểu Bảo giọng điệu bắt đầu thô lỗ: “Đừng có ở trước mặt mình mà bày đặt mấy trò đó? Không cảm thấy ghê tởm à?”

Cố Bình An cười càng thêm vô lại:”Dĩ nhiên điều này chỉ dành làm ở trước mặt bồ thôi, người khác muốn cũng không được a! Nếu có bản lĩnh thì bồ cũng kết hôn đi”

“Cút. Đừng có mà nói chuyện kết hôn trước mặt mình, gần đây hể mà nghe đến chuyện kết hôn là mình muốn ới.”

Cố Bình An cười lớn:”Bồ có thể đừng giễu cợt mình được không, chẳng lẽ không nói lại không được à.”

“Biết làm sao đây, mỗi ngày đều gặp dĩ nhiên sao tránh khỏi không giống được cơ chứ.” Được, không ngờ còn cố ý châm chọc lại cô để làm thú vui, đây không sai chính là Quan Tiểu Bảo a, thử hỏi Cố Bình An còn có thể nói gì được đây.

Không ngờ Quan Tiểu Bảo kia lại tiếp theo giọng oán trách:”Mấy hôm này mình bị mẹ già không ngừng lải nhải, đều là do bồ làm hại cả. Con mẹ nó bồ phải kết hôn, làm ẹ già vì chuyện này cũng đối với mình hạn đến tận xương tủy!”

“Ra là vậy, bồ từ nhỏ đến lớn tiếng xấu cũng thật là không ít cho nên bị mẹ già chỉnh một chút cũng là điều tốt. Bồ đó bản thân chính là một mối họa mà.”

Cố Bình An không chút thương tình chế nhạo Quan Tiểu Bảo. Ngay sau đó Quan Tiểu Bảo dường như chợt nhớ tới chuyện gì bất ngờ giọng ”ây da!” một tiếng.

Cố Bình An nghe được hai tiếng kia cả người chợt run lên, trực giác cho cô biết hình như có chuyện không ổn nên cảnh giác hỏi:”Sao vậy?”

“Chuyện bồ đính hôn đã có nói cho Tất Nhiệm nghe chưa?”

Nhắc đến Tất Nhiệm, Cố Bình An theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm An Bình đang trầm mặt, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy rất không thoải mái.

“Có cần phải nói sao. Toàn bộ công ty chẳng phải đã biết hết rồi à.”

“Vậy bồ kết hôn anh ta sẽ đến dự chứ?”. Máu bát quái của Quan Tiểu Bảo lại nổi lên làm cho Cố Bình An cảm thấy thật có hơi phiền muộn.

“Chuyện này phải hỏi anh ta, dù sao mình cũng sẽ phát thiệp mời, tất cả mọi người trong công ty mình đều mời cả”

“Ôi chao..., bạn gái cũ kết hôn, chú rể lại không phải là mình, anh ta thật là quá bị thương nha. Mình cảm thấy chuyện gởi thiệp mời này e cũng chẳng khác nào chuyện rất khó khăn nha.”

“Thật là bồ nói hoài bộ không thấy chán sao?”

“ ... ”

Quan Tiểu Bảo điện thoại nói chuyện một cái đã hết 10 phút làm cho Cố Bình An nhất thời quên mất chuyện cô muốn nói với Thẩm An Bình chính là:

Thẩm An Bình tay anh thật đẹp, đường vân trên đó cũng rất rõ ràng nhưng mà đường tình duyên có một đoạn ở giữa rất mờ nhạt, dường như hoàn toàn không thấy, đây chẳng lẽ ý nói con đường tình duyên của anh sẽ gặp phải trở ngại lớn sao?

31. Chương 25 Part 1

Tiệc đính hôn của Thẩm An Bình và Cố Bình An sau khi được hai bên nhà thương lượng, cuối cùng quyết định chỉ cần cử hành đơn giản.

Vì thế Thẩm An Bình đặt một phòng ăn sang trọng trong một khách sạn nổi tiếng thành phố để mời có hai bên gia đình cùng một hai người bạn thân tham gia mà thôi.

Trước bữa tiệc, Cố Bình An và Quan Tiểu Bảo quyết định rủ nhau cùng đi làm đẹp. Tuy nói chỉ là một bữa ăn tối đính hôn đơn giản nhưng đây dù sao cũng là chuyện hệ trọng cả đời, ít ra cũng phải chuẩn bị tâm trạng một chút

Cố Bình An trước giờ là người rất quái lạ, buồn bực thì đều biểu lộ ra hết trên mặt, nhưng gặp chuyện vui thì một chút cũng không thấy biểu hiện gì cả. Thái độ bình đạm đến thờ ơ, không vui cũng không buồn càng làm cho người ngoài khi nhìn vào rất khó đoán được cô đang nghĩ gì.

Quan Tiểu Bảo không thích khi nhìn thấy vẻ mặt thế này của cô, rõ ràng là đang rất vui nhưng lại giống như cổ họng bị mắc nghẹn, không nói lời nào.

“Cố Bình An, dù sao bồ sắp kết hôn, nói gì thì nói cũng phải tỏ chút thái độ vui mừng đi chứ nhưng sao lúc này nhìn bồ chẳng khác nào như bị người ta thiếu nợ ấy hả, giống như đang có thâm thù đại hận với ai đó không bằng.”

Cố Bình An khép hờ đôi mắt, chậm rãi mở miệng: “Nói ít một chút để tránh khuôn mặt lúc đó sẽ tăng thêm vài nếp nhăn! Chuyện này có gì vui mừng hả? Bồ không nghe người ta đang bàn tán sao, họ nói Thẩm An Bình chắc là điên rồi, xui xẻo mới bị mình tóm được. Mình bản thân đã là người không có gì đặc biệt rồi, nếu còn làm vậy chẳng phải sẽ làm cho người ta có cơ hội càng chê cười thêm sao?”

Quan Tiểu Bảo khinh thường khịt mũi: “Bọn họ chỉ là một đám người ăn không được thích phá cho hôi mà thôi. Nếu không phải Thẩm An Bình đã chính miệng đem chuyện này rêu rao thì làm sao người ta biết được cơ chứ!”

Cố Bình An không lên tiếng đồng ý nhưng cũng không phản bác. Thật ra cô không để ý chuyện người khác sẽ nghĩ sao. Từ nhỏ đến lớn trên cơ bản, cô đều không coi suy nghĩ của ai ra gì cả thì làm sao vì những chuyện này mà bận tâm chứ, chỉ là trong lòng không hiểu sao cảm giác rất kỳ quái, không thể giải thích rõ.

“Bảo” Cố Bình An chậm rãi mở mắt, đôi mắt trong suốt bình tĩnh đang dõi nhìn chùm đèn thủy tinh trên trần nhà, giọng nói không nhanh không chậm: “Cảm giác của mình hiện tại hình như cũng không được rõ ràng lắm.”

“Làm sao vậy?” Quan Tiểu Bảo trước giờ đầu óc lạnh lẽo giờ cũng nhận thấy giọng nói Cố Bình An có phần do dự cùng mơ hồ. Cô chậm rãi lặp lại một lần: “Tại sao lại là không rõ?”

“Nếu nói không thích Thẩm An Bình thì cũng không phải”. Cô vừa nói vừa giơ bàn tay trái đang đeo chiếc nhẫn do Thẩm An Bình đã đích tay đeo lên ỉnh ngắm nghía. Dưới ánh sáng của chùm đèn thủy tinh, chiếc nhẫn kim cương không ngừng phát ra những tia sáng kiêu hãnh của nó trông đẹp mắt lạ thường. Móng tay sơn màu hồng nhạt, đây là màu cô thích nhất vì nó mang theo ngụ ý tốt đẹp. Màu hồng nhu hòa, rất đẹp mắt làm cho lòng cô như mềm lại, rồi ngờ nghệch nhớ lại cách Thẩm An Bình hướng cô cầu hôn đêm nọ. Đó là thời khắc đẹp nhất mà cả đời này Cố Bình An sẽ không thể nào quên được.

“Mà nói không muốn gả cho Thẩm An Bình thì cũng không giống”. Cô đem tâm sự trong lòng từng chút từng chút nói ra, giọng nói do dự thêm vào chút nghi hoặc: “Nhưng là mình thật có phần sợ hãi. Từ trước tới giờ, mình vẫn cho rằng bản thân rất can đảm, nhưng mình sợ lần này sẽ làm sai quyết định, sợ sau này nếu đột nhiên lại muốn ly hôn thì phải làm sao đây? Nếu không có đứa nhỏ thì không sao, còn nếu như khi đó có chẳng phải sẽ phiền toái hơn sao. Còn có mẹ già của mình, bỏ qua chuyện bà ta đã từ lâu không ủng hộ chuyện hai đứa mình cùng một chỗ đã đành, hiện giờ bà hình như vẫn còn ôm trong lòng hy vọng là sẽ tác hợp cho Thẩm An Bình và Mặc Phi! Cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện này mình liền rất muốn kết hôn cùng Thẩm An Bình ngay lập tức. Dưới mắt bồ thì bồ nghĩ mình nên tiếp tục kiên trì, nhưng mình ngược lại thì rất sợ hãi. Từ trước đến giờ mình thật chưa bao giờ thấy bản thân lại ngu ngốc đến vậy.”

Cố Bình An càng nói càng rối, thật rất phiền chán, nhưng lại không biết mình là đang phiền cái gì, rõ ràng mọi chuyện đang rất thuận lợi trước mắt không phải sao?

Quan Tiểu Bảo nghe xong, vẻ mặt hơi đăm chiêu nói: “Những triệu chứng này của bồ thật ra cũng rất bình thường, hình như nó còn có cái tên khoa trương là gì đó.”

“Là gì?”

“Đó là chứng hoảng sợ trước hôn nhân!” Quan Tiểu Bảo cười an ủi cô: “Đừng sợ, rất nhiều người cũng bị như vậy. Trong phim “Dục vọng đô thị” mình đã từng coi qua, nội dung nó cũng vậy quanh vấn đề này không phải sao? Chứng bệnh này rất nhiều người mắc phải, chỉ là biểu hiện ở mỗi người có hơi khác biệt mà thôi. Bệnh này của bồ cũng không phải là nghiêm trọng gì. Bồ đó chỉ cần biết là có chết cũng phải nhất định kết hôn với hần là được rồi biết không. Kết hôn rồi thì bệnh sẽ không còn phát tán nữa, tự nhiên mọi chuyện sẽ tốt lên thôi.”

Cố Bình An nghe xong thấy cũng rất có đạo lý. Nhìn Quan Tiểu Bảo thế này không ngờ cô ta suy nghĩ lại rất thận trọng, cô không tự chủ hỏi thêm: “Vậy vì sao bồ lại không kết hôn chứ?”

“Còn nói.” Bị đụng đến chỗ yếu Quan Tiểu Bảo lớn tiếng mắng to: “Nếu không phải là vì trước giờ gặp không ít những tên ông chủ nhà giàu đã có gia đình mà bên cạnh còn kè kè những cô bồ nhí trẻ tuổi! Thấy cảnh tượng đó của bọn họ mình nên mình mới thành ra thế này, biết làm sao bây giờ.”

“Tiểu Bảo, bồ nói đến chuyện này làm mình cảm thấy người thật ngứa ngáy khó chịu.”

“Còn dám nói à”. Quan Tiểu Bảo máu nóng xông lên tận óc, ngay lập tức khôi phục bộ dạng thường ngày: “Cả người ngứa ngáy như vậy là do bồ không tắm rửa à! Tại sao chuyện xấu hổ như vậy mà cũng dám nói ra. Thật là! Không thể nói chuyện với bồ một cách đàng hoàng mà! Lúc nào cũng chọc cho người ta cáu giận.”

“Hắc.. hắc...” Cố Bình An nhếch miệng cười, nhưng thật ra trong lòng nhờ thế cũng kiên định lên rất nhiều. Quan Tiểu Bảo nói rất có lý, chỉ cần cô kiên trì muốn kết hôn đến cùng thì đâu còn gì mà phải lo sợ? Mặc kệ tương lai sau này có ra sao, hiện tại cũng không cần gấp gáp mà bận tâm làm gì. Nếu đã không thể thay đổi sao không cố gắng mà đi hưởng thụ một lần chứ.

Làm xong mặt nạ, Quan Tiểu Bảo còn muốn cùng cô làm thêm massage toàn thân, Cố Bình An không còn cách nào khác chỉ đành phải làm theo. Còn chưa bắt đầu đã nghe tiếng chuông điện thoại reng lên, trước nụ cười châm chọc của Quan Tiểu Bảo, Cố Bình An ra hành lang tiếp điện thoại.

Hành lang đang treo đầy áp phích hình quảng cáo người phát ngôn ỹ phẩm này, hình chụp rất đẹp, khuôn mặt xinh đẹp của cô gái trong hình đang nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng đều thẳng tắp. Dọc trên bức tường thủy tinh đang trưng vô số áp phích bày ra đủ mọi góc cạnh xinh đẹp của cô gái, dưới ánh đèn đủ màu nét đẹp được tô điểm xa hoa đến cực điểm. Đây là thẩm mỹ viện đặc biệt chỉ dành cho người là hội viên, Quan Tiểu Bảo rõ ràng là cái tên phá của, vùng tiền như nước, cho nên cô ta luôn luôn “tá túc” ở lại chỗ này. Cố Bình An nhận điện thoại, nói chuyện với Thẩm An Bình câu được câu mất, bàn tay không hứng thú tô theo nét vẽ hoa văn trên tường thủy tinh, cảm giác lạnh lẽo theo ngón tay truyền đến dù áy sủi ở đây đã bật hết công suất cũng không sưởi ấm được chút nào.

Điện thoại bên kia truyền đến giọng nói rất mệt mỏi của anh. Cố Bình An biết anh tối tuần nào cũng đều có xã giao, thường phải uống rượu đến khuya mới về. Chính vì anh chưa từng đề cập đến nên cô cũng không chủ động mà đi hỏi làm chi, chỉ là đôi khi nghe Quan Tiểu Bảo oán giận anh mình nên cô mới biết.

Cô thỉnh thoảng cũng đến ở qua đêm tại nhà Thẩm An Bình, thấy anh đêm hôm khuya khoắt mới trở về, còn sợ sẽ gây tiếng động làm cô thức giấc nên anh liền trực tiếp nằm ngủ phòng khách. Đến sáng lúc tỉnh lại, nhìn thấy vầng mắt đen của anh rõ ràng đã biểu lộ sự mệt mỏi nhưng anh chưa bao giờ nửa lời oán giận, luôn đối với cô ôn nhu chăm sóc trước sau như một.

Đôi khi Cố Bình An nghĩ thôi cứ mặc kệ mọi chuyện, trên thế giới này làm gì có ai là hoàn mỹ vô khuyết chứ, có một số việc anh không muốn nói ra để cô cùng chia sẻ thì cô cũng không cưỡng cầu hay truy vấn làm chi. Giống như Cố Bình An cũng có ích kỷ của riêng bản thân, không muốn cùng anh chia sẻ. Tôn trọng tự do, quyết định của đối phương nguyên bản cũng chính là một sự chia sẻ cảm thông.

“Hôm nay nếu thấy mệt, không có việc gì thì anh nên trở về nhà nghỉ ngơi một chút đi” Cô có lòng tốt dặn dò Thẩm An Bình: “Nhưng trước khi ngủ anh nhớ ăn chút gì đó. Lân cận nhà anh rất có nhiều quán ăn, canh họ nấu cũng rất ngon.”

“Ừ, anh biết!” Thẩm An Bình cười nói: “Em khi nào thì xong? Anh sẽ đến đón em”

“Không cần, em lát nữa sẽ quá giang xe Quan Tiểu Bảo về là được”

“Anh đang ở gần đó, anh đón em”

“Thật sự không cần”

“...”

Cố Bình An cứ nhất quyết từ chối, nhất thời mọi thanh âm bao bọc chung quanh hai người dường như cũng bị đông cứng, điện thoại bên kia Thẩm An Bình quả nhiên rơi vào trầm mặc. Cô nắm chặt di động, nghe thấy đầu dây bên kia không truyền đến bất kỳ âm thanh nào của anh chỉ ngoài đủ loại âm thanh hỗn tạp mới ý thức được mình đã hơi lớn tiếng, liền nhanh chóng cứu vãn: “Không phải em không muốn anh đón nhưng em sợ anh mệt, nếu như anh không thấy phiền thì em lúc này cũng làm xong rồi, đi về trước cũng không sao.”

“Ừ”

“...”

Tắt điện thoại, Cố Bình An hơi bĩu môi rồi đem điện thoại di động cất vào. Vừa mới ngẩng đầu lên đã nhìn thấy bức ảnh đang treo không xa của Mạc Phi, hình như nó mới được chụp gần đây.

Trên ảnh là cô gái với mái tóc ngắn xinh đẹp, môi đào hồng nhuận, ướm át, ánh mắt mê ly trông phi thường quyến rũ. Sắc đẹp tuyệt mỹ đúng là làm điên đảo người khác của cô được trưng ngay giữa trung tâm những áp phích khác, thể hiện vai trò của Mạc Phi là người phát ngôn tiêu biểu cho sản phẩm này.

Cố Bình An đứng trước bức ảnh quảng cáo của Mạc Phi tinh tế đánh giá, tuy photoshop quá mức làm cho làn da cô gái trong ảnh nhìn không thật nhưng nó vẫn không ảnh hưởng đến vẻ xinh đẹp cùng diễm lệ không ngừng phát ra từ bốn phía của cô. Cố Bình An âm thầm suy nghĩ nếu Mạc Phi đúng là chị em ruột của cô thì ông trời quả thật rất là bất công, sao lại cho cô ta một dung nhan quá mức sắc sảo như vậy chứ?

Còn đang tự giễu cợt chợt nghe phía sau có người kêu tên mình, Cố Bình An theo bản năng quay đầu liền thấy Mạc Phi giờ đang đứng ngay trước mặt.

Cô đột nhiên còn có loại cảm thán, thời gian đúng là vừa vặn, không phải gấp quýt đi, vừa nhìn ảnh chụp trên tường người thật liền hiện ra trước mặt quả thật làm cho cô có chút hoảng sợ.

“Vẫn khỏe” Nụ cười tuy đã đông cứng nhưng nói tóm lại cô coi như cũng rất hào khoáng mà lên tiếng chào hỏi cô ta.

“Tốt” Mạc Phi tươi cười nhìn càng thêm xinh đẹp, ánh mắt biết nói nháy mắt nhìn vào cô cảm giác càng thêm cuốn hút mê người, “Mẹ nuôi dạy này có khỏe không?”

“Ừ” Cố Bình An dù không có thiện cảm với cô ta nhưng ngẫu nhiên gặp phải cũng không cần thiết phải đối nhau như kẻ thù mà gương cung bạc kiếm.

Động tác Mạc Phi nhẹ vén tóc làm chiếc váy dài bên dưới khẽ lay động theo, tựa như đang múa điệu vũ xinh đẹp. Mỗi một cái giơ tay nhấc chân của cô gái trước mắt này đều tràn ngập tự tin cùng quyến rũ, nếu đi so sánh thì Cố Bình An dù cho giờ đây có mặc áo tắm thì hoàn toàn một chút quyến rũ cũng sánh không bằng.

Nhưng đã là con gái thì sẽ không tránh khỏi sợ hãi, đặc biệt một khi rơi vào thế hạ phong thì dĩ nhiên sẽ hy vọng chính mình có thể vịn vào thứ gì đó để gỡ lại chút mặt mũi.

Cho nên Mạc Phi nhìn cô làm bộ như vô tình hỏi: “Nghe nói cô cùng Thẩm An Bình đang sắp đính hôn?”

Cố Bình An lạnh lùng cười, cố ý làm bộ như không quan tâm nhún nhún vai nói: “Đúng vậy, bên nhà còn muốn gấp rút tổ chức, Thẩm An Bình không thích nhìn tôi tiếp tục sống độc thân.” Cô biết Mạc Phi rõ ràng có ý tứ với Thẩm An Bình cho nên cố ý nói khích cô ta. Thật ra đây vốn không phải là tính cách thật sự của Cố Bình An, nhưng cô không hiểu sao bản thân lại mạnh miệng nói ra điều đó, còn nói được rất lưu loát. Trong tiềm thức, cô nên vì điều này mà cảm thấy hãnh diện nhưng không hiểu sao trong lòng lại có một cảm giác khó mà giải thích.

Mạc Phi sắc mặt có chút trắng bệch nhưng vẫn cố gắng trấn định mỉm cười: “Chúc mừng cô!”

“Cám ơn” Cố Bình An hài lòng khi nhìn thấy phản ứng của Mạc Phi. Cô cười nói: “Đến lúc đó nhớ đến tham gia hôn lễ chúng tôi, tôi không định không thu lì xì của cô!”

“Nhất định!”

“...”

Mạc Phi trấn định trả lời sau đó mới vén mái tóc xoay người rời khỏi.

Cố Bình An không nghĩ Mạc Phi lại có thể phản ứng bình tĩnh đến vậy. Trong lòng cô có chút xốn xang cùng bất an, nghĩ đến số phận bọn họ sao lại định sẵn như thế, trong nhất thời không thể khống chế mà phơi bày ra hết như thế này. Chuyện cô đã hình dung và bộ dạng lúc này của Mạc Phi có phần rất không hợp làm cô khó có thể tin tưởng chuyện này là thật.

“Mạc Phi” Cố Bình An gọi cô lại.

“Sao?” Mạc Phi đưa mắt thoáng nhìn lại, quay đầu nhovn miệng cười không khác gì như trăm hoa đang đua nở: “Còn có chuyện gì sao?”

Cố Bình An bị cô hỏi mà ngẩn ra, lập tức phản ứng lại. Cô thật không nghĩ bất ngờ gặp được Mạc Phi ở đây. Có rất nhiều chuyện cô đã phải cố gắng áp chế xuống mới có thể làm cho chính mình không nghĩ ngợi lung tung. Nhưng cô càng không hiểu vì sao mình lại cảm thấy rất lo sợ, khi nhìn đến bóng lưng Mạc Phi rời đi thì loại cảm giác này lại càng thêm mạnh mẽ.

“Mạc Phi, cô hận tôi phải không?” giọng của Cố Bình An càng thêm lạnh lẽo, không có chút tia ấm nào.

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Vẫn cười thật vô tội, nhưng nụ cười này làm cho Cố Bình An nhìn càng thêm chói mắt, làm cho cô nhìn không được muốn đi phá vỡ nó.

“Tôi vẫn hy vọng cô sẽ hận tôi, cũng giống như tôi đã hận cô.” Cố Bình An dừng một chút, ngẩng đầu, bày ra bộ dáng cao ngạo kiêu hãnh như một loài thiên nga.” Cô nói tất cả những gì cô có hiện nay là do chính cô đã tranh thủ và cố gắng mới có được, tôi cũng như cô không phải sao? Những gì cô muốn, thật trùng hợp đó cũng là những gì mà tôi muốn.”

Nụ cười của Mạc Phi nhẹ nhàng thu lại, rồi dần dần tắt hẳn, đôi mắt sáng ngời trong phút chốc đột nhiên trở nên thâm trầm làm cho người ta không thể không để ý. Cô chớp mắt nhìn chằm chằm vào Cố Bình An, trịnh trọng nói: “Cô là thật lòng yêu Thẩm An Bình, hay chỉ vì biết tôi yêu anh ta cho nên cô mới muốn cùng anh ta kết hôn?”

Cố Bình An không ngờ Mạc Phi lại hỏi như thế, làm cho bản thân cô cũng ngây ra một hồi. Đúng vậy, cô chưa từng nghĩ muốn chủ động nắm tay Thẩm An Bình, là cái gì đã thôi thúc cô muốn chiếm được anh ấy chứ? Cô thật sự đã bị những lời chất vấn này vô tình dọa sợ, càng chưa bao giờ nghĩ rằng tâm tình chính mình thế nhưng lại như vậy mà bị làm cho hồng mắt.

“Chuyện này đối với cô đâu có ý nghĩa gì, mặc kệ tôi yêu anh ấy thế nào chúng tôi đều phải kết hôn, đây là kết quả.”

“Không phải, chuyện này đối với cô không có ý nghĩa nhưng đối với tôi mà nói nó rất là quan trọng.” Trong mắt Mạc Phi đột nhiên lóe lên một tia sáng dị thường, dường như có chút tránh né nhìn Cố Bình An.

“Tôi yêu anh ấy. Khi tôi còn chưa là gì thì chính anh ấy đã kéo tôi đến gần, biến tôi trở thành trung tâm của mọi sự chú ý. Như cô loại công chúa được sinh ra đã được bảo bọc thì làm sao hiểu được cảm giác bị người ta bỏ rơi cơ chứ?” giọng nói Mạc Phi có chút nghẹn ngào: “Nhưng anh ta sao lại ở cùng một chỗ với tôi, tôi nghĩ cô nên là người rõ ràng nhất không phải sao? Cố Bình An, cô sao có thể một chút thẹn cũng không có, còn cho là rất hợp tình hợp lý đi? Lấy dao làm tổn thương người khác lại còn trách là dao không đủ bén?”

Cô ta không chút khách khí, thẳng thắn chất vấn. Cố Bình An nghe vào tai, nhìn thấy tình cảnh trước mắt chỉ cảm thấy rất đáng sợ. Đáy lòng cô hoàn toàn bị chấn kinh, đầu óc hoàn toàn chết lặng. Nhớ lại lúc còn nhỏ, tuy bề ngoài Mạc Phi nhìn rõ ràng là một cô bé rất nhu nhược nhưng bản tính lại dị thường quật cường.

Còn Cố Bình An thời gian trôi qua lại biến thành một con người xấu xa, tấm lòng chai sạn.

Cô ta sao giờ còn khóc chứ? Cứ mỗi lần cô ta khóc lóc ở trước mặt Cố Bình An, liền ngay không cần nói Cố Bình An hiển nhiên biến thành người xấu.

Cố Bình An lạnh lùng nở nụ cười, ánh mắt càng thêm âm trầm, "Biết gì không? Tôi thật là chán ghét cô, làm như cả thế giới này đều phải để ý đến sắc mặt của cô. Cô yêu Thẩm An Bình sao? Nhìn cô càng ngượng ngùng e thẹn, cho nên tôi càng muốn có anh ấy. Cô giờ lại đi thắc mắc vì sao tôi làm thế, vậy nên để tôi nói cho cô biết, tôi nhất định sẽ đem anh ta cột chặt lại bên cạnh không buông. Anh ấy yêu tôi, điểm này tôi biết, nhưng tôi nghĩ cô so với tôi càng rõ ràng hơn đi."

Cố Bình An nói xong mới cảm thấy hối hận vì lời nói vừa rồi của mình. Thẩm An Bình không phải là một vật phẩm để cho bọn họ tranh giành xâu xé, cô không nên đối với anh như thế nhưng cô lại không thể kiềm chế, chấp nhận bị người ta chỉ trích cô không hiểu chuyện, là người không có lương tâm. Cô trước giờ luôn sống rất phóng túng, mọi người đều rất thích tình tình thẳng thắn này của cô, nhưng cô không cam tâm vì một câu này của Mạc Phi liền đem tất cả tốt đẹp của mình phủ sạch sao.

Nếu không có ai ở đây cô thật sự muốn rống to lên, không muốn tiếp tục chịu đựng loại cảm giác này.

Hành lang trống rỗng giờ phút chỉ có hai người bọn họ đang giằng co, đem bầu không khí nơi đây nén đến cực điểm, cảm giác chỉ cần thêm một chút lực thôi sẽ làm ọi thứ nổ tung từng mảnh.

Cố Bình An không hề nhúc nhích, cũng không nói chuyện, chỉ bình tĩnh đứng đó nhìn Mạc Phi, quan sát từng chút biểu tình trên khuôn mặt cô.

Hành lang yên tĩnh đến lạ thường đột nhiên bị giọng nói của Quan Tiểu Bảo đánh gãy : "Thẩm An Bình, sao anh đứng ở đây chứ. Con mẹ nó mấy tên quản lý ở đây quản lý cái kiểu gì mà cho cái tên đàn ông này tiến vào đây a, đúng là không có quy củ gì cả." Cô ta nghiêng răng ôm quần áo mắng: "Muốn tìm Cố Bình An thì cứ gọi điện thoại. Đến bất ngờ như vậy bộ vui lắm sao! Muốn hù chết người à!"

Cố Bình An cảm thấy cả người chấn động, sau lưng tựa như đang đặt một khối băng, hơi lạnh cứ từ từ nhắm thẳng sống lưng cô luồn lách tiến vào, da thịt toàn thân đều bị co rút nhanh chóng.

Trên đỉnh đầu cảm thấy như có khí cầu, chỉ nghe một tiếng "Oành" đột nhiên cứ thế nổ tung.

Hết thấy phòng bị còn lại trong Cố Bình An đều ngay tức khắc bị phá hủy.

Thật là không chút lưu tình, đã phá hủy lối thoát duy nhất còn lại của cô.

32. Chương 25 Part 2

Quan Tiểu Bảo giờ đã nhanh chóng mặc lại quần áo, bước ra từ trong một góc sáng sủa, kéo theo đôi dép lê chui rút vào cạnh Cố Bình An, nhíu mày oán thán: "Đầu bô bị đập trúng à, mặc ít như vậy sao còn không vào trong thay đồ, chắc nhìn thấy Thẩm An Bình đến nên mới ngốc nghếch như vậy a." Quan Tiểu Bảo thân thiết muốn xoa xoa đầu cô, lúc này mới phát hiện biểu tình đang ngậy ra của Cố Bình An, nhưng khi vừa nhắc đầu liền thấy Mạc Phi đang đứng cách đó không xa, thân mình thoáng cái run lên. Cô ngoài cười nhưng trong không cười chỉ thấy khóe miệng khê động, vẻ mặt đông cứng chào hỏi với Mạc Phi: "Thật khéo nha, đã lâu không gặp!"

Ngắn lẹ trong mắt Mạc Phi chưa kịp thu hồi nên có chút xấu hổ nghiêng đầu. Một lát sau cô ta mới lấy lại trạng thái ban đầu nói: "Thật trùng hợp." Cô mỉm cười, nhìn Cố Bình An ung dung nói: "Tôi còn có việc đi trước. Hẹn gặp sau."

Nói xong cô ta liền xoay người rời đi. Sống lưng cô ta thật thẳng, vòng eo uốn lượn thành một đường cong tuyệt mỹ, bờ vai đang rộng vừa phải trông như hình cánh bướm, thân hình hoàn toàn tao nhã quá thật

không thể chê vào đầu. Cố Bình An thất thần nhìn cô ta quật cường bước đi, lần đầu tiên cô cảm giác bọn họ quả thật rất giống nhau.

Đương nhiên giờ phút này không phải là lúc để cảm thán, bởi vì Cố Bình An biết cô hiện tại thật không còn chút can đảm nào mà quay đầu đối mặt với người phía sau mình.

Cố Bình An khi làm tổn thương bất cứ người nào, thì ít nhiều trong lòng cô cũng đều đã có sự tính toán sẵn. Giống như đối với Mạc Phi, vì cô vẫn luôn cho rằng Mạc Phi là người đã tổn thương cô không ít, cho nên không hề có chút áy náy gì; lại cũng như đối với Tất Nhiễm, khi ở cùng anh cô cảm thấy mình đối với anh ta rất tốt, có đủ tư cách là một bạn gái đúng mực cho nên hợp rồi lại tan cũng không có gì mà mất mát cả. Duy chỉ có giờ phút này, Cố Bình An thật sự không biết làm sao đối mặt với Thẩm An Bình, người đàn ông luôn đem tình yêu của mình trao trọn cho cô, để cho cô cứ tùy tiện hưởng thụ thoải mái.

Cô không biết Thẩm An Bình sẽ có biểu tình thế nào, cô nhất gan thậm chí không có can đảm mà quay đầu.

Cuối cùng vẫn là Thẩm An Bình giúp cô bắc thang leo xuống, chỉ nghe giọng anh cười nói: "Anh vốn đang ở lân cận cho nên thuận đường đến đây luôn. Em làm xong rồi thì chúng ta đi ăn canh, không phải nói canh ở đó rất ngon và bổ sao?" Giọng anh trầm thấp thật êm tai, không nghe ra có gì lạ thường. Cuối cùng anh còn vì cô mà nói lời công đạo: "Vừa rồi đi nhầm nên mới vào được tận trong này, anh ra ngoài kia chờ trước"

Thanh âm Thẩm An Bình quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi làm cho nước mắt Cố Bình An cứ thế không ngừng rơi xuống. Cô không thể cứ tiếp tục bịt tai mà trộm chuông, tiếp tục thôi miên bản thân, xem nhẹ sự mệt mỏi pha lẫn thất vọng trong giọng nói của Thẩm An Bình.

Cố Bình An chậm rãi quay đầu nhìn bóng dáng cô đơn của Thẩm An Bình mà lòng càng thêm run sợ.

Anh là người đàn ông kiêu ngạo cỡ nào không ngờ bị cô làm cho trở nên chật vật thế này đây. Có trời mới biết anh thật khó mà tưởng tượng nổi tình hình cô trẻ con như thế mà cũng bắt chước những cô gái trẻ thời nay đi salon làm đẹp. Nhưng cô đã đáp lại anh gì đây? Cô để sự ngu xuẩn đến thật đáng thương chỉ vì mặt mũi của mình, ngây thơ muốn trả thù tâm lý không chút nào đáng giá, nói ra câu nói hoàn toàn trái lương tâm, chẳng những nói xong không hề có chút cảm giác gì là vui vẻ, thậm chí hoàn toàn ngược lại, lời đó vừa nói ra cô đã bắt đầu hối hận.

Giờ đây cô mới cảm nhận được lời nói rất ngu xuẩn của mình một khi đã thốt ra sẽ có hậu quả đáng sợ thế nào. Nhìn Thẩm An Bình cố bày ra thái độ bình tĩnh giả tạo, ánh mắt anh khi dừng tại Cố Bình An, cô thật sự cảm nhận được sự đau đớn, thống khổ trong đó là đến cỡ nào. Bức tường thủy tinh của sự phòng bị giờ như bị phá hủy, từng mảnh vỡ thủy tinh cứ thế cắm vào tim cô, vì nhìn không ra vết thương nên dù rất đau đớn nhưng cũng không biết phải nên nói gì.

Nước mắt Cố Bình An bắt ngờ không kịp không chế mà tuôn xuống. Cố Bình An chỉ còn cảm nhận được thứ duy nhất đó là nước mắt nóng hổi không ngừng lướt qua da thịt, cảm giác trở nên ướt át. Cô duy trì tư thế, nhìn bóng dáng Thẩm An Bình dần dần biến mất. Giờ đây cô cảm thấy nước mắt của mình thật là quá rẻ mạt, không đáng giá được sự đồng tình của người khác. Cô luôn cho rằng khó khăn sẽ tôi luyện bản thân càng kiên cường hơn, nhưng thật không biết giờ cô phải làm sao mới có thể vãn hồi những khốn đốn do cô tự tay gây ra lúc này. Đáy lòng như biến thành một toà thành hoang vu, lạnh lùng đón gió luồng vào, từ từ chết lặng đến không còn cảm thấy đau đớn gì nữa.

Quan Tiểu Bảo bị bộ dạng của cô dọa đến thức tỉnh, nhất thời chân tay luống cuống muốn lau đi nước mắt trên mặt Cố Bình An, kích động lớn tiếng hỏi: "Sao lại ra thành nông nỗi này hả? Có phải ả đàn bà chết tiệt kia đã nói gì làm cho bồ cứng họng. Con mẹ nó! Để mình đi tìm cô ta" nói xong liền kéo tay áo chuẩn bị chạy theo Mạc Phi hỏi cho ra nhẽ.

Cố Bình An lắc đầu, đôi môi cắn chặt. Cô gắt gáo túm lấy Quan Tiểu Bảo: "Không liên quan đến cô ta, người đã làm người khác cứng họng chính là mình."

"Vậy bồ còn khóc nháo cái gì?" Quan Tiểu Bảo đột nhiên nghĩ đến hôm nay hình như Thẩm An Bình có gì đó rất khác thường, lại đoán rằng anh ta chắc có lẽ không tìm được Cố Bình An, nhưng rõ ràng khi cô đi tới của quẹo đó liền đã nhìn thấy Cố Bình An thì làm sao có chuyện Thẩm An Bình đứng đó nhìn không thấy được chứ? Cô chau mày, nhỏ giọng hỏi thử: "Có phải bồ đã nói lời không nên nói hay không?"

Cố Bình An không có trả lời, liều mạng lắc đầu, chỉ biết khóc. Quan Tiểu Bảo lúc này thở dài một hơi, không muốn tiếp tục truy vấn, chỉ lẳng lặng ôm Cố Bình An vào lòng, ôn nhu vỗ lên lưng cô, nhẹ giọng than thở: "Qua nhiều năm như vậy mà bỏ một chút cũng không hề thay đổi, cho dù bản thân mình làm sai nhưng lại muốn người khác phải lên tiếng xin lỗi mình trước, phải chịu thua trước. Bình An, trên đời này chỉ có Thẩm An Bình là duy nhất, nếu bỏ còn không biết nắm chặt lấy anh ta thì sau này bỏ phải làm sao đây?"

"..."

Đợi cho đến khi Cố Bình An từ trong salon đi ra thì trời cũng đã tối, thành phố giờ đã bị những ngọn đèn đủ màu thấp sáng. Trước viện còn có một hồ nước, mặt nước trong suốt như một miếng kiếng, đang lấp lánh phản xạ hình ảnh vô số vì sao trên đó, ánh sáng huy hoàng nhưng cũng thật tĩnh lặng. Cảnh đẹp nơi này chẳng khác nào như ảo ảnh nhưng ai lại có thể ngờ cảnh trí tĩnh lặng đẹp đến mơ hồ như thế lại chỉ vì một luồng gió vô tình thổi qua liền bị đánh vỡ. Mặt hồ yên tĩnh bị một trận gió đột ngột thổi tới liền không ngừng gợn lên những đợt sóng nhỏ lăn tăn, phát ra ánh sáng lân quang, mặt gương yên tĩnh khi nãy liền bị phá tan thành những mảnh nhỏ, không còn hình dạng của lúc ban đầu.

Cả một đoạn đường, cô đều không ngừng thấp thỏm nghĩ rằng chốc nữa Thẩm An Bình có thể sẽ hỏi mình hay không? Cô âm thầm hy vọng anh sẽ tức giận, nếu anh tức giận ít nhất cô còn có cơ hội để giải thích, cho dù phải cố gắng hết sức cho anh nguôi giận cô cũng rất vui lòng.

Nhưng cô lại không ngờ sự do dự của cô đồng thời cũng là nỗi bất an lúc này của Thẩm An Bình.

So với Cố Bình An, sự bất an trong lòng anh đối với đoạn tình cảm này chỉ có hơn chứ không kém. Nếu so với sự vô tâm tổn thương người khác của Cố Bình An, thì việc không thể có được cô càng làm Thẩm An Bình khó chấp nhận nhiều hơn. Anh không dám cũng không thể đi phá hư giờ phút tốt đẹp này, thật sự muốn cố gắng giữ gìn được bình tĩnh.

Hạnh phúc, anh chỉ còn cách nó vài bước nữa là đã đến được đích, chỉ cần kiên trì một chút là sẽ có được nó thôi.

Cho nên anh sẽ không cho phép mình nghi kỵ càng không cho phép có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Cho nên lúc nhìn thấy vẻ mặt mỗi Cố Bình An bước lên xe, anh lựa chọn vờ như tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Anh theo thói quen giúp cô cầm đồ đạc trên tay, giúp cô cài dây an toàn, rồi yêu thương vén lại vài lọn tóc lòa xòa trước trán: "Bộ phải làm rất lâu sao?"

"Ừ, tới bốn tiếng lận"

"Mệt à?"

"Không, rất thoải mái."

"Có đói không?"

"Không..." Cố Bình An định nói "Không đói", nhưng lời còn chưa nói ra miệng liền nuốt trở vào. Cô nhếch khóe miệng tươi cười, mang theo một chút chua xót rất khó mà phát hiện, "Đói, chúng ta đi uống canh đi!"

"Ừ"

"..."

Thẩm An Bình chuyên tâm lái xe. Đây là lần đầu tiên bọn họ cảm thấy rất là xấu hổ vì sự trảm mắt này.

Cố Bình An chống khuỷu tay tại cửa sổ xe, lòng dạ ngổn ngang nhìn ngoài đường xe cộ đông nghịt. Những dòng xe đang lao nhanh trên đường lớn, ánh đèn xe sáng quắc tỏa ra chùm sáng quang mang nhưng cũng thật rục rờ. Cố Bình An suy nghĩ hồi lâu, rồi cố tình thanh giọng, mở miệng nói: "Em và Mạc Phi..."

Cô còn chưa có bắt đầu, Thẩm An Bình đã nóng lòng đánh gãy: "Còn có một đường khác để đến đó". Anh nói rồi lập tức chuyển vô lăng, nhìn qua bộ dáng hoàn toàn thanh thản bình thường không có gì lại tiếp: "Mẹ nói lẽ phục họ đã gọi đến, bảo chúng ta cuối tuần về xem thử."

"Em..."

"Sao?" Thẩm An Bình không quay đầu lại, mắt vẫn không chớp nhìn chăm chăm trước mặt, hơi chút nhúu mày. Nếu không phải Cố Bình An vừa rồi cố gắng mở hết đề xi ben mà lớn tiếng nói cô thậm chí đang hoài nghi Thẩm An Bình chẳng lẽ không hề nghe thấy.

Cố Bình An nắm chặt góc áo, một nỗi chua xót không biết từ đâu lại dâng lên mạnh mẽ trong ngực.

Được, nếu anh đã muốn giả ngu cô sẽ vui mừng mà phối hợp cùng anh diễn một màn này. Đối với cô mà nói nó chẳng phải không hề tổn thất gì sao?

Cô đột nhiên nhớ tới trước kia đã từng xem qua một quyển sách, bên trong có ghi một câu thế này:

Mỗi khi bị người nào đó thương tổn, mình nên nghĩ đến những hồi ức tốt đẹp, lấy nó tha thứ cho người đó. Nhưng nếu phải dùng đến một ngày mới tìm ra hồi ức tốt đẹp để tha thứ cho người đó thì chính là bạn đã dùng hết, chỉ còn lưu lại hài cốt đến lúc đó tất cả chỉ là tra tấn nhau mà thôi.

Thẩm An Bình bề ngoài không biểu hiện một chút gì, đây là anh đang dùng trầm mặc muốn cùng cô thỏa hiệp. Cố Bình An suy đoán liệu anh có phải đang nghĩ đến những điều tốt đẹp của cô hay không? Cố gắng nhớ lại giây phút tốt đẹp giữa bọn họ sao? Cho nên anh mới có thể chịu đựng mà bỏ qua cho những lời nói khi nãy của cô, chịu đựng sự tàn nhẫn của cô.

Những tốt đẹp kia chẳng lẽ vẫn còn chưa dùng hết sao? Nếu như anh không còn tìm thấy những tốt đẹp kia của cô thì sao?

Chẳng lẽ anh sẽ tiếp tục cố tình chịu đựng? Hay sau đó sẽ âm thầm rời xa cô? Cho rằng tất cả những tha thứ kia giờ đã dần dần trở thành tra tấn hay sao?

Chỉ tiếc cô đã không kịp thấy đáp án, lúc này liền đã xảy ra một chuyện càng kinh thiên động địa hơn, đem tất cả mọi thứ liên quan đến cuộc đời của cô mà đảo lộn.

Cái gọi là tình yêu kia thoáng cái liền trở thành vực sâu vạn trượng, biến thành rào cản lớn nhất chắn trước mặt cô, làm cô không thể tiếp tục ôn nhu mà đối mặt, hay phán đoán chỉ càng ngày càng cảm thấy mọi chuyện thật phức tạp, tình yêu cùng tình thân liền trở thành hai cực đối nghịch, mà cô chỉ có thể chọn một....

Mẹ Mạc Phi qua đời.

Tin này đến rất đột ngột. Ngay trong lúc mọi người đang phấn khởi chào đón năm mới, mẹ Mạc Phi không ngờ bị lên cơn đau tim đột ngột, dù đã được cấp cứu cả đêm nhưng bà vẫn không qua được phải tiếc nuối từ bỏ thế gian.

Cố Bình An nhận được tin tức này là khi cô cùng ba mẹ đang ngồi ở nhà xem một vài tiết mục chúc xuân trên truyền hình. Mẹ cô ngồi một bên lột quýt, còn ba thì có vẻ không chút hứng thú ngồi tựa vào sofa ngả gò lưng xem một tiết mục văn nghệ nào đó.

Tiếng điện thoại dồn dập vang lên đánh gãy không khí tĩnh lặng nơi này, Cố Bình An tưởng rằng đó là điện thoại chúc tết nên liền nhảy dựng lại tiếp.

Khi đi ngang qua mẹ bà đã thuận tay đem trái quýt mới lột sạch vỏ nhét vào lòng bàn tay cô.

Cố Bình An miễn cưỡng nhận lấy, nhét vài múi vào miệng. Cô trong miệng còn đang nhấm nháp, tiến đến cầm lấy điện thoại, chợt nghe điện thoại kia truyền đến tiếng nấc nghẹn ngào của người nào đó. Chưa kịp có thời gian nhận ra người nào, bên kia đầu dây chợt nghe điện thoại truyền đến tiếng khóc rất bi ai và tuyệt vọng: "Mẹ..."

Cố Bình An hốt hoảng ngậm miệng nhất thời bị nước quýt chạy xuống yết hầu sau đó xông thẳng lên mũi, cô khổ sở che lại miệng mình, làm cho quýt trên tay rơi xuống đất, lăn lông lóc vài vòng tròn rồi chui vào một góc thật xa.

Cô vẫn không dám lên tiếng, đầu dây nọ quả nhiên người kia vẫn chưa hề ngừng khóc, cứ tiếp tục gọi một tiếng lại một một tiếng "Mẹ". Cố Bình An thoáng chút chỉ biết đứng ngơ ngác, một lúc sau mới đem điện thoại đưa ẹ.

Cô rút khăn tay ra cố lau nước mũi, chết lặng nhìn biểu tình của Cố Mẹ giờ đây đang chuyển từ khiếp sợ thành đau lòng, cuối cùng chỉ còn là lo lắng. Sau cùng bà cắt đứt điện thoại, gấp rút kéo ba ba rời đi.

Bọn họ đi thật vội vàng, vội vàng đến thậm chí đã quên mất con gái của họ là cô đang còn đứng sững tại đó.

Ngày đó là ba mươi tết, khi họ rời đi thậm chí ngay cả một câu giải thích lý do cho cô cũng không có....

Từ khi nào?

Từ khi nào mà ba mẹ đều bắt đầu không hẹn mà cùng nhau ngồi thở ngắn than dài, không khí quý dị khó hiểu như thế giăng co trong suốt mười ngày. Cho đến khi một ngày đó hai trong phòng bạo phát gây gổ cực kỳ dữ dội. Cố Ba thậm chí còn đem điện thoại trong phòng đập nát.

Khi đó Cố Bình An vừa lúc mở cửa đẩy vào, đập vào mắt là cảnh tượng hỗn độn trong phòng, còn Cố mẹ thì ngồi một bên khóc đến cực kỳ thương tâm.

Cô khiếp sợ chỉ biết đứng chết trân nơi đó, hai tay bất an nắm chặt lại một chỗ. Cô cái gì cũng không nói, cái gì cũng không hỏi, hai mươi mấy năm qua cơ hồ đây chính là lần đầu tiên Cố Bình An trở thành ngoan ngoãn hiền thực thể này, cô một chút hiếu kỳ cũng không dám có, thậm chí trong tiềm thức cô đều hy vọng mọi người cái gì cũng không cần phải nói.

"Bình An!"

Cố ba trước giờ thương con gái của mình như mạng, đang gọi tên cô. Cô đỡ đỡ ngẩng đầu lên nhưng chỉ ngần ngừ trong vài giây thôi cô nhìn thấy ba mình dường như đã già đi rất nhiều, mái tóc ngắn ngắn cũng trắng phều cả một mảng. Mặt ông phức tạp nhìn Cố Bình An liếc mắt một cái rồi lập tức cúi đầu tựa hồ rất khó để mở miệng.

"Bình An", Cố mẹ lau khô nước mắt trên mặt, ngược lên nhìn cô, dường như đã hạ quyết tâm mới có thể làm ra quyết định thật lớn này. Bà hít sâu một hơi trong mắt tràn ngập tha thiết cùng khẩn cầu, không cho phép bản thân lùi bước, kiên định nói.

"Bình An, tiệc đính hôn của con và Thẩm An Bình hãy hoãn lại đi" giọng nói của bà rất bình tĩnh, nhưng nghe ra giọng nói có chút run run, khi nói đến cuối còn nghe ra được trong đó có chút không đành lòng.

Cố Bình An mở to mắt nhìn bà, theo bản năng hỏi:"Vì sao?"

Bà không nhìn cô, chỉ nhíu mày nói:"Nghe lời đi"

Cố Bình An vẫn là vẻ mặt đờ đẫn, cô hỏi:"Hoãn lại đến khi nào?"

"Vĩnh viễn."

33. Chương 26 Part 1

Cố Bình An không nghĩ mình sẽ khóc, cô luôn cho rằng bản thân mình rất kiên cường vì trước giờ tuy bị người khác tổn thương nhưng cô chưa bao giờ quên phản kích lại.

Nhưng đối tượng trước mắt không ai khác chính là ba mẹ ruột của mình, cô nhất thời quên mất mình còn có nanh vuốt. Giờ phút này cô chỉ cảm thấy cổ họng chua xót, ngay cả giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào bi thương:” Mẹ, mẹ có chắc rằng con là con ruột của mẹ không?”

Cổ mẹ nhìn cô thật sâu, mâu quang lóe ra trong đó có khó xử lẫn phức tạp, ần ần nhưng cũng rất quả quyết:” Bình An, con có thể nào nghe lời mẹ một lần này được hay không?”

Cổ Bình An chớp mũi dần ê ẩm, cô muốn cổ nứu kéo lấy hy vọng cuối cùng, quay đầu hỏi Cổ Ba:” Ba ba, ba cũng nghĩ vậy sao?”

Ba ba trước giờ có tiếng là người yêu con gái như mạng, đột nhiên giờ phút này lại trở nên do dự. Thật lâu sau ông mới khó xử quay đầu đi chỗ khác, dùng lẫn tránh để đối phó với chất vấn của Cổ Bình An.

Cổ Bình An cảm thấy toàn thân trở nên lạnh lẽo, lòng đau xót khó chịu, trái tim như bị tê dại, ý thức cũng bắt đầu mờ lung mờ ảo. Rõ ràng Cổ Mẹ đang đứng trước mắt, nhưng cảm giác như bà đang cách xa cô vạn dặm, đồng thời như một thứ gì đó rất quan trọng thuộc về mình đang từ từ trôi xa, vượt khỏi tầm với.

Thời khắc này, trong đầu Cổ Bình An không ngừng xuất hiện những ký ức hỗn độn từ khi cô còn nhỏ cho đến khi lớn lên. Trong đó cũng bao gồm những ký ức mà trước đây cô đã bắt buộc bản thân mình phải quên đi, lại không nghĩ đã qua thời gian rất lâu như vậy, cứ cho rằng nó đã mất tích không còn dấu vết, không ngờ đến nó lại đang hiện diện trước mắt như là chuyện mới vừa hôm qua, càng lúc càng thêm rõ rệt. Cô phát hiện thì ra bản thân càng muốn quên nhưng lại không thể, chỉ là đang giãy dụa mà thôi, cũng chính điều này ngược lại vô tình làm bản thân cô càng hằn thêm nhiều vết thương.

Nếu lời này là của người ngoài nói, cô có lẽ đã chửi ầm lên, thậm chí sẽ động thủ. Nhưng đây chính là ba mẹ cô, là người từ nhỏ đến lớn che mưa tránh gió cho cô, là người duy nhất cô có thể dựa vào khi bản thân bị thương tổn. Cổ Bình An cho dù có tùy hứng thế nào đi nữa cũng không có cách phủ nhận huyết nhục thân tình của mình.

Cô hô hấp dần dần khó khăn, cảm giác tựa như bị người dùng khăn ướt che mặt, một lớp rồi lại một lớp cứ chồng chất lên nhau, dù cho có điên cuồng nhắm mắt giãy dụa nhưng chỉ có thể bất lực nhìn cái chết ngày một tiến gần. Cảm giác thống khổ tăng cao đến mức cực đại làm cho cô chỉ mong rằng nếu có thể chết đi ngay thì tốt biết mấy.

“Mẹ”, Cổ Bình An run run kêu lên một tiếng, giọng nói rất yếu ớt, cô cảm nhận có chất lỏng gì đó vừa mặn vừa ướt lướt qua môi mình, hình như còn có cảm giác chua xót, tay cố gắng lau đi mới phát hiện thì ra là nước mắt.

Có chút tự giấu cười khổ, thì ra cô cũng không phải kiên cường như vậy a! Cô thích khóc, bản tính vốn yếu ớt nên không thể chịu nổi dù chỉ một đả kích nhỏ. Nhưng vì sao hai người thân yêu nhất với cô lại không hiểu rõ điều này cơ chứ?

Hai mắt trống rỗng nhìn ba mẹ mình trước mặt, tuyệt vọng hỏi:” Con thật sự do người sinh ra sao? Nghi vấn này đã đeo bám con suốt hai mươi năm qua. Mẹ, người hãy nói cho con biết, con là con gái do người sinh ra sao?”

Còn không chờ câu trả lời của mẹ, nước mắt của cô như nước vỡ đê, tràn ra. Cảm xúc dần dần đã không thể khống chế được nữa, cô như một kẻ điên loạn không ngừng kêu gào:” Con nhất định là không phải do người sinh ra! Mạc Phi kia mới là con gái của hai người! Chuyện con và Thẩm An Bình đính hôn tất cả mọi người không ai mà không biết! Các người bây giờ lại muốn con và anh ta không được kết hôn? Các người có biết bản thân mình đang nói gì hay không? Dựa vào cái gì Mạc Phi thích Thẩm An Bình thì con phải đem anh ta tặng cho cô ấy chứ? Chẳng lẽ Mạc Phi muốn cái mạng này, con cũng phải cho cô ấy sao? Còn có Thẩm An Bình anh ta là con người bằng xương bằng thịt, anh ta không phải máy móc hay món đồ vô tri vô giác, càng không phải hàng hóa mà nhường qua nhường lại. Anh ta có suy nghĩ riêng của mình? Dựa vào cái gì các người muốn anh ấy không kết hôn cùng con thì anh ấy sẽ không kết hôn cùng con chứ! Các người muốn anh ta cùng Mạc Phi thì anh ấy sẽ cùng với Mạc Phi sao? Các người có phải đã điên hết rồi không? Mạc Phi cô ta một mình hồ đồ thì thôi! Con thật là con gái của các người hay sao? A....” Cổ Bình An căn bản không biết chính mình đã nói cái gì, lời nói điên cuồng, không cần ai phải trả lời cho những vấn

đề mình đặt ra, cô chỉ là theo bản năng đem ảm ức cùng đau khổ đã dày vò trong lòng đến mệt mỏi mà phát tiết ra hết.

“Con..”

“Ba_____”

Một tiếng thanh thúy vang dội khắp phòng, Cổ Bình An bị tát một cái thật mạnh, không đứng vững mà ngã xuống đất. Cô ôm lấy một bên mặt bị đánh đến đau rất, khó tin nhìn ba ba. Trước giờ dù là bất cứ chuyện gì, cô đều nhất mực nghe lời, không hề cãi lại ông, không ngờ hiện tại người hung hãn đánh cô cũng chính là ông. Cô không biết mình còn có thể chịu đựng những đau đớn như không có cực hạn này đến khi nào nữa. Chỉ cảm thấy trong lồng ngực như bị ai đó giáng ột đòn thật mạnh, làm trái tim cô đau đớn co rút, thật khó để tiếp tục chống đỡ. Ánh mắt cô dần dần trống rỗng, nước mắt đã biến mọi thứ trước mặt càng thêm mờ lung, cổ họng cô giờ phút này như nghẹn lại, thâm tâm đau xót không muốn hỏi thêm gì nữa.

Đánh Cổ Bình An xong, ánh mắt Cổ ba không dấu được tia hối hận. Ông đưa tay đến muốn chạm lấy Cổ Bình An nhưng bị cô lạnh lùng né đi, bàn tay kia vươn ra thoáng cái rơi vào không trung, cuối cùng nắm chặt thành quyền rồi thu trở về.

“Bình An, con không thể nói với mẹ mình như vậy. Con tự hỏi lương tâm của mình, bà ấy đối với con thế nào? Sao con có thể nói mình không phải do bà ấy sinh ra chứ?” Giọng nói ba ba tràn ngập bi thương cùng mệt mỏi, còn Cổ mẹ vẫn yên lặng ngồi một bên không lên tiếng, nhưng nước mắt đã rơi đầy trên mặt.

“Bình An, ba mẹ không phải muốn con đem Thẩm An Bình tặng cho Mạc Phi, mà ba mẹ chỉ hy vọng cả hai đứa đều không cần có bất cứ quan hệ gì với Thẩm An Bình. Đứa nhỏ An Bình này mọi mặt đều thật sự tốt lắm nhưng không cần thiết vì thế mà chị em phải trở mặt thành thù.”

“Bình An, chẳng lẽ chị em ruột của mình, là con ruột của ba mẹ, cùng con chảy chung dòng máu lại không sánh bằng một Thẩm An Bình sao?”

“... ”

Tiếng nói vừa dứt, thời gian như dừng lại, hết thảy mọi thứ đột nhiên xoay chuyển lộn ngược, không hình dung được bộ dáng ban đầu vốn có của nó. Trong phòng không có bất kỳ một thanh nào, yên tĩnh đến đáng sợ, cảm giác từng trận lạnh lẽo đang luồn vào sống lưng, làm cho người ta không rét mà run. Cổ Bình An khó tin trừng mắt, hai tay gắt gao nắm chặt mặc ông tay thật dài cắm sâu vào trong da thịt đến đau đớn.

“Ba....ba nói cái gì?” Cổ Bình An quá mức khiếp sợ, khó khăn không muốn tin đây là sự thật. Cô theo bản năng nghĩ rằng ba mẹ muốn lừa mình cho nên đặt chuyện nói dối.

Có lẽ đây là bí mật được giữ lâu lắm, cho nên sau khi nói ra ba ba giống như trút được gánh nặng, ông thở dài một hơi rồi chậm rãi giải thích:” Khi mẹ con mang thai các con, bà nội nói rằng song thai là điềm không tốt. Ba và mẹ đều là người từng tốt nghiệp đại học cho nên không tin mấy chuyện này. Khi sinh ra các con, ba mẹ mới phát hiện hai đứa hiển nhiên phát triển không đồng nhất, bác sĩ nói là do dị trứng song thai, so với bình thường, trường hợp này thật rất hiếm thấy. Lúc đó ba mẹ đều rất vui mừng, một lòng nghĩ đem cả hai chị em nâng niu nuôi lớn.”

“Ai ngờ các con vừa sinh ra lại không ngừng bệnh, liên tục hết nặng tới nhẹ, nên ba mẹ đôn đáo chạy tới chạy lui bệnh viện không biết bao nhiêu lần. Sau khi các con được tám tuần thì cả hai lại phát sốt, bác sĩ nói là do cả hai bị nhiễm viêm phổi, liên tục mười hai tiếng đồng hồ đó hai đứa đều phát sốt không ngừng, càng sốt càng cao không có chút dấu hiệu thuyên giảm. Bác sĩ thấy vậy bảo rằng nếu như cơn sốt còn không giảm xuống cho dù còn sống cũng sẽ trở nên si khờ. Khi bà nội đến thăm nghe vậy thì càng khẳng định nói song sinh chính là điềm xui, chỉ cần tách ra để nuôi là sẽ không sao. Ba và mẹ vì quá tuyệt vọng nên cái gì cũng muốn thử, thậm chí chỉ cần có thể nuôi sống một đứa cũng là tốt rồi, nên liền theo lời bà nội mà làm. Vì bà nội luôn đặc biệt yêu thương con, cho nên đến lúc chọn lựa liền tìm đủ mọi cách một mực giữ con ở lại. Bà nội con nói tương lai khẳng định con sẽ không thua gì đàn ông con trai, cho nên sau đó bà ôm Mạc Phi rời đi. Không biết là do ý trời hay là sự trùng hợp ngẫu nhiên, vừa ly khai không lâu con liền hạ sốt, vui vẻ khỏe mạnh trở lại. Đến khi ba mẹ vội vã trở về tìm lại Mạc Phi thì bà nội con đã đem cho người

khác, dù cho ba mẹ có hỏi han thế nào bà cũng không nói là đã giao con bé cho ai. Bà nội con vốn rất mê tín, nếu đã kiên quyết cho rằng đó là điềm xấu thì dĩ nhiên cho nó đi xa chừng nào tốt chừng nấy.”

“Rồi sau đó thì sao?” Cố Bình An đôi mắt ngập nước hỏi: “Bởi vì sai lầm của ba mẹ, cho nên con phải gánh chịu tất cả mọi hậu quả hay sao? Bởi vì bà nội lựa chọn đem cô ta đi, con trở thành đứa nhỏ hạnh phúc vì được giữ lại ở nhà, vì thế giờ đây con có nhiệm vụ phải bồi thường cho cô ta sao?” Cô cười càng thêm thê lương, trừng mắt nhìn ba mẹ của mình: “Chuyện đó và con một chút quan hệ cũng không có. Mạc Phi hẳn là nên tìm ba mẹ, còn có bà nội mà đòi lại công đạo, tại sao lại muốn con bởi vì cô ta mà con không thể kết hôn! Đây rốt cuộc là đạo lý gì?”

“Bình An,” Cố Mẹ này giờ vẫn khóc một bên, đột nhiên mở miệng: “Mẹ biết con rất hận mẹ, nhưng mà con phải biết rằng mẹ rất hối hận lúc trước không có đem con cùng chị con giữ lại bên cạnh. Là do mẹ ích kỷ, tất cả đều là mẹ sai, cho dù muốn mẹ cầu xin cũng được, con không cần hận Mạc Phi, con bé là chị ruột của con, mẹ đời này chỉ mong nhìn thấy hai chị em con hòa thuận ở chung với nhau.”

“Bình An, mẹ thật sự không hy vọng hai chị em con bởi vì Thẩm An Bình mà kết thù...” Cố Mẹ giờ đây nước mắt giàn dụa, cả người run rẩy trông bà càng thêm yếu ớt dường như không thể nào chịu được thêm một kích động nào nữa, cả người vô lực nắm lấy góc áo của Cố Bình An. Cô cảm nhận cả người bà đang run lên dữ dội, nhưng bản thân mình cũng thật không muốn vì thế mà thỏa hiệp. Cô biết đáp ứng yêu cầu này của ba mẹ đó chính là đại biểu cho cái gì, cho nên cô không thể trái lương tâm mà đồng ý.

“Con không có khả năng để đáp ứng. Ba mẹ sao lại có thể ích kỷ như vậy chứ? Con chỉ biết mình càng ngày càng ghét Mạc Phi. Dựa vào cái gì muốn con phải theo ý cô ta mà không thể kết hôn? Cho dù cô ta là chị của con thì sao? Con cũng không có cách nào thay đổi suy nghĩ chính mình. Thật đáng tiếc đã phụ lòng mong muốn của ba mẹ. Hình ảnh phụ tử từ từ hiện nay không có khả năng sẽ nhìn thấy trong nhà chúng ta vì con không có khả năng cùng cô ta chung sống hòa bình! Chỉ vì thái độ này của hai người đã làm cho con sớm càng hận cô ta thấu xương! Bây giờ ba mẹ có nói thêm nữa e càng làm cho con cảm thấy thêm ghê tởm! Con thật sự thấy mình đã chịu đựng quá đủ rồi!!”

Cố Bình An bịt tai liều mạng lắc đầu, cô điên cuồng muốn lao vào phòng. Đối với hai người đứng sau cô chỉ phải ngoảnh mặt làm ngơ, kịch liệt không muốn để ý đến tiếng khóc hay bất lực của họ.

Cô còn chưa đi được hai bước đã bị Cố ba bắt được, khuôn mặt hiện lạnh lùng ngay trước giờ chỉ còn là giận dữ. Quân nhân vốn luôn ẩn nhẫn khí thế uy nghiêm bên trong mặc dù không lên tiếng nhưng cũng làm cho người nhìn đến phải kiêng nể vài phần, mà chính giờ phút này đây Cố Bình An lần đầu tiên lại chân chính được tận mắt chứng kiến.

“Cố Bình An, náo loạn đủ chưa! Con chừng nào thì mới thôi không hành động như lúc còn nhỏ nữa đây! Thẩm An Bình dù sao cũng là người ngoài, Mạc Phi cùng chúng ta mới là ruột thịt, con rốt cuộc sao không biết phân rõ nặng nhẹ chứ!”

Cố Bình An sống chết muốn vùng khỏi gọng kiềm của Cố ba, nhưng vô dụng cô làm thế nào cũng không chọi lại với ông, chỉ có thể hung hãn đáp trả: “Con cho tới bây giờ thật cũng không biết” lúc còn nhỏ” ba chữ đó viết thế nào! Con chỉ biết rằng các người đây tuy gọi là ruột thịt nhưng lại là người làm cho con cảm thấy khổ sở nhất. Con thật sự rất muốn mình hãy chết đi cho xong. Trong miệng ba mẹ, kể mà hai người gọi là “người ngoài” kia, ít ra anh ta chưa từng bao giờ làm cho con phải thống khổ như thế này! Con không muốn lựa chọn! Con không cần! Không cần!”

“Phù, phù”

Hơi thở nặng nề dồn dập vang lên làm cho Cố Bình An cùng ba ba hiện đang cãi nhau kịch liệt nhất thời sững sờ dừng lại. Cố Bình An trở mắt nhìn qua mẹ không biết vì sao bà bỗng nhiên ngã quỵ xuống. Nhìn thấy cảnh này cô bị chấn động đến một câu cũng nói không nên lời, giấy tiếp theo ba ba và cô liền đồng thanh hô lớn:

“Mẹ_____”

“Bà xã_____”

Tình thế hiện tại càng trở nên hỗn loạn, Cố ba đang nắm chặt cô này giờ bỗng hung hăng hất tay cô ra.

Ông trông càng tức giận hơn, đôi mày kiếm dựng thẳng, ánh mắt sắc bén: “Cố Bình An! Đứa con này thật là vô pháp vô thiên, chả biết coi ai ra gì! Con cút mau! Cứ coi như chúng ta chưa từng sinh ra con vậy!”

Nói xong ông đỡ Cố mẹ đứng lên, không ngờ bà lại kiên cường cố duy trì bộ dạng như cũ, đẩy tay ba ba ra, quay đầu hướng cô cầu xin :

“Bình An, con gái của mẹ, con và Phi Phi đều là con ngoan của mẹ, coi như mẹ ích kỷ một lần trước khi mẹ chết, hãy ẹ thấy hai con sống hòa thuận, chăm sóc lẫn nhau có được hay không? Phi Phi hiện giờ còn đang hôn mê trong bệnh viện, nó tự tử lại còn gặt mẹ nói rằng nó chỉ là uống lộn thuốc ngủ. Mẹ biết rõ trong lòng nó có bao nhiêu khổ sở. Bình An không có Thẩm An Bình, con cũng sẽ có người đàn ông khác tốt hơn, chúng ta sẽ tìm người tốt hơn được không? Để cho chị con bình yên mà sống tốt...”

Thấy mẹ khóc, Cố Bình An cũng khóc theo, “Con không cần người đàn ông tốt, con muốn Thẩm An Bình, mẹ chẳng lẽ mẹ cũng muốn con tự tử sao?”

34. Chương 26 Part 2

“Bình An,” mẹ vẫn ngồi im không nhúc nhích, cũng không chịu đứng dậy, “Mẹ xin con, lần này làm theo lời mẹ được không?”

Cố Bình An trái tim tan nát, đầu óc một màu trắng xóa, cô cũng quỳ xuống trước mặt mẹ: “Mẹ đứng lên trước đi, con không thể nhận “

“Con hãy hứa đáp ứng mẹ!” Cố Mẹ kiên trì, như thế nào cũng không chịu đứng lên. Bà hai tay run run ôm lấy Cố Bình An, giống như trước kia mỗi lần thấy Cố Bình An tủi thân, bà sẽ ôn nhu vuốt đầu cô, “Mẹ sống không còn được bao nhiêu ngày. Tề bào ung thư đã phát tán thì chỉ còn chờ chết mà thôi. Mẹ biết mình không nên đối con như vậy nhưng mẹ chỉ muốn trong những ngày mình còn sống có thể nhìn thấy con cùng Mạc Phi yêu thương hòa thuận lẫn nhau, được thế mẹ mới yên tâm mà ra đi...”

“Bình An, con nhẫn tâm làm ẹ tiếc nuối mà vào trong quan tài sao?”

“...”

Năm tháng sau, cô mãi vẫn không quên được thời khắc ấy. Mọi chuyện xảy ra trong lúc đó dường như được sắp đặt sẵn tựa như hàng hóa chất đầy trên một chiếc xe, dù chỉ thoáng gặp ghềnh chạy qua nhưng vẫn hằn lại dấu vết rất rõ ràng nơi đó.

Cố Bình An cảm thấy vô cùng bị thương, cảm giác như đang đứng đầu trước ngọn sóng thần, trong lúc không kịp phòng hờ bị đánh ập xuống, không lưu tình đem cô cuốn trôi, ép cô hít thở không thông, rồi đẩy cô vào tuyệt vọng. Cô chơi với muốn nắm lấy một thứ gì đó, nhưng quơ quào tìm mãi vẫn là một mảnh trống rỗng, ngay cả muốn kêu cứu cũng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Cô thật muốn cự tuyệt yêu cầu của mẹ, nhưng làm thế nào cũng nói không nên lời. Ba mẹ sinh ra cô, lại trước mặt cô mà quỳ xuống cầu xin, dù cho cô có thiên ngôn vạn ngữ cũng vô dụng. Trong đầu lại không ngừng xuất hiện rất nhiều rất nhiều ý nghĩ, thậm chí cô còn hoang đường nghĩ rằng mình có nên hay không cũng dùng cách tự tử để mẹ thấy thế mà lựa chọn không hy sinh cô.

Nhưng nghĩ lại cô có chút hoảng sợ, thì ra cô là luyện tiếu muốn kéo dài sinh mệnh dù rằng nó rất thê lương. Cô cứ nghĩ lòng mình đã chết lặng, nhưng không ngờ thì ra bản thân vẫn tham lam, muốn tìm kiếm ấm áp chung quanh. Mạc Phi cuối cùng đã thắng. Mạc kẹ cô ta là vô tình hay cố ý nhưng không ngờ chỉ vì muốn tranh thủ chiếm lại ưu thế đã không tiếc thương tổn thân thể chính mình. Chỉ duy có điểm này thôi Cố Bình An đã thấy mình thật không bằng cô ta.

Cố Bình An dần bình tĩnh, đem cảm xúc hỗn loạn khi nãy sắp xếp lại, lý trí cũng nhờ đó mà bắt đầu khôi phục. Cố Bình An âm thầm đi đến nắm lấy bàn tay mẹ, nó vẫn ấm áp tựa như trong trí nhớ của cô, không

kiềm chế được bèn nhẹ nhàng vuốt ve lên nó. Cô nhìn mẹ mình, từ từ nói:” Mẹ, nếu con nói ẹ biết con đang mang thai, thì mẹ phải làm sao bây giờ?”

Cố Bình An khoe miệng nhếch lên, nở nụ cười đầy ý tứ, hàm xúc không rõ. Cô im lặng nhìn mẹ, quan sát mỗi biến đổi nhỏ nhất trên nét mặt Cố mẹ, không muốn bỏ qua dù chỉ là một thay đổi rất nhỏ nào. Nhìn thấy nước mắt Cố mẹ hãy còn chưa khô, ánh mắt bà quả thật rất kinh ngạc nhìn thẳng vào mắt Cố Bình An, cuối cùng tầm mắt dời xuống, rơi trên bụng cô.

“Bình An...con....”

Cố Bình An vỗ về đùa nghịch bàn tay của bà, ôn nhu mỉm cười:” Yên tâm đi, không có mang thai. Mẹ, mẹ chưa từng nghĩ đến tình huống này sao? Mẹ chỉ một lòng muốn con cùng Mạc Phi hòa hảo, nhưng mẹ đã từng nghĩ đến sẽ hỏi qua ý kiến của con chưa? Nếu con không thể buông tay Thẩm An Bình thì làm sao bây giờ? Nếu con thật sự mang thai thì làm sao bây giờ? Nếu con vì vậy mà bỏ đi thì làm sao đây?” Cố Bình An liên tiếp đặt ra rất nhiều nghi vấn làm cho ba mẹ cô nhất thời cứng họng, không thể nói thêm được lời nào, chỉ có trầm mặc.

Thật ra bọn họ cũng biết đây là một giải pháp thật là tồi tệ còn rất vô lý, nhưng lại không nghĩ ra cách lựa chọn nào khác. Bọn họ không thể trở mắt nhìn sinh mệnh của một đứa con khác, đang lúc tuổi trẻ mơn mớn tốt đẹp, cứ thế mà mất đi. Nhất là người kia còn là đứa con xấu số mà năm xưa họ đã vô tình vứt bỏ, cho dù đây chỉ là kẻ hoán binh họ cũng phải thử một lần.

“Bình An, con gái ngoan, mẹ biết biết con chịu nhiều ủy khuất. Mẹ....”

“Mẹ trước xin người nghe con nói hết.” Cố Bình An lên tiếng ngắt lời Cố mẹ, tiếp tục nói:” Con so với Mạc Phi thật may mắn nhiều lắm, con có bà nội, có ba mẹ, có Thẩm An Bình, hết thấy những thứ tốt nhất mà cô ta muốn con đều có tất cả. Cô ta chỉ là hai bàn tay trắng quả thật rất đáng thương.” Cố Bình An bình tĩnh phân tích, tựa như nói chuyện của người khác, một chút cũng không hề liên quan gì đến mình.

Cô đột nhiên ngừng đầu, tròng mắt đỏ hoe ngập đầy nước mắt tựa như hồng thủy sắp vỡ đê, “ Nhưng cũng chính mẹ, trong lúc con đang có được rất nhiều như vậy, mẹ lại bất ngờ làm cho con thoảng cái liền đã mất đi tất cả. Bà nội của con, ba con, mẹ con toàn bộ tất cả liền phải cắt một nửa mà dâng cho cô ta. Người đàn ông con yêu thương giờ cũng buộc phải buông tay từ bỏ. Này so với cô ta hai bàn tay trắng chẳng phải còn đáng sợ, khủng khiếp hơn sao?”

“Các người chỉ nghĩ” Giọng Cố Bình An trở nên nghẹn ngào, cơ hồ đứt quãng nói không thành câu. Cô cố gắng hít sâu một hơi, lấy hết sức lực còn lại để nói tiếp:” Các người nghĩ con có thể hoàn hảo chịu đựng tất cả những chuyện này sao?”

“ ... ”

Ba mẹ cô nghe xong, chỉ còn biết đứng trơ nơi đó, không thể nói được gì nữa. Ngày xưa họ một nhà hòa thuận, hạnh phúc vậy mà lúc này đây, chính họ lại đích tay đem miệng vết thương của con gái mình từng chút xé rách. Thoảng cái những âm áp ngày xưa liền sụp đổ.

Cố Bình An lấy tay chống đầu gối run rẩy đứng lên, cầm lấy túi xách của mình không chút lưu luyến đi thẳng ra ngoài.

Cuối cùng cô trong lòng giằng co dữ dội, quay lại nhìn đến ba mẹ vẫn còn đang đứng sững sờ chỗ đó, giọng nói vô cùng tuyệt vọng, giống như đang từ trong xa xăm vọng lại.

“Con đáp ứng ba mẹ, dời lại chuyện đính hôn.”

“ ... ”

Cố Bình An rời khỏi nhà mới phát hiện mình không có chỗ để đi. Cô lớn như vậy thế nhưng đây là lần đầu tiên cảm giác bản thân thật bất lực.

Trong không khí nhộn nhịp chào đón Tết âm lịch còn chưa hết, khắp nơi giăng đèn kết hoa, vui mừng phấn khởi. Nhưng trên đường người người qua lại thật rất thưa thớt, trống trải, lạnh lẽo đến thật thê lương. Cố Bình An đi lòng vòng cả nửa ngày cuối cùng mới đi vào tiệm McDonalds trên đường. Cô gọi rất nhiều món, thức ăn trên bàn nhiều đến nỗi có thể cho bốn người ăn cũng không hết.

Cô kiên nhẫn đem hamburger nuốt xuống nhưng một chút khẩu vị cũng không có .

Ngồi cạnh cô là một nhà ba người, trên người họ tuy quần áo rất cũ kỹ, đã ngả màu, nhưng nét mặt rõ ràng đang rất hạnh phúc chào đón năm mới. Đứa nhỏ kia có lẽ do trời lạnh nên khuôn mặt như bị đông lại, trắng bệch nhưng nó vẽ mặt vẫn tươi cười nhìn mẹ, bất ngờ ánh mắt lập tức tỏa ra ánh sáng kỳ dị, nó ngạc nhiên nói:”Mẹ, có thịt nè.”

Người đàn ông còn trẻ tuổi kia chắc là ba thằng bé, trông anh ta có vẻ hơi túng quăn, nghèo khó, nhìn thằng bé cười sùng nịnh. Thằng bé còn giống như khó thể tin những gì mình đang nhìn thấy, lại quay đầu nói với ba nó:”Ba ba, là thịt.!”

Đứa nhỏ lời nói chất phác không có ý tứ gì nhưng lại làm cho hai vợ chồng trẻ này đôi mắt khó tránh mà đỏ hoe, ngân ngấn nước. Thật ra không thể trách vì nó còn nhỏ tuổi cho nên không hiểu, chỉ đơn giản là nhìn thấy nhà mình có thịt để ăn nên mới cao hứng. Nó dường như còn luyến tiếc không dám ăn hết, chỉ ăn được một nửa còn một nửa thì chia cho ba mẹ mình.

Nhìn cảnh ba người họ thôi cũng đã thấy chua xót! Cố Bình An trong lòng lại âm thầm hăm mộ? Cô nghĩ nếu mình cũng nghèo khó , không địa vị như họ thì chắc cô cũng có một gia đình vui vẻ thế này đi. Có thể vui vẻ cùng nhau ngồi một chỗ, chia xẻ cái bánh hamburger, thật ra có đau khổ hơn nữa cô vẫn nguyện ý chịu đựng.

Cô từ nhỏ đến lớn đều sống trong sung sướng không biết xã hội còn rất nhiều người sống khó khăn, trừ bỏ đã nhiều lần thất bại trước Mạc Phi cô cơ hồ không hề gặp qua cái gì khó khăn đến nỗi phải suy sụp. Có lẽ chính vì như vậy nên khi gặp phải một chút khó khăn đã cảm thấy thật khó vượt qua được, lại như đóa hoa được chăm sóc nâng niu trong lồng kính thì làm sao đủ sức chống trả được với mưa sa bão táp bên ngoài chứ.

Cô không phải chưa từng nghĩ muốn cự tuyệt đề nghị của mẹ, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt già nua của bà cô thật sự nói không nên lời.

So với Thẩm An Bình, mẹ và người thân và có địa vị rất quan trọng trong lòng cô.

Cô biết cuộc sống luôn có bất đắc dĩ và đau thương, vì vậy khi bản thân khi làm một quyết định lựa chọn thứ gì đó thì hiển nhiên đối lại cũng phải mất đi vài thứ. Đứng ở giữa ngã ba của sự chọn lựa, nếu cô chọn hướng bên trái thì phải chấp nhận mất đi cảnh đẹp hiếm có bên con đường bên phải. Thế nên vô luận cô lựa chọn thế nào, tuyệt đối là không thể nào trọn vẹn, cho nên cô phải học cách chấp nhận sự thật này, chỉ có thể mới làm cho tâm mình tẻ liệt, không vui cũng không buồn nữa.

Cố Bình An đem tất cả những món cô gọi trên bàn đưa cho đứa bé, thái độ còn rất chân thành. Mắt nó nhìn thấy liền sáng hẳn lên, nhưng ngược lại nụ cười của cô sao lại chua xót đến thế.

Tối hôm đó cô quay trở về thành phố. Đã mấy ngày cô không nhận được điện thoại Thẩm An Bình, anh hiện đi thăm thầy giáo của mình ở Mỹ nhân đó phát thiệp mời, tâm tình rất vui vẻ dĩ nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Sau khi dàn xếp xong mọi chuyện ổn thỏa, anh liền mau chóng gọi điện thoại cho cô. Trong phòng ngủ khách sạn, không gian khá yên tĩnh lại rất thư giãn, thoải mái làm anh nhớ Cố Bình An muốn đi được. Kéo rèm cửa sổ lên, Thẩm An Bình đưa mắt nhìn cảnh đẹp ngoài xa, giọng nói có chút ngập ngừng hỏi:”Em từ nhà ba mẹ đã về rồi sao?”

“Dạ!” Cố Bình An vô thức trả lời. Một tay nắm chặt lấy điện thoại, tay còn lại nắm điều khiển tivi không ngừng bấm nút chuyển kênh.

Anh không có tiếp tục hỏi, là người thông minh và rất có chừng mực đương nhiên anh biết rõ chuyện gì nên nói tiếp chuyện gì nên dừng lại. Anh trước giờ bản tính luôn rất miễn cưỡng, nhạy bén chưa từng đoán sai bao giờ. Thẩm An Bình rất lâu sau đó thản nhiên cười hỏi:”Nhớ anh không?”

Cố Bình An hơi sững sốt, lòng cô giờ đây trừ bỏ chết lặng vẫn là chết lặng không có gì khác. Cô không can đảm đối mặt người nào, bao gồm cả Thẩm An Bình. Tình yêu cùng tình thân, cô không rõ vì sao lại phải đi đến tình trạng thế này, phút chốc trở thành vấn đề cực kỳ nan giải đối với cô.

Cô cái gì cũng không nói, biết vậy trước đây cô sẽ để anh rời xa mình. Nhưng thực tế không phải vậy, cô vươn cánh tay đem anh kéo trở lại bên cạnh, làm anh sinh ra hy vọng, rồi lại biến anh thành chiến lợi phẩm, khoe khoang trước mọi người; cô đem anh từ một người đàn ông rất thông minh cơ trí phút chốc chỉ vì muốn lợi ích cho toàn cục mà phải nhún nhường, phải giả ngu...

Lòng cô giờ như có lửa đốt, chúng đem lực phủ ngũ tạng của cô thêu trọi thành tro, co rút đau đớn.

“Thẩm An Bình, Thẩm An Bình, Thẩm An Bình,” cô liên tục kêu tên anh ba tiếng, nhưng sau đó lại không nói thêm gì nữa. Cô che miệng, cố gắng không cho tiếng khóc phát ra.

“Làm sao vậy?” Giọng nói Thẩm An Bình vẫn như vậy thật trầm ấm, rất dễ nghe, ôn nhu tựa như dòng suối mát truyền đến: “Đứa ngốc, sao cứ kêu tên anh lại không nói lời nào, nhớ anh sao?”

Cổ họng Cố Bình An càng thêm đau đớn, sống mũi cay rất ê ẩm, gắt gao lấy tay che miệng, chỉ dùng giọng mũi cố gắng trả lời thật lẹ: “Ừ” một tiếng. Nhưng Thẩm An Bình nghe thấy lại chẳng khác nào như cô đang cố tình làm nũng với mình.

Bên đầu kia điện thoại Thẩm An Bình nhẹ nhàng nở nụ cười: “Sao lại khờ như vậy, cũng đâu phải không trở lại, ngày trước anh đi công tác cả hai tháng không gặp, em cũng đâu có như vậy.”

Nước mắt Cố Bình An tự nhiên rơi xuống, nhưng Thẩm An Bình làm sao mà biết được thật ra thời gian bọn họ có thể ở bên nhau đã không còn nhiều nữa, như đang từng phút đếm ngược, làm sao mà cô không quý trọng nó cơ chứ?

“Thẩm An Bình, anh mau trở về được không, em nhớ anh, anh trở về được không?”

Thẩm An Bình rốt cục cũng phát hiện ra giọng cô có gì đó rất không thích hợp, anh cảnh giác nhíu mày, thân thiết hỏi: “Làm sao vậy?”

Chỉ ba tiếng vô cùng đơn giản lại làm cho tất cả ủy khuất cố nén giờ lại vỡ tung, nước mắt rơi xuống càng nhiều, cô ôm điện thoại nghẹn ngào, ngập ngừng lên tiếng: “Thẩm An Bình, em chỉ còn có anh, chỉ có anh...”

Cô còn đang muốn nói hết...

Nhưng lại không thể nói thêm gì nữa, bởi vì giờ đây toàn thân đã vô lực, đang rúc vào trong góc. Cô vùi đầu mình vào đầu gối, rõ ràng căn phòng không lớn nhưng lại cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo, toàn thể giới đường như chỉ còn mỗi mình cô đang bị tuyệt vọng bao phủ, chôn vùi.

“Bình An, Bình An?” Thẩm An Bình trong giọng nói mang theo lo lắng gần như muốn rống lên. Cố Bình An toàn thân vô lực cuộn mình lại, giống như chỉ có tư thế như vậy mới có thể làm cho cô cảm giác được một chút ấm áp và an toàn. Thật lâu sau đó cô mới đem điện thoại đến bên tai, cố lau khô nước mắt, ra vẻ kiên cường nói: “Vừa rồi bị rớt điện thoại nên em phải kiểm cả nửa ngày.” Nói xong cô còn cười “Hắc hắc” hai tiếng.

“Bình An, em làm sao vậy?”

“Không có gì, hôm nay là một ngày thật không tốt đẹp gì, đọc phải một quyển tiểu thuyết buồn, vốn định muốn coi tivi kết quả cũng gặp phải bi kịch mà anh cũng biết người có chòm sao song ngư như em vốn luôn là người đa sầu đa cảm mà.” Giọng nói dần khô khan như lúc ban đầu, giống như cô chỉ đang đơn giản nói chuyện cuộc sống hàng ngày.

Thẩm An Bình trầm mặc hồi lâu, giọng như cảnh cáo nói: “Bình An, em phải biết tự mình chăm sóc cho thật tốt đấy, em hiện giờ không phải là của riêng em nữa, em là của anh có biết không? Anh sẽ lập tức đặt vé máy bay, ngày mai liền trở về.”

Có lẽ Cố Bình An suy nghĩ thật ngây ngô, dù sao cũng phải để anh đem mọi chuyện giải quyết tốt rồi mới quay về chứ. Nhưng cô không biết vì sao mình vội vàng muốn nhìn thấy anh như vậy, dường như sợ bản thân sắp quên bộ dạng của Thẩm An Bình. Nhưng anh đối với cô mà nói rõ ràng rất quen thuộc, không thể quen thuộc hơn, làm sao nhớ không ra được. Cho đến khi nhìn đến những bông hoa ngoài hành lang kia cô mới biết thật kỳ lạ trước mắt tất cả đều là bóng dáng của anh. Anh sao có thể bá đạo như thế? Sao không một tiếng động mà đã đóng quân trong cuộc sống của cô thế này?

Cô khó chịu muốn phát khóc, thì ra thừa nhận đau khổ so với buông tha cho hạnh phúc kia lại càng khó khăn hơn nhiều.

Nhớ lại tất cả mọi chuyện cô mới nhận ra đây không phải như chữ trên bảng, muốn lau thì có thể lau sạch

Dù rằng trong đầu đang có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng giờ phút này cô chỉ có thể thốt lên một câu.

“Em sẽ chờ anh trở về.”

35. Chương 27 Part 1

Một nỗi chua xót không ngừng dâng lên trong ngực Cố Bình An, ngay cả tinh thần cũng chìm trong trạng thái căng thẳng. Có lẽ bởi vì khẩn trương cùng một mức độ nên cô đã ngủ đi lúc nào không hay. Một đêm này không mộng寐, nhưng thân thể rã rời làm cho cô không muốn tỉnh lại, cơ thể như bị một sức mạnh rất lớn khống chế làm cho cô thậm chí chỉ muốn vĩnh viễn đắm chìm trong không khí bình yên như thế này, không cần tỉnh lại thì tốt biết bao.

Bình An không biết Thẩm An Bình đã trở về từ khi nào. Anh thậm chí cũng không báo một tiếng cho cô đi đón, nhưng cũng không sao, hai mươi mấy năm qua, bọn họ luôn luôn là ăn ý như vậy, không cần bất cứ thứ ngôn ngữ nào.

Khi Cố Bình An tỉnh dậy, mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy đó là trên trần nhà đang lơ lửng ba quả bong bóng thật lớn màu hồng. Trần nhà được quét bằng vôi trắng làm nền cho sắc hồng càng thêm nổi bật, nét bút màu bạc dạ quang viết lên ba từ đơn giản nhưng rất rõ ràng trên bong bóng: I MISS YOU.

Cô nhắm miệng nở nụ cười, Không ngờ người đàn ông ba mươi tuổi như anh lại làm ra chuyện ngớ ngẩn thế này, chẳng khác nào những thanh niên vừa mới bước vào yêu, thích bày trò lãng mạn không thực tế. Thế nhưng tất cả hành động ngây ngô trước mắt lại làm cô rất cảm động, cảm động đến nỗi sâu tận tâm can cũng cảm thấy thật ấm áp. Thẩm An Bình chắc vì quá mệt nên quần áo cũng không thay mà nằm xuống cạnh cô ngủ thiếp, cách một tấm chăn mỏng ôm cô vào lòng, động tác của anh rất nhẹ, cánh tay thật dài chỉ là tùy ý hơi khoắc lên bụng cô. Hô hấp quen thuộc vững vàng làm cô tham lam đem nó hít thật sâu vào phế quản. Từng làn hơi thở nhẹ nhàng của anh không ngừng phất vào sau gáy, cảm giác ngứa ngứa làm trái tim Cố Bình An giờ đây như được một bàn tay vô hình xoa nắn, tâm tình rối loạn khi nãy giờ cũng mềm xuống, trầm tĩnh như mặt nước hồ.

Dù chưa hề thốt lên bất cứ lời nào, nhưng cô lại thấy hầu như đang bị ai bóp nghẹn, đột nhiên cảm thấy mình có lẽ đã đánh giá quá cao bản thân, cô thật không có khả năng hạ quyết tâm rời khỏi anh đi được.

Cô tham luyến hương vị ấm áp trên người anh; thậm chí giá mà cứ được tiếp tục sống một cách bình lặng thế này, có anh và cô thì tốt biết mấy. Cô khao khát muốn được mỗi phút mỗi giây đều có thể cùng anh một chỗ, ôm cánh tay anh chìm vào giấc ngủ, tỉnh lại người đầu tiên khi cô mở mắt có thể nhìn thấy là anh, thứ hai mới là ánh mặt trời chói chang ngoài kia. Cô muốn mỗi ngày được cùng anh chia sẻ nụ hôn giữa ánh nắng ban trưa, được chạm đến chiếc cằm đã hơi nhú ra một ít râu của anh. Cô càng ao ước mình mãi là đứa nhỏ như ngày xưa, vĩnh viễn không cần lớn lên, có thể cứ quẩn luyến anh mà làm nũng. Cố Bình An thật sự rất ích kỷ, cô khao khát muốn độc chiếm sự nuông chiều của anh, tình yêu của anh, muốn được anh tiếp tục dung túng mà không cần phải có bất cứ lý do nào.

Cô mong mình có thể là tất cả của anh: là bạn gái, là người nhà, là con gái, ngay cả là mẹ; trong lòng tham lam ước ao trở thành người quan trọng duy nhất trong cuộc sống anh mà không phải bất kỳ ai khác.

Nhưng đã không thể nào. Thời gian trôi qua quá nhanh, chỉ mới một cái chớp mắt thôi đã làm cho Cố Bình An ngay cả một cơ hội để bù đắp cho anh cũng không có. Cô chưa bao giờ cảm thấy hối hận cùng thống khổ như lúc này đây. Nếu như quá khứ có thể quay lại một lần nữa, cô nguyện sẽ hết sức trân quý thời gian mình được gần anh, được như vậy giờ khắc hiện tại cô chắc sẽ không phải tiếc nuối như thế này. Cùng

Thẩm An Bình gần gũi hai mươi mấy năm nay, lần đầu tiên Cố Bình An cảm thấy thời gian bọn họ bên nhau sao lại quá ít ỏi.

Cô nhẹ nhàng xoay người, lấy một nửa chăn còn lại phủ lên người Thẩm An Bình. Trên người anh vẫn còn không ít phong trần và mệt mỏi, da thịt nơi cổ áo vẫn còn lưu lại một chút hơi lạnh. Cố Bình An tham lam không tự chủ lấy tay vuốt ve lên nó, động tác tuy rất nhẹ nhưng vì Thẩm An Bình chưa ngủ sâu, liền tỉnh lại. Anh ôm chặt Cố Bình An vào trong ngực, ôn nhu dùng cằm mình cọ cọ đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Thật tốt quá, em vẫn còn ở đây."

Chỉ một câu nói ngắn ngủi lại làm cho lòng Cố Bình An thêm nhiều chua xót, khổ sở, càng không nỡ nào buông tay. Cảm giác nước mắt nóng hổi đang châu chực trào ra, Cố Bình An hấp tấp hôn lên đôi má của anh, miệng không ngừng lặp lại: "Em đây, em ở tại đây, Thẩm An Bình, em yêu anh!" Cô cẩn thận hôn lên mỗi một tấc da thịt trên người Thẩm An Bình, bàn tay vụng về vội tháo nút áo, đem áo khoác anh cởi xuống. Hành động ngây ngô này đã vô tình làm dấy lên dục vọng nguyên thủy của Thẩm An Bình. Một tuần này, anh thật đã nhớ nhưng cô khổ sở thế nào đi, giờ tại đây một khắc liền cứ thế bùng nổ. Cố Bình An cảm nhận được Thẩm An Bình hô hấp càng lúc dồn dập hơn.

Ngay tại lúc cô tưởng như anh đã hoàn toàn bị dục vọng thiêu đốt, Thẩm An Bình đột nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang không ngừng châm lửa trên người anh, cố gắng hít sâu một hơi, ánh mắt thâm trầm giờ cũng hơi dịu lại. Anh tham lam hôn lấy đôi môi cô, nắm lấy bàn tay nhỏ bé không xương kia, hỏi nhỏ: "Làm sao vậy? Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cố Bình An rõ ràng cảm nhận được dục vọng mạnh mẽ của anh, nhưng không hiểu sao anh lại cố ép bản thân mình dừng lại. Nụ hôn ẩm ướt của anh vừa dán trên mu bàn tay cô, theo mạch máu cứ thế xông thẳng vào tim cô, làm cho trái tim kịch liệt giãy dụa, chỉ muốn phá kén nhảy khỏi lồng ngực.

Cô ngẩng đầu lên, cố đem nước mắt nuốt ngược xuống, cổ họng trở nên chua xót: "Thẩm An Bình, anh mãi mãi vẫn yêu mỗi em sao?"

Thẩm An Bình nhíu nhíu mày, nhưng vẫn kiên nhẫn liên tiếp đặt những nụ hôn nhẹ lên mặt cô: "Đứa ngốc, sao lại thích hỏi anh vấn đề này chứ?". Sau đó liền ôm chặt lấy cô, bên tai cô nhẹ giọng thì thầm: "Nghe đây Cố Bình An, anh không thể cam đoan mình yêu em nhiều thế nào, nhưng anh có thể khẳng định đời này anh chỉ yêu mỗi mình em mà thôi."

Thanh âm mềm nhẹ của anh làm lòng cô thêm quyến luyến, mỗi câu mỗi chữ thốt ra mạnh mẽ, hữu lực. Anh vĩnh viễn luôn biết bản thân nên làm thế nào, không cần tốn hơi chỉ một đòn duy nhất liền đánh thẳng trực tiếp vào lòng cô.

Tròng mắt đột nhiên thật nóng rát, đời này cô sao có thể may mắn như thế, gặp được một người hiểu rất rõ về mình như anh đây.

Thật sự có thể như mẹ từng nói: trên đời vẫn còn rất nhiều đàn ông tốt sao?

Cố Bình An nhìn anh không dời mắt, chăm chú như người đang bị thôi miên. Anh bất quá cũng là một người đàn ông bình thường mà thôi, những ưu điểm của người khác có anh đều có, còn những khuyết điểm của anh so với họ xem ra cũng giống nhau không ít đi.

Đã có vô số lần cô tự vỗ ngực mình an ủi: không sao cả, sẽ không có việc gì, không cần sợ.

Cô thâm tự nhủ nếu đó là một tình yêu đích thực thì cho dù không có kết quả, cả đời này của họ cũng sẽ mãi khắc cốt ghi tâm đoạn tình cảm kia.

Cho nên cô chọn lựa: tha đau ngắn còn hơn đau dài.

Cố Bình An nghĩ ngợi xong liền nói: "Thẩm An Bình, chúng ta không đính hôn có được không?"

Thế nhưng đáp lại cô không phải là tiếng hét thất thanh, phần nộ của Thẩm An Bình, chỉ là cảm giác cánh tay đang ôm mình thật chặt đột nhiên trở nên cứng ngắt. Anh hoàn toàn không thể tin rằng ngênh đón mình từ nơi xa xôi, gấp gáp trở về, lại là câu nói này của cô.

Anh chưa trả lời, chỉ chăm chú quan sát sự bình tĩnh đến khác thường của Cố Bình An, nhìn cô đang rất cố gắng, ép buộc bản thân mình để nói cho xong: "Ngày đó những lời em nói với Mạc Phi, anh hẳn đều phải

nghe được tất cả không phải sao? Nhưng anh lại làm bộ như không nghe thấy. Anh cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói, điều đó chẳng phải chứng minh anh đối với em cũng không phải hoàn toàn tin tưởng, không đúng sao?”

Lòng Thẩm An Bình thoáng căng thẳng, anh đột nhiên nhào đến ôm chặt lấy Cố Bình An, muốn ngăn không cho cô nói tiếp. Không ngờ Cố Bình An cũng không hề có ý đem anh đẩy ra, dường như đang cố kiềm nén, cô là muốn đem tất cả bất hạnh cứ một mình ôm lấy.

“Không cần lại tiếp tục lừa mình dối người. Thẩm An Bình, chúng ta trong lòng đều có gút mắt, miễn cưỡng tiếp tục sẽ không có hạnh phúc.”

Những lời này anh đã cố đem chúng chôn kín bấy lâu, như thế nào hôm nay cô phải vạch trần ra hết thấy chứ? Thẩm An Bình còn có thể nói thêm lời nào nữa đây. Anh đem cô ôm càng chặt, mạnh mẽ lắc đầu: “Miễn cưỡng tiếp tục sau này có hạnh phúc hay không anh không cần biết, nhưng anh biết nếu mình không kiên trì, nhất định sẽ không thể hạnh phúc.”

“Bình An, anh có thể bắt mình cái gì cũng không nghe thấy, mặc kệ lý do thế nào, em hiện tại không phải đang ở cạnh anh sao? Anh phải cảm tạ Mạc Phi, nếu không nhờ cô ta em sẽ không nhanh như vậy mà đến cạnh anh. Em nghĩ anh sẽ dễ dàng để mặc em ra đi sao?” Anh dừng trong chốc lát, lại tự hỏi tự đáp: “Anh sẽ không buông tay để em rời đi, Bình An”

Thẩm An Bình cười càng thêm thê lương, ngập tràn nỗi chua xót. Nhìn thấy cảnh trước mắt, lòng Cố Bình An như co thắt, cảm giác bị thương khó tả, tựa như có ngàn cơn sóng to mạnh mẽ đang đánh úp lại, mà bản thân thì chỉ có thể bất lực cố gắng chống đỡ. Thật lâu sau nước mắt cứ thế mà lăn dài trên má, muốn dừng cũng không được.

“Em cứ cho rằng bản thân mình rất mạnh mẽ, có thể tiếp tục kiên trì.” Giọng Cố Bình An càng thêm nức nở: “Thẩm An Bình, anh biết không em cho rằng chia tay sẽ là chuyện rất dễ dàng; em cũng không tin bản thân mình rất yêu anh, nhưng không hiểu sao giờ phút này tim em lại đau đớn thế này...”

Nỗi đau giống như trái tim đang bị một bàn tay gắt gao bóp chặt, ngay cả hô hấp cũng dần dần biến mất.

Cô gắt gao nắm chặt tay áo của anh: “Chúng ta không thể tiếp tục anh biết không? Chúng ta cần phải tách ra. Em muốn có mẹ, em muốn có gia đình của em.”

Thẩm An Bình nhẹ vỗ về đỉnh đầu Cố Bình An an ủi: “Không có bất cứ chuyện gì có thể chia cách hai chúng ta, anh nhất định sẽ đem tất cả giải quyết thật tốt!”

“Không!..” Cố Bình An hoảng hốt thét lên: “Anh sao có thể giải quyết được! Mạc Phi đã tự sát ! Mẹ em thì bị ung thư anh biết không? Anh có thể giải quyết được sao! Anh làm sao mà giải quyết đây!”

Ánh mắt dịu dàng vừa rồi của Thẩm An Bình thoáng cái biến mất, thay vào đó là sự nồng đậm phần nộ. Anh mạnh mẽ xoay mặt Cố Bình An lại, bắt cô phải đối diện với mình. Con người đen sâu không thấy đáy giờ càng tràn ngập sự kiên định, không cho phép phản kháng, chỉ nghe anh gằn từng chữ qua kẽ răng nói: “Anh mặc kệ là ai sống ai chết. Anh chỉ cần có em, em có hiểu hay không? Anh chính là ích kỷ như vậy đó thì sao nào, cho nên em đừng có mơ tưởng mà rời khỏi anh. Em biết không?”

“Em không...” Cố Bình An còn chưa nói hết môi đã bị Thẩm An Bình dùng sức hôn thật mạnh, đoạt đi tất cả hô hấp của cô. Anh thô lỗ túm chặt lấy thân thể nhu nhược kia, mái tóc cô vì giãy dụa giờ đã xõa tung, hình ảnh hỗn độn trải xuống áo gối trắng tinh. Màu đen bóng của mái tóc đối lập hoàn toàn với màu trắng của gối khiến cho cảnh tượng trước mắt nhìn qua thật có chút ghê người.

36. Chương 27 Part 2

Thẩm An Bình càng trở nên gấp gáp, như muốn đem cô nghiền nát, anh mạnh mẽ túm lấy cô, tay nhanh chóng giật tung nút áo ngủ, chỉ có sót lại một hai cái lông lẻo sắp rớt ra. Cố Bình An không có thói quen

mặc đồ lót khi đi ngủ nên càng thuận lợi cho Thẩm An Bình đem tức giận trong lòng tha hồ phát tiết, bàn tay không chút kiêng dè xoa nắn trước ngực của cô. Cô nhất thời không chịu được, cơ thể vận vẹo không ngừng, hành động này lại càng cổ vũ anh xâm lược mãnh liệt thêm. Thẩm An Bình không hề có chút ôn nhu ngày thường, hung hãn chà sát cánh môi hồng nhuận của cô, anh không giống như đang hôn mà như muốn đem cô nuốt trọn thì đúng hơn. Cô cảm thấy nứu răng cũng bắt đầu bồng rớt, đầu óc quay cuồng hỗn loạn, ý thức từng đoạn rời rạc. Ánh mắt vô tình nhìn đến vài quả bóng màu hồng đang lơ lửng trên trần nhà, hình ảnh trước mắt thật hài hòa xinh đẹp biết bao, lại hoàn toàn khác hẳn với chủ nhân của nó hiện như một con thú hoang, đang ra sức mà giày vò cô.

Cố Bình An oán hận dùng sức cắn mạnh môi anh, máu tươi chảy ra, thoáng cái tràn ngập trong khoang miệng, kéo tới một trận buồn nôn. Thẩm An Bình bất ngờ bị cắn đau, dù buộc phải rời khỏi cánh môi kia, nhưng ngoan ý trong đáy mắt lại càng tăng thêm vài phần. Anh đã không còn khống chế được chính mình, lần đầu tiên trong đời anh thật sự muốn đem người con gái không biết đến ý nghĩa của hai chữ quý trọng là gì, đem cảm tình sâu nặng của anh hoang phí bừa bãi, mà xé cô ta nát thành từng mảnh vụn. Thế nhưng sâu tận trong lòng, anh càng hận chính bản thân mình hơn. Đã không biết bao lần anh cố ép bản thân tìm kiếm đối tượng khác để thay thế cô, nhưng đều vô dụng, anh đều không có cách quên được hình ảnh người con gái này. Anh trừng mắt, oán hận nhìn cô. Cố Bình An trước mặt anh bất quá cũng như bao người phụ nữ khác, cũng hai con mắt một cái mũi nhưng vì sao cô có thể mạnh mẽ đem trái tim anh chiếm đóng toàn bộ như thế? Anh hận chính mình không biết linh hoạt để thích ứng. Rất hận! Rất hận!

Thẩm An Bình hơi cúi đầu, hung ác cắn trên chiếc cổ trắng mịn của cô. Khi đôi môi chạm đến da thịt ẩm áp, nghe được nhịp đập trái tim của cô, máu nóng trong người anh lại một lần nữa sôi sục, chỉ muốn đem cô phá hủy.

Dục vọng mạnh mẽ mà xa lạ bao trùm lấy bọn họ. Cố Bình An toàn thân không khống chế được hơi run rẩy, giọng nói yếu ớt, ý thức dần dần trôi xa. Cô cố lấy hết lý trí cuối cùng sót lại, nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra từng chữ: "Thẩm An Bình, đừng bắt em phải hận anh!"

Thẩm An Bình chính là không thèm quan tâm. Anh hơi cố dùng thêm lực, siết chặt lấy cơ thể cô, như muốn đem cô hòa nhập cùng thân thể chính mình. Dục vọng điên cuồng đã không còn cách khống chế, mọi cảm xúc trong anh giờ đây được phóng thích cũng trở nên càng mãnh liệt hơn. Qua một hồi, anh cảm nhận được cơ thể Cố Bình An bắt đầu phản ứng lại, trong lúc cả hai đang căng thẳng, anh đột nhiên cúi người nhìn cô ra lệnh: "Mau nói em sẽ không rời xa anh!"

Cô mơ mơ màng màng bị anh nắm chặt hai vai, đem cơ thể đang lạnh run của mình mà lay chuyển. Cố Bình An cảm thấy mình chẳng khác một chiếc thuyền lên đèn, đang bị sóng lớn không ngừng đánh tới, đẩy nó trôi xa giữa đại dương mênh mông, vô định. Trước mắt giờ chỉ còn là một mảnh trắng bệch, mờ mịt, cô gắt gao cắn chặt răng, không để khoái cảm tiêu diệt lý trí còn sót lại, oán hận thốt ra từng chữ: "Thẩm An Bình, em nhất quyết sẽ rời xa anh! Chúng ta nhất định phải chia tay!"

Con người trong lúc mất đi lý trí thường dễ dàng bị sự phẫn nộ khống chế. Câu nói kia của Cố Bình An quả thật như một đòn kích thích mạnh mẽ, khiến cho động tác của Thẩm An Bình càng thêm thô bạo, anh lạnh lùng nói: "Anh sớm nên biết rằng mình đã quá dung túng em, em thật sự cần phải được dạy dỗ lại."

Anh đem mình vùi càng sâu vào trong thân thể cô, tham lam, lưu luyến sự ẩm áp ngăn ngủ này. Da thịt Cố Bình An luôn như vậy: tinh khiết và tốt đẹp, tốt đẹp đến nỗi anh nghĩ thật muốn một phen liều lĩnh, đem cô phá hủy để nó mãi chỉ thuộc về mình.

Người con gái trước mặt này chẳng khác như một lưỡi dao bén nhọn, mặc kệ là tới gần hay tránh xa, thì kết quả da thịt vẫn bị xé rách, đau đớn không thôi.

Anh không ngừng lặp đi lặp lại nói với bản thân mình là không được mềm lòng.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, khắp nơi trong phòng chỉ còn là tiếng hô hấp ồ ồ. Chính một khắc đó, Thẩm An Bình bất chợt dừng lại động tác điên cuồng của mình. Anh phát hiện người dưới thân đang âm thầm nức nở. Thẩm An Bình cảm giác như có một dòng điện chạy dọc xuyên qua làm đầu óc thoáng chốc liên tưởng lại, anh hốt hoảng ôm chặt thân hình yếu đuối của cô, ngậm ngùi nói: "Thực xin lỗi, Bình An, thực xin lỗi, là anh sai rồi..."

“ ... ”

Cố Bình An không thể không chế cử thể mà khóc lớn hơn, đem đầu chôn sâu nơi khuỷu tay anh.

Không gian thoáng lâm vào trầm mặc, bế tắc, bọn họ không hẹn cùng nhau đều tỉnh táo lại.

Thẩm An Bình ngồi nơi mép giường, trên người chỉ còn mỗi chiếc áo sơ mi, cả người tản mát ra sự lạnh lùng, môi cũng gắt gao mím chặt. Từ khi trưởng thành đến nay, anh chưa từng rơi vào hoàn cảnh chật vật như hiện tại. Giờ phút này trong đầu anh quả thật mờ mịt, càng không biết bản thân là nên làm thế nào để đối mặt với người con gái mà anh luôn muốn giữ lại bên mình.

Anh hung hãn thương tổn cô, lại cũng đang hung hãn thương tổn chính mình.

Tiếng khóc của Cố Bình An bén nhọn như một nhát dao, cắm thẳng tận trong ngực anh. Anh không biết giờ mình có thể làm sao, thậm chí cũng không dám tiến tới gần cô.

Anh rút ra một liều thuốc, châm lửa hút, nhìn tàn tro cứ từng đốm từng đốm rơi xuống. Khói thuốc lượn lơ bay lên, quấn chặt lấy họ, nhốt vào khoảng không mờ mịt.

Thẩm An Bình phát hiện đầu vai Cố Bình An đang run rẩy vì lạnh, trông cô giờ đây càng thêm yếu ớt, giống như chỉ một trận gió thổi tới, liền cứ thế bị cuốn đi mất.

“Thẩm An Bình” Cố Bình An mang theo giọng mũi nồng đậm, mệt mỏi ngẩng đầu, đôi mắt vì khóc cũng đỏ lên, nhìn qua trông càng thêm đằm đằm đáng yêu.

“Thẩm An Bình. Mạc Phi đã uống rất nhiều thuốc ngủ. Mẹ cô ta vừa mới qua đời không lâu, giờ lại nghe anh muốn cùng em kết hôn nên cô ta nhất thời khó chấp nhận vì thế đã uống rất nhiều thuốc ngủ mà tự vẫn anh có biết không?”

Cố Bình An khuôn mặt vô cảm, giọng nói không có lấy một chút xúc động nào càng làm cho không khí nơi đây trở nên áp lực. Thái độ Thẩm An Bình nãy giờ vẫn là thờ ơ, không thèm liếc nhìn đến Cố Bình An đang ngồi tại đó. Chiếc rèm cửa sổ tuy rất dày nhưng vẫn không ngăn chặn được ánh sáng bên ngoài đang tràn vào, đem lòng người cứ thế mà phơi bày tất cả, muốn giấu cũng không được.

Thẩm An Bình trầm mặc, hít vào một hơi, mùi thuốc lá nồng đậm kích thích hầu họng nhẹ lưu chuyển, cuối cùng hòa tan vào phế quản rồi biến mất. Anh cảm thấy đầu óc một trận mê mang hoảng loạn, không biết giờ nên nói gì, nên làm cái gì, cảm giác thế nào cũng không đúng.

Hơn nửa ngày anh mới bị giọng nói nhỏ nhẹ của Cố Bình An kéo ra từ trong trầm lặng.

“Người đó là chị của em, người với em có cùng một ngày sinh, chảy chung một nhóm máu, em sớm nên nhận ra mới phải. Dị trứng song thai cũng không phải là chỉ xảy ra trên ti vi mà thôi.” Cô lạnh lùng, tự giễu mỉm cười nói: “Mẹ em, à phải nên nói, cũng là mẹ của cô ta, bà ấy bị bệnh ung thư đã sắp chết. Bà ấy trước khi ra đi có một nguyện vọng duy nhất đó chính là muốn nhìn thấy cả nhà đoàn tụ, cho nên phản đối quan hệ của em và anh! Anh hiểu được không Thẩm An Bình? Chúng ta thật sự phải chia tay!”

Tim anh một trận đau nhói. Anh không nói thêm lời nào, dù là trong chuyện tình cảm hay sự nghiệp, với anh đều quan trọng như nhau. Tính cách này có lẽ là do hoàn cảnh trưởng thành mà tạo nên. Ba Thẩm An Bình từ nhỏ đến lớn đều đối với anh rất lạnh nhạt, ông là quân nhân vì thế bản tính cương trực, trong mắt chỉ có trắng và đen, vĩnh viễn không hề có màu xám lẫn lộn. Thái độ của Thẩm Ba đối với anh luôn rất nghiêm khắc, nên anh tự hứa sau này lớn lên phải trở thành một người mạnh mẽ, có như thế mới có thể tranh thủ, hưởng thụ cuộc sống tốt nhất. Thẩm An Bình thật ra phải chịu đựng sự giáo dục còn khắc nghiệt hơn nhiều so với những đứa trẻ trong gia đình bình thường khác.

Vì Thẩm ba đòi hỏi rất cao, chính lý do đó nên anh phải không ngừng cố gắng trở thành người ưu tú nhất như ba mình mong muốn, đồng thời anh cũng đạt được sự tán thưởng cùng ngưỡng mộ của biết bao người xung quanh. Nhưng duy độc chỉ có Cố Bình An, dù anh cố gắng như thế nào cũng với không tới cô, hoặc giả dù có lấy dây thừng mà trói cô lại thì người kia vẫn như cũ chạy thoát.

Anh dập tắt thuốc lá, từng bước một hướng cô đi tới, đem thân hình gầy yếu kia một cái kéo mạnh vào trong lòng. Cô luôn rất gầy. Trước đây tuy có nhiều lúc cô ăn uống không đều độ, nhìn qua giống như sắp chết nhưng anh lại chưa bao giờ cảm thấy trong người Bình An không khỏe. Thế mà hiện tại, cô gầy đến

như vậy, ôm vào trong ngực chỉ cảm thấy toàn xương là xương. Không cần hỏi anh cũng đoán biết trong khoảng thời gian này cô đã phải chịu sự giằng co, đấu tranh tư tưởng khổ sở ra sao.

Anh dường như trước giờ chưa từng chân chính để đi yêu một ai, ngoại trừ Cố Bình An. Khi thời điểm Cố Bình An không có bên cạnh, nhìn những người bạn thân của mình, cảm thấy anh thấy rất buồn cười khi nghe họ tâm sự về chuyện tình cảm. Lấy bối cảnh gia đình của bọn họ quả thật rất khó tìm thấy được người mình yêu thật sự bởi vì họ lớn lên trong một xã hội mà lợi ích gia tộc luôn là trên hết, cho nên cảm tình không hề thuần túy chút nào. Không phải ai cũng có thể kiên trì giữ vững được tình yêu thật sự của chính mình. Chỉ cần sống trong xã hội đó một thời gian lâu, đối mặt với những phát sinh cùng mâu thuẫn không ngừng, cuối cùng bọn họ chỉ có thể chọn lựa hy sinh, thương tổn tình cảm chính mình. Anh thật sự rất may mắn, sự trong sáng thuần khiết của Cố Bình An thế nhưng lại được gìn giữ rất tốt, tâm tính cô vốn cũng là rất đơn thuần. Anh luôn rất cảm kích sự kiên cường tùy hứng của cô, tuy đúng là nói rằng bản tính như thế không tốt, ít có ai chịu nổi, nhưng nhờ vậy nên cô vẫn mãi chỉ có thể là của anh mà thôi.

Mặc dù là vậy, nhưng sự tình vẫn phát sinh, anh cũng giữ không được Cố Bình An. Anh một lòng muốn đem sự đơn thuần của cô bảo vệ cho thật tốt, lại không nghĩ rằng chính vì cô quá đơn thuần nên trong lòng cô anh lại chiếm một vị trí cuối cùng thật đáng thương. Loại cảm giác bất lực này làm cho Thẩm An Bình quả thật rất khó chịu, nhưng dù vậy anh vẫn phải cố gắng dựa .

“Bình An, không có gì là giải quyết không được, cứ để bọn họ tự thu xếp.”

Cố Bình An ngoại trừ khóc vẫn là khóc:” Ai tới thu xếp? Ai tới thu xếp đây?” cô không khống chế cảm lấy bả vai Thẩm An Bình, dùng sức lắc lắc:”Anh nói! Anh nói đi!”

Thẩm An Bình nhíu mày, nhìn cô điên cuồng không thể tự khống chế, thì càng hận bản thân mình sao lại bất lực. Anh khổ sở, nhẹ giọng nói:”Em không thử qua làm sao biết được nhất định là không thể? Tin tưởng anh, anh đã đem không biết bao nhiêu chuyện tưởng không thể mà giải quyết ổn thỏa, cho nên chuyện này cũng không ngoại lệ.”

“Em rất muốn tin tưởng anh, nhưng mà em biết đây là không có khả năng. Bởi vì so sánh với anh, em càng cảm thấy gia đình là thứ mà em không thể nào mất đi.” Cố Bình An bất lực ngã vào lòng anh, nước mắt làm ướt một mảng lớn trước ngực áo. Nước mắt ẩm ướt, nóng bỏng xuyên qua quần áo trên cơ thể, dường như muốn hòa nhập cùng trái tim đang bị ngăn cách bởi một lớp da kia. Cảm giác nóng ẩm làm tâm tình Thẩm An Bình hơi hơi chấn động.

“Hãy đồng ý với em đi, đời này em chỉ muốn được làm con hiếu thảo một lần duy nhất này thôi.”

“ ... ”

Thanh âm Cố Bình An tràn ngập tuyệt vọng. Cô đã tự quyết định rồi không phải sao.?

Nhưng anh thật sự muốn hoàn thành tâm nguyện này cho cô sao? Thẩm An Bình thật sự là làm không được.

“Anh làm không được, phải làm sao bây giờ? Bình An, anh thật không có cách nào để hoàn thành tâm nguyện này của em.” Anh như phát điên, ôm chặt cô, trong lòng dù rất đau đớn thế nhưng cơ thể lại một lần nữa bắt đầu rục rịch.

Lúc này Cố Bình An không dựa, cũng không phản kháng. Tùy ý vùi vào khuỷa tay của anh, tham luyến ấm áp ở đó.

Có lẽ cả hai đều thật sự rất mệt mỏi, không muốn tiếp tục nghĩ ngợi, lo lắng, bởi vì giờ khắc ấm áp này bất cứ ai cũng không có cách buông tay đối phương ra.

Bọn họ giống như hai con người cô đơn chỉ đang nương tựa lẫn nhau để tồn tại, không muốn quan tâm đối phương hiện đang nghĩ gì. Nhiều năm như vậy cho dù hai người thân thuộc đến không thể thân thuộc hơn nhưng lại hoàn toàn không giống như giờ phút này, họ thật sự mãnh liệt cảm nhận được đau đớn như bị ai sắp cắt đi từng thớ thịt của mình.

Vì quá đau lòng cho nên ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, có phần miễn cưỡng.

Cố Bình An khóc vẫn là khóc, thanh âm cũng dần nhỏ đi, cuối cùng ngay cả giọng nói cũng bắt đầu khàn khàn, không thể phát ra âm thanh nào nữa. Cô dùng sức ôm chặt lấy Thẩm An Bình, cả người dựa sát vào anh, muốn được san sẻ, tìm kiếm một chút ấm áp.

Nếu có thể được, cô thật rất muốn cùng anh trốn đến một nơi không ai biết mình, mặc kệ cho sự thật có ra sao, không quản ai sống ai chết, tất cả đều không quan tâm thì tốt biết mấy.

Nhưng sự thật luôn vĩnh viễn rất tàn khốc, không để cho cô do dự, không cho phép cô tham lam, thậm chí không cho phép cô chối bỏ...

Tiếng chuông di động vang lên đánh vỡ bình yên duy nhất còn sót lại giữa bọn họ. Cố Bình An lảo đảo đứng lên, nghe thấy đầu bên kia đang truyền lại giọng nói của người trước giờ được cho là rất trầm ổn Thẩm ba, thế nhưng ông lại không khống chế, tiếng nói giờ cũng run run. Cố Bình An tay bắt giắc run rẩy theo, chỉ nghe ba ba thét lớn trong điện thoại:

“Bình An, con mau quay về! Mẹ con ngất xỉu!”

37. Chương 28 Part 1

Cố Bình An không bao giờ tưởng tượng mình sẽ nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy thể này của Thái Hậu. Cố mẹ sở dĩ được cô gọi là Thái hậu vì trong mắt cô bà là người mạnh mẽ khó có ai bì nổi, là người có quyền gọi mưa gọi gió trong nhà, nhưng giờ đây bà thân thể yếu đuối, gầy gò nằm trơ trên giường bệnh, bộ dạng đã không còn giống người. Cô tự hỏi đây chính là Cố mẹ sao? Người phụ nữ trung niên mà trước nay mọi người vẫn lầm tưởng rằng bà chỉ đáng tuổi chị gái mình hay sao?

Cố Bình An đã lâu không ở lại trong nhà nên không hề hay biết bệnh tình của bà đã trở nên nghiêm trọng thế này. Có mấy lần cô về nhà, sau khi ăn cơm xong nhìn thấy ba ba giúp mẹ rửa chén, cô chỉ đơn giản tưởng rằng ba ba là đau lòng cho mẹ, không muốn thấy bà phải vất vả mà thôi. Cô chưa từng nghĩ mọi chuyện lại di chuyển theo chiều hướng xấu thế này. Trước giờ, Cố mẹ trong mắt cô luôn là người mạnh mẽ, đao thương bất nhập, cho nên cô hồ đồ không phát hiện mẹ thường bị cơn đau hành hạ đến ngay cả cánh tay cũng không có sức mà nâng lên. Cô càng không để ý phát hiện làn da của mẹ càng lúc càng kém. Bà đã trải qua mười năm bị đau đớn hành hạ đến khổ sở, đôi đầu cùng căn bệnh quái ác này nhưng cô thân là con gái ruột, lại không hề biết một chút gì cả.

Cô chỉ biết oán hận bà đối với mình không tốt, nhưng giờ ngẫm lại bà đối với cô quả thật rất thương yêu, cho nên dù chỉ một chút không vừa lòng, cô liền đem nó phóng đại.

Cô càng nghĩ trong lòng càng chua xót, nước mắt cũng theo khóe mắt rơi xuống. Mẹ vẫn còn chưa tỉnh lại, cả người nằm vật trên giường bệnh, không hề có lấy một tia sức sống nào. Cố Bình An lấy tay kéo một góc chăn lên đắp cho bà rồi mới nhẹ rời khỏi phòng bệnh. Lúc này cô mới phát hiện thì ra bận rộn cả ngày, ba ba giờ đã mệt chết đi, ông đang gật gù ngồi ngủ gục ở một góc hành lang vừa tối vừa lạnh lẽo vắng kia.

Mười mấy năm nay phải cố đem bí mật kia giấu đi, đối với ông mà nói điều đó quả là áp lực không nhỏ, ngay cả mái tóc đen năm nào giờ cũng bắt đầu nhiễm trắng cả một mảng. Cô nhìn thấy ba mình ngay cả trong lúc ngủ mê cũng không được thoải mái chút nào, đầu mày nhíu chặt, dưới hốc mắt là một quãng thâm thật lớn, làm cho ông nhìn qua trông có vẻ già đi rất nhiều.

Cố Bình An cởi ra áo khoác bên ngoài muốn đắp lên cho ông, dù đã rất nhẹ nhàng cẩn thận, nhưng vẫn làm ông thức tỉnh. Cố ba nhấp nháy, mở ra đôi mắt đỏ hoe, trong đó giờ chỉ nhìn thấy đầy tơ máu. Có lẽ vì mới tỉnh lại cho nên động tác hơi chậm chạp, ông nâng ánh mắt mệt mỏi, giọng rung rung lên tiếng: “Bình An, con lại đây!”

“Dạ!” Cố Bình An cố nén sự xúc động, giọng nghẹn ngào: “Ba ba, ba quay trở về nghỉ ngơi đi, có con ở chỗ này được rồi.”

Thế nhưng Cố ba lại quật cường lắc đầu:” Ba không sao, mẹ con thân thể không khỏe, trên người dù đang bị đau đớn dày vò bà ấy lại cũng cố chịu đựng, không chịu nói cho ba biết!” Đường như chỉ mới qua có một đêm mà ba ba kiên cường ngày xưa đã biến đổi hoàn toàn thành một người khác, giờ đây trông rất bị thương.

Ung thư kỳ cuối.

Chỉ bốn chữ này liền đã làm ột gia đình đang sống trong ấm êm thoáng cái bị một lớp sương mù ảm đạm bao phủ. Giờ phút này ngược lại với ánh đèn bên ngoài rực rỡ, ảm áp đầy máu sắc đang thấp sáng thành thị phồn hoa làm chúng thêm dị thường xinh đẹp, là ánh đèn lạnh lẽo của bệnh viện đang bao trùm lấy hạnh phúc gia đình cô, đem giấy dựa cùng tuyệt vọng của họ phong tỏa, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng.

Cố Bình An yên lặng, lấy tay đặt nhẹ lên đầu vai của ba ba, âm thầm muốn an ủi ông.

Ba ba thở hắt một hơi dài, ánh mắt giờ đây càng thêm thê lương.

“Bác sĩ nói tế bào ung thư đã muốn lan ra, chạy vào tuyến nhũ trong ngực, nếu không giải phẫu e rằng.....” Những lời kể tiếp ông thật không có sức lực thốt ra. Cố Bình An trong lòng cũng hiểu được, cắt bỏ ngực, đối với một người phụ nữ đó là chuyện khó chấp nhận đến mức nào, đừng nói chi bắt họ phải tự làm ra quyết định?

Năm đó, trong bệnh viện, dì Cố Bình An cũng vì căn bệnh này mà qua đời trong đau đớn. Dì trước giờ là người hoạt bát vui vẻ, từ khi mắc phải bệnh này con người cũng trở nên dị thường trầm mặc. Cắt bỏ ngực vốn tưởng rằng có thể trị dứt, nhưng ai ngờ không bao lâu tế bào lại phát tán rộng khắp cơ thể, đã không thể cứu chữa được nữa. Nhưng cũng chính vì chuyện cắt bỏ ngực mà dì đã già đi rất nhanh, đồng thời dì lại bị căn bệnh quái ác kia tra tấn đến nỗi thời điểm gần ra đi, mọi người hầu như đã không còn có thể nhận ra dì nữa.

Trong lễ tang của dì, mẹ đã khóc rất thương tâm. Trên đường về nhà bà nhìn Cố Bình An nói:” Con à, về sau nếu mẹ mắc phải căn bệnh này, thì con nhớ đừng bao giờ khuyên mẹ làm giải phẫu cắt bỏ. Mẹ muốn mình được hoàn toàn chính chính mà ra đi, càng không muốn tinh thần mình bị hành hạ như dì con thế kia.”

Không nghĩ tới câu nói năm nào giờ đã ứng nghiệm. Hiện tại một người trước giờ luôn được coi là kiên cường như mẹ lại bị căn bệnh quái ác đó hoành hành, càng đau lòng là khi đó mẹ đã biết rõ bản thân mình có bệnh, nhưng lại nhất quyết giấu kín không nói.

Bất kể là già hay trẻ đến khi bệnh tới, dù là người kiên cường thế nào cũng khó mà chống đỡ được. Dù sao bà từ nhỏ cũng coi như được sống trong nuông chiều, nhưng đến giờ sắp chết lại phải một mình cô đơn gượng gượng, chống đỡ, không ai có thể giúp đỡ gì được.

“Ba ba, ba hỏi qua mẹ chưa? Ý con là chuyện phẫu thuật kia?”

Ba ba lắc đầu :”Ba với bà ấy đã sống chung bao nhiêu năm trời, còn có thể không hiểu tính tình bà ấy hay sao chứ? Bà ta chắc chắn sẽ không chịu phẫu thuật”

Cố Bình An trầm mặc, giờ cũng không biết nên nói cái gì. Sinh mệnh đang tốt đẹp thế kia, giờ nếu bắt bà phải chịu thân thể khiếm khuyết, đối với một người phụ nữ là chuyện khó chấp nhận cỡ nào.

Nửa giờ sau, rốt cục mẹ cũng tỉnh, nhưng lại trông cực kỳ yếu ớt, ngay cả tay cầm ly nước để uống cũng không ngừng run run.

Ngày đó Bình An sau khi rời đi cũng không có gọi điện thoại về nhà. Giờ nhìn thấy cô trước mặt, nước mắt bà tự nhiên cứ không ngừng rơi xuống. Bà đau lòng đem tay cô nắm chặt :”Đứa con gái hư hỏng này, sao lại gầy thế kia?”

Nhìn mẹ khóc, Cố Bình An cũng khóc theo, môi khẽ nhếch lên, một lúc sau mới trả lời:” Bây giờ rất đang thịnh hành kiểu người gầy, gầy thì mới được coi là đẹp, mẹ không biết sao?”

“Đẹp ở đâu a? Không thấy đẹp gì cả! Sao mẹ nhìn con lại chẳng khác nào như người sắp chết đói vậy!”

“Mẹ biết nói con, sao không chịu nhìn lại bản thân mình chứ, còn để mình phải bị nhập viện nữa, thật đúng là dọa người ta hoảng sợ mà!” Cố Bình An trò chuyện cùng bà, tuy giọng điệu cố giữ cho thật bình tĩnh, thế nhưng nước mắt lại không tự chủ rơi xuống. Cô tự nhủ nói với bản thân phải cố gắng không nên để mẹ nhìn thấy bộ mặt rất thương tâm và đau khổ của mình, nhưng cuối cùng lại không có cách nào không chế.

Trước đây cô cho rằng mình hận mẹ biết bao nhiêu, nhưng hiện tại một chút hơi hám của nỗi hận kia cũng biến mất không tăm tích. Giờ đây chỉ cần có thể cho cô nhìn thấy mẹ tốt đẹp mà sống tiếp tục, thảnh thơi cùng cô đầu khâu, thì cho dù bất cứ cô lấy cái mạng này ra đổi cô cũng hoàn toàn nguyện ý.

“Khóc như ai đang chết vậy! Mẹ còn chưa chết mà, sẽ còn sống vài năm nữa, con đừng làm vậy sẽ không hên đâu.” Cố Bình An trước giờ không phải là người nhu nhược, nhưng đời này cô thật sự chưa từng thấy mẹ ôn nhu thân thiết như vậy. Trong lúc nhất thời nhìn bà thế này làm cho Cố Bình An có cảm giác càng thêm sợ hãi, sợ hãi sẽ mất đi bà. Lúc này Cố Bình An mới biết một điều đó là so với tình cảnh của Cố mẹ hiện giờ, xem ra vấn đề giữa cô và Thẩm An Bình cũng không phải là trọng yếu gì.

Giống như mẹ đã nói, mẹ thì chỉ có một nhưng người yêu không có người này thì vẫn có thể có người khác thay thế.

Cô mặc dù không phải là đứa con gái hiếu thảo nhưng dù sao thân thể của cô vẫn là do mẹ sinh ra.

Thật ra cuộc sống luôn giống như chiếc đồng hồ quả lắc, thời khắc này đến cũng cùng lúc đó một khắc khác sẽ trôi qua, tuân theo sự chuyển động của con lắc mà thay đổi. Cho nên con người cũng vậy, một khi đạt được điều gì đó tự nhiên phải đồng thời chấp nhận, cho đi một thứ khác để đánh đổi. Vì thế hiện tại cũng là lúc cô cần phải làm ra quyết định dứt khoát, đem những cân nhắc đang canh cánh trong lòng của mình mà dẹp đi.

Quyết định này tuy rằng so với đau đớn do vết thương bị người ta cắt lên da thịt không khác là mấy nhưng cô tin tưởng nó sẽ không kéo dài.

Cô gắt gao nắm chặt lấy tay của mẹ, cảm thấy chúng thật gầy. Cố Bình An không ngờ chỉ qua mới có mấy ngày mà thôi, bà lại trở nên gầy sọp đến vậy. Trong giờ phút này nhìn mẹ lòng Cố Bình An không chỉ có duy nhất là sự đau đớn mà càng nhiều hơn đó chính là nỗi sợ hãi.

“Nhất định mẹ sẽ tốt lên thôi. Bệnh này giờ cũng không có gì đáng phải sợ cả, chẳng phải có nhiều người đã được chữa khỏi sao?” Cố Bình An cố gắng an ủi mẹ đồng thời cô cũng là tự an ủi chính mình.

Trên giường bệnh, mẹ cô cũng rất phối hợp, trịnh trọng gật đầu.”Mẹ biết, cái mạng này của mẹ sẽ sống rất lâu. Đừng có ai nguyền rủa cho rằng mẹ sẽ không thể qua khỏi!”

Hành động bịt tai trộm chuông, lừa mình dối người thế này, có lẽ là thứ duy nhất có thể chống đỡ cho tâm tình đang hỗn loạn của mọi người hiện nay....

Vì gấp gáp đưa bà đến bệnh viện nên vật dụng mọi thứ cũng chưa kịp đem theo, Cố Bình An định là cầm ví tiền ra ngoài mua tạm, vừa ra khỏi phòng bệnh còn chưa đi được mấy bước liền đụng phải Mạc Phi.

Đây là lần giáp mặt đầu tiên kể từ khi Cố Bình An biết rõ sự thật về mối quan hệ giữa họ.

Mạc Phi có lẽ cũng không nghĩ tới hai người lúc này lại đụng phải, cảm giác hơi xấu hổ định xoay người rời đi nhưng đã không kịp.

Nhìn đến Mạc Phi khuôn mặt tao nhã, vầng trán trơn bóng, chân mày cắt tỉa gọn gàng, đôi môi đỏ mọng, ngậm đầy nét thanh xuân, khi cười lộ lên lại lộ ra hàm răng trắng đều thật đẹp giống như một tác phẩm điêu khắc được người cổ công mài dũa. Mặc dù là biểu tình giờ đây có hơi chật vật nhưng dưới ánh mắt người khác, Mạc Phi xinh đẹp là không thể phủ nhận.

Đại khái cô ta chắc cũng mới xuất viện không bao lâu, nên so với trước kia có hơi gầy một chút, nhưng một chút này vẫn không ảnh hưởng đến khí chất tao nhã vốn có của cô ấy. Lát sau Mạc Phi mới cứng ngắc xoay người, chỉ nhìn thấy tay cô ta đang cầm bó hoa to che khuất cả nửa khuôn mặt.

Cố Bình An im lặng trong chốc lát, nhưng vẫn quyết định cùng cô bắt chuyện.

“Đến thăm bà ấy sao?” Cô không gọi tên Mạc Phi, cũng không dùng bất cứ đại từ xưng hô nào, thậm chí là đối với mẹ, cô cũng dùng từ “bà” để xưng hô. Bọn họ đương nhiên hiểu rõ trong lòng đối phương, ai cũng đang có khúc mắc quá lớn, lại không ai dám thẳng thắn, can đảm đi đối mặt với nó.

“Ừ!” Mạc Phi khẽ cười, đem bó hoa tươi đưa đến đặt trên tay Cố Bình An, “Cô làm ơn mang vào dùm, tôi vừa lúc cũng không muốn vào trong đó.” Trên cổ tay trắng nõn vì hành động vừa rồi, thoáng cái làm lộ ra vài vết xẹo ngang dọc trông thật xấu xí, tuy rằng cổ tay áo đã được cài nút nhưng cũng che không được bao nhiêu. Cố Bình An trở mắt nhìn chằm chằm vào nơi đó, cho đến khi Mạc Phi thấy không phải nhìn lại mới phát hiện ra ánh mắt Cố Bình An đang đặt tại cổ tay mình, liền nhạy cảm rút về.

“Chính cô hãy vào đó mà đưa, tôi giờ còn phải đi mua một vài thứ”. Cố Bình An từ chối, lần này là cô đã cố tình nhường nhịn vì cô biết mẹ rất muốn gặp Mạc Phi. Tinh thần của bà hiện giờ đang bị tra tấn cỡ nào khi phải đối mặt với căn bệnh này vì thế cô thậm chí nếu bản thân có thể làm được cái gì cho bà thì cô sẽ cố gắng hết sức, cô không muốn bản thân về sau khi biết hối hận thì đã quá muộn.

Con người thường là như vậy, chỉ khi thống khổ đau đớn vì sắp mất đi những thứ mình trân quý thì mới biết trân trọng.

Không nghĩ lại nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng khi nãy của Mạc Phi giờ đang mỉm cười nhìn mình :”Cô thật ngây thơ cho rằng tôi là người lương thiện, có lòng tốt đến thăm bà ấy sao? Không phải, tôi đến đây chỉ là vì lòng hiếu kỳ, muốn xem bà ta sau khi vứt bỏ người được xem là sao chổi như tôi thì cuộc sống có thật là tốt hơn không. Nhưng bất quá hiện tại tôi đã thay đổi chủ ý, nếu tôi không gặp bà ấy, chẳng phải sẽ làm bà ấy càng áy náy hơn sao? Tôi cảm thấy nếu làm cho bà ta phải suốt đời sống trong áy náy thì đó mới chính là sự thỏa mãn lớn nhất.”

Cố Bình An thật khó mà tin Mạc Phi có thể nhẫn tâm thốt ra những lời như vậy, liền cau mày ”Cho dù cô cùng bà ta một chút quan hệ cũng không có đi nữa, nhưng những lời vừa rồi thật là không có nhân tính chút nào!”

“Không sai, tôi cùng bà ấy đúng là một chút quan hệ cũng không có.” Mạc Phi nhìn thẳng vào mắt Cố Bình An tiếp tục nói:”Cô lấy tư cách gì mà nói chuyện này với tôi chứ? Nếu không phải là cô thì bà ta sẽ phải vào viện hay sao? Cô tối ngủ nhớ nên kê gối à suy nghĩ, cẩn thận ngẫm lại xem mấy năm nay cô đã làm được cái gì, giữa hai chúng ta ai rốt cục mới là kẻ không có nhân tính đây? Tôi nghĩ cô từ nhỏ đã được nuông chiều đến hư hỏng rồi, bà ta đã mang bệnh bao lâu cô có biết không, cô có quan tâm sao?”

Mỗi câu mỗi chữ của Mạc Phi đều là chỉ trích, chất vấn làm cho Cố Bình An chỉ biết há hốc miệng mà không nói được lời nào. Cô lấy gì mà cãi lại đây, quả thật với bốn phận là một đứa con gái cô thật sự là quá thất bại.

Thấy Cố Bình An không nói được lời nào, mục đích trả thù của Mạc Phi rốt cục cũng đạt được. Cô ngẩng cao đầu, bộ dáng hết sức kiêu ngạo:”Tôi phải đi rồi, nơi này đối với tôi không có gì đáng để lưu luyến cả. Tôi đã xin sang Mỹ du học, tuần sau sẽ lên máy bay.”

Cố Bình An mở to hai mắt :”Cô nói cái gì?”

“Tôi, nói, là, tôi, sẽ, rời, khỏi, nơi, này, bà ấy muốn bù đắp cho tôi sao? Tôi sẽ không cho bà ta có cơ hội đó. Tôi muốn làm cho bà ấy suốt đời phải chịu sự tra tấn bởi áy náy, cho đến khi chết vẫn không thể yên ổn được!”

“Ba_____”

“... ”

Cố Bình An không nhẫn nhịn được nữa, vung tay tát thật mạnh vào mặt Mạc Phi, khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Phi rất nhanh liền hiện rõ năm dấu tay màu đỏ rõ rệt. Cô oán hận trừng mắt nhìn Cố Bình An, nhưng Cố Bình An một chút cũng không hề run sợ nhìn thẳng về cô.

“Cái tát này trước giờ tôi vẫn muốn đánh từ lâu.”Cố Bình An dừng lại một chút, nắm chặt bả vai Mạc Phi nói:”Cái mạng này là của bà ta cho cô! Bà ta trước giờ cũng chưa bao giờ đòi lại, cô lấy quyền gì mà đi uống thuốc ngủ tự vẫn chứ?” Cô dùng thêm sức túm lấy cổ tay Mạc Phi, chiếc vòng đeo tay được kết bằng hạt thủy tinh bị giật mạnh, đứt ra, từng hạt rơi loảng xoảng chạm trên nền đất không ngừng phát ra âm

thanh nghe thật chói tai. Cổ tay giờ đã không có gì che chắn, vết thương hiện ra càng rõ rệt hơn, làm người ta nhìn thấy mà ghê người.

“Đây là cái gì?” Cổ Bình An lạnh lùng tiếp :”Tôi thật cảm thấy rất thương hại cho cô! Làm ra chuyện hại người không lợi mình rốt cuộc là cô có ý tứ gì đây?”

Mạc Phi hung hăng giật mạnh khỏi tay cô, kéo ống tay áo xuống che lại vết thương, dùng vẻ trấn định nói:”Liên hệ gì đến cô chứ?”

“Chẳng lẽ không chút liên quan đến tôi sao? Nhưng sao tôi thấy bất cứ mỗi một chuyện cô làm đều cũng cố ý nhắm thẳng vào tôi vậy?”

“A!” Mạc Phi khẽ cười một tiếng:” Cho dù đúng vậy thì thế nào? Dù gì sau này tôi cũng sẽ không bao giờ muốn gặp lại cô nữa!”

“Ai đã cho phép cô đi sao?”

“Vậy ai lấy quyền không cho phép tôi chứ?” Giọng Mạc Phi hoàn toàn khinh thường, đứng thẳng lưng nhìn vào mắt Cổ Bình An. Cổ Bình An cũng đưa ánh mắt lạnh lùng, biếng nhác nhìn cô ta một lượt hỏi:”Cô rốt cục là muốn thế nào?”. Thấy Mạc Phi trầm mặc trong chốc lát mới nói tiếp:” Bệnh tình của bà ta hiện giờ ra sao tôi nghĩ không cần nói cô cũng biết. Cô có thể nào không cần kích thích bà ta nữa có được không? Nói đi, cô thật ra muốn sao?”

“Chẳng lẽ tôi nói cái gì cô cũng đều đáp ứng à?” Mạc Phi khó tin giờ phút này Cổ Bình An có thể phóng khoáng đến vậy. Nhưng cô không phát hiện lời nói phát ra từ Cổ Bình An lại không tránh khỏi giờ đã bắt đầu run run.

“Đúng vậy!”

38. Chương 28 Part 2

Mạc Phi rốt cục cũng bày ra bộ mặt thỏa mãn, từ từ nói:”Hiện giờ ngoài bệnh viện có đậu một chiếc xe hơi, biển số xe này cũng đồng thời trùng với ngày sinh nhật của tôi. Từ nay về sau tôi không bao giờ muốn nhìn thấy chiếc xe này cũng như chủ nhân của nó, cô có làm được không?”

Tim Cổ Bình An giống như đang bị ai tạt một chậu nước lạnh buốt. Trùng với ngày sinh nhật của Mạc Phi không phải cũng chính là ngày sinh nhật của cô sao? Người đó chẳng phải là Thẩm An Bình ư?

Tên gốc này đã bảo hẩn dừng tới, sao hẩn vẫn theo đến chứ.

“Cô không phải rất thích anh ta sao?”

“Nhưng anh ta lại chỉ thích mỗi mình cô.” Mạc Phi vẻ mặt càng thêm lạnh lùng, đôi mắt trong suốt ngày trước giờ chỉ còn có oán hận độc chiếm, khuôn mặt xinh đẹp vằn vẹo biến dạng, từng chữ từng chữ nói:”Cố gắng tranh thủ cũng không chiếm được, tôi nghĩ thôi thì cũng phải cho cô nếm thử cái cảm giác này.”

“...”

Thật ra Cổ Bình An thấy mình không phải là loại người tham lam. Những gì cô muốn thật ra rất đơn giản đó là cùng Thẩm An Bình đầu võ mồm mỗi ngày, cùng Quan Tiểu Bảo đi châm chích trên chóc người khác, đến ngày lễ Tết được trở về nhà ăn một bữa cơm đoàn viên, nếu có thể như vậy cả đời thì thật là hạnh phúc biết mấy.

Nhưng cô đã không thể có được thứ hạnh phúc đó nữa.

Chẳng lẽ Thẩm An Bình thật sự yêu cô nhiều đến vậy sao? Chẳng lẽ chỉ cần Cổ Bình An cùng anh ta một chỗ thì cái gia đình này liền tan rã không thể hòa thuận, vui vẻ nữa sao? Thẩm An Bình anh là tên yêu

nghiệt mà, rốt cuộc lúc nhỏ anh đã làm phải chuyện thương thiên hại lý gì đây? Tại sao ông trời lại không tha cho anh chứ?

Cố Bình An ngồi trên bậc thang đối diện với bãi đậu xe của bệnh viện. Màn đêm dần buông xuống, bên ngoài sau cánh cổng lớn bệnh viện, từng đoàn xe chạy ngược chạy xuôi phát ra âm thanh máy móc vù vù, giống như một khúc nhạc du dương, báo hiệu cho cuộc sống về đêm chính thức bắt đầu. Ánh đèn nê-ôn hai bên đường phát ra những dải sáng đủ màu sắc làm cho Cố Bình An bất giác cảm thấy thật sợ hãi. Cô càng gắt gao ôm chặt gối đầu, đem mặt chôn sâu vào đó, nhắm mắt thả lỏng.

Cô không rõ vì sao lòng mình lại có cảm giác vô cùng cô đơn, trống rỗng, rõ ràng là thế giới bên ngoài rộng lớn thế kia, mà không gian cô cần ỉn chỉ là một khoảng rất nhỏ nhưng không hiểu sao cô đi tìm mãi trong đó mà vẫn không thấy chỗ nào dành ỉn cả.

Chẳng lẽ là do bị người chị cùng một mẹ sinh ra với cô chiếm hết rồi sao. Nghe nói trong lúc mẹ cô mang thai mười tháng, họ là cùng chung một chỗ mà trưởng thành, từ một cái trứng thụ tinh rồi dần dần chuyển hóa thành hình người, cùng nhau chứng kiến đối phương từ không hình dạng mà dần dần phát triển

Lại nhớ đến khi đó ánh mắt Mạc Phi nhìn mình rất tàn nhẫn nói: "Cố gắng tranh thủ cũng không chiếm được, tôi nghĩ thôi thì cũng phải nên cho cô ném thử loại cảm giác ấy!"

Một khắc đó, trong đầu Cố Bình An đột nhiên liên tưởng đến những câu chuyện đồng thoại ngày xưa, nhớ đến chuyện cô gái lọ lem bị mẹ kế cùng chị em kế hại, không hiểu sao cô lại cảm thấy có sự đồng cảm mãnh liệt, cảm thấy nó rất giống như hoàn cảnh hiện tại của chính mình.

Thì ra loại cảm giác đó chính là như vậy, dù bất đắc dĩ nhưng cũng phải cố cắn răng nuốt vào.

Nếu là trước đây cô sẽ ước gì Mạc Phi có thể nhẫn tâm thêm chút nữa, để ẹ thấy rõ bộ mặt thật sự của cô ta, để mọi người được nhìn thấu gương mặt giả nhân giả nghĩa ấy của Mạc Phi; nhưng hiện giờ cô một chút cũng không muốn. Cô thậm chí thấy hoảng sợ, chỉ muốn che lại bộ mặt xấu xí kia của Mạc Phi, để không cho bất cứ một ai có thể nhìn thấy, nhất là mẹ cô.

Bác sĩ đã nói người bị bệnh ung thư cần phải luôn giữ tâm trạng vui vẻ, không được chọc cho tức giận.

Cho nên cô cắn răng đáp ứng yêu cầu đó của Mạc Phi dù biết là vô lý. Khoảnh khắc đó cô cảm thấy lòng mình như bị ai dùng lửa thiêu trụi hoàn toàn," Tôi đáp ứng cô, tôi sẽ làm cho anh ta biến mất. Nhưng cô nói thì cũng phải nhớ giữ lời, cho dù là có đóng kịch, cô cũng phải cố gắng cùng tôi diễn cho ra được cảnh cả nhà hoà thuận."

Không ngờ đối với yêu cầu như vậy mà Cố Bình An vẫn có thể đáp ứng, khuôn mặt Mạc Phi cứ không ngừng biến sắc, chuyển từ trắng rồi lại sang hồng, một lúc lâu sau vẫn không thể thốt lên lời nào. Cuối cùng cô oán hận "huýt" một tiếng, trước khi rời đi còn khinh thường bỏ lại một câu : "Làm được rồi hãy nói!"

Cố Bình An thật sự cảm thấy bản thân rất mệt mỏi, ngồi trơ mắt nhìn bầu trời tĩnh lặng ảm đạm bên trên, cảnh vật đối lập hoàn toàn so với những ánh đèn trụ lạc đủ mọi màu sắc bên dưới mà cảm thán

Giờ đêm thối tới mang theo cảm giác lạnh lẽo, Cố Bình An ôm chặt lấy quần áo trên người mong muốn tìm thấy chút ấm áp. Giờ phút này cô nhớ Thẩm Bình An biết bao, cô chưa bao giờ nghĩ mình cũng có lúc nhớ anh nhiều đến vậy. Cô khao khát ước muốn được cùng anh leo núi, đứng trên đỉnh núi mà mơ mộng viễn vông, mơ hái được sao trên trời như thuở còn nhỏ, lại mơ được cùng anh đi du lịch khắp nơi, hưởng thụ những giây phút lãng mạn cùng nhau đi dạo trên bãi biển, đi xem kim tự tháp Ai Cập, cùng nhau ngắm cảnh, chụp hình, lưu lại những khoảnh khắc tốt đẹp khó quên trong đời; cô nghĩ.....cô nghĩ.....

Những lúc cùng anh một chỗ, cô cái gì cũng không chịu nghĩ, không chịu hiểu, suốt ngày cứ đòi anh làm này làm nọ; nhưng giờ phút này khi biết tương lai đã không thể cùng anh một chỗ, cô mới nhận ra mỗi giây mỗi phút được ở cùng anh thật là đáng trân quý biết bao.

Cô không có quyền oán hận bất luận kẻ nào, lại nói tất cả những điều này hết thảy đều là do một tay cô đã gây ra không phải hay sao? Nếu như ngày trước không phải cô bày trò này nọ quá đáng, buộc Thẩm Bình An đem tình cảm của Mạc Phi ra đùa giỡn một cách rất không đạo đức, thì ngày hôm nay Mạc Phi làm sao lại đối với anh ta tuyệt tình như thế chứ? Nếu không phải là Cố Bình An, con người hay tùy hứng,

thích bày trò này nọ, luôn không ngại ọi người biết bản thân mình chán ghét Mạc Phi cỡ nào, thì ba mẹ cũng sẽ không quá thận trọng trong việc đem bí mật nói hết để cô biết.

Quá khứ là quá khứ, mà hiện tại là hiện tại.....

Gieo nhân nào thì phải gặt quả nấy.

Ngôn tự Trung Quốc quả thật trước giờ luôn rất thâm sâu.

Cố Bình An chưa xót mím cười, hết thấy chẳng phải đều là do một tay cô gây ra hay sao, bắt quá cô chỉ là đang tự mình gánh lấy hậu quả mà thôi. Cô giờ đã không còn cách lựa chọn nào khác mà buộc phải làm ra quyết định, dù biết rằng đó là một quyết định sai lầm nhưng còn có thể làm gì khác hơn đây? Có lẽ đây mới chính là sự thật chân chính, mặc cho bề ngoài xã hội có phồn hoa cỡ nào thì bên trong đều cất giấu vẻ lạnh lẽo và đau thương của nó, cũng như đằng sau nụ cười kia hiển nhiên chính là những giọt nước mắt, thế nhưng mấy ai trên đời lại hiểu được điều đó chứ?

Cô hai tay chống lên gối, đỡ mình đứng dậy. Nếu cô không đoán sai, anh hẳn vẫn còn chờ bên ngoài bệnh viện, đã nên đối mặt sớm muộn gì thì cũng phải đối mặt, càng không thể tiếp tục trốn tránh. Những ám áp giữa họ trong quá khứ đã đi qua nếu sau này nhớ lại thì cũng nên coi nó như một kỷ niệm đẹp, cô sẽ đem nó cất giấu tại nơi sâu nhất trong nội tâm của mình.

Cô đi rất chậm, tựa như mỗi một bước đi đều rất nặng nề, như treo ngàn cân, nhưng bệnh viện thật sự không phải lớn lắm, nên dù có cố gắng đi chậm cỡ nào cuối cùng nơi phải đến vẫn đến.

Cố Bình An nhìn chung quanh, liếc mắt một cái đã nhìn thấy biển số xe có trùng ngày sinh nhật với mình.

Nếu như khi này đầu óc cô còn cảm thấy mơ hồ, thì trước mắt mọi chuyện đột nhiên lại trở nên thật rất rõ ràng.

Cô tuy nhìn không rõ mặt anh, nhưng có thể nhìn thấy tay anh đang chống lên bệ cửa xe, một bên cửa kính xe đã được hạ xuống, dưới đất vung đầy những mẩu tàn thuốc. Tàn thuốc kia cùng bụi đường bị gió thổi cuốn tung, hòa thành một khối hỗn độn, hoàn toàn không khó đoán được tâm tình của anh lúc này, hiển nhiên cũng đang rối bời.

Một người trước giờ luôn mang vẻ trấn tĩnh như Thẩm An Bình, không ngờ bộ dạng lúc này lại chẳng khác gì một đứa nhỏ, chật vật không biết làm sao.

Qua tấm kính chiếu hậu, anh thoáng thấy hình ảnh người con gái mà mình nhớ thương liền nhảy dựng lên, mở cửa xe bước xuống, ba bước thành hai, vội vã chạy đến đứng trước mặt cô.

Trong mắt anh không dấu nổi sự vui sướng, còn trong mắt cô lại chỉ là một mảnh tĩnh lặng, vô tình.

“Sao anh lại theo tới đây? Không phải em đã bảo anh đừng tới sao?” Nhìn thấy biểu tình lạnh lùng của Cố Bình An, Thẩm An Bình cơ hồ khó mà tin được. Ánh mắt hoài nghi nhìn cô tỉ mỉ đánh giá, muốn biết chính mình thật sự có phải là đang bị ảo giác hay không?

Anh như một đứa bé làm lỗi, thật cẩn thận dè dặt trả lời:” Anh vì lo lắng cho em”

Cố Bình An biểu tình vẫn không đổi. Cô trầm mặc trong chốc lát, thở ra một hơi, mới chậm rãi nói:” Thẩm An Bình, chúng ta đã bắt đầu vui vẻ thì cũng nên kết thúc vui vẻ đi. Hiện giờ em đang trong hoàn cảnh gì thì anh cũng đã thấy rồi đấy, không còn sức lực mà cùng anh nói chuyện kết hôn.”

“Chúng ta có thể không cần kết hôn bây giờ, khi nào cũng được, đây cũng không phải là chuyện gấp gáp gì!”. Cảm thấy trong lòng dấy lên sự bất an khó tả, nên anh quyết định một lần nữa nhượng bộ, không muốn tiếp tục cố chấp chỉ vì nghĩ cho lợi ích toàn cục.

“Em không có thời gian, càng không muốn phải đem mẹ mình ra nguyên rửa, cho nên em không biết ngày đó chừng nào mới đến. Cũng có thể vì hiện tại anh chưa gặp được người con gái nào khá hơn em, đến khi gặp được anh sẽ nhận ra Cố Bình An cũng không phải là người duy nhất mà anh cần.”

“Đúng vậy, em không phải là người con gái duy nhất, nhưng trên đời chỉ có duy nhất một Cố Bình An mà thôi, và người này cũng chính là người duy nhất mà anh muốn lấy!”

Rốt cục biểu tình trên mặt Cố Bình An cũng biến đổi, cô cố nén nước mắt đang đọng đầy trong khóe mắt, lại không thể khống chế bản thân vùng vẫy quằn quại trên ngực. Thẩm An Bình ngay cả một chút cảm giác đau đớn cũng không cảm thấy, cũng không cố giữ tay cô lại, mà chỉ mặc cô tùy ý phát tiết.

“Bình An, dù có bất cứ chuyện gì thì chúng ta cũng có thể cùng nhau tính toán, thương lượng, không có gì là không thể giải quyết.”

“Thẩm An Bình, sao anh phiền đến như vậy chứ? Anh muốn ép người khác phải dùng lời tàn nhẫn, cay độc hay sao? Anh có biết em vì sao muốn dây dưa cùng anh một chỗ hay không? Em chính là muốn chọc tức Mạc Phi. Em chán ghét cô ta cho nên những gì cô ta thích em đều muốn giành lấy. Em đã lợi dụng anh, anh còn cố chấp muốn gần em sao? Anh còn mặt mũi của người đàn ông hay không? Thẩm An Bình phong lưu phóng khoáng trước đây giờ đi đâu rồi?”

Thẩm An Bình im lặng, không nói lời nào. Anh chỉ cảm thấy đáy lòng dâng lên đủ loại cảm xúc: vui sướng có, lo lắng có, đau lòng có, thương hại cũng có. Tất cả cảm xúc hỗn độn đó cứ như nước thủy triều, cuộn cuộn dâng lên rồi ngay một khắc sau trào xuống vực thẳm, không còn để lại một chút dấu vết gì.

Anh hơi cúi đầu, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Anh không để ý chuyện đó.” Đây chính là anh muốn tranh thủ, níu kéo ột lần cuối. Anh trước giờ không phải là người thích dây dưa. Đối với những gì mình muốn, anh sẽ không từ bỏ thủ đoạn dù phải bày mưu tính kế để đoạt được, đó mới chính là phong cách thật sự của anh. Nhưng hiện tại anh không thể khống chế, không thể xoay sở, trong phút chốc người rành ròi như anh thật cũng không biết phải làm sao đây.

Anh máy móc lặp lại thêm một lần: “Mặc kệ là vì lý do gì, anh không để ý.”

“Anh không để ý nhưng em để ý! Thẩm An Bình anh nghe rõ đây! Mạc Phi vì chán ghét anh, nên cô ta rất không vui khi thấy anh và em ở cùng một chỗ. Mạc Phi kia dù sao cũng có ảnh hưởng rất lớn đến tâm tình của mẹ em, em không thể tiếp tục chọc giận cô ta nữa, anh có biết không? Em thật sự phải rời khỏi anh. Nếu không lẽ như em làm cho cô ta không vui, điều đó chính là gián tiếp làm mẹ em cũng không thoải mái. Mẹ em thường ngày đối xử anh không tệ, anh coi như thương hại hay tội nghiệp cho bà ấy cũng được, đừng để bà ta phải sớm ra đi, hãy để cho bà ta có thể yên tĩnh vui vẻ sống thêm một thời gian nữa được không?”

“Cố Bình An!” Thẩm An Bình nâng mắt, lẳng lặng nhìn chằm chằm cô hỏi lại: “Em khẳng định muốn làm vậy sao?”

Cố Bình An sững sốt, nhưng vẫn cắn răng nói: “Em khẳng định!”

“Hy sinh anh vì để lấy lòng Mạc Phi?” Thẩm An Bình nở nụ cười tự giễu: “Cố Bình An, cách thức em xử lý vấn đề quả thật rất là đặc biệt.”

“Đúng vậy! Em ngốc nghếch vậy đó nên chỉ biết duy nhất có mỗi biện pháp này thôi. Anh coi như hãy đáp ứng nguyện vọng này cho em đi, được không? Thẩm An Bình, anh không phải nói là anh rất yêu em sao? Anh nếu yêu em nhiều như vậy thì đừng nên tiếp tục làm cho em khó xử nữa?” Cố Bình An cố giữ cho giọng mình thật nhẹ, âm thanh khi nói đến những lời cuối cùng cũng dần dần nhỏ lại: “Bây giờ tuy hai chúng ta ở chung quả thật rất vui vẻ nhưng tương lai thì sao? Chẳng lẽ anh muốn em cuộc đời sau này sẽ bị áy náy dần vật không bỏ được sao? Mẹ em hiện giờ trong bệnh viện tình hình không rõ, em cả đời này đều sống rất ích kỷ, nhưng lần này thì không thể.”

Thẩm An Bình chỉ cảm thấy những lời cô nói nghe thật rất châm chọc, anh cười lạnh hỏi: “Em hiện tại không phải cũng đang ích kỷ sao? Em đem mọi chuyện lên kế hoạch tốt lắm, duy nhất chỉ là không có anh trong đó mà thôi.”

“Đúng vậy! Thật xin lỗi, là em ích kỷ, loại con gái ích kỷ như em có lẽ trên đời không có dễ kiếm được mấy người, anh trăm ngàn lần phải cố mà quên em đi.”

“Cố Bình An, nhớ thật kỹ những gì em nói hôm nay, vĩnh viễn cũng đừng bao giờ hối hận!”

“Em vĩnh viễn sẽ không hối hận.”

“Tốt lắm, anh sẽ toại nguyện cho em!”

“...”

39. Chương 29

“Đúng vậy, em không phải là người con gái duy nhất, nhưng trên đời này chỉ có duy nhất một Cố Bình An mà thôi, và cũng là người duy nhất mà anh muốn lấy”

Cô đã cố suy nghĩ, không ngừng động viên an ủi chính mình mọi chuyện rồi sẽ qua đi. Cô cho rằng mình rất kiên cường, nhưng không hiểu sao tim cô lại đau nhói đến tê liệt. Khi ánh mắt Thẩm An Bình trông thật thê lương, cố nhìn chằm chằm vào Cố Bình An, giây phút đó trong lòng cô âm thầm nghĩ: Thẩm An Bình, trong lòng anh chỉ có duy nhất một người là Cố Bình An em, anh có phải cũng nên biết rõ hiện giờ lòng em tan nát khó coi thế nào không?

Cố Bình An gắt gao đem lòng bàn tay nắm thật chặt, móng tay bén nhọn cắm sâu vào trong da thịt, cảm giác đau đớn lan tràn khắp mọi góc ngách trong cơ thể làm cho cô càng lúc càng cảm thấy mình yếu đuối. Cô hít sâu một hơi, cố ép bản thân mình nói ra những lời thật tàn nhẫn: “Thẩm An Bình, anh sao phiền như vậy chứ? Anh muốn ép người khác phải dùng lời tàn nhẫn, cay độc hay sao? Anh có biết vì sao em muốn dây dưa cùng anh một chỗ hay không? Em chính là muốn chọc tức Mạc Phi. Em ghét cô ta! Cho nên những gì mà cô ta thích em đều muốn đoạt lấy. Em xấu xa lợi dụng anh như vậy, anh còn cố chấp muốn gần em sao? Anh còn có mặt mũi của một người đàn ông hay không? Thẩm An Bình phong lưu phóng khoáng ngày xưa đã đi đâu mất rồi?”

Đúng vậy, trước giờ Thẩm An Bình anh chẳng phải là người chỉ cần tùy tay giơ ra một cái là có khối cô gái bu lại hay sao? Về phong lưu đó đã đi nơi nào rồi? Cái người mà mỗi khi tức giận sẽ nắm lấy cổ áo của cô để dạy dỗ ột trận Thẩm An Bình kia đã đi lạc nơi nào rồi?

Hiện giờ người đàn ông đang đứng trước mắt cô chỉ là một người từ vẻ mặt đến tinh thần đều cực kỳ sa sút, tuyệt vọng, không có lấy một chút tia sát thương nào. Cô thật sự chưa bao giờ từng yêu anh sao? Là cô đã biến anh thành ra như vậy sao? Anh một chút giận dữ cũng không có, tất cả sự lạnh khốc trước đây cũng bay mất, giờ đã hoàn toàn biến thành một kẻ thật tầm thường.

Cô nhìn anh mà lòng cảm thấy thật đau nhói.

Tuy nhìn đến ánh mắt Thẩm An Bình chỉ còn tràn ngập đau thương, nhưng cô vẫn không buông tha nói: “Em khẳng định!”

Lòng cô thoáng cái như bị một cây búa tạ giáng thẳng vào, đem tất cả mọi phòng ngự cuối cùng đánh cho tan rã. Cô cũng không biết chính mình đã lấy đâu ra dũng khí kiên cường nói hết, làm cho tâm mình chết lặng đồng thời cũng đem trái tim anh thiêu rụi, hóa thành tro tàn.

Cuối cùng anh cũng nói: “Tốt lắm, anh sẽ toại nguyện cho em!”

....

Nhìn bóng lưng Thẩm An Bình dứt khoát rời đi, Cố Bình An âm thầm cổ vũ chính mình.

Cố Bình An, mày làm được tốt lắm.

Hãy để cho anh hận cô, cứ như vậy mà ra đi đi, ít ra anh không cần phải cùng cô chịu đựng những phiền não, giày vò này nữa. Chia tay sớm cũng tốt, hy vọng anh sẽ không phải tiếp tục bị nỗi thống khổ này hành hạ thêm.

Cô là người rất ích kỷ cho nên cô thấy mình không xứng đáng với tình yêu cao quý đó của anh đã dành cho.

Khi Thẩm An Bình rời đi, bước chân cực kỳ nặng nề, dù vậy nhưng anh quyết cũng không quay đầu. Cả hai đều cố gắng, áp chế chính mình không thốt lên lời tạm biệt. Tại sao số phận trớ trêu đã trối bọ họ lại với nhau trong một mối bồng bong rồi bởi thế kia, vậy mà giờ còn nhẫn tâm cắt nó đứt đoạn chứ? Có lẽ hai người đến với nhau rồi chia tay, khoảng cách đó chỉ là cách nhau một li rất nhỏ, một khi đã lướt qua nhau, chính là sẽ vĩnh viễn đi về hai cực trái ngược. Nhưng tình cảm bọn họ trong lúc đó hình như còn chưa chân chính đến được nơi giao diện, lại đã càng đi càng xa, đến lúc quay đầu đã không thể nhìn thấy được

đổi phương, chỉ có dấu chân hỗn loạn bên dưới là chứng minh sự tồn tại của họ. Nhưng dù vậy thì sao, số phận đã không còn cho phép họ có thể quay trở về nữa rồi.

Cô nghĩ mình đã làm được rất tốt, cô có phải nên vỗ tay tán thưởng cho biểu hiện của mình hay không? Nhưng vì có gì giờ đây, cô một chút vui vẻ cũng không cảm thấy chứ?

Không thể nghi ngờ có lẽ tương lai sau này, trong một ngày nào đó cô nhất định sẽ cảm thấy hối hận về chuyện mình đã làm hôm nay, nhưng cô còn có đường nào để đi đây? Cô hơi cúi thấp đầu, dõi theo bờ lưng Thẩm An Bình rời đi, bất giác thấp giọng nỉ non.

“Thẩm An Bình, hẹn gặp lại.”

...

Thẩm An Bình đã bỏ đi rất lâu, Cố Bình An mới từ từ nhấc đôi chân tê lặng mà rời khỏi nơi này.

Lý Bích Hoa đã nói qua, nếu chỉ là chút tình cảm đơn sơ, muốn bên nhau lâu dài thì phải không ngừng cố gắng tranh thủ, nếu không thì mối quan hệ kia chỉ làm người ta tiếc nuối mà thôi; nhưng một khi yêu càng sâu đậm thì sẽ càng thêm đau khổ, dù biết tâm đau đớn như bị gai nhọn đâm vào, nhưng lại không cách nào kiềm chế bản thân.

Cũng như giờ đây, tâm cô chẳng khác nào như đang bị người dùng dao từng nhát từng nhát đâm xuống. Trong lòng đau đớn, trống rỗng, cảm giác bên trong như có gió lạnh đang không ngừng luân lách xuyên thấu đến lạnh buốt, làm iện vết thương dù đã cũ nhưng lại không cách nào kết vảy.

Cứ như vậy đi, hãy cứ để cho cô được khóc, vì từ nay cô sẽ phải cả đời sống trong tự trách vì đã đem đoạn tình cảm tình cảm tuy không thực nhưng rất đẹp để này chấm dứt. Trong mỗi câu chuyện tiểu thuyết, nội dung của nó nếu không phải là rất vui vẻ, thì cũng là cực kỳ bi thương, một khi lật qua một trang mới, tình tiết trong đó liền lập tức thay đổi. Còn chuyện của cô, cái kết này hẳn chính là làm cho người đọc rất nuối tiếc vì hình ảnh cuối cùng sót lại, đó chính là anh lẳng lẳng bỏ đi, còn cô ở lại một mình mờ mịt lạc bước giữa biển người mênh mông.

Cô nghĩ thời gian là liều thuốc tốt nhất, nó hẳn sẽ đem tất cả mọi thứ thuộc về anh từ từ xóa ờ nhạt. Nhưng cô hoàn toàn không thể ngờ được ngay chính từ giây phút Thẩm An Bình quay bước rời đi, nét mặt đó của anh, tất cả mọi ký ức thuộc về anh lại thoáng cái tựa như nước lũ cuộn cuộn chảy về, làm ọi thứ trước mắt trông càng thêm rõ ràng.

Anh rời đi, dứt khoát không lưu luyến, hòa vào biển người mênh mông, cô dù cố tìm mãi nhưng cũng không thấy đâu. Hai mươi mấy năm qua, anh luôn đặt cô tại một nơi trọng yếu nhất trong tim mình, chân thành đem chúng bảo bọc cẩn thận, là do chính cô tự tay đập nát, dù biết rằng hành động này sẽ làm tổn thương cả cô và anh.

Nếu mưa gió chỉ là chuyện thoáng qua, lưu lại nơi đó một chút dư vị, có phải mỗi khi trong lòng buồn bã nhớ lại thì mọi thứ đang nương theo cơn gió kia mà trôi đi cũng sẽ dừng lại hay không? Ngược lại, nếu một khi nhớ lại, trong lòng không còn cảm nhận được dòng thủy triều kỷ niệm đang cuộn cuộn tràn về như ngày xưa, mà chỉ còn lại một mảnh khô cằn, trơ trọi thì sự quyến luyến từng lưu lại tận nơi đáy lòng đó có phải cũng bị tiêu tán chẳng?

Tốt lắm! Tốt lắm! Cô âm thầm an ủi chính mình. Dù sao mọi chuyện kết thúc cũng tốt, chỉ là trong lòng cô giờ cảm thấy quá trống trải mà thôi.

Những ngày sau đó xem ra cũng rất tốt, Cố Bình An mỗi ngày đều bận rộn giữa hai nơi công ty và bệnh viện, chỉ còn lại khoảng 4 tiếng để ngủ. Cô cố gắng làm cho mình cái gì cũng không nghĩ, biến mình bận rộn giống như một cái máy để một khi đặt lưng xuống giường liền ngủ mê mết. Có lẽ vì quá sức mệt mỏi nên hình như ngày cả nằm mơ cũng không có.

Nhưng những lúc ở cùng với mẹ thì cô lại hoàn toàn biến thành trầm mặc. Trong lòng còn nhiều vướng mắc, nhất thời khó mà cởi bỏ, cô không nói không phải là cô không hận. Nhưng dù có hận đi nữa, cô giờ làm sao

có thể nói với mẹ đây?

Mẹ cô vì bệnh tình ngày một trầm trọng, cả người khí lực yếu dần, không thể cùng cô thường xuyên trò chuyện. Cô cảm thấy chỉ những khi nhắc lại chuyện ngày trước thì tinh thần bà mới được sáng sủa hẳn lên. Đôi khi có chuyện bà nhớ được rất rõ ràng, lại có lúc chuyện nhớ không được, nên bà suốt ngày cần nhìn bực dọc chẳng khác nào như một bà lão.

Bà cảm thấy rất thoải mái, dễ chịu mỗi khi được Cố Bình An lấy nước ấm lau mình, thường nheo đôi mắt lại mà hưởng thụ. Đôi khi trông bà rất giống như một đứa bé tham lam, thích được người chăm sóc. Dù vậy bà vẫn một mực cương quyết cự tuyệt không làm phẫu thuật, nhưng ít nhiều đã đồng ý để bác sĩ dùng hòa chất trị liệu. Về sau, vì những cơn đau tái phát càng lúc càng thường xuyên, nên bà trở nên rất khó chịu, dễ cáu giận, đồng thời từ chối không muốn tiếp nhận trị liệu nữa.

Trông bà lúc này tựa như một đứa nhỏ tùy hứng:” Bình An, mẹ thật không muốn chết mà trên đầu không còn một cọng tóc. Con làm ơn đừng bắt mẹ đi trị liệu nữa có được không con?”

Cố Bình An nghe mẹ nói thế nước mắt đọng đầy khóe mắt. Bác sĩ có nói tế bào ung thư của mẹ đã khuếch tán rất nhiều nơi, cho nên gia đình cần phải giúp đỡ, cố gắng ổn định tâm tình của bà cho tốt. Cô thỉnh thoảng cũng chọn dịp nào đó, nhìn thấy tâm tình bà đang rất tốt sẽ khuyên bà chấp nhận trị liệu. Nhưng mỗi lần vừa nói tới đây sắc mặt bà liền khê biến, ánh mắt đầy căm hận nhìn Cố Bình An, tay không ngừng với đồ đạc này nọ quăng về phía cô, làm cô chỉ biết ôm đầu để chạy lấy người, nhưng khi vừa chạy ra khỏi phòng bệnh thì cô lại bật khóc, khóc xong thì cô quay bước trở vào.

Mạc Phi coi như cũng đã tuân thủ lời hứa, mỗi ngày cùng Cố Bình An thay phiên đến chăm sóc mẹ. Mạc Phi vẫn như lúc trước gọi bà là mẹ nuôi, dù vậy Cố Bình An cũng nhìn ra được mẹ có vẻ đã rất thỏa mãn.

Mỗi lần đến giờ thay phiên, cả hai trong lúc chạm mặt nhau, thái độ Mạc Phi mãi luôn rất kiêu hãnh, ngẩng cao đầu rời đi, trái lại Cố Bình An lại cúi thấp đầu, lùi thối đi vào.

Khuôn mặt Mạc Phi luôn được trang điểm rất kỹ lưỡng, không thấy một chút tỳ vết. Đương nhiên điều này chỉ có thể xuất hiện trên mặt một người tâm tình đang rất vui vẻ. Nhưng Bình An không ngại vì cô cũng nhìn ra được mọi người chung quanh đều đã tận lực, dốc sức để diễn một màn thật tốt chỉ vì muốn ẹ cô được vui vẻ.

Lần đó Mạc Phi gọi cô lại bằng cách kêu lớn tên cô:”Cố Bình An!”

Cô hơi lung túng quay đầu, kinh ngạc nhìn Mạc Phi.

Mạc Phi cũng nhìn cô rồi nói:” Cô có biết cái gì gọi là “Định luật Mạc Phi” hay không? Có nghĩa là trong những tình huống có khả năng chuyện sẽ diễn biến theo chiều xấu đi, mặc kệ đó là chuyện gì, dù lớn hay nhỏ, hiển nhiên định luật đó sẽ phát sinh và tồn tại. Cho nên cô đừng có mà xem thường tôi, cô thật ra còn không đủ tư cách!”. Nói xong Mạc Phi quay đầu rời đi.

Nhìn cô bước chân thong thả, uyển chuyển rời đi, Cố Bình An thở ra một hơi:” Đây chẳng phải là cô đang lấy cớ sao? Mạc Phi, cô cảm thấy làm như vậy thì bản thân sẽ được vui vẻ hơn à?”

Bóng lưng Mạc Phi thoáng cứng đờ, dừng hẳn cước bộ, nhưng cô ta không hề quay đầu mà đáp trả:” Đúng vậy, bản thân tôi không thấy vui vẻ, cho nên tôi sẽ làm cho tất cả mọi người cũng không vui vẻ như mình.”

Nói xong lời này, Mạc Phi liền cất tiếng cười thật to. Nhưng khi tiếng cười kia vọng lại, lọt vào trong tai Cố Bình An, lại chỉ toàn là sự tịch mịch và nỗi tuyệt vọng.

Kể từ giây phút đó, Cố Bình An nhận ra mình đã không còn hận Mạc Phi nữa, một chút cũng không.

Cố Bình An không nghĩ rằng mình sẽ khóc, dù sau chuyện gì cũng còn chưa nói ra hết, bên cạnh cô liền lẳng lặng mất đi một người. Người đó đột nhiên mất tích, không thấy bóng dáng tăm hơi, một chút tin tức cũng không có. Cố Bình An thật sự cảm nhận được Thẩm An Bình lần này đã bị cô tổn thương rất sâu sắc, nghĩ đến điều này tâm cô cũng cảm thấy đau âm ỉ.

Họ đều có sức ảnh hưởng lẫn nhau: cô làm tổn thương anh, đồng thời cũng làm tổn thương chính mình.

Ba ba hỏi cô: "Con thật sự đã chia tay với Thẩm Bình An rồi sao?"

Cố Bình An chỉ gật đầu, từ chối không muốn tiếp tục nói về đề tài này nữa.

Cô như đà điểu, theo bản năng giờ đây chỉ muốn đem mình giấu chặt xuống đất.

Hai người dù sao cũng đã chuẩn bị kết hôn, thoáng cái liền trở thành hai kẻ xa lạ, nên bạn bè không khỏi thắc mắc, không ngừng gọi điện hỏi thăm: "Cố Bình An, cô điên rồi à? Thẩm An Bình mà cô cũng không cần nữa sao?"

"Hai người đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ không thể thương lượng, cứ vẫn được nữa à? Đã đính hôn rồi đâu thể nào nói chia tay liền chia tay chứ?"

"Rốt cục sao lại ra nông nổi thế này? Có phải có hiểu lầm gì đó hay không?"

...

Cô đối với tất cả nghi vấn của mọi người đều chỉ có thể dùng sự trầm mặc, không nói, không trả lời, càng không giải thích. Cuối cùng, mọi người hiểu ý nên không tiếp tục truy hỏi nữa. Cô cũng không cần bất luận bất cứ một ai đến an ủi mình. Chuyện thống khổ thế này cô thật không muốn thường xuyên phải nhắc đến, vì chính mỗi lần nhớ lại cũng chính là một lần trái tim cô bị tra tấn.

Thời gian như là con dao vô hình, đã đem những lời dị nghị xung quanh từ từ cắt đứt. Lúc mới đầu, mọi người xem chuyện này như chuyện "bát quái" không ngừng bàn tán sôi nổi, nhiệt tình, nhưng chẳng bao lâu chuyện đó đã bị mọi người dần dần quên mất, không còn chút dấu vết gì.

Bởi vì bệnh tình của mẹ nên ba ba rất bận rộn, ngày ngày chạy đôn chạy đáo đến sụt đầu mẻ trán. Trông ông giờ đây vẻ mặt đầy lo lắng cùng mệt mỏi, trong đó còn có tự trách: "Ba mẹ thật sự rất xin lỗi con!"

Cố Bình An bình tĩnh lắc đầu: "Đây chính là do con tự nguyện."

"Bình An, con không cần hận mẹ. Lúc trước khi bà nội đem Mạc Phi cho người khác, mẹ con bà ấy vẫn một mực phản kháng, cuối cùng do ba đã thuyết phục bà ấy. Mười mấy năm qua bà ấy vẫn luôn muốn đem chuyện này nói cho con biết, nhưng vì sợ con nhất thời không thể chấp nhận được nên mới chưa nói. Đời này, bà ấy tiếc nuối nhất chính là chuyện không thể đem cả hai đứa con cùng nhau nuôi dưỡng đến lớn khôn".

"Con biết! Con không hận mẹ!" Cô không hận mẹ, nhưng cô hận là hận chính mình, hận số phận.

"An Bình là đứa nhỏ rất tốt, ba biết con thật sự yêu thương nó. Hai mươi mấy năm qua, chính mắt ba đã nhìn nó trưởng thành, đương nhiên ba rất hài lòng với nó. Ba thật hối hận vì đã đối với con như vậy. Bình An, con thật sự không có sai! Con hãy mau đi tìm nó đi, về chuyện Mạc Phi hãy để ba lo là được."

"Ba định làm thế nào?" Cố Bình An không phải chưa từng nghĩ qua sẽ đem chuyện này giải quyết một cách hoà bình cùng với Mạc Phi. Cô thậm chí còn định mạo hiểm dùng thân tình thức tỉnh cô ta. Nhưng đối với người đã ôm một mối hận đến mười mấy năm như thế, muốn cô ta buông tay, chuyện này đâu phải dễ dàng như vậy?

Ba ba thở dài một hơi, nét mặt nhìn qua vừa đau khổ lại vừa bất lực: "Bình An, mẹ con thật ra không phải kiên cường như vậy. Bà ta thật sự cũng giống như chúng ta, rất sợ cái chết, cho nên hiện giờ bà ta lấy căn bệnh này để ình có cớ để tùy hứng, để làm những chuyện mình muốn, cũng để bắt tất cả chúng ta phải thỏa hiệp. Có một số việc thật ra ngay chính bà ta cũng nghĩ không thông, cho nên ai nói cái gì cũng không chịu làm theo. Vì thế dù ba ba không thể thuyết phục được Mạc Phi, thì mẹ con cũng phải nên học cách để chấp nhận sự thật."

Ông dừng lại một chút mới nói tiếp, "Đối với Mạc Phi kia, chung quy là do ba mẹ đã thiếu nợ nó".

Tâm Bình An từ lâu đã muốn hết lặng nay đau đớn lại bắt đầu trở dậy. Cô ai oán thét một tiếng: "Ba___", rồi vùi đầu vào vòng ôm ấm áp của ba. Cô nhận ra mùi hương và hơi thở trên người Thẩm An Bình và ba ba quả thật rất bất đồng, nhưng giống nhau một chỗ duy nhất đó là sự ấm áp.

"Bình An, con và Mạc Phi đều là con của ba mẹ, không có ai nặng ai nhẹ hơn ai cả, nên con đừng nên hận Mạc Phi. Con bé so với con quả thật đã phải chịu rất nhiều khổ sở cho nên mới suy nghĩ lệch lạc như thế."

Cố Bình An lau nước mắt, tay vòng quanh thắt lưng ông ôm thật chặt: "Ba ba thật xin lỗi...!"

Ba ba vỗ nhẹ lên đầu Cố Bình An, cử chỉ dịu dàng, đem cô trấn an, giống như hai mươi mấy năm qua mỗi khi Cố Bình An cảm thấy ủy khuất: "Ba mẹ thật xin lỗi con! Con chỉ là một đứa nhỏ, không ngờ lại bị ba mẹ đem con bức thành thế này. Mẹ con hiện giờ tính tình rất nóng nảy, vì quá tuyệt vọng nên cái gì cũng muốn làm thử. Thật ra bà ta mong muốn nhất đó chính là mọi người đều có thể sống thật hạnh phúc vui vẻ."

"Con hiểu được..."

"Con chính là tiểu thư Cố gia, đừng nên khóc!"

"Ba ba..."

"..."

Dù đã có được sự đồng tình và thông cảm của ba mình, nhưng cô không đi tìm Thẩm An Bình. Cô đã suy nghĩ rất lâu lại vẫn không thể tìm được bất cứ một cái cớ nào hợp lý, muốn gọi cho anh nói gì đó nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cô nghĩ nếu Thẩm An Bình đã muốn thuận theo sự an bài của cô, giờ đã muốn thật sự buông tay thì khi đó cô phải nên làm thế nào bây giờ? Còn nếu như hiện tại trong lòng Thẩm An Bình vẫn còn đang rất khổ sở, cô xuất hiện lại bày ra bộ mặt tươi cười, đùa giỡn, anh sẽ thấy vui vẻ sao?

Cuộc sống dài đằng đẵng như thế, lại có mấy ai có thể dùng lý trí mà đi phân tích rõ ràng xem bản thân mình thật sự muốn gì? Cứ nghĩ đã nắm trong tay, lại không biết trân trọng, cho nên mới bị đánh mất dễ dàng; đến một thời gian sau, khi bản thân phát hiện, cảm thấy nuối tiếc thì đã muộn! Thì ra anh mới chính thật sự là tất cả những gì cô muốn. Có một số người, một khi để lạc mất thì sẽ không có cơ hội gặp lại nhau, còn trong tình yêu một khi đã đánh mất đi liền vĩnh viễn không bao giờ tìm lại được nữa.

Đây chính là lần đầu tiên cô chân chính hiểu được tình cảm thật sự của mình đối với Thẩm An Bình nhưng đó lẽ giờ đã quá muộn, không còn kịp nữa. Giống như khi cô đang đi trên đường, bỗng nhiên muốn quay đầu, đi ngược trở lại mới phát hiện bản thân nhất thời không tìm được con đường nào nữa mà quay trở về.

Thì ra không phải chỉ cần yêu nhau là được, nhưng vì cô không hiểu rõ cảm tình thật sự của mình cho nên họ mới thành ra nông nổi thế này.

Quan Tiểu Bảo vì thời gian trước bận rộn nhiều việc nên không thể đến bệnh viện thăm Cố mẹ. Từ khi cô đến thăm, căn phòng bệnh mà trước giờ tràn ngập bi thương thoáng chốc được sự hoạt bác của cô làm cho tràn ngập hẳn tiếng cười. Nhìn thấy mẹ mệt mỏi như thế mà vẫn mỉm cười, trong lòng Cố Bình An thật âm thầm cảm kích sự có mặt lúc này của Quan Tiểu Bảo biết mấy.

Lúc Quan Tiểu Bảo ra về, Cố Bình An đã đưa cô ra đến tận cổng bệnh viện. Quan Tiểu Bảo trước giờ là người rất thẳng tính, nên không lâu sau đã mở miệng lên tiếng: "Mình sắp phải rời khỏi đây!"

Cố Bình An nhíu mày: "Bỏ định đi đâu?"

"Châu Âu, mình đã xin được trường, cho nên sẽ đến đó học"

"Tại sao?"

"Mẹ mình gần đây đã ép mình đến phiên chết đi được." Quan Tiểu Bảo luôn được coi là người có thần kinh thép, rất cứng rắn không ngờ cũng không tránh khỏi bộ dạng phiên nào hiềm thấy lúc này. Cố Bình An nhìn không được mà trợn tròn đôi mắt.

"Biết làm bây giờ!" Quan Tiểu Bảo kéo cô tới gần, rất khoa trương nói: "Đàn ông là cái gì chứ? Tất cả đều toàn là những kẻ cặn bã!" Cô nói xong, cố tình ngưng lại một chút rồi nhỏ giọng bổ sung: "Tuy rằng trong mắt họ, mình cũng như vậy không khác là mấy."

Tâm tình vốn luôn bị áp lực đè nén bấy lâu của Cố Bình An, "phốc" một cái biến đổi, cô liền bật cười: "Thật chưa từng thấy qua bộ dạng lúc này của bồ quả thật so với một tên ngốc là không khác lắm đi. Bỏ nếu đi khỏi rồi mình phải làm sao bây giờ, nói không chừng khi đó cười cũng không cười nổi nữa."

Quan Tiểu Bảo rất nhanh thu lại ý cười, thận trọng hỏi: "Bồ thật không cần Thẩm An Bình sao? Nghe Đại Bảo nói..."

"STOP!" Cố Bình An vội vàng ngắt lời của Quan Tiểu Bảo. Cô đã thật vất vả mới lấy lại được sự tỉnh táo, đem mọi chuyện bình ổn xuống, cô không nghĩ muốn lại một lần nữa động vào vết thương kia.

Quan Tiểu Bảo tà mị liếc cô một cái, tiếp tục lải nhải: "Bồ không muốn nghe thì mình cũng phải nói! Bồ có biết Thẩm An Bình gần đây đang qua lại với ai không? Là Mạc Phi đó có biết không! Mình thật sự hoài nghi anh ta có phải đã điên rồi hay không? Anh ta rõ ràng là cố ý muốn chọc giận bồ đây mà!"

Quan Tiểu Bảo dường như còn đang tiếp tục nói gì đó nhưng Cố Bình An giống như người vừa bị sét đánh, bên tai chỉ cảm thấy ong ong không thể nghe thấy được gì, chỉ có những tiếng vù vù không ngừng. Cô liền mở to hai mắt, nắm chặt lấy bả vai của Quan Tiểu Bảo, cố gắng đem hô hấp của mình ổn định lại: "Bồ vừa nói cái gì?"

Quan Tiểu Bảo hài lòng nhận thấy rốt cục Cố Bình An cũng có chút phản ứng, biết rõ cô cũng chính là miệng cứng lòng mềm, đưa ánh mắt trắng dã khinh bỉ liếc cô một cái: "Ghét nhất là bồ trước mặt mình cố bày ra bộ mặt giả dối đáng kịch thế này. Chẳng phải bồ đã nói không thêm để ý sao! Đường đường là tiểu thư của Cố gia, không ngờ lại bị người khác đùa giỡn trên đầu trên cổ, đoạt đi này nọ bây giờ mà không đi cướp về thì còn ra thể thống gì nữa?"

Cố Bình An đối với lời chỉ trích của cô ta chỉ là ngoảnh mặt làm ngơ, dùng sức lay người Tiểu Bảo, cố chấp hỏi lại: "Bồ vừa mới nói cái gì?"

"Mình nói! Thẩm An Bình gần đây đã, chính, thức, qua, lại, cùng, với, Mạc, Phi!" sợ Cố Bình An nghe còn không được rõ, nên cô đã cố tình nhấn mạnh từng chữ một.

Dường như rốt cục Cố Bình An cũng đã nghe hiểu ra, tâm lập tức hoàn toàn rơi xuống đáy cốc. Máu nóng toàn thân trong cơ thể thoáng cái bị tin tức kia bắt thành linh làm cho đông lại thành băng. Cô đột nhiên nhớ tới lời nói khó hiểu của Mạc Phi ngày trước, thì ra cô ta chính là muốn báo trước chuyện gì đó...

Cố Bình An hai mắt mông lung, không chút tiêu cự cứ nhìn chằm chằm phía trước. Trong đầu cô giờ chỉ là một đống đen tối hỗn loạn, tâm từng tắt lại từng tắt vỡ vụn, loáng thoáng còn nghe bên tai như có một tiếng sét lớn đang đánh tới.

Thẩm An Bình, thì ra anh cuối cùng cũng bị cô bức đến điên rồi....

40. Chương 30 Part 1

Cố Bình An cảm thấy bản thân mình thật kỳ lạ khó hiểu.

Cô nghĩ chọn lựa buông tay rời xa Thẩm An Bình lúc trước là một quyết định rất đúng đắn. Giờ nghe được anh hoàn toàn bỏ lại mọi thứ sau lưng, hòa vào cuộc sống mới, bắt luận người con gái hiện giờ anh quen là ai đi nữa thì cô cũng nên dùng thái độ chân thành mà chúc phúc cho anh mới đúng. Nhưng không hiểu sao khi từ miệng người khác biết được Thẩm An Bình đã khôi phục lại bộ dạng phóng khoáng trước kia, trong lòng cô lại ần ần đau đớn, còn có mất mát.

Thẩm An Bình giờ đối với cô mà nói thật ra chẳng khác nào như người xa lạ, điều đó so với cô cũng không phải là chuyện xấu nhất. Nhưng đau đớn nhất đó là hạnh phúc trước đây anh từng đem đến cho cô thật sự đã quá mức sâu đậm, đến nỗi khi hô hấp cô đều không tự chủ nhớ lại mà cảm thấy rất luyến tiếc.

Ngày trước được ở cạnh Thẩm An Bình, Cố Bình An hầu như chưa bao giờ từng nghĩ mình phải vì đoạn tình cảm kia mà bỏ công cố gắng vun đắp. Duy chỉ có một lần đó cô mang bộ dạng đáng thương ngồi xổm trước cửa nhà đợi Thẩm An Bình thật ra mục đích cũng chỉ vì muốn đem anh đoạt trở về.

Có thể hình dung nếu khoảng cách của Thẩm An Bình và Cố Bình An là một trăm bước, thì Thẩm An Bình đương nhiên đã dốc hết sức mình, cố gắng bước ra hết chín mươi chín bước kia, riêng cô chỉ thông thả lùi nhấc bước một bước rất nhỏ mà thôi.

Mỗi khi đề cập chuyện này là Quan Tiểu Bảo đều nóng giận, rất muốn đem cô dạy dỗ một phen: "Con người của bồ đầu óc chắc đã hư hỏng hết rồi phải không? Giờ đã là lúc nào rồi mà còn trước mặt mình giả vờ đóng kịch! Hai mươi mấy năm qua, chẳng phải bồ luôn rất tự hào, kiêu hãnh à? Có gì bây giờ lại bày ra bộ dạng như cô vợ nhỏ đang chịu ủy khuất thế kia chứ? Bồ cho rằng chuyện cảm tình là một trò đùa chơi được rất vui hay sao? Bồ cho rằng Thẩm An Bình là cái gì, một loại thú cưng để tiêu khiển trong nhà à, nói không cần liên không cần ư?"

Cố Bình An nghẹn giọng, bộ dáng ngơ ngác, đứng lặng yên trước cửa bệnh viện, ánh mắt lơ đãng nhìn đến chỗ ngã rẽ nơi Thẩm An Bình mất hút ngày trước. Bầu trời trên ột màu xanh thẫm, nhưng ý thức cô giờ đây lại mờ mịt mông lung, ngay cả những cơn gió lạnh lẽo đang không ngừng luồn vào da thịt cũng không làm cô bận tâm. Cảm giác cơn gió còn mang theo ẩm ướt, lạnh lẽo, phất vào hai bên má, Cố Bình An nhẹ thở dài một hơi, nhất thời không kiềm nén được nữa, cô đem tất cả áp lực gần đây mà mình phải chịu đựng, tất cả tuyệt vọng cùng ẩn nhẫn theo hơi thở vừa rồi mà phóng thích.

Cô nhẹ mỉm cười: "Mình đã biết rồi!"

Chỉ đơn giản một câu như thế, Cố Bình An không tỏ rõ thái độ của mình đối với lời khuyên kia của Quan Tiểu Bảo là tiếp nhận hay phản đối. Nhìn cách trả lời rất qua loa của Cố Bình An, người nóng tính như Quan Tiểu Bảo sao có thể kiềm chế mà không ồn ào nổi giận chứ? "Giờ đã là lúc nào rồi mà bồ còn nghĩ bản thân mình thật sự đóng kịch được rất giỏi à? Cảm thấy mình đây thật sự vĩ đại sao? Mình thật không tin bồ đem hạnh phúc cả đời của mình hy sinh mà trong lòng lại không chút tiếc nuối!"

Quan Tiểu Bảo thấy cô không lên tiếng, bĩu môi khinh thường nói tiếp: "Mình còn không rõ con người của bồ sao, bồ chính là cảm thấy nếu lần này bồ còn tùy hứng, có lẽ về sau sẽ phải hối hận cả đời. Nhưng mà bồ lại không nghĩ tới, bồ bỏ rơi Thẩm An Bình không ngờ lại đối lấy kết cục cũng như thế. Mặc kệ trong chuyện này, bồ quyết định thế nào, kết quả duy nhất cũng chỉ có là hối hận, cho nên bồ nghĩ vậy thì không bằng cố gắng trước mặt mọi người tỏ vẻ phóng khoáng một chút. Tại sao bồ không nghĩ lại, bản thân mình cũng không phải là đứa nhỏ mà người ta đã nhặt về nuôi, mẹ bồ trước sau gì bà cũng sẽ hiểu ra mà thông cảm thôi! Haiz.... bồ cũng không nên trách mình nói lời vô tình, chẳng phải người xưa thường hay nói, "Sáng nay có rượu, sáng nay say" đó sao!"

Cố Bình An nhìn cô không ngừng lải nhải đem mình giáo huấn, mảy hơi nhượng kên, trong đầu bắt đầu nổi lên ý định muốn đuổi khéo: "Được rồi, mình thật sự đã hiểu những gì bồ nói! Bồ về nhanh đi! Đừng lải nhải như mấy bà già nữa, thật là làm mất hình tượng cô gái trẻ tuổi năng động mà!"

Quan Tiểu Bảo khinh bỉ "xùy" một tiếng, cũng không quên quay sang chế nhạo: "Bồ đẩy cứ tiếp tục mà đối lòng đi! Hãy ở đó tự kiểm điểm, một mình gặm nhấm đau khổ. Tốt lắm!"

"...."

Cô bị Quan Tiểu Bảo không ngừng cản nhằn mãi tận cho đến khi rời khỏi mới thôi. Cố Bình An sau đó một người thơ thẩn ở ngoài bệnh viện đi dạo thật lâu cũng không vội trở vào bên trong phòng bệnh. Cô ghé mua một chai nước dầu, tìm một chỗ nào đó trong sân bệnh viện ngồi xuống thả lỏng, đưa mắt nhìn bên ngoài xe cộ như mắc cửi không ngừng ra vào. Trong đầu thoáng chút mờ mịt, nặng nề, cô cứ thất thần ngồi đó thẳng cho đến bầu trời xanh thẫm khi này giờ đã bị màn đêm phủ lấp toàn bộ. Thành thị bắt đầu náo nhịp, hàng ngàn ánh đèn lập lòe ca múa, trên cao một mảng đen kịch, không có lấy một ánh sao nào, chỉ có ánh trắng hẹp dài đang cô đơn dừng lại giữa bầu trời đen u ám, dường như nó cũng đang ủ rũ như tâm tình cô hiện giờ. Cố Bình An giật mình tỉnh lại, lấy tay phủi đi bụi bặm bên dưới, dường như vừa mới nhớ đến gì đó, liền nhanh chóng hướng phía bệnh viện bước vào, không ngờ khi đến cửa cũng liền vừa vấp gặp Cố ba đang đến đây.

"Con đi đâu vậy?"

"Hôm nay Tiểu Bảo có ghé đây thăm mẹ, khi này con đưa cô ấy về thuận tiện ra ngoài hít thở một chút!"

“Ừ!” Cô ba gật đầu, “Hồi nãy ba đã đem thức ăn vô ẹ con rồi, con đợi ba một chút, ba ra ngoài rồi sẽ nhanh quay lại.”

“Ba cứ đi đi. Bên trong dù sao cũng có hộ lý chăm sóc, cô ta chắc cũng thu xếp mọi chuyện ổn rồi.”

“Ừ, ba biết!”

Cố Bình An một mình đứng ở hành lang chờ ba quay lại. Trên hành lang bệnh viện của sổ không có đóng lại, nên rất dễ dàng nhìn thấy cảnh trí xa hoa của thành phố ngoài kia, nó đẹp giống như một bức họa đủ màu sắc. Gió đêm từng đợt thổi tới mang theo hơi lạnh và ẩm ướt, lúc này cô mới phát hiện trời đang đổ mưa phùn, đoán chừng chắc có lẽ trời cũng đã sắp mưa.

Cô thuận tay khép lại cửa sổ gần đó, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy ba giờ đang đến gần. Cô ba cũng đang đưa mắt nhìn ra ngoài kia, lo lắng dằn dò: “Trời chắc sắp đổ mưa, con mau đi nhanh về nhanh!” Nói rồi, ông ta từ trong túi quần lấy ra một chiếc túi nhỏ rất tinh xảo dùng để đựng chìa khóa, bên trên còn có tờ giấy ghi sẵn địa chỉ rồi đưa cho cô: “Mạc Phi ngày hôm qua có cầm theo nó tới đây, khi về đã để quên. Sáng nay nó có gọi điện hỏi ba, ba nói tối sẽ đem đến cho nó. Chuyện mẹ của con ở đây cứ để cho ba, con giúp ba đem cái này qua cho nó đi.”

Cố Bình An bất ngờ, cảm thấy khó tin chỉ vào chính mình hỏi lại: “Muốn con đem đi?”

Cố ba nghe vậy liền cau mày, đem chìa khóa đặt vào bàn tay cô, khuyên bảo rất tận tình: “Ý tứ của ba con chẳng lẽ không hiểu sao? Trên đời này làm gì có chị em nào mà thù truyền kiếp chứ. Hôm nay cái mà ba cho con đưa qua bên đó chỉ đơn giản là một cái chìa khóa mà thôi, nhưng hai đứa cũng nên hiểu được ý tứ trong đó của ba, hử!”

Cố Bình An cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc bao đựng chìa khóa, chỉ nhìn mỗi logo bên trên cái bao kia đã thấy giá trị xa xỉ của nó là đến cỡ nào. Cô cầm lấy, không chút tiếng động bĩu môi. Cô biết ba mình hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, ông chỉ là hy vọng nhìn thấy quan hệ hai người họ sẽ được tốt đẹp mà thôi, nhưng còn Mạc Phi thì sao? Cô ta có hiểu không, nếu hiểu được tại sao lại còn thích làm chuyện hại người không lợi mình như thế?

“Ba, con biết rồi, con sẽ đem đi!” Cố Bình An nắm chặt chìa khóa trong tay, mặc thêm áo khoác rồi nói: “Con đưa xong sẽ trực tiếp đi thẳng về nhà luôn, ba có gì thì cứ điện cho con.”

Cuối cùng, Cố ba còn lo lắng mà dặn thêm một câu: “Con bé Mạc Phi kia nói năng đúng là rất chua ngoa, rất khó nghe lọt vào tai, con cứ coi như không nghe thấy là được, có gì giận dỗi, khó chịu cứ về phát tiết lên người của ba là được.”

Cố Bình An híp mắt cười tà: “Là ba nói đó nha! Nhưng cho dù là có người muốn phát tiết thì cũng phải có người mời lửa chứ! Nói sau đi nữa thì hiện giờ con chỉ là trái pháo đã bị ngâm nước, không bén lửa được nữa rồi.”

Lúc cô quay người rời đi, có lẽ trong lòng ba ba còn chưa được yên tâm nên vẫn đứng cạnh cửa sổ nhìn theo. Bước ra khỏi bệnh viện, cô cũng không quên quay đầu hướng phía cửa sổ nhìn ba ba đang đứng mà vẫy tay, ý bảo ông đừng lo lắng, hãy trở vào bên trong.

Chỗ Mạc Phi ở cách bệnh viện không phải quá xa, đi xe bus chỉ mất khoảng 20 phút mà thôi. Theo địa chỉ, Cố Bình An rất nhanh đã tìm thấy được chỗ cô ta ở, đó là một khu nhà cao cấp dành riêng cho những người có tiền. Thì ra chỗ ở cũng nói lên tên tuổi, địa vị của chủ nhân nó, Mạc Phi ở chỗ này đương nhiên lúc nào cũng có bảo an canh gác rất nghiêm mật. Cố Bình An đã phải đứng nán nỉ mãi thế nhưng người kia nhất quyết không chịu mở cửa cho vào. Cô lại không có số điện thoại di động của Mạc Phi, nên giờ chỉ có thể làm phiền bảo an gọi điện vào nhà cho cô ta. Nhân viên bảo an xem ra cũng chịu phối hợp giúp đỡ, nhưng gọi tới hai lần vẫn không thấy có ai bắt máy đành quay sang nói cho cô biết, nghe vậy Cố Bình An đoán chắc giờ Mạc Phi vẫn còn bên ngoài chưa trở về nhà.

Cố Bình An đứng ở trước cửa, cạnh chỗ bảo an, ánh mắt không dám bỏ sót, nhìn chăm chăm mỗi một chiếc xe chạy vào bên trong. Gần đến mười giờ, bên ngoài mưa phùn còn đang lất phất rơi, hoàn toàn chưa hề dừng lại, Cố Bình An cảm thấy thân thể mình dần dần lạnh lẽo hơn, tầm mắt dường như cũng nhìn không còn rõ ràng nữa. Ngẫu nhiên có một hai chiếc xe sang trọng chạy vào, đèn xe phía trước quá sáng, nên cô

cũng không nhìn thấy rõ, nhưng nhân viên bảo an chỉ cần nhìn thoáng qua chiếc xe liền biết chủ nhân của nó là người sống tại đây, rất nhanh chóng mở cửa cho họ vào.

“Cố tiểu thư, nếu cô không ngại, cô cứ vào trong đây chờ đi. Xe của Mạc tiểu thư tôi nhận ra được, khi nào nhìn thấy cô ta trở về tôi sẽ gọi cô ấy đến đây.” Bảo an xem ra cũng là người tốt bụng, thấy cô đứng ngoài trời lạnh lẽo chờ đến cơ thể phát run, vội tay gọi cô đi vào bên trong để đợi. Nhưng cô lắc đầu từ chối, vẫn tiếp tục kiên trì đứng tại chỗ cũ, trong lòng thầm mong Mạc Phi mau quay về, để cô có thể sớm mà trở về nhà mình.

Từng cơn gió lạnh thấu xương cùng với những cơn mưa phùn lạnh lẽo làm cho cô toàn thân không ngừng run rẩy. Cố Bình An kiếm được một chỗ có mái hiên ở gần đó để đợi mưa, đồng thời ở đây cô có thể nhìn thấy được xe hơi ra vào. Cô không ngừng đi qua đi lại, hai bàn tay cũng đang cố chà sát vào nhau, hy vọng có thể sưởi ấm một chút. Ước chừng đợi khoảng hơn hai mươi phút, Cố Bình An toàn thân đã bị lạnh đến tê cứng, mới thấy từ xa đang có một chiếc xe hơi màu đen chậm chậm chạy đến.

Bảo an còn chưa kịp mở cửa, chiếc xe kia đã ngừng lại trước cổng. Hai ngọn đèn pha chói sáng, đâm thẳng vào mắt đến đau nhức, làm cô cảm thấy thật khó chịu phải nhắm mắt lại. Cô mơ hồ nhìn thấy hai bóng người quen thuộc đang từ trên xe bước xuống.

Chờ cho cô dần dần thích ứng với ánh sáng đang phát ra từ ngọn đèn chói mắt kia, cô mới phát hiện thì ra hai người đang tới gần chính là Thẩm An Bình và Mạc Phi.

Lòng Cố Bình An thoáng cái như rơi thẳng xuống vực, cơn gió thổi đến cuốn theo mưa bụi thấm ướt đầm mái tóc cô, lạnh lẽo cứ thế một đường mạnh mẽ xâm nhập từ đầu đến chân. Quần áo trên người của cô đã bị mưa làm cho ướt nhem, bám chặt lấy cơ thể, giờ đây trông cô muốn bao nhiêu chặt vật thì lại càng có bấy nhiêu chặt vật.

Thẩm An Bình lập tức căng chiếc dù màu đen hướng đến gần, bộ dạng Cố Bình An lúng ta lung túng giờ chỉ còn biết cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống lại chạm đến một đôi giày da bóng loáng, không dính một chút bọt nước, không biết từ khi nào đã lẳng lặng xuất hiện trong tầm mắt cô.

Cô nghĩ rằng mình chắc đã nhìn lầm rồi, hoặc bản thân có lẽ đang bị ảo giác. Sau đó cô ngẩng ngốc cổ ngẩng đầu lên, không dám chớp mắt nhìn chằm chằm vào người trước mặt, một phút đó cổ họng không hiểu vì sao lại nghẹn cứng, không thốt lên được lời nào.

Thẩm An Bình trầm mặc trong chốc lát rồi mới mở miệng: “Tại sao lại chạy đến chỗ này? Dù cũng không mang theo, em thật sự còn muốn gây thêm chuyện gì nữa đây?”

Cố Bình An chưa kịp lên tiếng, bên tai đã truyền đến âm thanh vô cùng dễ nghe của Mạc Phi: “Thật sự là khách quý! Tôi hôm nay sao lại có may mắn, được cô ghé thăm đây?” Lúc này Mạc Phi trông thật quyến rũ trong chiếc váy áo bó sát, trên người toát lên vẻ mạnh mẽ của phụ nữ hiện đại nhưng cũng không kém phần uyển chuyển vốn có của nữ tính.

Cố Bình An lạnh lùng nhìn thoáng qua hai người đang đứng trước mặt, chỉ hận ánh mắt chính mình không thể phóng dao. Cô lấy ra cái bao đựng chìa khóa chìa cho Mạc Phi, tay kia còn đang cầm chặt tờ giấy ghi địa chỉ mà ba bà đã đưa, bảo cô nhớ kỹ nhưng vì đứng dưới mưa bụi chờ đợi này giờ rất lâu nên tờ giấy kia đều đã thấm ướt, chữ viết trên đó cũng lem thành một khối, đã không có thể đọc được nữa. Cố Bình An bất giác đem tờ giấy kia vò thành một nắm, siết chặt trong lòng bàn tay.

“Đây là bao đựng cùng chìa khóa của cô đã để quên trong bệnh viện, ba bảo tôi mang tới đưa cho cô.”

Mạc Phi nhận lấy bao chìa khóa kia, phỉu phỉu một ít cái gọi là “bụi bặm” trên bề mặt, cười khanh khách nói: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì là quan trọng cả, tôi đã hỏi mượn bảo an chiếc chìa khóa dự bị, ngày mai đến đó lấy cũng được!” Nói xong cô quay sang Thẩm An Bình: “Như vậy đi Thẩm An Bình, anh làm ơn đưa Cố Bình An về trước, em lên lầu lấy một ít đồ chúng ta lát nữa gặp lại.”

Về mặt Thẩm An Bình cũng như cũ, không hề có lấy một chút biểu tình nào, nói: “Em cứ đi lên lấy đồ đi, anh ở đây chờ.” Anh rõ ràng đã tỏ rõ thái độ thẳng thừng từ chối đề nghị đưa Cố Bình An về nhà. Khi nghe được những lời này thốt ra từ miệng anh, Cố Bình An cảm thấy lòng mình ngay thời khắc ấy như có một bàn tay vô hình nào đó đang bóp thật chặt, thật chặt...

Mạc Phi nhún nhún vai, cũng không nói thêm gì nữa, như đang suy nghĩ gì đó ánh mắt liếc nhìn Cố Bình An một cái, lại như có chút ngờ vực quét sang ánh mắt an ổn không chút gợn sóng của Thẩm An Bình, sau cùng mới miễn cưỡng mà rời đi.

Mạc Phi rời đi xong, Thẩm An Bình vẫn là một bộ mặt trầm lặng, anh tiến tới đem dù đưa tới gần tay cô, dặn dò: "Tự mình về đi!"

Trái tim Cố Bình An như có ngàn vạn cây đao đang cắm chặt xuống, rất đau, đau đến cô dường như không thể nói được nên lời. Cô không đưa tay nhận lấy, chỉ là lẳng lẳng nắm chặt lòng bàn tay, cắn chặt môi dưới, cái gì cũng không nói, xoay người rời đi.

Còn đi chưa được hai bước, Thẩm An Bình đã đuổi theo lại đây, ngoan cổ đem dù nhét vào tay cô, "Cố Bình An, đừng có mà cố chấp ép buộc bản thân mình nữa, làm như vậy thật là vô nghĩa!"

Cố Bình An bỏ tay anh ra, đôi mắt giận dữ nhìn thẳng vào anh, giống như muốn đem anh nghiền nát, "Vậy anh hiện giờ đang làm cái gì? Anh thấy như vậy là rất ý nghĩa sao?"

Chỉ một câu đó của cô liền đã thành công chạm đến cơn phần nộ thật sự của Thẩm An Bình. Ánh mắt anh giận dữ trừng thật to, đồng tử cũng theo đó mà co rút lại, cả người tản ra một cỗ khí giận bừng bừng. Anh giống như đang nghiền răng nghiền lợi thốt ra từng chữ từ kẽ răng: "Cố Bình An, em có biết hay không, em thật sự là người con gái lạnh máu nhất mà tôi từng thấy."

Cố Bình An sửng sốt. Thẩm An Bình trước giờ chưa bao giờ đối cô nặng lời như thế, cho nên mỗi lần anh nói những lời làm cho cô tổn thương, cô đều nhớ được rất kỹ. Cô đứng chỗ đó, cẩn thận ngẫm lại: không sai, Thẩm An Bình, anh đã muốn đi đến bước này cô còn có thể làm được gì chứ? Cô lấy tư cách gì để đi trách anh đây? Chẳng phải chính cô là người đã đòi chia tay không phải hay sao?

Nhưng vì sao cô lại cảm thấy khổ sở thế này? Mưa bụi đọng lại trên người giờ cũng không còn làm cô thấy lạnh nữa, gió táp hai bên má giờ cũng không còn chút cảm giác đau đớn, toàn thân trên dưới đều đã bị tê liệt không còn chút cảm giác, duy chỉ còn trái tim là đang thấy đau nhói đến khổ sở mà thôi, giống như tất cả đau đớn của tứ chi đều đã dồn hết lên đó.

"Chưa thấy qua sao? Đây không phải là chuyện rất tốt à? Hiện tại cho anh gặp được người như vậy, cho anh mở mang kiến thức, chẳng lẽ anh thấy còn chưa vừa lòng sao?" Cố Bình An bắt buộc mình xoay người, cô thật không dám quay đầu nhìn anh thêm một lần nào nữa. Cô phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây, sau đó tự mình kiếm một nơi vắng vẻ không ai, để thoải mái mà khóc thật lớn, để bản thân mình một lần được buông thả, để cho tâm mình một lần được tự do phóng thích, như vậy cũng tốt rồi không phải sao?

Nhưng Thẩm An Bình lại không cho cô được như ý nguyện, "Em bây giờ là có ý tứ gì chứ?" Thẩm An Bình giọng nói càng thêm lạnh lùng, cô nghe mà cảm giác anh rất xa lạ: "Em không phải muốn lấy lòng cô ta sao? Không phải cần cô ta để duy trì tâm trạng vui vẻ của mẹ mình à! Bây giờ tôi giúp em để lấy lòng cô ấy, chẳng phải rất hoàn mỹ sao?" Nói xong anh còn tự giễu mà cười lớn: "Nếu không phải nhờ em, Cố Bình An, tôi thật sự còn không biết được trong người mình lại tiềm tàng loại năng lực hiểm có này."

Cố Bình An gắt gao nắm chặt bàn tay, giờ khắc này cô thật sự rất muốn quay đầu, rất muốn chạy đến ôm chặt người đàn ông vẫn đang quấy nhiễu trong mộng cô hàng đêm, người làm cô nhớ thương đến tâm tình hỗn loạn, nhưng cô còn chưa kịp hành động thì nhát dao vô hình kế tiếp của người nọ tiếp tục đâm xuống, trực tiếp hướng thẳng vào tim cô...

"Như thế nào? Cảm thấy tôi phải cố gắng níu kéo, giữ lấy em bên cạnh thì tôi mới thật sự là Thẩm An Bình sao? Cảm thấy tôi đã thay đổi nên tức giận à? Cố Bình An em hãy đặt tay lên ngực mình mà tự hỏi, em như vậy gọi yêu sao?"

Trên đời này chuyện bi ai nhất có lẽ cũng không khác chuyện này là mấy đi? Bản thân đem tình cảm giao phó tất cả cho người không yêu mình, để cuối cùng người kia lại đem chúng ra, một cái phỉu sạch toàn bộ....

Cố Bình An thấy mình làm người thật sự là rất thất bại.

Cô cố cắn chặt môi dưới, không inh phát ra bất cứ âm thanh nào, cô thật sợ chính mình một khi lên tiếng liền sẽ đánh mất tự chủ, không khống chế được mà bật khóc.

Thẩm An Bình càng nói giọng càng giận dữ, anh cố chấp xoay người cô lại, đem chiếc dù nhét vào tay cô. Cố Bình An lấy hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn, hai người ánh mắt anh va chạm mạnh mẽ giữa không trung. Cô vĩnh viễn luôn là kiên cường như vậy, càng đuối lý lại càng không chịu nhận sai, mặc dù bản thân chật vật nhưng cô quyết không chịu đầu hàng mà nhận thua.

“Cố Bình An, em hãy nói xem tại sao lại muốn xuất hiện trong bộ dạng như vậy? Rời khỏi tôi không phải em càng nên sống tốt đẹp hơn sao? Như thế nào lại thảm đến như vậy chứ? Có bản lĩnh thì em nên sống cho thật tốt! Nếu không chuyện tốt sau này em sao có cơ hội để xem tiếp tục đây?” Thẩm An Bình cau mày, trong mắt lại nhìn không ra một chút tình cảm ấm áp nào của ngày xưa. Anh giờ đã không còn là một Thẩm An Bình có thể thủ hộ cả đời bên cạnh cô nữa rồi...

Cố Bình An có chút hoảng sợ, đôi mắt dần dần bị một tầng nước bao phủ, châu chực rơi xuống. Dù không muốn để cho anh nhìn thấy bộ dạng yếu đuối thế này của mình, nhưng cô thật sự đã không thể kiềm nén được nữa. Thời gian trôi qua đã lâu như vậy, trước giờ cô luôn là người không chút dè dặt, thích hưởng anh kiếm chuyện, tùy hứng không khống chế; nhưng còn hiện tại, cô lại bất giác phát hiện bản thân mình thật rất hồn nhiên, đã đem người đàn ông trước mặt từ từ đánh mất mà một chút cũng không hề hay biết.

Giờ đây cô chẳng khác nào một con thú đang đi lạc, không còn có nhà để mà trở về. Thân thể không ngừng run rẩy, âm thanh trong miệng lại càng lúc càng thấp, đến nỗi ngay cả bản thân cũng không nghe được chính mình đang nói gì: “Thẩm An Bình, anh đừng cùng cô ta một chỗ được không?... Lòng em cảm thấy thật rất khổ sở!” Những lời hèn mọn còn sót lại nơi tận đáy lòng, cuối cùng cũng đã bị cô bộc bạch tất cả ở trước mặt anh, không có lấy một chút e dè. Nhưng ai có ngờ rằng anh một chút cảm kích cũng không có, ngược lại còn đem yếu đuối của cô coi như bùn đất mà dẫm nát dưới chân.

“Khổ sở à?” Thẩm An Bình bày ra vẻ châm chọc liếc nhìn cô một cái: “Lại muốn dùng chiêu này nữa hay sao? Rõ ràng xem tôi như một tên ngốc! Thẩm An Bình tôi không phải là công cụ để cho em lợi dụng, dùng để trả đũa người khác. Cố Bình An, em như vậy thật sự không phải là yêu, thật sự không phải!” Thẩm An Bình trầm ngâm một lát, trong mắt giờ cũng tràn đầy bi thương, nhưng nỗi bi thương đó chỉ lóe lên trong một phút rất ngắn ngủi liền tắt lịm: “Em cứ không ngừng lặp đi lặp lại đem tôi giẫm đạp nhiều lần như thế, nó cũng sẽ có ngày biết đau chứ!” Anh nói xong câu này, nhanh chóng đem dù nhét vào tay cô, xoay người hướng phía xe đang đậu, nhanh chóng rời đi không một chút lưu luyến.

41. Chương 30 Part 2

Cố Bình An ngây ngốc cầm chiếc dù hãy còn mang theo hơi ấm của Thẩm An Bình, hốt hoảng nhìn anh tiến vào trong xe. Chiếc xe màu đen thoáng cái đem hai người họ trong lúc đó ngăn cách hoàn toàn, sang hai thế giới khác nhau. Mưa không còn rơi thẳng xuống người cô nữa nhưng sao Cố Bình An lại cảm giác thân thể mình giờ phút này so với băng tuyết xem ra còn lạnh hơn nhiều.

Cố Bình An vẫn đứng im bất động nơi đó, ánh mắt ngơ ngác dõi theo xe Thẩm An Bình rời đi. Biển số xe vẫn như trước, là ngày sinh nhật của cô, à mà không phải, là ngày sinh nhật của cô và Mạc Phi. Tình cảnh trước mắt lúc này quả thật cô thà rằng mình không thấy còn hơn.

Thẩm An Bình nói cô đối với anh tất cả đều không phải là yêu. Cô hoài nghi nghi: nếu không phải yêu, vậy cô ngày đêm khắc cốt ghi tâm thương nhớ đến ai là cái gì? Nếu không phải là yêu, mỗi ngày khi nghĩ đến anh, cô ngay trong cả hô hấp đều cảm thấy đau đến tê tâm liệt phế là cái gì đây? Nếu không phải là yêu, vậy mỗi giây mỗi phút trôi qua cô đều mong muốn được nhìn thấy anh, nghe được giọng nói anh, chỉ suy nghĩ đến anh thôi mà trong đầu cũng muốn điên lên lại là cái gì đây?

Thẩm An Bình còn nói, “Cố Bình An, em tất cả những điều đó đều không phải yêu, thật sự không phải!”

Như vậy có ai có thể tới nói cho cô biết, nếu tất cả những điều đó không phải yêu, vậy kia rốt cuộc là cái gì đây?

Cô thầm nghĩ muốn giải thích, muốn nói cho Thẩm An Bình biết, không phải đâu mà, không phải mọi chuyện đều như anh nghĩ vậy đâu, nhưng cô nào có cơ hội mà giải thích tất cả đâu chứ? Cô Cố Bình An thật sự giờ phút này còn có thể cho anh được cái gì? Và cô lại còn có cái gì tốt mà cho đây?

Thì ra Cố Bình An cho tới bây giờ cũng không phải là tiểu thư này nọ, không có Thẩm An Bình coi cô như trung tâm mà nuông chiều, sủng ái, không có cha mẹ từng chút quan tâm, Cố Bình An thì ra cũng không là cái gì a!

Cố Bình An tự giễu cười một mình, thất thần nhìn mưa bụi đang lất phất bay dưới ánh đèn đường, hình ảnh hoàn toàn không hề đồng nhất... Thật lâu sau đó cô mới miễn cưỡng giật mình thức tỉnh, từ trong chết lặng xoay người rời đi. Mỗi một bước chân bên dưới đều bị bọt nước đeo dính, rõ ràng bước chân đang rất nặng nề nhưng cô lại cảm giác cả người mình như đang bay bổng, cơ thể không còn có chút trọng lực nào.

Thời tiết ác liệt thế này làm cho con đường trước mặt cũng trở nên vắng vẻ đáng sợ. Ngẫu nhiên cũng có vài người về muộn, cước bộ cũng rất vội vàng, hấp tấp. Chỉ có Cố Bình An, tay cầm chiếc dù đen, một mình thong thả mà đi trong màn mưa dày đặc. Cô vẫn còn đang khóc, cơ thể không ngừng run lên, nước mưa rơi xuống đập vào chiếc ô bên trên không ngừng phát ra những tiếng tí tách liên hồi. Cô đột nhiên cảm kích thời tiết khắc nghiệt lúc này, thanh âm ào ào của cơn mưa đang trút xuống làm cho cô có thể tự do mà khóc lớn, không cần phải tiếp tục kiềm nén, che giấu tiếp tục...thật sự không cần.

Cô cũng không biết chính mình đã đi hết bao xa, cũng không biết mình đã khóc hết bao lâu, cho đến khi cổ họng cảm thấy thật khô rát, mới ghé vào một cửa hàng tiện lợi bên đường. Nhân viên vì phải làm ca đêm nên trông qua có vẻ rất mệt mỏi, đang ngồi ngủ gật, thấy Cố Bình An đi vào mới mơ mơ màng màng tỉnh lại.

“Cô à, cô muốn mua cái gì?” Nhân viên bán hàng vì mới tỉnh lại nên giọng nói có hơi lười nhát, nhưng lại không chút ảnh hưởng đến sự nhiệt tình vốn có.

Cố Bình An không trả lời, chỉ hướng phía tủ lạnh, lấy ra một chai nước khoáng.

Cô nhìn chai nước đến gần người. Nhân viên kia thấy vậy lại rất thuận thực đem nước đặt trước máy scan, “Tất_____” một tiếng, sau đó anh ta gõ vào máy tính vài cái, nhìn Cố Bình An nói: “Ba đồng làm ơn!”

Ánh mắt không hề có chút tiêu cự, cô cũng không biết chính mình là đang suy nghĩ cái gì, bộ dạng ngẩn ngơ nhìn chằm chằm một chỗ, đến khi nhân viên cửa hàng thấy có phần không đúng, tốt bụng gọi cô một tiếng.

“Cô à, ba đồng làm ơn!”

Cố Bình An mới “A” một tiếng, rồi ngượng ngùng lấy ra tờ giấy mười đồng đưa cho anh ta, cũng không chờ thối tiền, đã cầm theo chai nước muốn rời đi.

“Cô à, tiền thối của cô!” Nhân viên đó thấy cô muốn rời đi liền nhanh chóng nín áo lại, đem tiền thối đặt vào tay cô. Cố Bình An chỉ rất máy móc, nhận lấy.

Vừa mới bước ra cửa, nhân viên kia lại gọi thêm một tiếng: “Cô à!”

Cố Bình An nghi hoặc nhíu mày, quay đầu nhìn anh.

“Điện thoại của cô.” Anh chỉ chỉ vào túi tiền: “Đang reng”

Cô giờ mới lấy lại chút phản ứng, phát hiện điện thoại của mình đang không ngừng đổ chuông.

Vội vàng hướng nhân viên đó nói lời cảm ơn, rồi nhanh tay lấy điện thoại ra nhìn xem là ai gọi đến, thì ra là Quan Tiểu Bảo.

“Cô hai, cô hiện tại đang ở đâu vậy! Có rảnh không ra đây uống rượu với mình một chút?”

Cố Bình An trầm mặc trong chốc lát, cảm thấy đề nghị này của Quan Tiểu Bảo quả thật rất tốt. Hiện giờ cô thật sự cần có chút rượu, có thể nhờ nó làm tê liệt đầu óc chính mình, nếu không cô thật sự sợ rằng mình ngay cả một chút sức lực cũng không có để có thể chống đỡ, tiếp tục mà không chế bản thân nên lập tức quyết định đáp ứng đề nghị của Quan Tiểu Bảo, bước đến ven đường mà đón taxi

“Bồ đang ở đâu vậy?”

“Đang ở bar XX đường XX, chỗ này trước đây chúng ta đã đến qua.”

“ ... ”

Đứng ở một góc cách xa sân khấu, Quan Tiểu Bảo đem thân hình nhỏ gầy của mình dẩu đi gần một nửa phía sau pho tượng điêu khắc theo chủ nghĩa phong cách hiện đại đang chắn trước mặt. Cô theo thói quen sờ nhẹ lên cằm, dường như có chút suy nghĩ nhìn những gương mặt quen thuộc đang ngồi ở một góc xa xa. Trong đầu lóe lên suy nghĩ nếu Cố Bình An đến đây, nhìn thấy tình cảnh trước mắt này, không biết cô ta sẽ nổi giận mà bỏ của chạy lấy người hay không đây?

Cô chăm chú nhìn đến kẻ đang ngồi cạnh Quan Đại Bảo: Thẩm An Bình. Hắn ngồi một bên uống rượu, có hơi im lặng quá đáng, nhưng lại rất hợp với tính cách của hắn trước giờ luôn thờ ơ không quan tâm đến chuyện chung quanh. Hắn chẳng khác nào như một cá thể độc lập, riêng biệt, lại mang hơi hám, khí chất chẳng khác nào một... tiên nhân. Mặc Phi ngồi cạnh bên hắn, bộ dạng xem ra rất thành thực với những loại tiêu khiển thế này, đối với cô ta mà nói đây chỉ là chuyện đơn giản như cưỡi ngựa ngắm trăng. Cô ta thỉnh thoảng cúi đầu, không biết nói nhỏ gì đó vào tai Thẩm An Bình, hắn nghe xong mỉm cười ra vẻ rất khách sáo, nhìn qua bọn họ không hề thấy có chút gì gọi là thân thiết cả.

Thấy cô đi ra ngoài đã lâu mà còn chưa quay lại, Quan Đại Bảo cũng đứng lên muốn đi tìm cô. Bồi bàn kia rất lễ phép dẫn anh ta đi đến trước mặt Quan Tiểu Bảo mới cúi thấp người rồi rời đi.

Quan Đại Bảo uống rượu trước giờ đều không thể che dấu, biểu hiện ra hết trên mặt, dù hắn không uống bao nhiêu nhưng hiện tại trên má đã hiện lên những rặng đỏ.

“Sao chỉ đi gọi một cú điện thoại mà cũng phải nấp vào tận trong này hả?”

Nét mặt Quan Tiểu Bảo một khắc đó liền đen lại, miễn cưỡng trả lời: “Gọi cho Cố Bình An”

Quan Đại Bảo giật mình ngẩn người, ánh mắt mở to trừng trừng nhìn Quan Tiểu Bảo giống như nhìn thấy quái vật: “Em gái, em điên rồi sao? Bộ muốn làm cho anh không còn đường sống mà quay về à?”

Quan Tiểu Bảo cố chấp quăng ra một câu: “Xì, ai thêm lo cho anh! Bộ chỉ có anh mới có tư cách nói chuyện nghĩa khí thôi sao, vậy tình cảm chị em của em lại là cái gì, nó cũng không phải là chuyện giỡn chơi a!”

Quan Đại Bảo chỉ còn biết ôm đầu, vẻ mặt vô cùng khó coi: “Ồi chao, cô nãi nãi của tôi ơi, anh sớm nên đoán biết rằng hôm nay em làm sao mà tự nhiên lại tốt bụng giống bồ tát thế này, thì ra là đã có kế hoạch muốn gây chuyện từ sớm đi”. Hắn ta đột nhiên im lặng, không nói thêm lời nào nữa, hai mắt sáng quắc nhìn Quan Tiểu Bảo, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Em gái à, em dù sao cũng là em gái của anh. Vậy không mấy chính em tự mình hãy đi vào đó, sau đó nói với họ là anh không khỏe đã về trước!”

“Xì! Nhìn coi cái bộ dạng của anh lúc này mà xem. Thật sự không nghĩ làm sao anh lại là anh trai của em cơ chứ?”

Quan Đại Bảo vừa bị em gái chính mình xem thường, lập tức thẳng lưng ưỡn ngực, vỗ vỗ trên ngực nói: “Bằng những lời này của em, lão gia anh quyết định không đi! Lão đây cũng tò mò thật muốn nhìn cái người rất có năng lực Cố Bình An kia! Thẩm thiếu gia hiện tại đã không còn tha thiết gì cô ta nữa rồi em có biết hông? Em bảo cô ta đến đây chẳng phải tự rước lấy nhục nhã à!”

“Xì!” Quan Tiểu Bảo giận dữ: “Con bà nó, anh vừa mới nói cái gì đó! Muốn bị ăn đòn có phải hay không!”

Quan Đại Bảo làm ra bộ dạng như không thể tin được, “chặc, đặc” hai tiếng nói: “Thật là, ai ya, chưa thấy qua có đứa con gái nào lại giống như em cả, vì một người con gái khác mà rống lớn trước mặt của anh trai mình. Số phận anh thật là quá bi thương mà!” Nói xong hắn xoay người, quay trở về chỗ ngồi, Quan Đại Bảo một bên phe phẩy bước đi, một bên còn không ngừng lải nhải: “Là ai mua xe cho em, là ai cho em tiền xài, là ai theo sau lưng em dọn dẹp mấy cái chuyện lộn xộn kia a.”

“...” Quan Tiểu Bảo vẻ mặt đầy hắc tuyến theo sau anh trai, cũng không lên tiếng nói thêm lời nào. Đại Bảo bắn khoả đương nhiên cũng có lý do, cứ nhìn bộ dạng Thẩm An Bình lúc này mà xem, nét mặt không hề có chút biểu tình, cô bắt đầu thật sự hoài nghi quyết định vừa rồi của mình không biết là đúng hay sai đây. Nhưng cô lại có một ý nghĩ khác lóe lên trong đầu, chỉ bằng Cố Bình An một mình cố gắng, sợ là cái tên

Thẩm An Bình vốn sẵn đã kiệm lời nay sẽ càng không nói gì, e rằng lúc đó Cố Bình An chỉ có thể ngậm đắng mà thôi.

Mà cô nào biết được rằng, trước đó mấy tiếng hai người bọn họ còn đang trong tình trạng giường cung bật kiếm, tràn ngập khói súng....

Trở lại chỗ ngồi của mình, một đám trong đây đa số đều là những người có địa vị cao trong những công ty lớn, thấy Quan Tiểu Bảo giờ đã trở lại nên cũng bắt đầu hướng cô trêu chọc :“Em gái, em muốn gọi điện thoại cho ai mà phải trốn xa đến như vậy chứ? Không thể để cho các anh đây nghe lén một chút sao? Chắc không phải con trai đó chứ! Em gái à, để anh nói cho em biết nha, ca ca của em so với em quả là thành thực hơn nhiều, chỉ cần nhìn một cái là biết người kia là loại người gì, không thể sai lầm vô đầu được a.”

Tiếng nói của người này vừa dứt, mọi người nơi đây đều phá lên cười lớn.

Quan Tiểu Bảo không giống như Quan Đại Bảo con người phong lưu đa tình. Quan Đại Bảo đương nhiên cũng không muốn đem em gái xinh đẹp như bảo bối của mình đi gặp gỡ cùng những tên lang sói này. Nếu là bình thường, đám dùng giọng điệu thế này mà nói chuyện với Quan Tiểu Bảo hẳn sớm đã bị ăn một chai bia lên đầu rồi, nhưng hôm nay lòng hân cực kỳ không thấy thoải mái, nên chỉ uể oải ngồi ở một góc, không thêm lên tiếng.

Nhưng Quan Tiểu Bảo là em gái hân, hân cũng không phải là tay vừa. Trước giờ cô chưa từng muốn cùng loại bạn bè rỗng rần hỗn tạp của anh trai qua lại, cho nên những kẻ này dù cho là danh tiếng của họ bên ngoài có nổi thế nào đi nữa, bắt quá đối với cô mà nói cũng chỉ là người rất bình thường, có hai mắt, một mũi, một miệng không khác. Nhưng cũng không đúng, dù sao tiền bạc trên người bọn họ quả thật nhiều hơn so với người khác, đồng thời sự hư hỏng, thói nát và thói quen ăn chơi rất xa hoa lãng phí cũng không kém. Cho nên mới nói Quan Tiểu Bảo đối với bọn họ một chút thiện cảm đương nhiên cũng không có.

“Sao có thể như vậy chứ, đứng trước mặt các người tôi sao lại dám không chút ngượng ngùng mà đi qua lại quan hệ những loại hoa tàn bại liễu kia chứ. Tôi chỉ là gọi điện ột người bạn thân, muốn gọi cô ta đến đây uống rượu mà thôi.”

Vừa nghe là con gái lập tức trong đám có kẻ liền ồn ào.

”Có đẹp hay không ?”

“Có bạn trai chưa?”

Quan Tiểu Bảo miệng cười tủm tỉm, tay nâng lên ly rượu, nhấp một ngụm, dường như có chút suy nghĩ, nhìn đến ánh mắt không chút gợn sóng của Thẩm An Bình trả lời:“Đẹp! Đương nhiên là đẹp! Và còn..... không có bạn trai.”

Tiếng nói của cô vừa dứt, một vài tên đang ngồi đó liền bắt đầu rục rịch. Riêng Thẩm An Bình nay ngồi trong một góc kia, xem ra cũng là tự mình đang cố trấn định tinh thần mà không ngừng uống rượu. Hôm nay hân mặc một chiếc áo khoát màu đen, mỗi cái gờ tay nhất chân đều có khí chất rất phong độ, tự nhiên, cùng với nét yêu dã âm hiểm của Quan Đại Bảo hoàn toàn bất đồng, mà so với sự ôn hòa tao nhã của Tất Nhiệm lại cũng không giống. Hân ta hoàn toàn có thể làm cho người khác từ trong một đám đông khi nhìn đến liền có thể phát hiện ra mình mà không thể dời đi sự chú ý.

Quan Tiểu Bảo ung dung ngồi một bên như đang suy nghĩ gì đó, có lẽ nếu có được một người đàn ông như vậy yêu mình, bất quá xem ra thật cũng không uống sống nữa kiếp người.

Mọi người giờ đây lại tiếp tục náo loạn, uống rượu trò chuyện vui vẻ. Trong đám bọn họ có người đang mong chờ người sắp tới đây, cũng có người đã quên bằng đi, chỉ muốn tiếp tục quay lại với trò chơi đang còn đang dở.

Lúc này trên sân khấu của quán bar, ánh đèn đủ mọi màu sắc không ngừng thay đổi, một màu đỏ thắm đang quét khắp sân khấu. Ngọn đèn sáng sủa khi này cũng dần dần hạ xuống, tiếng nhạc du dương là lướt đang nổi lên khắp bốn phía, có người nhất thời hưng phấn mà chạy lên đó muốn ca một bản giúp vui, làm cho không khí nơi này lập tức cũng trở nên thật sôi động. Mọi người theo tiếng nhạc xập xình vui vẻ cùng ly, từ từ thả lỏng, tiếp tục hưởng thụ.

Quan Tiểu Bảo ngửi được mùi rượu nồng đậm đang bay bổng, hòa quyện khắp nơi trong không khí, cô nâng lên ly rượu trong tay, ánh mắt nheo lại quét nhìn khắp bốn phía. Mơ hồ cảm thấy phía sau có một đạo ánh mắt đang dõi theo nhìn mình, cô theo bản năng ngẩng đầu, bất ngờ chạm phải ánh mắt của Thẩm An Bình đang dừng giữa không trung. Hắn vẫn mang một bộ mặt vô cảm, nhìn qua giống như không chút để ý, nhưng nơi đáy mắt giống như đang có một lực hút mạnh mẽ, có thể xuyên qua nhìn thấu rõ được tâm tư suy nghĩ trong đầu cô. Quan Tiểu Bảo cũng vì thế mà bắt đầu khấn trương, tay cầm ly rượu bất giác cũng tăng thêm lên lực đạo... nắm chặt.

Đột nhiên Thẩm An Bình mỉm cười, tay giơ lên ly rượu trước mặt, giống như cách một khoảng trong không trung cùng cô cụng ly, lại cũng không chờ Quan Tiểu Bảo đáp lại, đem ly rượu kia một hơi uống cạn. Toàn bộ động tác của hắn đều diễn ra rất lưu loát, trôi chảy, làm cho Quan Tiểu Bảo ngây ngô cũng không hiểu được hắn đây là ý tứ gì.

Quan Tiểu Bảo lấy tay tự vỗ nhẹ lên đầu mình, thầm nghĩ: Quên đi, người này vốn là thông minh, trong lúc không một tiếng động muốn trao đổi cùng cô, vẫn nên là chờ Cố Bình An lại đây để mà giải quyết đi thôi!

42. Chương 31 Part 1

Vì trời đang mưa rả rích nên xe taxi cũng không thể nào chạy nhanh hơn được. Bên ngoài cửa sổ cảnh vật đang không ngừng bị lùi lại phía sau, những ngọn đèn hai bên đường tựa như người lính gác nghiêm trang đứng xếp thành một hàng dài, theo phía sau đó là một dãy những cây ngô đồng mọc thẳng tắp, san sát nhau đem hai mảng trời đất ngăn cách rõ rệt. Bức tranh trước mắt tuy không nhìn được rõ ràng nhưng lại cũng không kém phần đẹp mắt. Dưới ngọn đèn đường đang tỏa sáng, những hạt mưa bụi hỗn độn đang bay lượn trong không trung, làm cho người ta cảm thấy một sự ấm áp len lỏi vào lòng, đem lạnh lẽo trên người vừa rồi xua tan đi mất. Đối với Bình An cảm giác lạnh lẽo đau đớn khi nãy mà cô phải cảm nhận có lẽ cả đời này dù một khắc cô cũng sẽ mãi không bao giờ quên được.

Bên chân vẫn còn nằm sờ sờ cây dù của Thẩm An Bình đưa cho khi nãy, cô cảm nhận được những giọt mưa lạnh lẽo đang từ từ thấm vào trong da thịt, truyền đến khắp thân thể làm cho cô toàn thân cũng bắt đầu run rẩy từng trận.

Khi tới nơi Cố Bình An mới phát hiện thì ra mình đã không mang theo đủ tiền mặt, chỉ đành phải gọi điện thoại kêu Quan Tiểu Bảo ra trả giúp.

Quán bar này tọa lạc tại một khu được coi là không quá xầm uất gần trung tâm thành phố, bên trong được cách ly hoàn toàn với những tiếng động cơ xe cộ náo nhiệt cùng phồn hoa của đô thị bởi một vách tường kiên cố cao lớn, trên tường còn có một đám dây leo bao phủ chằng chịt. Đường như đã lâu ngày chúng không được ai chăm sóc nên dây leo cũng héo rũ, khô cằn chỉ có nơi chân tường vẫn còn một đám cỏ màu xanh um đang cố gắng bám chặt bên dưới.

Về mặt Quan Tiểu Bảo đầy giảo hoạt, kéo lấy tay Cố Bình An vừa đi vừa nói:” Không ngờ hôm nay bỏ lại có nhà hứng chạy đến đây uống rượu. Mình vốn chỉ là muốn hỏi thử, không nghĩ bỏ sẽ đáp ứng dễ dàng như vậy.”

“Ừ!” Cố Bình An hơi nhẹ gật đầu, giống như không chút để ý trả lời:”Hôm nay không hiểu sao mình đột nhiên rất muốn uống say một trận!”

Theo như kinh nghiệm quen biết cô nhiều năm, Quan Tiểu Bảo dĩ nhiên lập tức phát hiện câu nói kia của cô có phần không đơn giản, dường như trong đó còn có nhiều ẩn ý, cho nên không khống chế mà lên tiếng hỏi:” Chắc không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Cố Bình An lắc đầu:”Không có gì! Mình không phải cũng là người đang độc thân sao, ít ra đôi khi cũng phải nên ra ngoài gặp gỡ kết bạn chứ, có thể phóng túng một chút mới không làm chính mình sau này hối hận.”

“Con mẹ nó, mình chờ bồ nói câu này lâu rồi đấy!” Quan Tiểu Bảo kích động lấy tay vỗ lên đầu mình, cười tùm tùm nắm tay Cổ Bình An nhanh chóng bước vào.

Hai người xuyên qua không gian chật hẹp bên trong, lướt qua rất nhiều dãy bàn đặt chung quanh quầy bar. Lòng Cổ Bình An giờ đây tuy có phần không yên, nhưng ánh mắt mãi mê nhìn người đang biểu diễn trên sân khấu, nên cũng không biết từ khi nào mình đã được Quan Tiểu Bảo đưa đến chỗ bàn họ ngồi.

Cổ Bình An nhận thấy biểu tình của mình trong một khắc này quả thật phải nói đó là vô cùng ngốc nghếch.

Trong phút chốc cô giống như hóa thân thành người độc diễn trên sân khấu, còn tất cả mọi người còn lại thoáng cái như biến thành thính giả, đem mình ẩn nấp trong bóng tối, chỉ còn mình cô bị ánh đèn kia soi rọi, bản thân bị phơi bày tất cả, không thể che dấu lại càng không có cách nào tránh né.

Thật ra tất cả những ngọn đèn trong quán bar đã được người ta cố tình chỉnh cho tối lại vì hiện giờ trên sân khấu đang có người biểu diễn. Chùm đèn thủy tinh treo trên trần nhà chiếu thẳng xuống, không ngừng phát ra những tia sáng đủ màu trông rất đẹp mắt. Dù vậy, nhưng dưới ánh mắt soi mói của mọi người đang chăm chú dừng trên người mình bấy giờ thật sự làm cô cảm thấy rất khó chịu, sau lưng giống như đang có rất nhiều mũi nhọn hướng cô mà đâm thẳng vào.

Nhất là khi nhìn đến người ngồi trong góc kia, cô cảm giác giờ đây mình thật cần có chút chất rượu trong người, có thể mượn nó để làm cho đầu óc mình choáng váng. Thật vất vả lắm cô mới quyết định đến đây, muốn mượn men rượu để đem anh cùng đoạn trí nhớ đã làm cho cô vô cùng thống khổ kia lau sạch đi, nhưng không nghĩ rằng anh lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mình.

Cổ Bình An cảm thấy trong cổ họng như đang có một ngọn lửa thiêu nóng, làm cho cô trong một khắc đó không thể thốt lên một câu gì. Rõ ràng cô chưa có uống rượu nhưng cả người như đang bị say khướt. Mắt hoảng hốt phát hiện người đang ngồi thản nhiên cạnh Thẩm An Bình là Mạc Phi, toàn thân cô phút đó như bị ánh đèn kỳ quái trên kia bao vây chặt chẽ; ngược lại mùi rượu nồng đậm trong không khí lại không ngừng tấn công làm cho đầu óc cô cũng bắt đầu mê muội, chìm đắm trong hương thơm ngọt ngào của nó. Cổ Bình An thấy mình như đang nằm mộng, cũng không biết vì sao hết thấy những gì tốt đẹp xung quanh đều bị cô nhất thời từng chút bỏ lỡ, tất cả cảnh vật thoáng cái đều bị biến mất, trước mắt cô giờ chỉ còn mỗi một gương mặt của anh đang hiện lên, càng lúc càng rõ ràng. Lòng Cổ Bình An đột nhiên sinh ra một ý niệm muốn trốn tránh, thoát ly mọi thứ, nhưng cô còn chưa kịp có cơ hội đã bị Quan Tiểu Bảo một tiếng kéo trở về hiện thực.

“Giới thiệu với mọi người đây là chị em tốt của tôi, Cổ Bình An!” Cũng không nói thêm nhiều lời, liền trực tiếp đem Cổ Bình An ấn ngồi xuống cạnh mình. Cô tay chân luống cuống không biết làm sao chỉ đành chấp nhận nghe theo sự an bài của Quan Tiểu Bảo. Cổ Bình An sau khi ngồi xuống mới phát hiện cả người mình đã mềm nhũn, vô lực, lòng bàn tay lại không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Cô do dự ngẩng đầu, ánh mắt lơ đãng bắt gặp lại chạm giữa không trung cùng với Thẩm An Bình.

Cô vẫn như thế cố chấp không hề biết sợ, vẻ mặt mờ mịt cứ dán chặt vào anh thẳng đến khi anh chuyển hướng nhìn sang chỗ khác.

Giờ đây người chung quanh nói gì cô cũng đều không nghe thấy, bộ dạng họ ra sao cô cũng không buồn chú ý, cảm thấy ánh mắt mình giống như một cái máy chụp ảnh đang chiếu thẳng vào tiêu điểm. Trong mắt cô lúc này ngoại trừ Thẩm An Bình ra, còn lại mọi thứ chung quanh đều là một mảnh mơ hồ, vô thực.

Lòng Cổ Bình An thoáng cái vô cùng phiền muộn nên thuận tay cầm ly rượu trước mặt rồi uống một hơi cạn sạch. Màu sắc rực rỡ trong rượu mang theo vị cay của nó làm trái tim cô phút chốc cũng trở nên ê ẩm, hơi cồn theo khoang mũi xông thẳng, tiến vào trong não, toàn thân như có một cơn hỏa hiềm đốt cháy, đem suy nghĩ của cô thiêu rụi tất cả, cô cái gì cũng không thể nghĩ được nữa.

Cô hoảng hốt giật mình, giờ mới nghe thấy có tiếng người ồn ào truyền đến: “Hôm nay là sinh nhật của Hứa tam thiếu, mọi người có phải nên tặng một ít quà không đây?”

Cách chỗ cô không xa, Quan Đại Bảo sau khi nghe người kia nói vậy liền rất không khách khí, đập một cước lên cái tên ồn ào đó. Đại Bảo vừa cười vừa mắng lớn một tiếng, nhưng vẫn từ trong túi lấy ra một cái gì đó rồi ném qua.

Một người trong đám tiếp được, nhất thời còn cười lớn hơn khi nãy:” Con mẹ nó! Đại Bảo! Cậu có thể nào thực tế hơn không! Cư nhiên là tặng ba cái này, thật là lưu manh mà!”

“Cút, con mẹ nó!” Quan Đại Bảo hung hăn liếc mắt nhìn hăn một cái:” Không cần phải đưa lại! Miễn sao cho tôi đây khỏi phải lãng phí tiền của, chỉ mong giúp được cái tên hỗn đản như cậu có thể chiếm chút tiện nghi là được.”

“ ... ”

Mọi người ồn ào náo nhiệt một phen nhưng dù vậy cũng không quên đem quà đưa tới, chỉ có người mới bị gọi đến là Cố Bình An lại vẫn chưa thấy đưa ra quà lễ gì. Quan Tiểu Bảo thấy vậy bèn nói chen vào:” Người là do tôi mang đến! Quà này là của cả hai người bọn tôi nha, thấy sao nào?”

Tuy nói những tên này đều là dân chơi, lại có tiền có của, nhưng dù sao họ cũng là gần đây mới quen biết Quan Đại Bảo thông qua Thẩm An Bình mà thôi, cô chỉ mong sao bọn họ không đến nỗi quá đáng làm người ta khó xử là được.

Không nghĩ tên kia lại cố chấp không chịu bỏ qua:” Không được nha, người ta mỗi năm chỉ sinh nhật có một lần thôi, đương nhiên phải nhận được quà của cô em đây chứ”

Lời này của hăn tuy làm người ta có chút khó xử, nhưng giọng điệu lại mang đầy vẻ giễu cợt cùng trêu chọc. Dù cho ai nghe thấy cũng biết hăn là đang cố tình muốn nói: hăn đối với cô gái này hiển nhiên rất có hứng thú, người khác chớ mà động vào.

Cố Bình An tất nhiên là không biết rõ ý tứ trong đó, lòng có chút khấn trương nên không ngừng mân mê mấy đầu ngón tay. Cô cắn chặt môi nhìn người chung quanh đánh giá, theo thói quen hướng ánh mắt cầu xin nhìn về Thẩm An Bình chỉ thấy giờ phút này anh đang cúi đầu, tay thường thức cái bật lửa, từ đầu đến cuối cũng chưa hề ngẩng đầu lên lần nào. Ngực Cố Bình An như bị ép chặt, căng thẳng, cô cố nắm chặt lấy nắm tay, buộc mình phải dời mắt nhìn sang hướng khác. Cô nhìn quét chung quanh bốn phía, ánh mắt liền dừng lại trên cây đàn dương cầm giữa sân khấu liền chậm rãi đứng dậy, nhìn chủ nhân buổi sinh nhật hôm nay khẽ mỉm cười nói:”Tôi cũng không biết hôm nay là sinh nhật của anh, cho nên không chuẩn bị trước mà đến đây, vậy để tôi đàn một bản nhạc tặng anh có được không?”

Quan Tiểu Bảo vô cùng kinh ngạc, không hiểu Cố Bình An vì sao lại quan tâm đến cảm giác của người khác, còn lại là một kẻ xa lạ như cái tên này cơ chứ. Cô ngậy ra như phồng, một lúc sau mới xung phong vỗ tay:” Thật sự rất vinh hạnh nha! Có biết hay không, Cố Bình An của bọn này từ khi 15 tuổi đến giờ cũng không hề thấy đụng qua đàn dương cầm lần nào nữa đấy!”

Cố Bình An bị câu nói náo loạn vừa rồi của Quan Tiểu Bảo làm cho thức tỉnh. Trước giờ cô đối với đàn dương cầm mà nói dĩ nhiên là người rất có thiên phú, thầy giáo dạy dương cầm cho cô vẫn không ngừng khen tặng, bảo cô trời sinh đã có bàn tay để mà chơi đàn dương cầm rất tuyệt. Từ nhỏ cho đến khi học trung học, những người từng dạy qua cô, bất cứ ai cũng đều xem cô là niềm hãnh diện, khen cô rất có khiếu nên hiển nhiên họ đối với cô yêu thích đặc biệt có thêm chứ không giảm.

Còn Mạc Phi, kẻ đối địch suốt đời của cô, lại không ngờ cũng rất có khiếu trong môn học này. Mỗi lần trong trường có bất cứ hoạt động biểu diễn nào, họ lại trùng hợp được an bài cùng nhau hợp xướng. Các cô rõ ràng không học chung lớp nhưng không hiểu sao khi hòa tấu lại phối hợp vô cùng ăn khớp, cho nên bài nhạc mà họ hợp tấu luôn truyền tải được nét đẹp hoàn mỹ nhất của nó.

Bây giờ nghĩ lại đây thật rõ ràng là do huyết thống không sai.

Trước năm 15 tuổi, Cố Bình An rất chăm chỉ, ngày ngày luyện tập chơi đàn, mong mỗi một ngày nào đó có thể vượt trội hơn được Mạc Phi. Cũng năm cô 15 tuổi đó, trong một hội thi âm nhạc, vì giải thưởng lần này rất là vinh dự, thầy giáo nhất thời cũng cảm thấy vô cùng khó xử vì trong hai người họ, chỉ có thể chọn ra một người được nhận giải thưởng mà thôi. Cố Bình An biết vậy nên đã khổ luyện ngày đêm, tập vọt hết mấy tuần lễ, nhưng cuối cùng kết quả vẫn không thể thắng nổi Mạc Phi. Hôm đó Mạc Phi mang theo thái độ trầm ổn, vẻ mặt thờ ơ, điềm đạm nhưng không ngờ lại đem khúc nhạc “Hôn lễ trong mộng” phát huy được một cách hoàn mỹ, nhuần nhuyễn và còn rất có hồn.

Đó là lần đầu tiên mà Cố Bình An cảm thấy mình thua rất nhục nhã, bởi vì khúc nhạc này đối với cô mà nói

nó không đòi hỏi người chơi cần phải có kỹ năng cao, bản thân bài nhạc cũng không khó chút nào. Ngược lại cô đã cố ý chọn bài "Khúc ngẫu hứng trong mơ" để biểu diễn, vì cô muốn lợi dụng kỹ xảo và tiết tấu linh hoạt trong bài nhạc này để mong hạ gục Mạc Phi nhưng không ngờ kết quả cũng là thua thật thảm hại.

Cô là người học đàn đã lâu, đương nhiên cô sao không nghe ra được tình cảm dạt dào cùng tâm sự chất chứa đang không ngừng phát ra từ trong tiếng đàn của Mạc Phi cơ chứ. Nếu đem so với ý nghĩa thuần túy chỉ là muốn "chơi đàn" thì rõ ràng nó hoàn toàn không có chút ý nghĩa liên quan gì.

Cho nên kể từ khi đó cô không còn tha thiết muốn tiếp tục chơi đàn nữa. Trong mười năm sau đó cô cũng chưa từng đụng đến đàn dương cầm lần nào, càng không muốn bắt mình nhớ lại cảm giác thất bại ngày đó, vì chính nó đã làm cho cô thấy thật nhục nhã, ủy khuất.

Bây giờ hồi tưởng nghĩ lại mới biết sớm dĩ khi đó Mạc Phi có thể nhập tâm đạo nên một khúc nhạc có hồn như thế hóa ra hơn phân nửa nguyên nhân trong đó chính là vì cô ta cũng đang mang cùng tâm trạng, cũng đồng thời không bỏ xuống được đoạn tình cảm đã dành cho Thẩm An Bình. Không ngờ khi đó Thẩm An Bình chỉ một câu của Cố Bình An mà anh đã cùng Mạc Phi một chỗ, sau cũng bởi vì một câu kia của Cố Bình An mà làm cho họ phải tách ra.

"Hôn lễ trong mộng", chỉ cần trong đời có thể một lần cảm nhận coi như cũng đã đủ mãn nguyện. Loại cảm xúc đặc biệt và vô cùng phức tạp này thì ra mãi tận cho đến ngày hôm nay Cố Bình An mới rốt cục hiểu được.

Cố Bình An từng bước đi lên trên sân khấu, cô tao nhã ngồi xuống chiếc ghế đặt trước đàn, tay nhẹ mở nó ra, trước mắt những phím đàn trắng đen liên hiện ra thật rõ ràng. Thì ra cho dù thời gian mười năm chưa từng chạm qua một lần nhưng đối với cô chúng tuyệt không hề xa lạ chút nào. Một cảm giác quen thuộc không biết từ đâu bỗng ồ ồ kéo đến, dù hoặc mười ngón tay cô từ từ duỗi ra, chạm nhẹ vào chúng.

Cố Bình An quay đầu muốn nhìn thêm một lần cuối. Mắt cô thoáng dừng nhìn ở chỗ Thẩm An Bình, rồi lại chuyển sang Mạc Phi, sau đó cô đem tất cả tâm tình nén xuống, lặng lẽ từ từ khép chặt đôi mắt.

Ngón tay cô từng chút lướt nhẹ lên phím đàn, mỗi một tia xúc giác từ ngón tay truyền đến đối với cô đều là vô cùng quen thuộc. Cô dạo lên khúc nhạc lòng mình, đem mình hòa vào cảnh tượng trong mơ của bài hát. Cô theo tiết tấu nổi lên, mặc cho ý thức bản thân cũng từ từ bay bổng, thả lỏng, để mình có thể một lần nữa phóng túng, bay về những khoảnh khắc tốt đẹp của ngày xưa. Xa xa từ phía chân trời mờ ảo, một công chúa xinh đẹp bỗng nhiên xuất hiện, nàng đem tình yêu thuần khiết của mình trao ra nhưng cuối cùng đổi được chỉ là một kết cục vô cùng bi thương.

Trong mộng, công chúa cuối cùng cũng được gả cho hoàng tử, nhưng khoảnh khắc tốt đẹp ấy chẳng lẽ mãi mãi chỉ có thể tồn tại, lưu lại trong mộng hay sao? Chắc hẳn là vậy đi, có thể trong mộng mà mơ tưởng xem ra cũng đã đủ lắm rồi.

Đột nhiên tất cả những nghịch ý cùng hiềm khích trước đây đối với Mạc Phi giờ cũng vơi đi không ít. Mười năm trước Mạc Phi bắt quả chỉ là một cô gái ngây thơ, tình cảm cô ta dành cho Thẩm An Bình đó là thứ tình cảm rất trong sáng và thuần túy. Mạc Phi đã giao phó tất cả trái tim mình vào đó, không ngờ bị Thẩm An Bình nhẫn tâm đem nó chà đạp. Có lẽ đây là báo ứng, mà kẻ đầu sỏ gây nên tất cả lại chính là cô. Giờ đây chính nhờ có dịp đàn lên cùng khúc nhạc này mà cô mới thực sự cảm thụ được hết tâm tình của Mạc Phi ngày trước.

Âm nhạc nhẹ nhàng, du dương, động lòng người đang dần dần vang lên, tâm tình Cố Bình An cũng theo điệu nhạc mà lơ lửng, trôi đi cho đến khi một nốt cuối cùng hạ xuống, chấm dứt, tâm tình cô mới từ từ thu lại.

Tiếng nhạc đã dừng lại, nhưng ánh mắt của Cố Bình An vẫn còn khép chặt, chưa hề mở ra, bởi vì trong hốc mắt cô giờ đây, nước mắt không biết đã tích tụ, đọng đầy khi nào, đang châu chực rơi xuống. Mãi thật lâu, sau khi ổn định lại tâm tình xúc động, cố nuốt nước mắt, đem chúng chảy ngược trở vào, cô thế này mới bày ra nụ cười mà đứng dậy.

Không biết từ đâu đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay thật lớn của người nào đó. Đây rõ ràng là ca khúc mọi người đều rất quen thuộc, nhưng vì được Cố Bình An đem cảm xúc, tâm tình gói gắm qua từng ngón đàn

nên vô tình làm cho những người thưởng thức nó cũng mang nhiều tâm sự ngổn ngang. Cố Bình An cúi đầu, tay đóng lại phím đàn, rồi từ sân khấu đi xuống.

Người thanh niên ngồi cạnh đang lấy tay mình vòng qua vai của người gọi là Hứa thiếu gia lúc này mới nói: "Tiểu tử, cậu quả là tinh mắt nha! Biết tiên hạ thủ vi cường! Cô gái này quả thật không thể chê vào đâu được, so với những người phụ nữ đẹp một cách dung tục trước đây từng gặp rõ ràng là hoàn toàn bất đồng!"

43. Chương 31 Part 2

Quan Tiểu Bảo hểnh mũi hừ lạch một tiếng, trong lòng thầm nghĩ trên đời này thiên nga mặc dù không ít nhưng so ra cũng kém hẳn so với cóc ghẻ đi. Cứ tưởng đùa giỡn với những người đàn bà ngốc nghếch nhiều một chút lại tự à cho rằng bản thân mình giờ cũng đã biến thành tình thánh? Nhưng còn chưa đợi Quan Tiểu Bảo có cơ hội đem tức giận bộc phát, loáng thoáng đã nghe tiếng cười khinh miệt của Quan Đại Bảo truyền đến.

Hắn đẩy ly rượu đến trước mặt chủ tiệc hôm nay và người bạn đang ngồi cạnh hắn nói: "Hứa thiếu gia chẳng lẽ là thật lòng để ý coi trọng sao?" Nói xong hắn còn nhướn mi, bộ dạng tự đắc nghiêng đầu chỉ về hướng Cố Bình An.

Hứa tam thiếu mỉm cười càng sâu, hắn không thừa nhận cũng không lên tiếng phủ nhận.

Quan Đại Bảo thấy thái độ hắn như thế lại cười to: "Cậu có biết nha đầu kia tên gọi gì không?" Hắn nói xong, không đợi người kia trả lời liền cứ vô tư tốt bụng mà nói tiếp: "Nhắc nhở một chút nha, cô ta họ Cố, kêu Cố Bình An."

Hứa tam thiếu gia có chút nghi hoặc nhìn về phía Quan Đại Bảo, nhưng người thanh niên đang ngồi cạnh hắn thái độ trái ngược, giống như vừa thức tỉnh lại, khép nép hỏi: "Mới vừa rồi còn không chú ý, bây giờ nghe một chút mới thấy có hơi quen tai. Thời gian trước chẳng phải đó là người nghe nói sẽ cùng Thẩm An Bình kết hôn sao..." Hắn vừa nói xong câu này, liền cẩn thận đánh giá ánh mắt vẫn như cũ trầm ổn của Thẩm An Bình. Không ngờ đối với sự ồn ào chung quanh, Thẩm An Bình vẫn bộ dạng thờ ơ, một mình thưởng thức cái bật lửa trên tay, cả người dường như cũng không tản ra chút hơi giận nào.

Quan Đại Bảo cười hì hì, tay vỗ lên đùi một cái: "Ồi, đừng có nói toẹt ra vậy chứ! Con mẹ nó xem ra trí nhớ cậu thật ra không tệ! Không sai, đó chính là cùng một người nha!"

"A?" Người nọ tuy khi nãy trong lòng còn có chút hoài nghi nhưng giờ nghe lời chứng thực của Đại Bảo, trong một khắc đó hắn vẫn là không kềm chế kinh hoảng hô to. Hắn kinh hô ra tiếng, nhưng sau đó rất nhanh liền thu lại biểu tình thất thố vừa rồi của mình, lúng ta lúng túng đưa mắt nhìn Thẩm An Bình, Mạc Phi và người đang từ từ trở lại chỗ ngồi của mình Cố Bình An mà đánh giá.

Cố Bình An đang lẳng lặng quay trở lại chỗ ngồi chính mình.

Cô không phải không chú ý tới ánh mắt quái dị của mọi người đang quan sát nghiên cứu mình này giờ. Cô nâng tầm mắt, vô tình chạm đến ánh mắt như đang suy nghĩ gì đó của Mạc Phi. Cố Bình An liền hướng cô mỉm cười chân thành, nụ cười này chính là xuất phát từ đáy lòng của cô. Nhưng ngược lại, Mạc Phi rõ ràng trước giờ rất hiếm khi nào trước mặt đồng người mà thất lễ, không ngờ lần này cô ta không hề mỉm cười đáp lại với cô.

Có lẽ nào khúc nhạc này cũng giống như ngón tay vô hình, đang từng chút chạm vào trí nhớ đau lòng của cô ta ngày trước sao?

Cố Bình An âm thầm nghĩ, tâm tình cô lúc này vừa tuyệt vọng lại vừa vui sướng. Có thể gọi cô ta nhớ lại, rồi cuộc Mạc Phi có phải đang cố chịu đựng để giả vờ vui vẻ không đây?"

Im lặng một hồi, Cổ Bình An trong lòng đột nhiên dần dần có chút bất an. Cô thầm nghĩ chắc không phải ca khúc vừa rồi của mình đã làm ọi người không vui đó chứ?

Cô nhìn quanh rồi lại cúi đầu xuống, xem ra biểu tình của mọi người rõ ràng là không được tự nhiên chút nào. Quan Đại Bảo thấy thế có chút không đành lòng nhìn không khí cứ ngột ngạt tiếp tục, nên đề nghị mọi người cùng chơi một trò chơi gọi là “Minh thất ám thất”, trò chơi này quy tắc xem ra rất là đơn giản. Bắt đầu kêu theo thứ tự đó là 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7....nếu người nào đến phiên, kêu phải số 7, 17, 27, 37 thì gọi là “Minh thất”, còn bội số của số 7 ví dụ như là 14, 21, 28... thì gọi là “ám thất”. Người nào đến “minh thất” và “ám thất” thì không được kêu lên tiếng, chỉ có thể đập xuống bàn một cái ra hiệu rồi sau đó theo thứ tự mà đi tiếp tục.

Trò chơi đơn giản, dĩ nhiên khi đếm đến 27, 28 người chơi sẽ rất dễ dàng bị lộn, vì thế không ít người bị phạt giờ cũng đã uống lên không ít rượu đi. Chơi được vài vòng, Quan Đại Bảo liền thấy hứng thêm nên đổi cách trừng phạt thành trò “nói thật hay mạo hiểm”, nên người nào bị thua đương nhiên sẽ bị cả một đám người ở đây làm khó làm dễ, còn phải trả lời đủ loại vấn đề, đương nhiên những vấn đề kia có thể nói xấu hổ không thể nào xấu hổ thêm. Còn ai chọn “Mạo hiểm” thì dĩ nhiên cũng cần phải có lá gan thật lớn mới được.

Toán học của Cổ Bình An trước giờ không phải khá lắm, cô đối với những con số mà nói đương nhiên hơi có phần mờ mịt. Ánh mắt cô thỉnh thoảng lướt nhìn đến một góc sáng sủa nơi Thẩm An Bình và Mạc Phi đang thản nhiên ngồi đó, nam thì tuấn tú, nữ lại xinh đẹp, nghiễm nhiên là một đôi trời phối. Thẩm An Bình dù không chút hứng thú với trò chơi này nhưng lại vẫn rất cố gắng phối hợp. Mạc Phi ngồi một bên, khỏe miệng lúc nào cũng mỉm cười, biểu tình quả thật làm cho ai nhìn thấy trong lòng cũng vô cùng thoải mái, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Bọn họ đối với những trò này cũng chơi được rất khéo, mọi người trong bàn ai cũng ít nhất một lần phạm phải sai lầm, bị trừng phạt nhưng chỉ có hai người họ là không hề bị một lần nào dù đã qua lại hết mấy vòng.

Cổ Bình An cũng bị thua phải bị phạt, đã uống cạn hết mấy ly rượu nên giờ đây ánh mắt mông lung nhìn họ lại có thêm vài phần hâm mộ.

Có lẽ người thông minh nên cùng một chỗ với người thông minh, bọn họ rõ ràng là hai người rất thích hợp cho nhau, nếu phải đem cô ra so, Mạc Phi đương nhiên là đối tượng càng thích hợp với Thẩm An Bình hơn nhiều. Khuôn mặt đẹp hoàn mỹ không chút tì vết đến thật chói mắt, còn sự nghiệp thì đang rất thành công, ngoài ra trong quan hệ xã giao cô cũng luôn biểu hiện được rất thông thạo, nhuần nhuyễn, còn nữa trên mặt cô ta mãi luôn là nụ cười vô cùng xinh đẹp. Cô mỉm cười mà không hề cảm thấy phiền phức hay mệt mỏi gì hoàn toàn không như Cổ Bình An, chỉ cần mỗi lần khi cô nhìn thấy người nào đó không hợp mắt, liền không chút ngần ngại bày ra sắc mặt của mình cho đối phương thấy, tỏ rõ ý châm chọc khiêu khích. Thái độ này đương nhiên người ngoài nhìn vào đánh giá đó là rất không trưởng thành.

Cổ Bình An đành tự giấu mỉm cười, nhấp thêm một ngụm rượu, cũng vừa lúc đã đến phiên cô. Cô cao hứng lớn tiếng kêu: “28_____!” nhưng vừa dứt lời liền ý thức được chính mình đã sai rồi. Cô lập tức le lưỡi ngượng ngùng hướng mọi người nở nụ cười: “Tôi lại thua rồi”, nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Tôi chọn mạo hiểm!”

Nhất thời đám người chung quanh, này giờ xem ra cũng uống không ít rượu, nên có hơi ngà ngà say, đang bày ra vẻ mặt rất hứng thú nhìn cô. Họ làm sao có thể bỏ qua cho cô được, còn giả vờ ngáp ngừng nói: “Không xong rồi! Không thể dễ dàng tha cho cô em được rồi! Vừa mới này Đại Bảo đã làm cho lão tử đây vô cùng khó chịu a! Cô! Cô!” Hắn bộ dạng say khướt chỉ vào Cổ Bình An nói: “Cô đi tới chỗ cửa ra vào kia, thấy người đàn ông nào bước vào trước tiên thì cô phải hôn người đó một cái!”

...

Cổ Bình An thong thả bước tới chỗ cửa ra vào, đầu óc lúc này mới lấy lại được một chút thanh tỉnh.

Khuôn mặt liền nhất thời nóng lên, Cổ Bình An thầm nghĩ: Má ơi! Nếu người bước vào là một tên ghê tởm ghớm ghê thì cô làm sao đây! Không đúng! Mặc kệ cho dù người đó như thế nào, họ cũng là đàn ông! Cô phải biết mở miệng nói sao đây!

Trong lòng bỗng nhiên buồn rầu, Cố Bình An liền lấy tay chạm nhẹ lên trán. Không biết có phải do ý trời hay là trùng hợp, cô đứng đó hơn mười phút nhưng lại không thấy có bất cứ người đàn ông nào bước vào đây cả.

Cô hơi nản lòng, quay đầu nhìn về chỗ bàn bọn họ đang ngồi. Tất cả mọi người xem ra đang uống rượu, trò chuyện được rất vui vẻ, có kẻ đang là muốn giết chết thời gian, cũng có kẻ đang đợi để nhìn thấy cô bị “trùng phạt”. Cô vụn trộm, vài lần len lén đưa mắt nhìn Thẩm An Bình.

Cả buổi tối hôm nay, quả thật anh rất trầm mặc. Dù rằng dẫn theo Mạc Phi, thân phận rất rõ ràng là bạn gái của mình đi theo bên cạnh nhưng anh lại hiếm khi cùng cô ta trò chuyện, lại cũng không nghĩ sẽ cố ý làm ra bộ dạng thân thiết gì cùng với Mạc Phi. Thẩm An Bình mãi mãi chính là Thẩm An Bình, anh không có thói quen thích đóng kịch, nếu không phải là người trong lòng thì anh thật sự rất khó ở trước mặt mọi người bày ra bộ dạng rất yêu thích đối phương. Anh cả buổi chỉ ngồi đó, cúi đầu uống rượu, nếu có ai hỏi thì anh cũng trả lời rất ngắn gọn; còn nếu không thì anh cũng không thèm nói thêm lời gì, so với không khí điên cuồng của mọi người nơi này quả thật rất không thích hợp.

Cố Bình An cảm nhận giống như có ánh mắt đang chăm chú dõi theo nhìn mình, nhưng khi cô ngẩng đầu lên lại không phát hiện ra ai cả.

Cô do dự không biết có phải vì có hơi say nên bản thân đã sinh ra ảo giác hay không, nhìn đến Thẩm An Bình đang ngồi đằng kia phát hiện anh quả thật ra cũng chưa từng ngẩng đầu nhìn lại cô lần nào.

Cố Bình An bĩu môi, quay đầu hướng phía cửa. Cánh cửa lớn bằng thủy tinh bỗng chốc từ từ bị người chạm rai đẩy ra, lòng cô rối cuộc không thể nào yên tĩnh như nước được nữa. Bất chấp không cần biết chuyện gì đang xảy ra, cô cố gắng điều chỉnh tâm tình mình lại, tập trung dán mắt nhìn thẳng vào cửa lớn.

Đập vào mắt đầu tiên đó là một đôi chân thon dài, ngón tay từng đốt rõ ràng, ở tại ngón giữa còn có đeo một chiếc nhẫn được chạm trổ rất tinh xảo. Cố Bình An khần trương đến nỗi đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ nhìn thấy không lâu sau một đôi giày da đang ngay ngắn dừng lại trước mắt cô.

Cô lúc này mới ngẩng đầu hóa ra trước mặt là người mà cô đã lâu không gặp, Tất Nhiễm, anh hiển nhiên giờ phút này lại ngang nhiên xuất hiện đứng trước mặt cô.

Cô thầm than vận khí chính mình quả nhiên không tệ, lập tức nhướn miệng cười tùm tùm lấy Tất Nhiễm:” Con mẹ nó, hôm nay quả thực là tôi đã gặp may nha! Tất Nhiễm có thể cho tôi mượn anh thân mật một chút không!” Nói xong cô định sẽ hành động ngay không nghĩ Tất Nhiễm mặt không chút thay đổi lấy tay đẩy cô ra, ngăn lại hỏi :”Làm gì vậy? Tuy rằng đã lâu không gặp nhưng cũng đâu cần phải mới gặp lại đã giả vờ bày trò thân mật như vậy chứ!” Hắn giơ bàn tay mình ra trước mặt cô:”Có thấy nhẫn không! Anh cũng muốn được kết hôn nha!”

Cố Bình An lúc này mới giật mình lấy lại phản ứng, vừa rồi cô vì quá bất cẩn mà không nhận ra trên ngón tay của Tất Nhiễm giờ đã có thêm một chiếc nhẫn. Không biết là do cô quá vô tình, hay vì cô không hề yêu anh nên một chút hối tiếc cô cũng không cảm thấy, ngược lại rất chân thành hướng anh chúc phúc:” Rất tốt! Tôi trước giờ luôn cảm thấy anh thật sự là người rất cởi mở !”

Tất Nhiễm bất đắc dĩ mà cười khê:” Đến giờ còn có thể không cởi mở hay sao? Bị một người vô tình nhất trên thế gian này đối xử như vậy, người kém cỏi có lẽ đã không thể chịu đựng được đến hôm nay rồi!”

“Ồi chào, đừng nói vậy chứ!” Cố Bình An không hiểu vì có gì mọi người đều nói cô là kẻ vô tình, là người không có trái tim, những lời này rõ ràng làm cho lòng cô tổn thương và đau đớn vô cùng, cô sao không cảm giác được chứ. Cô cười tự giễu ngẩng đầu nhìn anh:”Như thế nào hôm nay anh lại xuất hiện ở đây chứ?”

“Tôi tới tìm bạn!”

“À!” mãi trò chuyện với anh một hồi, cô đã quên mất mục đích của mình. Trái lại giờ đây ánh mắt Tất Nhiễm đột nhiên lóe sáng, mang đầy ý cười nhắc nhở :”Em có phải bị thua nên giờ đang phải chịu trừng phạt hay không?”

“Ồi chào! Thật giỏi nha!” Cố Bình An nghe thế một phen ôm lấy cánh tay Tất Nhiễm:” Anh dù sao cũng đã sắp kết hôn! Đương nhiên điều đó nghĩa là anh đã không còn có cảm giác với tôi nữa! Vậy nếu thân mật một chút thì cũng không sao phải không!”

Đôi mắt Tất Nhiễm hơi nheo lại, nhìn đến một góc xa đằng kia, thấy chỗ đó có vài khuôn mặt hắc rất quen thuộc. Hắc mỉm cười càng thêm giảo hoạt, nhìn Cố Bình An nói: "Tôi thật ra cũng muốn nguyện ý để cho em mượn mình thân mật một chút, nhưng chỉ sợ sẽ bị người ta tới phá đám mà thôi!" Hắc bĩu môi chỉ chỉ ra phía sau lưng cô. Lúc này Thẩm An Bình thân hình cao ráo, bộ dáng anh tuấn, hoàn mỹ vô cùng đang hướng chỗ hai người họ đứng mà đi tới.

Cố Bình An cảm thấy xúc động vô cùng khi thấy anh đang tiêu sái tới gần.

Cả đêm hôm nay, cô và anh tuy lần nữa gặp mặt tại đây nhau nhưng lại chưa hề nói với nhau lời nào.

Cô nghĩ Thẩm An Bình đối với cô giờ đã không còn một chút quan tâm nào nữa, lại không nghĩ anh khi nhìn thấy đối tượng mà cô sắp thân mật vì bị "trừng phạt" là Tất Nhiễm kia, thì rốt cục anh vẫn là không thể tiếp tục mà ngồi đó nhìn nữa phải đứng lên bước lại đây.

Bàn tay Cố Bình An vô thức nắm chặt, tuy rằng trong lòng vô cùng khẩn trương nhưng ý cười trên môi càng lúc lại càng hiện thêm rõ ràng.

Cô nghĩ có lẽ Thẩm An Bình chỉ là cứng miệng mà thôi, dù sao anh cũng rất yêu cô chẳng phải sao?

Mắt thấy Thẩm An Bình càng lúc càng đến gần hơn, cô giờ mới nhìn thấy được rõ ràng trong tay anh đang cầm điện thoại, còn đang nhấn vài con số lên đó, sau khi cuộc gọi được đánh thông anh liền đem nó đặt bên tai. Tuy rằng cô không biết anh hiện giờ đang gọi cho ai nhưng về mặt anh đã nói cho cô biết, anh là trả lời điện thoại nên giờ phải ra ngoài.

Thẩm An Bình cước bộ rất thông thả, khi anh sát bên người cô đi qua, khi đó cô tưởng như mình vừa xem một thước phim, nháy mắt liền đã trôi qua hết mấy đời mấy kiếp. Cô cảm nhận được hơi thở anh rõ ràng là quét nhanh qua mình, cảm giác đó thật sự làm cô khó tin cứ ngỡ bản thân mình chỉ là đang tự sinh ra ảo giác.

Trái tim cô thoáng cái liền rơi thẳng xuống đáy cốc.

Thì ra Thẩm An Bình vì phiền nơi này quá mức ảm ỉ cho không thể trả lời điện thoại, mà cô còn tự mình đa tình lại nghĩ rằng.....

Cố Bình An quay đầu, lập tức bắt gặp vẻ mặt trào phúng của Mạc Phi đang nhìn thẳng mình, trong phút đó cô chỉ cảm thấy máu nóng toàn thân giờ cũng thành một cỗ nguội lạnh, trái tim cũng dường như đang chết lịm. Ngược lại trên mặt giờ lại nóng hực giống như đang bị ai thiêu đốt, lỗ chân lông toàn thân cũng đang kêu gào vì đau đớn. Cô chỉ cảm thấy dưới chân mềm nhũn, rã rời, nhất thời không đứng vững mà lao đảo lui từng bước về sau.

Cũng không biết đầu óc cô đang ngơ ngác nghĩ đến cái gì, chỉ nghe sau đó có tiếng "loảng xoảng" thật lớn, cô bất ngờ bị một lực đẩy, cả người ngã ngửa về phía sau, lưng ngay sau đó bị đập thật mạnh lên trên những đồ vật trang trí trong quán bar đau điếng. Cố Bình An đưa mắt nhìn đến chùm đèn thủy tinh trên trần nhà, thì ra ánh sáng đang phát ra từ nó lại yếu ớt như vậy.

Tình cảnh hiện trường giống như một cảnh trong phim điện ảnh không khác, cô nhìn thấy chùm đèn thủy tinh trên cao dường như cũng đang từ từ phóng đại hết cỡ, tiến đến gần mình.

Cố Bình An cố gắng gượng dậy, toàn thân giờ không còn chút sức lực nào, mắt thấy tia lửa từ chùm đèn đang bắn về phía mình, cô theo bản năng dùng khuỷu tay che đầu mình lại.

Ngay chính thời điểm chùm đèn thủy tinh kia đang sắp rớt xuống người thì cô chỉ còn kịp nhắm mắt lại. Chính vì cô đã nhắm nghiền hai mắt lại, cho nên cô đã không nhìn thấy được có một bóng đen, dùng tốc độ nhanh như sét, lao về lấy thân chắn trên người cô không một chút do dự. Người nọ đã lấy thân thể chính mình ngăn không cho chùm đèn thủy tinh rớt xuống người cô.

Cố Bình An bất cứ cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ cảm giác được một cánh tay cùng thân mình ấm áp đang đem cô bao bọc, bảo vệ. Thân thể cô cảm giác được một sức nặng quen thuộc của người nào đó đang đem cô ôm chặt vào trong lòng.

Rõ ràng không khí toàn bộ nơi này đang rất náo loạn, hỗn độn nhưng cô lại cảm thấy thế giới bao bọc chung quanh mình lại vô cùng trầm lặng, yên tĩnh.

Cố Bình An lúc này cái gì cũng không nghe thấy, chỉ duy nhất đó là cô nghe thấy tiếng người nào đó đang đau đớn đến tê tâm liệt phế hét lên: "Thẩm An Bình_____"

44. Chương 32

Như vừa trải qua một thước phim quay chậm, thân thể Cố Bình An rất nhanh bị một lực lớn đè ngã, lưng đập xuống sàn nhà, đồng thời vì dùng khủy tay chống đỡ mà nơi đó cũng bắt đầu truyền đến cảm giác đau đớn. Trên người giờ đang bị một sức nặng quen thuộc đè lên làm cho cô cảm thấy không khí nơi này thoáng cái như đang bị ép hết ra ngoài, không thể nào thở nổi, trong ngực cũng đang không ngừng mà đập liên hồi. Cô toàn thân mềm nhũn, cảm giác vô cùng bất lực vì trước mắt mọi chuyện phát sinh thật sự quá nhanh, đến nỗi cô đã không kịp mà phản ứng lại.

Giờ phút này tuy toàn bộ thế giới xung quanh đang rất ồn ào náo nhiệt nhưng khi truyền đến tai cô chỉ là một mảnh im lặng đến đáng sợ, ngay cả tiếng kim rớt xuống cũng có thể nghe được rõ ràng. Những mảnh vỡ từ chùm đèn thủy tinh rơi xuống bị văng tung tóe, phủ lên khắp nơi trên sàn. Sau một âm thanh chói tai vang lên, cô dường như đã không còn một chút cảm giác nào nữa, trên mặt dù bị cắt trúng nhưng lại không hề cảm thấy đau đớn, chỉ có bên tai đang không ngừng truyền đến từng đợt hơi thở mỏng manh của ai đó. Vì không cách nào cử động, lại không thể quay đầu nhìn, cô chỉ có thể yên lặng nằm đó, cảm nhận nơi đỉnh đầu mình đang có một dòng chất lỏng ấm nóng từng chút một dọc theo những sợi tóc rơi xuống, từng giọt từng giọt đọng lại trên sàn nhà.

Nhìn đến chất lỏng màu đỏ tươi trông xinh đẹp đến đáng sợ kia, trong đầu Cố Bình An nháy mắt liên vang lên một tiếng nổ mạnh, khí lực toàn thân cũng theo đó mà mất hết. Trước mắt mọi thứ thoáng cái đều trở nên mơ hồ, cô cảm thấy bản thân mình như không còn chút sức lực, đang dần bị cuốn vào cơn lốc xoáy mãnh liệt chẳng thể nào thoát ra.

Cô nằm im bất động, dù trái tim vẫn đang không ngừng đập loạn nhịp trong ngực nhưng ánh mắt cô lại chết lặng mà dán chặt lên những giọt máu đỏ thẫm kia. Chúng giờ đây chẳng khác nào như một con quái vật hung ác đang giương nanh, múa vuốt thẳng hướng cô đánh úp, làm cho cô thấy trước mắt mình choáng váng đến rã rời.

Trên người dù đang phải chịu một sức nặng, nhưng cô cũng cảm nhận được hô hấp người nọ rõ ràng càng lúc càng mỏng manh, yếu ớt, dù vậy nhưng anh vẫn cố gắng kiên trì. Một khắc khi nãy anh liền linh hướng lại đây, dùng chính thân mình bảo vệ cho cô, vì cô ngăn lại tất cả thương tổn, đau đớn. Sau đó anh còn cố đem hết sức lực sót lại của mình, không quên bên tai cô nhỏ giọng trấn an: "Nhắm mắt lại, đừng sợ!"

...

Đây là lần đầu tiên Cố Bình An ép bản thân phải khắc chế nỗi sợ khi nhìn thấy máu, ép mình không được ngất xỉu nhưng nước mắt không biết từ đâu rất nhanh liền kéo tới, che lấp cả tầm nhìn. Rồi trong lúc cô không kịp phòng hờ, từng giọt rơi xuống sàn nhà hòa vào cùng vết máu đọng lại bên dưới, đem chúng từng chút phá tan thành những mảnh nhỏ, đậm nhạt bất đồng.

Cô rất muốn xoay người lại nhìn nhưng khí lực giờ hầu như đã cạn kiệt, một chút cũng không còn.

Đây là lần đầu tiên Thẩm An Bình không chút cố kỵ mặc cho trọng lượng toàn thân của mình mà đem đặt cả trên người cô. Cô giờ mới thực sự cảm nhận được thì ra sự chênh lệch giữa hai người lại khác biệt nhiều đến vậy.

Cô thật sự rất hối hận, nếu như ngày trước cô nguyện ý tin tưởng Thẩm An Bình thì có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không ra nông nổi thế này.

Cô nhớ tới trước kia, khi mỗi một lần cô gặp rắc rối, bị người nhà có khi là thầy cô khiển trách thì Thẩm An Bình đều là người thay cô đứng ra gánh vác. Anh chẳng những không hề lên tiếng than oán, trái lại còn mỉm cười vô cùng ấm áp mà an ủi cô.

Anh luôn ở bên tai cô nói rằng:” Đừng sợ, đã có anh đây!”

Những lời này nghe giống như anh đang dụ dỗ trẻ con nhưng lại làm cho Cố Bình An cảm thấy vô cùng yên tâm. Cho nên khi ở trước mặt Thẩm An Bình, cô giống như trở thành một đứa bé không bao giờ trưởng thành, cứ mặc ình được tùy hứng muốn làm gì thì làm.

Thì ra cô luôn ỷ lại, dựa vào tình yêu không giới hạn mà anh dành ình.

Cô lại không chịu suy nghĩ, chỉ biết ngày càng ỷ lại, dần dần đem nó biến thành như một thói quen, thói quen như anh đã nói: cô đối với anh không phải là tình yêu, mà đó chỉ là sự cố chấp muốn đem anh chiếm giữ bên cạnh mà thôi. Cô đem thời gian trôi qua một cách lãng phí, không biết rằng loại chiếm hữu kia đã từ khi nào đã lột xác trở thành tình yêu sâu đậm đến khắc cốt ghi tâm.

Là chính cô đã tự đem mình ra mà đùa giỡn, dối mình cho rằng cô sẽ không đau lòng, lừa mình nghĩ rằng mọi thứ đều rất hoàn hảo tốt đẹp, càng là cố chấp gạt bản thân mình rằng cô chắc chắn sẽ rất dễ dàng mà quên được anh thôi, nhưng sự thật trước mắt đã chứng minh Cố Bình An một chút gì cũng không thể làm được.

Thật sự không thể! Không có Thẩm An Bình, cô cái gì cũng làm không được, chạy trốn lại càng không xong. Cô sớm trong lúc vô tình đã đem tất cả mọi sinh hoạt chung quanh mình hòa nhập vào trong thế giới của Thẩm An Bình, cũng chính vì vậy cho nên cô mới không dễ dàng tha thứ cho bất cứ tia do dự nào của anh, một chút cũng không thể. Cố Bình An thật sự rất mong muốn mình có thể một lần nữa khơi dậy tất cả kỷ niệm tốt đẹp mà hai người từng có nhưng giờ đã không thể nào.

Giờ phút này, Thẩm An Bình dù cho có tức giận, hay muốn trừng phạt cô đến mấy, anh cũng chỉ có thể nằm đó bất động. Mà Cố Bình An lúc này lại cũng chỉ có thể bất lực nằm im ở đó, nhìn không thấy được vẻ mặt của anh. Nhưng trong trí nhớ của cô, gương mặt Thẩm An Bình dù có đối cô giận dữ thế nào đi nữa, thì mỗi khi cô nhìn thấy anh trong lòng đều dâng lên một cảm giác vô cùng an tâm. Cô đột nhiên khao khát nếu anh có thể như trước đây, nhìn cô mỉm cười dù chỉ một lần thì từ nay về sau cô sẽ bỏ mặc tất cả không quan tâm, không để ý đến bất kỳ ánh mắt người ngoài nhìn mình thế nào, cũng không cần phải chịu trách nhiệm với ai đi nữa.

Chỉ cần anh có thể nhìn cô mỉm cười.....

Chung quanh người tiến lại càng lúc càng nhiều, ý thức của Cố Bình An lúc này so với một khắc trước lại càng thêm thanh tỉnh. Máu trên người Thẩm An Bình vẫn đang không ngừng tuôn ra giống như sẽ không dừng lại, theo mái tóc cô chảy xuống càng lúc càng nhiều. Cố Bình An chỉ cảm thấy bản thân thật sự sợ hãi, đến nỗi ngay cả một tiếng cầu cứu cũng không tài nào thốt lên được.

Cổ họng giống như có rất nhiều gai nhọn, không thể nuốt vào lại cũng không dám nhả ra, cô thật không biết bản thân mình giờ đây là đang bị cái gì nữa. Cô như một cái xác không hồn, vô thức không ngừng thẳm thì gọi tên anh, như đang cùng anh trò chuyện:

“Thẩm An Bình, anh lại còn dám tiếp tục nằm đó mà ngủ nữa sao?”

“Anh thật sự không cần em nữa hay sao? Rõ ràng là ai đã nói phải suốt đời chăm sóc em, chẳng lẽ bây giờ anh muốn đổi ý à?”

“Em không cho phép! Anh có nghe thấy không! Em không cho phép!”

“Anh muốn không để ý đến em nữa sao? Gan anh lớn đến vậy à?”

“...”

Cố Bình An vẫn không tin mọi chuyện đang xảy ra trước mắt mình đều là sự thật nhưng bên tai rõ ràng nghe được tiếng xe cứu thương như đang gào thét tiến đến lại càng lúc càng gần.

Trên hành lang trống trải của bệnh viện, một đám y tá cùng nhân viên cấp cứu đang hối hả làm mọi công tác cứu hộ, kèm theo là tiếng bánh xe vì ma sát trên sàn nhà không ngừng phát ra hàng loạt âm thanh bén nhọn làm người khác nghe mà hoảng sợ. Từ khi Cố Bình An được người dìu dậy, đưa lên xe cấp cứu về sau, bàn tay cô vẫn vô thức nắm chặt lấy tay Thẩm An Bình, dù thế nào cũng quyết không chịu buông ra.

Đời này mỗi lần khi cô muốn bỏ đi đều là chính Thẩm An Bình cố chấp níu tay cô giữ chặt lại.

Nhưng lúc này đây anh thật tàn nhẫn, con người không những không tức giận, lại càng không chịu cử động, bàn tay to ấm áp ngày nào hiện giờ đã không còn một chút sức lực gì, chỉ cần Cố Bình An buông tay một cái, anh liền cứ thế mà sẽ bỏ mặc nó rời ra.

Thẩm An Bình toàn thân giờ đang cảm thấy những mảnh vỡ thủy tinh, đầu đầu cũng là máu tươi, nhìn vào đáng sợ đến rợn người. Cố Bình An cảm giác như mình đang đập trên vải bông mà đi, vừa mơ hồ và cũng vừa bất lực, từ nhỏ đến lớn có lẽ bản thân cô chưa bao giờ lại tuyệt vọng như chính giây phút này đây.

Cô vẫn tự hào cho rằng mình và anh đã biết rất rõ về nhau, nhưng chỉ thoáng một cái mọi thứ giống như đều hoàn toàn biến mất, ngay cả hô hấp của anh mà cô một chút cũng không hề cảm nhận được.

Cánh cửa cấp cứu mở rộng, các bác sĩ đang bất lực đứng đó, giằng co cố đẩy Cố Bình An sang một bên. Nhưng cho dù họ có dùng biện pháp thế nào đi nữa Cố Bình An vẫn cố chấp không chịu buông tay. Cuối cùng, Quan Tiểu Bảo từ nãy giờ vẫn đi theo bên cạnh, đành phải dùng hết sức mình mới có thể tách họ ra. Nhìn Cố Bình An từ trong lòng anh giấy dựa giống như một đứa bé ngỗ nghịch, cứng đầu thật làm cho người ta thật đau đầu mà.

Cánh cửa cấp cứu rốt cục cũng từ từ bị đóng chặt, Cố Bình An không biết phải làm gì hơn chỉ đành bất động ngồi đó, chờ đợi.

Những vết máu đọng lại trên tay khi nãy bởi vì cô giấy dựa mà bị lau sạch, cô thế này mới biết thì ra chúng không phải là máu của mình mà tất cả đó đều là máu của Thẩm An Bình.

Cô khóc càng thêm bi ai, một bên nắm chặt lấy quần áo trên người Quan Tiểu Bảo, tựa như đang cố bám víu lấy ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng, nhìn cô mà đau đớn cầu xin: "Tiểu Bảo! Bỏ mau nói ừ biết Thẩm An Bình có phải sẽ không bị chết không?"

Quan Tiểu Bảo muốn đem Cố Bình An ôm chặt vào lòng mà trấn an, nhưng dường như giờ đây Bình An một chút ý thức cũng không còn nữa, tựa như một kẻ điên đại giấy dựa, cố chấp hỏi: "Bỏ mau nói ừ biết, Thẩm An Bình có phải sắp chết rồi không?"

Quan Tiểu Bảo khó xử nhìn về phía anh trai, không biết bản thân giờ nên nói cái gì mới phải, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Sẽ không, không có việc gì đâu!"

Cố Bình An rõ ràng một chút cũng không tin nhìn thẳng Quan Tiểu Bảo. Ánh mắt cô trong đó giờ chỉ là một mảng trống rỗng, không hề có tiêu cự nào, miệng lầm nhảm: "Bỏ gạt mình, mình rõ ràng đã thấy, Thẩm An Bình anh ta bị đập vào đầu, lại chảy máu nhiều như vậy..... Vì sao anh ấy lại chạy vào đây làm chi, chẳng lẽ muốn mình phải mắc nợ anh ấy sao?" Giờ phút này Cố Bình An hoàn toàn đã mất hết lý trí, nói xong lời này cô liền hướng cửa phòng cấp cứu không ngừng vừa khóc vừa la hét: "Thẩm An Bình, em nói cho anh biết! Anh mà chết em liền lập tức sẽ đem anh quên sạch ngay! Em nói được thì sẽ làm được! Anh có bản lĩnh thì đừng có ra đây! Anh có bản lĩnh thì đừng ra đây biết không!" Trái tim giờ đau đến dữ dội, cô trừ bỏ khóc lóc thì cái gì cũng làm không được. Thời khắc này cô rất muốn được nhìn thấy Thẩm An Bình, trong lòng mỗi một giây một phút đều khát khao muốn được nhìn thấy anh, nhưng mà cánh cửa cấp cứu lạnh lẽo kia lại cố tình không chịu lòng người, đem cô và anh ngăn cách hai nơi. Cô gào khóc càng thêm bi ai, Cố Bình An trước giờ chưa từng đem cảm xúc mình tự do phóng túng như lần này cho nên có lẽ cũng bởi vì quá bị thương và kích động nên thân thể cô cũng bắt đầu run rẩy mãnh liệt.

Quan Tiểu Bảo bị sự thống khổ của cô làm cho ảnh hưởng, cô kéo mạnh Bình An lại, ôm chặt vào lòng, sau đó cả hai cùng nhau khóc càng thảm thiết, một bên khóc một bên mắng: "Hai người đó thật đúng là nghiệp chướng mà! Con mẹ nó có phải là đang cố tình diễn phim truyền hình hay không! Muốn hù dọa chết người sao!"

"..."

Bên trong bác sĩ đang ra sức cấp cứu suốt hơn năm tiếng đồng hồ, Cố Bình An sau khi gào khóc một trận thì cổ họng đã không còn phát ra thành tiếng nữa. Cô vẫn ngồi đó trước cửa phòng cấp cứu không nhúc nhích, mặc cho ai đến kéo đi cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Tay cô có lẽ trong lúc đó bị té ngã vô tình đã bị thương, nhưng vì tình thế sau đó quá mức hỗn loạn nên Cố Bình An đã không cảm giác được gì, cả người có thể kiên trì được đến lúc này cũng là do ý thức bên ngoài mà thôi. Nhưng đã qua một thời gian, ý thức cùng giác quan dần bắt đầu hồi phục lại, cảm giác cánh tay đang truyền tới từng cơn đau đớn, dù đã không thể nào động dậy được nữa nhưng cô vẫn cố chấp không muốn rời đi.

Sự việc sau khi xảy ra được hai tiếng thì Thẩm gia nhận được tin báo cũng đã kéo đến đây. Ba mẹ Thẩm An Bình từ khi vào vẫn ngồi yên bất động trên ghế dài bên ngoài phòng cấp cứu chờ đợi. Thẩm ba nét mặt vô cùng nghiêm trọng không lên tiếng nói một lời nào, còn người trước giờ luôn dịu dàng thân thiết như Thẩm mẹ cũng không khác, một câu cũng chưa hé môi, chỉ ngồi im đó mà không ngừng rơi lệ.

Mọi người vì sự sống chết của Thẩm An Bình mà nét mặt vô cùng lo lắng và bi thương. Cảm giác kích động khi nãy của Cố Bình An giờ cũng đã nguôi ngoai nhưng cô giờ lại rơi vào dị thường trầm lặng. Cố Bình An không còn chút sức lực nào để đến chào hỏi với Thẩm ba và Thẩm mẹ, càng không có khí lực cùng anh em Quan Tiểu Bảo nói chuyện, thậm chí càng không thừa sức mà nhìn đến Mạc Phi. Trước mắt trái tim của cô giờ đây chỉ còn mỗi người đang bị cấp cứu trong kia: Thẩm An Bình mà thôi.

Qua hơn sáu tiếng sau, Thẩm An Bình rốt cục cũng bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Một đám người kéo tới không ngừng hỏi han bác sĩ tình hình của anh, một phút ngắn ngủi đó Cố Bình An nhất thời bị đẩy lui ra lại bên ngoài, chỉ kịp nhìn thấy những bình truyền nước biển, bình truyền máu đang treo cao cao trên kia.

Sau hơn bảy tiếng mấy sau, người bà trước giờ đang sống tại một thành phố khác, giờ cũng đáp chuyến bay nhanh nhất mà có mặt tại đây.

Thẩm ba, Thẩm mẹ thấy bà liền đứng dậy nghênh đón, nhưng bà nội có vẻ như đang rất kích động lập tức hướng thẳng Cố Bình An bước đến.

“Ba_____” một cái tát thật mạnh giáng xuống, đem Cố Bình An từ trong tình trạng hỗn loạn, mơ hồ liền lao đảo ngã xuống.

Thẩm bà còn muốn vung lên thêm một cái tát thứ hai thì Thẩm ba và Thẩm mẹ đã kịp thời ngăn lại.

Thẩm bà thế nhưng vẫn không muốn thuận theo mà buông tha, tay chỉ vào chóp mũi cô mắng:” Nghiệp chướng đúng là nghiệp chướng mà! Họ Thẩm chúng tôi rốt cục đã thiếu cô cái gì! Sao cô lại muốn đem cháu đích tôn của bà đây mà ép ra thành cái dạng thế này cơ chứ!”

“Mẹ_____” Thẩm mẹ cau mày kêu lên một tiếng:”Mẹ, trước hết mẹ đừng quá kích động! An Bình giờ đã được cứu ra, còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, bác sĩ nói chỉ cần qua được 72 tiếng sau thì có thể đổi đến phòng bệnh thường”. Bà một bên cố gắng an ủi Thẩm bà, đồng thời cũng là đang cố ý an ủi mọi người nơi đây. Mặc dù ai cũng biết nói như vậy, nhưng chỉ lo sợ điều này sẽ không có khả năng mà xảy ra.....

Thẩm mẹ bước đến không tiếng động kéo Cố Bình An đứng lên, cách ra một khoảng với Thẩm bà. Đôi mắt của Thẩm mẹ có lẽ vì đã khóc rất nhiều nên tròng mắt cũng đã đỏ ngầu, giọng thân thiết hỏi Cố Bình An:” Đã đánh nhau sao?”

Hốc mắt Cố Bình An rất nhanh liền ngập đầy nước mắt, cổ họng một trận đau xót:” Dì ơi, Thẩm An Bình sẽ được cứu sống có phải không?”

Thẩm mẹ bị câu hỏi này của cô mà nước mắt không chút lưu tình rất nhanh rơi thẳng xuống, bà cố gắng gạt đầu:”Tất nhiên, thằng bé An Bình này từ nhỏ đã có phúc lớn, số mệnh cũng rất cao!”

“Dì ơi, con thật xin lỗi! Là do con sai cả! Thẩm An Bình, anh ấy vì cứu con, nếu không phải vì con, chuyện gì cũng đều không có.....”

Thẩm mẹ lấy tay gạt đi nước mắt, từng lời thăm thía nói với Cố Bình An:”Bình An, dì biết con là đứa nhỏ rất ngoan ngoãn, dì luôn cảm thấy nếu con và Thẩm An Bình nhà dì có thể kết hợp cùng nhau thì coi như cũng hoàn thành tâm nguyện của người lớn hai nhà. Có thể đây chỉ là suy nghĩ một chiều của người lớn, chúng tôi lại quên mất không để ý đến suy nghĩ của con.”

Giọng bà nghẹn ngào, vô cùng bi thương nói:” Dì biết An Bình nhà dì nó thật sự rất thích con, biết mình có thể cùng con kết hôn, lúc đó nó thật rất cao hứng, dì nhìn mà cũng cảm thấy vui lây. Là một người mẹ, chỉ cần nhìn thấy con cái mình được hạnh phúc, thì dù đổi lấy bất cứ cái gì trên đời cũng đều đáng giá cả. Tuy rằng dì cũng không biết con vì sao cuối cùng không đồng ý, nhưng chuyện này rõ ràng đối với Thẩm An Bình quả là một đả kích rất lớn. An Bình cũng trong chính thời gian này đã bỏ mặc, không màng đến thân thể thuộc về mình nữa. Bình An, dì chỉ có duy nhất một đứa con trai, mặc dù con có nghĩ rằng dì là loại người thế nào đi nữa, dì cũng thật hy vọng con hãy buông tha cho nó. Nó thật sự không thể cứ tiếp tục mà chịu bức ép như thế này được nữa! Bình An con là đứa nhỏ rất tốt, con có thể nghe lời cầu xin của dì một lần này được không? Không có An Bình, dì thật không biết làm sao mà tiếp tục sống.....” Thẩm mẹ thấp giọng nức nở, bộ dạng rất yếu ớt, giống như không thể nào chịu thêm một đả kích dù rất nhỏ nào nữa, tiếng khóc của bà trong đó giờ chỉ còn là sự tuyệt vọng. Bà đã hướng cô mà chân thành cầu xin như vậy, điều này hiển nhiên là rất hợp tình hợp lý cho nên Cố Bình An một câu gì cũng không thể nói gì, vì cô không biết mình còn có thể phản bác thế nào?

Cô chưa bao giờ biết rằng sẽ có một ngày cô lại mang đến cho Thẩm An Bình tai ương nghiêm trọng như vậy.

Thật lâu sau Cố Bình An mới lấy hết sức mà lắc đầu, cô kiên trì, cố chấp nói:”Dì à, con không thể! Mọi chuyện sau này hãy chờ Thẩm An Bình tỉnh lại nói tiếp được không? Chỉ cần anh ấy nói muốn con rời đi, con nhất định sẽ không cố chấp mà ở lại; còn nếu anh ấy muốn con phải bên cạnh mà đợi anh ấy, thì lần này cho dù trời có sập xuống đi nữa con cũng quyết không bao giờ rời khỏi anh ấy.”

Cô cũng không muốn ngỗ nghịch, cãi lời của người lớn nhưng là lúc này đây cô thật không muốn tiếp tục gạt mình dối người nữa, càng không muốn đem tình cảm và tâm ý của Thẩm An Bình hồ đồ giẫm nát dưới chân.

Thẩm mẹ dường như còn muốn nói gì nữa nhưng chỉ thấy Thẩm ba dùng tay vỗ nhẹ lên bả vai bà:” Đừng khóc, bác sĩ vừa báo nói An Bình giờ đã tỉnh lại.”

Biểu tình lúc này của Thẩm mẹ là tràn ngập kinh hãi, cái gì cũng không nói tiếp, vừa muốn xoay người đi vào xem đã bị Thẩm ba kéo lại. Ông cau mày nhìn sang Cố Bình An một lượt từ trên xuống dưới, sau đó lạnh lùng phun ra một câu:”Cô mau đi vào thay bộ quần áo khử trùng đi! Bác sĩ nói An Bình tỉnh lại, người đầu tiên nó muốn gặp là cô.”

Thẩm mẹ không tin mở to hai mắt nhìn:” Không được, An Bình không thể gặp cô ta!”

Trên nét mặt lạnh lùng của Thẩm ba dường như rốt cục cũng bắt đầu có một tia dao động, ông nói:” Bà không thể làm như vậy! Con trai chúng ta theo lời thỉnh cầu giờ đã tỉnh lại! Bà con phát điên làm cái gì! Chẳng lẽ lại nói với nó rằng con bé đã chết! Nếu nó không thấy con bé thì nó chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ qua!” Ông giận dữ, ánh mắt đầy lửa giận liếc Cố Bình An một cái:”Còn thất thần đứng đó làm gì! Không mau vào trong đi!”

Cuối cùng trước khi ông phải tay bỏ đi còn không quên lưu lại đó một câu trách cứ:”Một người rồi lại một người đến, nhưng tại sao một chút cũng không thể làm cho người ta có thể yêu mến được chứ!”

45. Chương 33

Rất nhiều năm về sau này, Cố Bình An mãi không quên được cảm giác chính mình trong một khắc khi tiến vào căn phòng bệnh đó.

Khắp căn phòng im lặng đến đáng sợ, chỉ còn nghe mỗi tiếng máy điện đồ cùng những tiếng tí tách nhỏ giọt đang truyền đến từ vô số bình truyền dịch trên cao. Cô trên người mang một bộ quần áo cách ly khử trùng giống như những nhà nghiên cứu thường thấy trên ti vi, trên mặt còn mang thêm một chiếc khẩu trang to dùng che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ còn chừa lại đôi mắt hẹp dài thẳng nhìn đến bệnh nhân nằm trên giường kia.

Cô cả đời này chưa từng gặp qua một Thẩm An Bình trong bộ dạng như vậy, bởi vì đầu anh bị chấn động mạnh phải làm phẫu thuật nên tóc phải bị cắt hết, bên trên còn quấn một vòng băng gạc, trên băng gạc còn lưu lại vết máu thật đậm nhìn đến mà rợn cả người.

Phòng bệnh không có một chút ánh sáng nào lọt vào, cũng không có gió chỉ có sinh mệnh anh đang lên xuống nhịp nhàng hòa nhịp cùng tiếng máy móc bên cạnh.

Cố Bình An che miệng, nước mắt rất nhanh liền tuôn ra, nhất thời không thể chịu đựng tình cảnh trước mắt lúc này. Cô bối rối xoay người nhìn sang chỗ khác, không muốn cho Thẩm An Bình nhìn thấy mình đang khóc.

Qua hết mấy giờ đồng hồ giải phẫu dài đằng đẳng, thân thể Thẩm An Bình đã mệt đến cực hạn nếu không phải nhờ có vài phần khí lực kiên cường cố chống đỡ, anh sợ là đã sớm mê man đến bất tỉnh đi.

Mới vừa rồi anh nhón nháo làm âm thầm muốn gặp Cố Bình An cho bằng được, nhưng đến khi cô thật sự xuất hiện trước mắt thì anh lại phát hiện mình căn bản không biết phải nói cái gì với cô bây giờ.

Người con gái trước mắt này thật tàn nhẫn, cô một khi nói muốn rời khỏi liền rời khỏi, nhưng còn anh thì ngật nổi một chút cũng không thể nào buông tay dứt bỏ cho được.

Anh lẳng lặng nhìn cô đánh giá thật lâu, không muốn bỏ qua dù chỉ là một chi tiết thật nhỏ nhất giống như anh sợ chỉ một cái chớp mắt phải chờ đến vạn năm mới được thấy lại. Nhìn bộ dạng cô vẫn rất hoàn hảo anh cảm thấy mình cho dù có phải chết đi cũng thật rất đáng giá. Anh tham lam nhìn ngắm cô một hồi lâu, cuối cùng dừng lại ở vết máu đã khô trên khóe môi. Anh cố lục lọi, dựa vào một chút trí nhớ con sót lại trong một phút cuối cùng trước khi bản thân bất tỉnh, nhưng anh lại không tài nào nhớ nổi cô khi nào lại bị thương.

Anh nhẹ thở dài, trong lòng vô cùng phiền muộn vì chính mình chẳng phải một khắc trước đã nói dù thế nào anh cũng mặc kệ không quan tâm nhưng bản thân lại không cách nào khống chế lo lắng, vì thế khi anh tỉnh lại người muốn thấy đầu tiên lại chính là cô.

Bởi vì đau đớn trên da thịt và đau lòng quá đỗi nên sức lực của cơ thể anh giờ phút này lại càng thêm suy nhược, hầu như khí lực không còn, yếu ớt hỏi cô: "Bị thương chỗ nào, tại sao lại chảy máu nhiều như vậy chứ?"

Cố Bình An lặng lẽ rơi lệ, giọng nức nở trả lời: "Không phải là máu của em, đó là của anh."

Thẩm An Bình thoáng cái cảm thấy dị thường yên tâm khi nghe nói đó là máu của mình. Nhưng một khi cảm giác rất an tâm qua đi, anh lại không biết tiếp theo nên phải đối mặt thế nào với cô đây. Một khắc kia khi anh tiến tới che chắn, bảo vệ cô bất quá hành động đó chỉ là do một loại bản năng xuất phát từ ý thức mà thôi, nếu như thời gian có thể quay lại thêm một lần nữa anh quả quyết nghĩ mình cũng sẽ làm như vậy.

Anh thầm mong chỉ cần cô tốt đẹp, lạnh lạnh là được rồi.

Anh không muốn làm cho cô cảm giác mình mắc nợ. Trải qua một khắc sinh tử đó anh giờ cảm thấy mọi chuyện đã không còn quan trọng nữa. Cô có của cô trách nhiệm, của cô lý tưởng, anh không nên cố chấp đem ý nghĩ mình áp đặt cho cô. Qua một hồi thật lâu đấu tranh tư tưởng anh cố gắng ép cho giọng mình thờ ơ, lạnh lùng nói: "Em có thể đi được rồi, không cần phải vì chuyện này mà cảm thấy áy náy, là do tôi tự nguyện". Bộ dạng anh lạnh lùng cố tình như muốn đẩy người khác ra ngoài, giữ một khoảng cách, giống như kẻ vừa tỉnh lại nhón nháo, âm ỉ sống chết đòi gặp cô lúc này không phải là anh.

Nghe thấy giọng nói không chút cảm xúc, không kiêu ngạo cũng không thân thiết của Thẩm An Bình rõ ràng muốn trực lệnh đuổi khách, lòng Cố Bình An đột nhiên có chút hoảng sợ. Trong ngực hơi thở gấp gáp phập phồng rất kịch liệt, cô vừa muốn nói gì đó nhưng lại không tài nào thốt lên được dù chỉ một câu. Cô không biết giờ phút này mình còn có thể nói được gì với anh đây, chỉ cảm thấy có nói gì thì cũng đều là sai cả.

Cố Bình An khẽ hít sâu một hơi, cúi đầu nói: "Em....em có thể nắm bàn tay anh một chút có được không.....?" Giọng cô run rẩy, hốc mắt giờ chỉ toàn là nước mắt.

Một hồi lâu sau mới nghe Thẩm An Bình lên tiếng thở dài, ánh mắt vừa thâm trầm lại cũng vô cùng phức tạp. Giờ phút này đây tuy không nhìn rõ trong đầu đối phương đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì, nhưng trong lòng họ rõ ràng hơn ai hết bản thân mình thật sự luyến tiếc người kia cỡ nào, một giây cũng không muốn rời mắt đi trước, cứ thế mà buông tha cho đối phương.

Anh khí lực giờ không còn nhiều nên giọng nói nghe không được lớn, nhưng cũng đủ để cho Cố Bình An nghe thấy:” Bình An, em lại đây!”

Cố Bình An nghe lời, chậm rãi từng bước đi qua.

Giống như thời gian đã trôi qua rất lâu, cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Thẩm An Bình. Anh nào biết mấy giờ trước đây khi anh không còn một chút ý thức nào, cô đã rất nhiều lần cố gắng nắm chặt lấy bàn tay này còn anh thì lại lần lượt hết lần này đến lần khác cứ mặc nó mà buông lỏng.

Khoảnh khắc đó, cô thật sự nghĩ mình có lẽ sắp phải mất anh vĩnh viễn, nhưng mà hiện tại, có thể nắm lấy bàn tay ôn nhu của anh, cảm nhận được anh vô thức đáp lại quả thật tốt biết bao.

Tựa như một đứa nhỏ bú sữa bình cô cẩn thận mân mê, thưởng thức từng ngón tay anh, nhẹ nhàng đem tay mình luồn vào, mười ngón tay lồng vào nhau, nắm chặt giống như một loại kiên định.

Cô biết hoàn cảnh lúc này không thích hợp nói chuyện yêu đương tình cảm, nhưng lại nhịn không được lên tiếng. Âm thanh “xoát, xoát” từ bộ quần áo khỉ trùng theo cử động trên người cô phát ra như một loại nhạc đệm đang lồng vào giữa không gian nơi này, Cố Bình An nhẹ nhàng nâng bàn tay anh, đem nó dán chặt lên trên má mình, từng chút cảm nhận ấm áp từ nó truyền đến chứng minh anh vẫn còn tồn tại. Trong lòng cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn, lòng ngực như đang được gió xuân lấp đầy, chỉ sợ một phút tùy tiện động vào sẽ làm vỡ nó tan. Cô cẩn thận sờ soạn khắp nơi, thật lâu sau giống như tuyên thệ nói:” Thẩm An Bình, chờ anh xuất hiện, chúng ta liền kết hôn có được không anh?”

Cố Bình An biết rõ câu nói vừa rồi làm mình nhìn vào có bao nhiêu kém cỏi nhưng cô bây giờ không quan tâm, chỉ nghĩ bản thân mình chưa bao giờ cảm thấy mình may mắn như vậy, may mắn vì tất cả vẫn còn tồn tại, Thẩm An Bình còn đó, tình yêu cũng vẫn còn nơi đó.

Trong quá khứ cô đã từng thống khổ một mực muốn dứt bỏ tình cảm đó, nhẫn tâm ép mình đẩy vào tuyệt lộ đến khi bản thân sức cùng lực kiệt. Khi anh bị thương, cô đau đớn giống như tự mình bị cắt da xẻ thịt, bởi vì chính lúc đó cô thật sự hiểu rõ thì ra mình đã vô tình đem phần quan trọng nhất trong sinh mệnh cắt rời đi.

Cô tàn nhẫn đến nỗi cảm thấy bản thân như đã biến thành một kẻ khác, một kẻ đao thương bất nhập.

Nhưng là giờ phút này đây, cô rốt cục đã hiểu được hết thảy. Bất quá cô chỉ là một người rất bình thường, làm gì phải gánh vác nhiều trách nhiệm như vậy, làm gì phải có nhiều áy náy như thế chứ. Cô thầm nghĩ nếu như lần này mình thật sự mất đi anh thì đó mới chính là sự hối hận cả đời.

Cô gắt gao muốn níu kéo nắm chặt lấy bàn tay Thẩm An Bình, ánh mắt rụt rè nhìn anh, nhưng một chút cũng không dám động đây, chỉ sợ mình không cẩn thận, chỉ một động tác nhỏ thôi, những giọt nước mắt từ trong hốc mắt sẽ không khống chế mà lăn dài xuống.

Cho dù là mới vừa rồi nhìn thái độ lạnh lùng, muốn kéo dài khoảng cách với cô của anh, nhưng cô không khó cũng nhìn ra được ấm áp trong đó mà anh mãi dành cho cô. Cô thủy chung vẫn không thể quên được vòng ôm của anh là có bao nhiêu là ấm áp, giọng nói tuy khinh thường nhưng cũng rất nhỏ nhẹ thật dễ nghe.

Cô lúc này thật sự hãi nghe được đáp án cự tuyệt, nhưng cô lại không còn cách nào khác có thể tác động, ảnh hưởng đến quyết định của Thẩm An Bình, chỉ có thể trở mặt bất lực nhìn anh. Đột nhiên trong lòng cảm thấy rất bị ai nghĩ rằng, trước kia không biết Thẩm An Bình có phải cũng đã có vô số lần mang theo tâm tình giống như hiện giờ mà nhìn cô hay không?

Thì ra báo ứng thật sự đến rất nhanh.

Thẩm An Bình im lặng không nói thêm gì. Anh khẽ đem bàn tay mình đang bị Cố Bình An nắm chặt từ từ rút ra. Cố Bình An nhất thời cảm thấy vòng tay trống rỗng, tim cũng giống như bị ai khoét rỗng toét

như nhau, ánh mắt lưu luyến theo dõi nhìn với theo anh. Trong lòng cô thầm nhắc nhở mình nên chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra, đó là: bị anh cự tuyệt. Nhưng dù là như vậy thì cô lấy tư cách gì để oán hận anh chứ, vì những gì cô phải chịu ngày hôm nay rõ ràng là hoàn toàn xứng đáng.

Thẩm An Bình rút tay mình về nhưng không để cho cô bị lạnh lẽo vây chặt quá lâu mà ngược lại rất nhanh cầm lấy tay cô. Khí lực của anh hiện tại so với trước đây quả thật đã kém rất nhiều, nhưng dù vậy vẫn cố gắng nắm lấy ngón tay Cố Bình An mà đùa nghịch, ôn nhu đem nó nắm lại thành một khối.

Sau đó tầm mắt anh thoáng cái dừng trên nắm tay cô, giọng nói rất trầm tĩnh, dễ nghe thốt lên:” Bình An, em xem, thật ra trái tim của em chỉ lớn được bằng đó mà thôi!”

Nói xong anh dịu dàng nở nụ cười, tuy rằng bây giờ trên mình còn mang đầy vết thương nhưng nụ cười của anh lại vẫn sáng lạn, làm cho người ta phải động lòng như xưa.

Thẩm An Bình lại đem tay mình nắm lại thành quyền, một lớn một nhỏ đặt cùng một chỗ với Cố Bình An, ánh mắt tinh nghịch như trẻ con cẩn thận nhìn đến, cuối cùng giống như tổng kết nói:” Xem đi, tim anh so với em thì thật lớn hơn rất nhiều”. Anh bộ dạng đắc ý dạt dào mỉm cười, cuối cùng đem bàn tay Bình An nắm chặt trong lòng bàn tay mình:”Bình An, đừng làm cho bản thân quá mệt mỏi, tim anh dù sao cũng đủ lớn nên có thể chứa được tất cả! Đến đây với anh này!”

Thời gian từng li từng chút trôi qua, trong phòng bệnh rõ ràng không hề có ánh mặt trời chiếu rọi nhưng cô lại cảm giác như mình đang được đắm chìm trong ấm áp của nó, tuy không có gió nhưng cô lại cảm thấy giống như trên mặt đang có từng cơn gió xuân dịu dàng thổi đến.

Nước mắt mà cô cố nhẫn nhịn khi này giờ đây giống như thủy triều mà trút xuống toàn bộ, cô không biết chính mình nên nói cái gì, chỉ có thể cảm tạ thượng đế đã làm cho người đàn ông tốt đẹp trước mắt này cuối cùng tha thứ, trở về bên cô.

Cô vui mừng đến muốn phát khóc, nước mắt không ngừng hiện ngang rơi xuống, nhưng trên mặt không nhìn được mà tươi cười. Cô nghĩ biểu tình lúc này của mình nhất định rất xấu, rất khó coi nhưng mà cô lại luyến tiếc không nỡ nhắm mắt, không nỡ lau đi những giọt nước mắt hạnh phúc đó. Mỗi một giây một phút cô cũng thấy rất luyến tiếc, sợ rằng mình không được nhìn đến Thẩm An Bình, ngay cả một cái nháy mắt lúc này đối với cô cũng trở nên quá xa xỉ.

Cô cố gắng mở to hai mắt, quyến luyến theo dõi nhìn anh, sợ hãi chỉ một cái nháy mắt hết thấy tất cả trước mắt đều biến thành bọt nước.

Bàn tay dày rộng của Thẩm An bình vẫn đang nắm lấy tay cô, giọng nói ôn nhu bình lặng:”Đừng khóc, anh còn chưa chết được đâu. Anh không nỡ chết trước em, sợ phải bỏ lại em cô độc một mình trên thế gian này cho nên em cứ yên tâm đi!”

Nước mắt Cố Bình An vẫn chưa từng dừng lại. Phòng bệnh là nơi không thích hợp để nói chuyện yêu đương nhưng mỗi một câu của Thẩm An Bình thốt lên lại như đánh rất sâu vào lòng cô. Giọng nói đó, vẻ mặt đó, bàn tay ấm áp dày rộng đó như hợp lại thành một dòng nước ấm áp, mạnh mẽ như hồng thủy, từ xa bắt ngờ chồm đến quấn chặt, làm cô không kịp phòng hờ chìm vào trong đó.

Anh nói anh luyến tiếc nên không muốn ra đi trước cô, luyến tiếc bỏ cô ở lại một mình, muốn làm cho cô được yên tâm.

Giờ phút này, cô cảm thấy câu nói này so với hàng ngàn hàng vạn câu”anh yêu em” còn làm người ta cảm động hơn nhiều.

Cô thấy đời này của mình được như thế này là đủ mãn nguyện lắm rồi....

Trên thế giới có rất nhiều loại yêu, có lẽ tình yêu của cô thật ích kỷ vì không hiểu rằng mình được yêu nên cô đã làm ọi người chung quanh cũng khó chịu theo. Nhưng cô cũng còn rất may mắn, vì đã có được tình yêu thiên trường địa cửu của Thẩm An Bình dành ỉnh.

Tuy rằng, bởi vì yêu quá nên cô mới trở thành con người như thế....

Nhưng mặc kệ là chuyện gì, quá trình hay kết quả có ra sao, Cố Bình An không bao giờ nghi ngờ chọn lựa của mình.

Cô vươn bàn tay khác ra, không một tiếng động mà nắm chặt lấy Thẩm An Bình, thật lâu sau trịnh trọng tuyên bố: "Thẩm An Bình, em đáp ứng anh, lần này cho dù trời có sập xuống em nhất quyết cũng không bao giờ buông tay, cho nên anh phải tuân thủ lời hứa, không thể ra đi trước em, anh nhất định phải sống thật tốt, đừng bỏ em lại một người trên đời này...."

Một người, rất cô đơn.....

Cố Bình An không tiếng động nhìn anh, trong lòng âm thầm hướng anh nói: nếu như anh nhịn không được phải đi, anh làm ơn nhất định nhất định phải dẫn em theo cùng. Chỗ nào có anh, tất cả đều trở thành thiên đường, nơi nào không còn anh tất cả hiển nhiên chính là địa ngục, mỗi một giây phút đều chỉ là thống khổ với giày vò...

"Ai.." Thật lâu sau Thẩm An Bình mới thở dài một tiếng đánh vỡ không khí ảm áp trầm mặc này. Anh nhẹ nhàng sờ sờ da đầu sáng bóng của mình, tiếc nuối nói: "Em nói xem, nếu như em sớm một chút nghĩ thông suốt, anh cũng sẽ không phải dùng cái đầu này mà đi gặp mặt người ta đi."

Cố Bình An si ngốc nở nụ cười, được nước làm tới nói: "Nếu không phải xảy ra chuyện như vậy, em làm sao sao biết được anh đối với em quan trọng cỡ nào chứ, anh đây là trong họa mà được phúc có biết không?"

Thẩm An Bình lấy tay gõ nhẹ lên trán cô, cố ý hung tợn nói: "Thật là một người không có lương tâm, e rằng em giờ chỉ ước gì anh chết thì tốt biết mấy đây!"

"Đương nhiên, chẳng lẽ khi đó anh không nghe thấy gì sao? Anh nếu dám chết đi em nhất định sẽ quên anh liền."

Thẩm An Bình trừng mắt: "Em dám!"

Cố Bình An đùa lại, cũng trừng mắt nhìn anh: "Anh thử mà xem, xem thử coi em có cái gì mà không dám làm chứ."

Thẩm An Bình tức giận đến thở phì phò, một lát sau, anh đột nhiên ôm lấy đầu mình rồi đau đớn kêu to: "Ôi, anh đau quá, cái kẻ không lương tâm này giờ lại còn đến đây chọc giận anh."

Cố Bình An nhìn thấy bộ dạng không đúng của anh, tay chân bắt đầu hoảng lên, luống cuống chạm vào người anh: "Làm sao vậy, anh đau ở đâu? Đau thế nào? Nếu không để em kêu bác sĩ vào đây! Em sẽ đi nhanh rồi về! làm sao vậy chúng ta nói chuyện cũng đâu có lâu lắm?"

Thẩm An Bình ôm đầu mình, giọng nói vô cùng ra vẻ chính nghĩa: "Cưới một kẻ không lương tâm làm vợ, ngẫm lại nửa đời còn lại chính là phải sống trong cảnh địa ngục trần gian, còn không đau đầu được sao?"

Cố Bình An lúc này mới hiểu, thì ra anh đang trêu chọc cô mà.

Cô phút chốc đứng phắt dậy, tức giận nói: "Anh dưỡng bệnh cho tốt đi, em trở về nhà đây."

"Thật sao? Vậy em đi đi!" Trong miệng anh tuy nói ra được rất sáng khoái nhưng tay lại không tự giác nắm thật chặt lấy Cố Bình An. Cố Bình An vừa buồn cười vừa tức giận từ trên cao nhìn xuống nói: "Lôi kéo như vậy là ý gì? Đầu chẳng lẽ không đau nữa sao?"

Thẩm An Bình vui vẻ cười nói: "Anh nghĩ cùng em một chỗ, có chỗ nào mà không phải địa ngục đâu chứ, dù sao cũng đã thành thói quen."

"..."

Có lẽ thế giới này thật sự chỉ có một Thẩm An Bình, mà cô một người chưa từng có ai khen qua lại được may mắn có được trái tim của anh.

Có người nói, yêu không phải là tất cả

Nhưng là có yêu thì sẽ có được tất cả.

Bởi vì chỉ có yêu mới cảm thấy tất cả chướng ngại sẽ không còn là chướng ngại nữa, bởi vì yêu nên tất cả khó khăn, cũng không còn là khó khăn

Hoàn chính văn

46. Chương Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại: Cùng hạnh phúc, lại chia hai ngã

1

Tôi tên gọi Mạc Phi, thật ra họ của tôi không giống của ba cũng không giống của mẹ.

Tôi vốn không biết hai tiếng "Mạc Phi" kia có ý nghĩa gì, chỉ nghe ba ba nói cái tên này thật ra rất nổi tiếng trong "định luật Mạc Phi" gì đó. Tôi đương nhiên càng không biết cái định luật kia nói về cái gì, nhưng nghĩ rằng ba mẹ dùng nó để đặt tên ỉn:"Chẳng lẽ ý nói đó là một đứa con rất giỏi sao?"

Ừ chắc là vậy đi, ba ba chẳng phải đã nói vậy sao.

Trong nhà ba ba là người yêu thương tôi nhất. Trước khi lên sáu tuổi, cả nhà chúng tôi vẫn bình bình yên yên vui vẻ sinh sống trong một thị trấn nhỏ cách thành phố A rất xa. Nghe nói ba ba vốn là người trưởng thành từ thành phố A, chính bởi vì mẹ cho nên ông mới từ bỏ công việc cùng cuộc sống phồn hoa nơi đó, chuyển đến địa phương đạm mạc này sinh sống.

Cả nhà chúng tôi theo ba ba dọn đến sinh hoạt tại khu ký túc xá dành cho viên chức. Nơi này chật hẹp, mọi người phải cùng nhau xài chung bếp và nhà tắm, điều kiện vật chất tuy không tốt nhưng khoảng thời gian hạnh phúc đó tôi cả đời này mãi vẫn không thể nào quên được.

Vì sống tại phía nam thành phố vào mùa đông thời tiết rất lạnh, trong nhà không có nước ấm để dùng, mỗi lần đi tắm rửa chẳng khác nào như đi đánh trận. Ba ba thấy vậy nên đi làm về dù có mệt cách mấy cũng thổi bếp nhóm lửa, mỗi ngày đều đun một chậu nước thật to cho tôi và mẹ có thêm nhiều nước ấm để tắm rửa.

Nước rất nóng, đôi khi muốn phồng cả chân nhưng tôi lại cảm thấy thật ấm áp biết bao. Ngâm mình vào đó tôi nhẹ nhàng khép hờ đôi mắt, từ từ cảm giác được bàn tay mềm mại của mẹ dùng khăn ấm chà sát bên người, thật thoải mái, thư giãn đến cực hạn. Dù cho lúc này có cho tôi làm vua tôi cũng chẳng thêm đi.

2

Ba tôi là giáo viên dạy học ột trường học nhỏ trong thị trấn. Ông có khuôn mặt phúc hậu, sống mũi cao cao nâng lấy cặp kính mắt bên trên, ngữ khí rất ôn nhu, ánh mắt luôn toát lên nét hiền từ nhân hậu. Còn mẹ tôi cũng là người phụ nữ rất giỏi, những việc lớn nhỏ của hàng xóm chung quanh, mẹ tôi đều tốt bụng giúp đỡ. Bà vốn là người hiền lành nhưng cứ hễ tôi phạm vào sai lầm thì mẹ trở nên rất hung hăng, đem tôi dạy bảo một phen. Nhưng tôi một chút cũng không sợ, bởi vì tôi đã có ba ba che chắn phía trước.

Ba ba chính là người hiểu rõ tôi nhất. Những lúc rảnh rỗi không đi dạy, ông thường ngồi ôm tôi, phơi nắng dưới tàng cây hạnh nhân, còn kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện xưa: Tây có, Trung có. Giọng ba ba thật êm, thật trầm giống hệt như những người chủ trì, nói chuyện trong các chương trình tivi. Mỗi lần nghe ba kể chuyện tôi đều rất phấn khởi, quần lấy ông, bắt ông kể cho đến tận trời tối mới thôi.

Hàng năm đến mùa cây hạnh nhân thu hoạch cũng chính là thời điểm tôi nhìn thấy ba ba bận rộn phơi nắng ngoài sân hái hạnh nhân, lấy chúng ngâm đường cho tôi ăn. Cuối cùng tôi vì quá tham lam mà ăn rất nhiều đến nỗi phải bị tiêu chảy. Mẹ thấy thế mắng tôi một trận xong, còn đem chúng đi giấu hết. Nhưng ba ba lại rất chiều tôi, đôi khi lén mẹ vụng trộm đem đưa cho tôi một ít. Nhiều khi hạnh nhân còn quá nhiều, ba ba lại thông minh, nghĩ ra cách đem chúng phơi khô, đến mùa đông có thể ăn như hạt dưa.

Tôi nghĩ mặc kệ cho dù thời gian có qua bao lâu tôi sẽ mãi mãi không quên hình ảnh ba ba vì tôi đem hạnh nhân phơi khô, cũng như tôi sẽ mãi không quên được mùi hạnh nhân thơm ngát kia.

3.

Năm tôi được sáu tuổi, ba ba bỗng nhiên được thăng chức. Chúng tôi rất nhanh phải dọn đến thành phố A sinh sống vì ba ba sẽ bắt đầu làm việc nơi đó. Từ một hoàn cảnh không gian nhỏ hẹp hiện tại chúng tôi chẳng mấy chốc được dọn vào trong một ngôi nhà mới khang trang rộng rãi.

Tôi bắt đầu làm quen những người bạn mới ở địa phương xa lạ này, cuộc sống tôi cũng bắt đầu xuất hiện một người gọi là mẹ nuôi.

Tôi không thích mẹ nuôi bởi vì bà ta mỗi khi nhìn thấy tôi đều tỏ ra rất kích động, hết nắm tay rồi sau đó lại sờ sờ nắn nắn trên mặt, làm tôi rất khó chịu, nhưng ba ba lại nói: "Phi Phi, mẹ nuôi thật sự rất thích con!"

Tính tôi lơ dềnh không chút để tâm từ nhỏ đến lớn đều như vậy, một khi nhận định không thích người nào dù cho tốt ra sao, ấn tượng của tôi về người đó cũng không thay đổi. Trái lại, nếu tôi đã thích thì dù cho người ấy có làm đủ loại chuyện xấu thì tôi cũng vẫn cứ thích.

Giống như Cố Bình An.

Cô ta là con gái của mẹ nuôi. Lần đầu tiên gặp mặt, tôi đã thật sự yêu thích cô ấy.

Cô ta có mái tóc dài thật đẹp, hai bên thái dương mái tóc dùng đôi kẹp hình con bướm cài lên. Cánh bướm kia trông rất sinh động chỉ cần một chút hơi cử động, đôi cánh kia liền mấp máy như đang muốn bay lên, rất đẹp. Cô ta giống như một tiểu công chúa, bên mình luôn có rất nhiều người vây quanh, váy áo trên người cũng mỗi ngày thay một kiểu khác nhau.

Cô ấy không thích tôi, tuy rằng điều này làm cho tôi thật buồn bực không ít nhưng nó không hề ảnh hưởng gì đến việc tôi thích cô ấy. Mỗi lần bị mẹ nuôi bắt chơi chung với tôi, cô ta đều tỏ ra rất không tình nguyện mà bủn rủn. Một lần khi chúng tôi chơi chung, Cố Bình An từ trong túi lấy ra một cây kẹo đưa cho tôi, trên cao nhìn xuống tôi nói: "Cho cô nè, đây là kẹo của nước ngoài đấy, là do cậu của Thẩm An Bình đích thân mang về nha!"

Tôi cười tủm tỉm nhận lấy. Cây kẹo đó tôi thật rất luyến tiếc, không nỡ ăn, chẳng phải vì nó từ nước ngoài mang về sao, rất quý nha. Nghe ba ba nói kẹo đó rất đắt, một tháng tiền lương của ba cũng chưa chắc mua được mấy hộp đi.

4

Vào năm sinh nhật sáu tuổi, mẹ nuôi mua cho tôi và Cố Bình An mỗi người một cái váy. A, tôi còn quên nói ị người biết, tôi và Cố Bình An không ngờ lại sinh nhật cùng một ngày nha.

Đó là một cái váy trắng rất đẹp, còn rất mắc tiền, trên mỗi lớp của chiếc váy được đính rất nhiều ngọc trai.

Tôi thỉnh thoảng mặc nó vào, ngắm nghía chính mình trước gương, nhưng đến khi ra ngoài lại cởi nó đem cất vì không nỡ mặc.

Đó là chiếc váy đẹp nhất mà tôi từng có, đương nhiên tôi rất thích nó. Nhưng mỗi khi tôi bày ra vẻ mặt thích thú thì phát hiện nét mặt mẹ toát lên vẻ thất vọng.

Mẹ không thích mẹ nuôi. Tuy rằng ba không nói gì với mình nhưng tôi biết bà cũng không thích tôi quá gần gũi cùng mẹ nuôi.

Tôi và Cố Bình An cũng không phải gọi là thân thiết, nhưng cũng chính vì chiếc váy trắng kia mà quan hệ chúng tôi dần dần xấu đi.

Có một lần khi Cố Bình An theo mẹ nuôi đến nhà chơi vô tình phát hiện chiếc váy trắng đó. Ngày đó cô ta rất tức giận đem chiếc váy của tôi toàn bộ xé nát, giống như chưa hả giận cô ta còn dùng chân giẫm lên đồng vải đã nát nhàu đó.

Lúc đó tôi thật đau lòng vì chiếc váy tôi thích bị phá hỏng, nhịn không được khóc rống chạy đi.

Cố Bình An bị mẹ nuôi hung hãn giáo huấn sau đó ánh mắt hung tợn nhìn về phía tôi. Ánh mắt kia dù đã qua hết bao nhiêu năm nhưng mỗi lần nghĩ tới nó tôi vẫn cảm thấy thật đáng sợ.

5

Cuộc sống của tôi từ năm tôi được chín tuổi đã vô tình hoàn toàn thay đổi, mở ra con đường tương lai khác hẳn hoàn toàn.

Ba tôi bởi vì tham nhũng nên bị bắt vào tù, nhất thời bầu không khí trong nhà bị dồn nén, áp bức đến cực điểm

Mẹ tôi cả ngày dùng nước mắt rửa mặt, chạy chọt khắp nơi, tặng lễ vật cho người quen để mong họ có thể giúp ba ra tù. Nhưng gia đình chúng tôi lại không có ai có thể dựa vào, gọi trời không được, kêu đất cũng chẳng xong.

Từ đó mẹ tôi dường như dần thay đổi thành một người khác, ánh mắt nhìn tôi càng ngày càng trở nên thật hung tợn, còn có chán ghét. Một buổi tối, vì cả ngày chưa ăn được miếng cơm nào nên tôi cẩn thận bước qua nắm chặt lấy ống tay áo của bà hỏi: "Mẹ, chừng nào mẹ nấu cơm? Con thật đói bụng...."

Nghe xong bà giống như nhất thời mất hết khống chế, dùng sức đẩy tôi ngã trên mặt đất, hét như đang lên cơn điên chỉ vào chóp mũi của tôi hét lớn: "Đều là mày! Đều là mày! Nhà của mày không một người nào tốt cả! Bà nội mày đem mày giao cho chúng ta, không ngờ người nhà của mày lại một chút tin dụng cũng không có, muốn đem mày về! Đều do mày làm hại! Vốn dĩ chúng ta sẽ không dọn đến đây, ba mày vốn là người thật thà, đam mê đọc sách, ông ta làm sao có thể ứng phó với những tên lòng dạ rắn rết ngoài kia! Hiện giờ đã xảy ra chuyện, nhà của mày đều không sao cả, tất cả trách nhiệm đều đổ hết lên đầu ba mày! Ba mày ông ta..."

Mẹ khóc rất thương tâm, tôi cắn răng chịu đựng chỗ móng bị đau ê ẩm vì cú ngã khi này chạy đến đỡ bà, không ngờ lại bị bà dùng sức đẩy ra lần nữa.

"Mày cút mau! Mày đúng là sao chổi mà! Khó trách bà nội mày nói mày là sao chổi nên mới đem mày tặng cho người khác!"

Khuôn mặt của mẹ giờ đây quả thật dữ tợn, biểu hiện trên mặt như đang nhìn thấy quỷ. Tôi thật sự sợ hãi, lại nhớ ba ba đã rất lâu không có về nhà. Trong lúc nhất thời tôi cảm thấy thật sự rất ủy khuất, liền oa oa khóc lên: "Ba ba, ba ba, con muốn ba ba!"

Mẹ giống như bị tiếng khóc của tôi làm cho bừng tỉnh. Bà sững sốt một hơi, đột nhiên nở nụ cười thật quỷ dị, nói với tôi: "Mạc Phi, mày muốn cứu ba ba sao? Mày muốn cứu ba ba thì phải đến nhờ mẹ nuôi ấy! Ba nuôi của mày không phải là người rất có quyền thế sao, chỉ có hắn mới có thể cứu được ba mày."

...

6

Tôi vẫn không hiểu vì sao mẹ nuôi dùng ánh mắt đau xót mà nhìn tôi nhưng lại không muốn giúp chúng tôi cứu ba ba.

Khi tôi đem tin này nói ẹ, mẹ lại lên cơn. Bà giống như điên rồi, nhanh chóng bắt lấy bả vai tôi, nắm đến tôi đau điếng mà nhủu mày nhưng cũng không hề có ý định muốn buông tay.

"Tao nói ày biết Mạc Phi! Mày không phải là đứa nhỏ do tao và ba mày sinh ra! Mày là đứa nhỏ đã bị Cố gia vứt bỏ! Mày có biết mẹ nuôi của mày là ai không? Bà ta chính là mẹ ruột của mày nhưng thật ra bà ta cũng không cần mày! Cố Bình An chính là em gái của mày! Bọn họ chỉ cần em gái của mày chứ không cần mày! Chỉ có nhà chúng ta mới chịu thu giữ đứa bé không ai muốn như mày ở lại mà thôi! Mày có biết không! Biết không hả?"

...

Cho dù đã nhiều năm qua đi nhưng tôi mãi không quên được những chuyện phát sinh trong đêm đó, nó giống như một cơn ác mộng, đẩy tôi đang trên thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

Năm đó tôi được chín tuổi. Một đứa bé chín tuổi sao có thể chịu đựng nhiều thương tổn như vậy, biết được tất cả những bí mật này làm tôi cảm thấy thật khổ sở.

Tôi một mình lang thang đi bộ hết một giờ đồng hồ, đi thẳng đến nhà mẹ nuôi. Tôi gọi bà ta, bà ôm tôi khóc, tôi hỏi bà có thể để tôi trở về nhà không? Bà vẫn là khóc. Tôi khóc quỳ gối trước mặt bà, bà như cũ vẫn chỉ có khóc.

Khi đó tôi mới hiểu được.

Chín năm trước bà lựa chọn bỏ rơi tôi, chín năm sau kết quả vẫn là như thế.

7

Ba ba trong tù tự sát, khi đó tôi đang đi học ở trường.

Đó là tiết học toán, mẹ nước mắt đầy mặt dắt tay tôi đi từ phòng học chạy thẳng đến bệnh viện.

Ba ba ở trong tù bề gãy bàn chải đánh răng, lấy nó cắt đứt động mạch chủ trên cổ tự sát. Dĩ nhiên khi chúng tôi đến nơi, trên người ông đã không còn bất kỳ hô hấp nào, chỉ còn sót lại vết cắt thật sâu trên cổ với máu đã ngưng tụ thành một khối màu đỏ sẫm.

Tôi cố thuyết phục bản thân mình rằng ba ba chỉ là đang ngủ, tiến tới nắm lấy tay ông, lại chỉ cảm thấy nó vừa lạnh vừa cứng, càng không giống trước đây, ông sẽ dịu dàng nắm lấy tay tôi.

Tôi cho rằng mình sẽ khóc rống lên, nhưng không có. Tôi đem tấm vải màu trắng nhẹ phủ lên mặt ba ba.

Lần đầu tiên trong đời, tôi hiểu được ý nghĩa của hai từ: cái chết.

Giọng nói ôn nhu của người đàn ông thường hay gọi tôi: "Phi Phi, lại đây với ba!", tôi mãi luôn tin tưởng đó không phải là giọng nói của kẻ yếu đuối, càng không phải thuộc về loại người thích trốn tránh. Nhưng chắc ông đã quá mệt mỏi, cho nên lựa chọn cách này để bản thân được yên nghỉ.

8

Từ khi ba ba qua đời trở về sau, mẹ tôi đã thay đổi hoàn toàn thành một người khác. Trước giờ bà chưa bao giờ chấp nhận quà cáp hoặc tiền bạc của mẹ nuôi nhưng nay thì khác. Bà ngày càng giống như những kẻ buôn bán đầu đường xó chợ, thường hung ác nói với tôi: "Không cần tiền thì lấy cái gì mà nuôi mày hả? Mày mỗi cái ăn cái mặc đều chẳng lẽ không cần tiền sao?"

Nhưng tôi biết mẹ đang sống rất khổ sở. Bởi vì không chỉ một mà rất nhiều lần tôi bắt gặp bà ngồi trong phòng khách ngắm người tận mấy giờ liền, ngước nhìn di ảnh của ba ba

Cuối cùng bà âm thầm lau nước mắt nơi khóe mi, oán giận nói: "Ông già đáng chết, ai đã nói là sẽ đem tôi cùng con gái chăm sóc cả đời hả? Ông bây giờ là đang trốn ở chỗ nào phong lưu vui vẻ! Đem đứa nhỏ kia cứ thế bỏ lại cho người tôi!"

Nhìn thấy cảnh tượng đó, tôi cuối cùng quyết định tha thứ cho những giày dờ mẹ đối với mình. Bà đánh tôi, mắng tôi, trong lòng tôi cũng tự an ủi mình: không được giận.

Bởi vì tôi biết rõ, trong lòng mẹ giờ có bao nhiêu khổ sở.

Tôi cũng biết rõ, bà yêu ba ba rất nhiều.

9

Tôi không nghĩ tới muốn cướp thứ gì của Cố Bình An cả.

Thăng cho đến buổi tiệc tốt nghiệp tiểu học tối hôm đó.

Người phụ trách đã từng nói qua chủ trì buổi tiệc tối nay là tôi. Tôi mỗi ngày ở nhà không ngừng soạn bản thảo, thăng lưng đứng luyện tập cho bào phát biểu của mình.

Nhưng ai ngờ cuối cùng, người phụ trách kia lại nói: "Mạc Phi, em đã chủ trì quá nhiều loại hoạt động thể này, lần này có thể nhường cho tôi được không? Thầy giáo đã có an bài tiết mục cho em lên hát."

...

Tôi một câu cũng không nói, chỉ là cười hì hì đáp ứng. Trên đường đi đến văn phòng, tình cờ lúc đứng ngoài cửa tôi nghe được giọng nói quen thuộc của người phụ trách khi nãy: "Anh của tôi sắp được chuyển sĩ quan cho nên muốn lợi dụng dịp này nhờ vả Cố gia một chút."

Rồi lại giọng nói của một người khác xen vô: "Tôi thấy con bé Mạc Phi đó cũng không phải không được, dù sao cũng là con gái nuôi của nhà đó."

“Con gái nuôi làm sao thân bằng con ruột chứ, tôi để Cố Bình An thay vào đó chẳng phải cơ hội cao hơn sao, không chừng còn có thể làm thân với bố mẹ của cô ta”

“ ... ”

Từ ngày đó mà tôi cũng bắt đầu hoàn toàn hiểu ra, cho dù tôi có cố gắng bao nhiêu để mọi người chú ý đến mình, thật ra tôi cũng không thắng nổi đứa con gái có ba mẹ quyền thế kể.

10

Năm tôi được mười bốn tuổi, trong thế giới của tôi bắt đầu xuất hiện người con trai có tên Thẩm An Bình.

Người này tôi biết. Anh ta cùng Cố Bình An thân thiết tôi cũng biết.

Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ cùng anh ta dính líu chuyện gì.

Mây trên cao và bùn nhão dưới đất làm sao có điểm tương đồng? Cho nên tôi hiểu rất rõ thân phận của mình, càng hiểu được chuyện quan trọng phải làm đó là cùng anh ta duy trì một khoảng cách an toàn.

Tôi nghĩ quá nhiều, không ngờ anh ta lại chủ động xuất hiện trong cuộc sống của mình.

Đó là một buổi chiều vào mùa đông, khi tan học tôi bắt gặp mẹ nuôi đến đón Cố Bình An về nhà.

Bà ta chặn đường tôi, liễu mạng đem tiền nhét vào tay tôi, nhưng tôi cầm lấy chúng xong liền đem tất cả ném xuống đất.

Tôi nắm chặt lấy cặp táp trên tay, giọng nói rất bình tĩnh: “Cố Bình An còn đang làm báo tường, làm xong thì cô ta sẽ lập tức ra đây.”

“Mạc Phi”, giọng mẹ nuôi nghẹn ngào: “Con là con gái của mẹ mà”

“Con biết, vậy thì sao?” Tôi cố gắng làm cho thái độ mình càng thêm lạnh nhạt thờ ơ, nhưng chỉ trong lòng tôi biết mình vẫn khát vọng được bà đối với tôi như với Cố Bình An biết bao. Tôi ao ước, hy vọng nếu thời gian có thể quay trở lại như lúc ban đầu thì tốt biết mấy, tôi không có bị bà nội vứt bỏ, cả hai người tôi và Cố Bình An đều cùng nhau lớn lên, được ba mẹ yêu thương như hai tiểu công chúa. Nhưng trên đời ai mà không biết, thời gian là lưỡi dao vô hình, một khi đã đâm thành vết thương, dù có lành thì vết sẹo vĩnh viễn cũng sẽ tồn tại, bất quá chỉ vì thời gian trôi qua quá nhanh làm cho người ta dần dần mà quên bản thân từng đau đớn thôi.

“Một khắc kia bà bỏ rơi tôi, chẳng lẽ bà như vậy mà còn coi tôi là đứa nhỏ của mình hay sao? Bà hiện tại chỉ là cảm thấy áy náy nên muốn bồi thường. Bà nghĩ tôi sẽ để ý, sẽ cần bồi thường sao?” Tôi ngửa đầu nhìn trời xanh trên cao cố không cho nước mắt chảy ra.

“Đừng đối với tôi tốt quá, tôi thật không nhận nổi.”

“ ... ”

Một mình tôi thơ thẩn rời khỏi trường học, ngồi trên bậc thang tại trung tâm quảng trường ngơ ngác nhìn phía chân trời đang nhuộm một màu đỏ tươi, hoàn toàn cách biệt với bầu trời mang màu xanh thẫm trên đầu, màu sắc tương phản phối hợp trước mắt nhìn qua càng thêm ghê người nhưng cũng làm cho người ta cũng thật khó mà quên được cảnh đẹp trước mắt này. Gió lạnh thấu xương không ngừng thổi đến, tôi cố gắng đem cây kem trên tay ăn hết ý nghĩ muốn làm nó đông cứng lòng mình, nếu được như vậy thì càng tốt vì từ nay tâm mình sẽ không còn thấy đau nữa.

Thẩm An Bình lại bắt gặp xuất hiện sau lưng tôi, anh một tay cầm trái bóng tay kia cầm khăn giấy đưa cho tôi.

“Đừng có ngồi chỗ này mà khóc, muốn khóc thì đi chỗ khác.”

“ ... ”

11

Thẩm An Bình không hỏi tôi vì sao lại khóc. Khi đó tôi nghĩ anh là tỏ ra phong độ nhưng hiện giờ mới biết thì ra anh ta hoàn toàn một chút cũng không thêm để ý mà thôi.

Bởi vì quen Thẩm An Bình, tôi đã mất đi rất nhiều bạn bè.

Khi đó tôi mới biết sự ghen tị của nữ sinh trung học quả thật rất đáng sợ. Ngay cả những người bạn thân từng cùng tôi chia sẻ chung một cây kẹo giờ cũng giống như người xa lạ, chỉ trích tôi:” Cô ỉn là công chúa lọ lem à? Hay vì xem phim truyền hình nhiều quá sao? Cô thật sự cho rằng Thẩm Bình An sẽ thích cô ư?”

Tôi bản tính rất quật cường, luôn một mực tin tưởng Thẩm An Bình, người trông có vẻ đài hoàng như anh sao lại đang ngấm ngầm âm mưu gạt mình cơ chứ.

Từ khi có anh ta, tâm tình của tôi cũng trở nên sáng lạn, thậm chí ngay cả mẹ nuôi tôi cũng có thể rất thân nhiên đối mặt.

Tôi càng ngày càng có thêm nhiều động lực phấn đấu, tất cả khó khăn giờ cũng không còn là khó khăn. Trong các phương diện dù học hành hay hoạt động ngoại khóa tôi đều đặc biệt cố gắng đạt thành tích thật xuất sắc, vì chỉ có thế thì chênh lệch và khác biệt giữa tôi và anh mới dần thu nhỏ lại.

Tôi tất nhiên không nghĩ anh tiếp cận mình thì ra là có lý do, mà lý do đó tôi trăm ngàn lần không có khả năng chịu đựng được.

Lúc anh rời khỏi, tôi cả người như đang chìm đắm trong mộng còn chưa tỉnh lại, ngây ngốc đứng tại chỗ đó, hèn mọn hỏi:”Anh chưa từng thích qua em sao?”

Dáng người anh thật đẹp, ánh mặt trời trên cao hạ xuống cổ tay áo màu trắng bay bay giống như đôi cánh trắng, nhưng không ngờ lời nói thốt ra lại đã thương người biết bao.

“Chưa bao giờ.”

Ba chữ làm cho người tự xưng là thông minh như tôi hoàn toàn triệt để hiểu được cái gì gọi là “bi ai”.

12.

Có lẽ là cũng bắt đầu từ đó tôi mới đem cái loại yêu thích Cố Bình An một cách mù quáng trước đây biến thành oán hận.

Vị tiểu thư cao cao tại thượng kia sao phải làm mất đi hình tượng sang trọng của mình chứ, lại nhọc sức đi đối phó với một người thấp hèn như cỏ dại mọc ven đường như tôi chứ?

Tôi đã làm gì để chọc đến cô ta? Chẳng lẽ vì mình đã quá nhúng nhường nên cô ta mới càng lấn lướt bức ép thế chứ?

Oán hận cô ta đối với tôi cũng thật không tầm thường chút nào. Tôi thật không hiểu, chẳng lẽ làm cho bản thân mình nổi bật là tôi đã sai rồi sao? Dựa vào năng lực chính mình mà cố gắng tranh thủ cho bản thân chẳng lẽ là sai rồi sao?

Không, tôi không hề sai.

Một người với hai bàn tay trắng quả thật đã phải nếm chịu không ít khó khăn, tôi không muốn lại phải chịu thêm khổ sở, thương tâm nữa.

Tôi bắt đầu học cách lấy lòng mẹ nuôi, tôi biết Cố Bình An rất để ý chuyện mình cướp đi mẹ của cô ta. Mỗi khi nhìn thấy cô ta oán hận trừng mắt nhìn tôi, không ngờ tôi một chút khoái ý tuyệt cũng không có, ngược lại cảm thấy rất đau buồn.

Trên đời này ai cũng nhìn vẻ bề ngoài mà đánh giá, tài trí thật không đáng là gì cả.

Tôi làm sao mà không nhận ra, mẹ nuôi dung túng tôi bất quá chỉ là mong được chuộc tội. Còn đối với Cố Bình An, bà luôn nghiêm khắc dạy bảo đó mới chân chính là tình yêu của người mẹ dành cho con cái mà mình yêu thương nhất.

Nhưng Cố Bình An, cô ta mãi sẽ không biết điều đó. Trong mắt cô ta dường như cả thế giới đều nợ cô ấy, cũng giống như trong mắt tôi, toàn thế giới đều nợ mình như nhau.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng tôi và cô ta thật sự quá giống.

13

Khi ra nước ngoài, mẹ nuôi đến tiễn tôi. Bà hỏi tôi có trở về hay không? Tôi lắc đầu.

Bà nghe thế khóc rất thương tâm.

Tôi nhìn bà lắc đầu ý bảo rằng mình không biết, không phải là không trở lại.

Máy bay cất cánh cách mặt đất càng ngày càng cao, vừng vàng xuyên qua mây xanh mà tiến về vùng trời xa lạ. Tôi nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ máy bay, ngơ ngác giống như đang lạc vào trong mây mù.

Tôi đột nhiên nhớ tới ba ba.

Khi đó ông chọn tự sát, cũng chính là thừa nhận mình có tội. Tôi không biết ông ta rốt cuộc ở trong ngục giam đã phải chịu khổ ra sao, lại làm cho người rất coi trọng thanh danh như ông lại đem chứng vứt ra sau đầu. Nghe nói là có người dùng tôi và mẹ để uy hiếp cho nên ông mới "Thừa nhận" hành vi phạm tội của mình.

Di thư của ông viết cho tôi

Bên trong chỉ có một dòng chữ viết rất bừa và nghiêng ngả:

Mạc Phi, con gái bảo bối của ba. Ba ba đi rồi.

Nước mắt của tôi rốt cục tận mười năm sau mới rơi xuống.

47. Chương Phiên Ngoại 2 Part 1

Quan Tiểu Bảo chưa bao giờ nghĩ mình cũng có một bộ mặt xấu xa đến vậy.

Mỗi khi nhìn chính mình trong gương, nhìn đến người con gái đó, ngực có eo có, hoàn toàn phù hợp với hình tượng của một mỹ nữ! Nhưng tại sao lại không có ai thích cô chứ?

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần cô yêu thích muốn có một ai, đều là phải dựa vào bản thân mình tranh thủ theo đuổi giành giật mới có được. Không giống như nghiệp chướng Cố Bình An, người nào Quan Tiểu Bảo thích thì người đó hẳn cũng chắc chắn là đang có ý yêu thầm cô ta.

Nghĩ lại Cố Bình An so với cô cũng không phải là xuất sắc lắm, nhưng cũng không biết thế nào lại rất có tiềm chất của kẻ hại dân hại nước, hồng nhan họa thủy!

Mỗi lần cô thân cận, tỏ tình thất bại với đối phương, chỉ có thể ôm lấy cánh tay Đại Bảo mà khóc rống: "Anh à, hay là em gả cho anh đi! Em không quan tâm anh có vợ hay có bao nhiêu tình nhân bên ngoài, chỉ cần anh cưới em, cho tiền em xài là được."

Những lúc như vậy, Quan Đại Bảo chỉ dùng biểu tình như ăn phải ruồi bọ mà trừng mắt nhìn cô.

Nhục nhã! Quan Tiểu Bảo cô sao lại kém cỏi như vậy chứ?

Ngẫm lại nguyện vọng của cô cũng không phải là rất khó thực hiện! Chỉ cần đời này có thể tìm người đàn ông như Tất Nhiễm làm chồng xem ra cũng không tệ, sau đó sinh một đứa nhỏ, cả nhà vui vẻ bên nhau cả đời chẳng lẽ rất khó thực hiện sao?

Quên đi, nói đến Tất Nhiễm, này anh ta thật ra cũng là người đàn ông không sáng suốt

mà. Cô thật không muốn phải vì người như thế mà một phen rơi nước mắt.

Cuối tuần về nhà, mẹ già lại bên tai cô không mắng mỏ: "Mẹ nói này cái đứa con gái chết tiệt con đấy! Cho dù không nghĩ làm quen với người ta! Con cũng không nên nói bậy nói bạ để hủy hình tượng thanh danh của mình chứ! Con sao lại như thế hả! Tuần lễ trước kiếm được thanh niên kia cho con coi mắt! Không ngờ khi hỏi đến lý do từ chối người ta lại nói vòng vo một hồi mới chịu nói ra rằng con đầu óc có vấn đề! Thật ra đây là chuyện gì! Con còn không nói rõ ràng mẹ sẽ không có để yên đâu đấy!"

Quan Tiểu Bảo bị mẹ mình một bên ồn ào mà đau cả đầu, cố liều mạng trốn tránh, rất ủy khuất nói:” Ngoài học thức ra, hần không có được một chút ưu điểm nào cả! Lại còn bắt con phải làm quen sao! Tên đó hỏi con chuyện lãng mạn nhất mà con muốn chính là cái gì, con chẳng lẽ nghe người ta hỏi thế mà lại không thành thật trả lời à?”

Mẹ cô nét mặt âm trầm, lông mày thiếu điều muốn dựng đứng lên:” Vậy con rốt cục là nói cái gì?”

“Hắc! Hắc!” Quan Tiểu Bảo cười mỉa:”Con là thật lòng theo suy nghĩ chính mình nói ra, con nói với hần: chuyện lãng mạn nhất mà con nghĩ đó chính là cùng người yêu đi cướp bóc, sau đó bị dí vào đường cùng phải chấp nhận cuộc sống nay lẫn mai trốn. Nhưng không may anh ta bất hạnh bị bắt lại, dù vậy anh ta thà chết cũng quyết không khai con ra, cuối cùng bị người bắt bỏ tù, còn con bên ngoài một mình nhớn nhác lấy hết tiền cướp được mà sống thật vui vẻ cho quãng đời còn lại!”

Quan mẹ nghe xong sắc mặt bùng bùng lửa giận, bà hướng về phía Quan Tiểu Bảo dùng hết sức mà rống lên:”Cút!”

...

Quan Tiểu Bảo sau đó chạy nhanh trốn ra khỏi nhà. Cô nhếch miệng, chán nản lê lét khắp phố, không ngừng oán thăm: đàn ông ngày nay sao lại khó hầu hạ vậy chứ? Cô nói thật thì hần lại cho là cô bị bệnh thần kinh! Hần mới là người bị bệnh thần kinh ấy! Cả nhà hần mới bệnh thần kinh ấy!

Buồn chán, không có việc gì nên cô liền gọi điện thoại cho Cố Bình An, mới biết ra cô ta giờ đang hạnh phúc muốn chết đi chọn áo cưới!

“Tiểu Bảo lần trước không phải bồ đã nói nếu như mình kết hôn thì bồ sẽ tặng áo cưới cho mình hay sao? Sao bây giờ lại là Thẩm An Bình bỏ tiền ra mua chứ?”

“Cố đại tiểu thư, nếu như không bồ đem mình làm thịt rồi lấy máu đem bán đi! Mình vừa bị mẹ mình đuổi ra ngoài! Chờ mình trấn lột Quan Đại Bảo xong thì sẽ có tiền cho bồ đi mua, có chịu không!”

“Cút!” Cố Bình An trào phúng phun ra một chữ:”Mỗi lần đều lấy cớ là Đại Bảo, Đại Bảo! Đại Bảo vốn đã sớm đưa quà tặng rồi còn bồ ngay cả một chút thành ý cũng không có!”

“Bồ....cái con người này thật là chẳng khác như ma cà rồng hút máu nha, rõ ràng là người có tiền lại còn đi so đo với một kẻ không tiền dính túi như mình đây! Lại còn muốn tính kế vợ vết sạch sẽ hay sao!”

“Đó là đương nhiên, giàu có là nhờ tiết kiệm gom góp mà thành! Chưa từng nghe qua à! Mau lại đây mình còn đang chờ bồ đến trả tiền á”

Quan Tiểu Bảo ngẫm lại tiền quà sinh nhật của mình do ba mẹ cùng Đại Bảo gộp lại dù gì cũng có hơn mười vạn, chúng vẫn còn đang gối trong ngân hàng, nếu thêm tiền lãi cộng lại chắc cũng đủ mua! Liền gọi taxi đến đó.

Cố Bình An coi như cũng có lương tâm, đã không làm cô thất vọng, không có đem tất cả số tiền dành dụm của cô mà tiêu hết một lần. Sau khi thanh toán xong xuôi, bọn họ vui vẻ rời khỏi cửa hàng, Cố Bình An liền nhào vào ôm Quan Tiểu Bảo cười tùm tùm nói:” Tiểu Bảo! Bồ đúng là chị em tốt nhất của mình.! Đời này mình nguyện chỉ yêu bồ nhất!”

Quan Tiểu Bảo cảm động cười trong tay âm trầm cười:” Một ngày nào đó mình sẽ đoạt nó trở về...” Cố Bình An khinh thường nghĩ chờ cho cô ta tìm được một nửa còn lại, không biết hần là người phương nào đi...

“Đừng dùng vẻ mặt này nhìn mình! Mình nói cho cậu nghe một tin!” Cố Bình An ra vẻ như rất thần bí hạ giọng nói:”Biết gì không? Tất Nhiệm đã đính hôn!”

Biểu tình trên mặt Quan Tiểu Bảo cuối cùng cũng có một chút biến chuyển:” Coi như nha đầu như bồ cũng là người thất thời, xem ra trong khoảng thời gian này không có trắng trợn mà dùng lời nguyên rửa người ta.”

Cố Bình An vẻ mặt đen thui:”Sao được, mình thật sự luôn cảm giác giống như là mình đã hại Tất Nhiệm không bằng ấy. Tốt xấu gì thì mình cùng anh ta coi như cũng có một khoảng thời gian vui vẻ trước đây, ai lại làm vậy!”

“Có bản lĩnh bồ nói lại xem! Thẩm An Bình còn đang ngồi chỗ kia đấy!”

“Đừng đừng! Cái bình dấm chua Thẩm An Bình này mình một khi mà đắc tội thì chắc sẽ không có ngày bình yên nữa đâu!”

“Kết hôn thật khủng khiếp mà! Hai người đây hiện giờ giống như đã thay đổi vị trí vậy! Trước kia khi anh ta nhìn thấy bồ thì bộ dạng lại chẳng khác nào như Lý Liên Anh gặp Từ Hi a! Còn giờ thì hoàn toàn ngược lại.”

“Mình thấy vui, bồ làm được gì nào!”

“Đừng làm phách! Mình ghét nhất là người khác trước mặt bày ra vẻ ngọt ngào ấy!”

“...”

Gần đây Quan Tiểu Bảo đã không ngừng cố ý, ám chỉ với mẹ mình, cô rất hứng thú với con ông chủ nào đó! Nhưng Quan mẹ cũng không biết làm sao, xem lời cô bên tai như ruồi bọ nghe qua rồi bỏ, không có bất cứ hành động gì.

Quan Tiểu Bảo không thể nhịn nữa, cô càng không muốn nhịn: “Mẹ, con thích con trai của Tất gia, mẹ nếu như sắp xếp giới thiệu con với anh ta, con cả đời này sẽ đều nghe theo lời mẹ!”

Quan mẹ nhìn cô mắt chút nữa cũng muốn lọt ra ngoài: “Con cho rằng mẹ là tú bà sao? Con nói người nào liền có người đó à! Nhưng dù sao không cần đợi ẹ xen vào bất quá nghe nói tên tiểu tử kia gần đây bị người ta từ hôn. Hắn chẳng lẽ có bệnh kín không thể nói!”

“Mẹ nói bậy bạ gì đó! Anh ta rất bình thường!”

“Thật sao! Sao con lại biết! Chẳng lẽ con đã thử qua à!”

“Con đang suy nghĩ định thử một phen....”

“Đúng là mất mặt, không có chút tiền đồ gì! Giống hệt như anh con!”

“Có mất mặt cũng là do mẹ sinh ra nha”

“...”

Thật ra Quan Tiểu Bảo đã biết Tất Nhiễm trước khi Cố Bình An và anh ta quen nhau. Cô thích Tất Nhiễm nguyên nhân cũng rất đơn giản, tuyệt đối không phải vì anh ta đẹp trai, tuyệt đối không phải bởi vì thực tế cô từ nhỏ đến lớn đều đối với soái ca rất miễn dịch.

Cô trong một lần buổi tối đang đi dạo mà gặp phải Tất Nhiễm. Lúc đó cô đang chán muốn chết, một mình dạo phố trên đường, nhìn thấy phía trước có hai cái bóng con trai bộ dạng đúng là tú sắc khả cơm không sai, đương nhiên mãi về sau cô mới chứng thật một trong hai người con trai đó chính là Tất Nhiễm.

Anh cùng một thanh niên khác đang sóng vai trên đường, tên kia ăn mặc rất hợp thời, bộ dạng choai choai vừa đi vừa nhảy giống như con ếch, trái ngược hoàn toàn với bộ dạng trầm tĩnh như nước, ngọc thụ lâm phong của Tất Nhiễm, so với tên kia phong độ của anh rõ là hoàn toàn có thừa.

Quan Tiểu Bảo cũng không biết khi đó mình trong đầu nghĩ thế nào mà cứ như vậy vô thanh, không chút hờn dỗi theo sau.

Đi còn chưa được bao xa, đột nhiên có một cô gái rất béo đang đạp xe đạp hướng hai người họ xông tới. Namsinh kia vì bị cô nhóc đụng phải rất không khách khí mà nổi giận, há mồm hùng hổ chửi bới ột trận.

Còn người cùng lúc cũng bị đụng là Tất Nhiễm lại không nói lời nào, đem cô gái bị ngã trên đất đến vô cùng thê thảm đỡ đứng lên, lại còn tốt bụng đưa khăn giấy cho cô gái ấy lau đi vết máu.

Khi cô gái kia vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tất Nhiễm nhất thời cảm động mà nước mắt không ngừng tràn ra, ủy khuất không thôi.

Cũng một khắc đó Quan Tiểu Bảo cảm thấy người con trai này thật đúng là không phải tốt bình thường chút nào.

Phải biết rằng trong cái trường này hiện thực có bao nhiêu là tàn khốc cô không phải không biết. Cô đã từng gặp qua không biết bao nhiêu lần trường hợp những nữ sinh có bộ dạng bên ngoài khó coi, nếu lỡ xảy chân bị rơi vào trong hồ nước của trường, thì chỉ có mỗi bảo an là tốt bụng nhảy vào cứu lên mà thôi. Còn đối với những nữ sinh có bề ngoài xinh đẹp thì dù cô ả chỉ là lỡ tay làm rớt con thú cưng vào hồ nước, hiển nhiên không biết có bao nhiêu nam sinh điên cuồng chen chúc vào giúp cô ta cứu con thú cưng đó lên.

Cô vẫn tiếp tục đi theo sau Tất Nhiệm, nhìn anh ta cùng nam sinh choai choai kia chia tay mỗi người một hướng. Sau khi theo anh đi được một đoạn khá xa, cuối cùng mất thấy Tất Nhiệm sắp vào trong ký túc xá cô mới bắt đầu cảm thấy gấp gáp.

Nhưng cô cũng không thể như thế mà tiếp tục đi vào!

Cô Quan Tiểu Bảo cố chấp tin rằng: thà cho rằng vạn nhất, không thể dễ nhất vạn.

Dưới tình thế cấp bách như vậy cô nhìn chung quanh, tay nhặt lên một cục gạch bên dưới, nhanh chóng đi lên, chặn lại Tất Nhiệm, giơ cục gạch trong tay nghiêm túc chất vấn: "Đây là anh ném sao?"

...

Cô nhớ rất rõ cả đời một khắc đó biểu tình trên mặt Tất Nhiệm phức tạp thế nào! Khuôn mặt anh đang từ trắng chuyển sang hồng rồi sau đó đen thui, ánh mắt nhìn cô giống như người mang bệnh thần kinh không khác. Anh nhìn một hồi rồi quay đầu sắc mặt xanh mét nhưng vẫn rất nhẫn nại nói: "Không phải tôi ném"

Sau này mỗi khi Quan Tiểu Bảo hồi tưởng lại chuyện này thật hận không thể lấy đá đập vào đầu mình. Trên thế giới này chẳng lẽ còn có người nữ sinh thứ hai nào lại hành động như cô đây không?

Chờ cho cô lấy lại phản ứng, không biết cô đã đem khối gạch kia quăng đi nơi nào: "Không phải do anh sao! Vậy quên đi! Tôi đi đây!" Nói xong liền trời chết chạy trốn.

Trong lòng cô thầm nghĩ, đêm tối trăng cao, anh sẽ không nhìn rõ, anh hẳn là không thấy mặt cô, khẳng định là không thấy! Lạy chúa! Phù hộ cho anh ta không nhìn rõ! Cô thật là giờ chỉ muốn khóc ròn rã mà!

Nhưng sau đó, cô nhìn thấy trên diễn đàn có người nào đó nói đây là một cách làm của kẻ không chút sáng ý nào. Cô vì thế cố lục lọi trong đầu lần nữa, cố gắng nhớ lại không khỏi hoài nghi chẳng lẽ lúc ấy có người theo dõi cô hay sao?

Bất quá sau đó cũng may mắn là Tất Nhiệm hình như không hề nhận ra cô. Khi anh bắt đầu qua lại kết giao cùng Cố Bình An, cô không hiểu sao rất dễ dàng mỗi lần đều phát hiện ra sự ôn nhu anh dành cho Bình An, anh cũng rất thường xuyên dẫn theo Cố Bình An tham gia rất nhiều hoạt động. Đồng thời anh rất phong độ, đối xử với cô cũng rất kiên nhẫn nên cũng chính vì thế mà tình cảm cô dành cho anh ngày càng mù quáng, càng lúc càng sâu đậm.

Cô vẫn không biết Tất Nhiệm có từng biết mình thích anh hay không, nhưng ngẫm lại anh nếu không biết cũng là chuyện rất bình thường đi.

Đời này của Quan Tiểu Bảo chuyện đau khổ nhất từng phải trải qua đó chính là chuyện yêu thầm Tất Nhiệm, cho nên cô đã đơn thuần tự mình trả giá mà không mong bất kỳ hồi báo nào.

Khi thời điểm Tất Nhiệm tốt nghiệp, Cố Bình An không ngờ liền quăng anh sang một bên. Trong lúc cô đang âm thầm cao hứng vì nghĩ rằng cuối cùng mình cũng có cơ hội nhưng phát hiện anh vẫn không ngừng ân cần hỏi thăm về tin tức Cố Bình An làm cho trái tim giống như bị ai lấy dao cắt xuống. Chính cũng vì chuyện này mà cô biết rõ mình hoàn toàn đã không thể nào có được trái tim của Tất Nhiệm nữa rồi.

Cố Bình An không phải không biết tình cảm sâu kín của cô, cô ta chia tay buông tha cho Tất Nhiệm khẳng định lý do trong đó cũng có mấy phần là vì Quan Tiểu Bảo. Còn Quan Tiểu Bảo hiển nhiên để ý nhất chính là chuyện nghĩa khí nên cô nhất định sẽ không thừa dịp nhảy vào. Đương nhiên về chuyện cô có vào được hay không lại là một vấn đề khác.

Sau đó, Tất Nhiệm đã chuyển sang một thành phố khác sinh sống, đến một trường học khác để nghiên cứu. Cô đã dùng rất nhiều cách để tìm tung tích anh, nhưng cuối cùng dù biết được nơi anh đến cô cũng không có can đảm một lần tìm đến.

48. Chương Phiên Ngoại 2 Part 2 - End

Có lẽ yêu đơn phương một người là chuyện khổ sở thế này đây, nhưng chắc chỉ cần qua một thời gian thì sẽ tốt lên thôi. Người đời không phải từng nói sao, thanh xuân ngắn ngủi, ai có thể nhớ rõ cả đời chính mình khi đó đã từng yêu thầm mấy người chứ.

Nhưng cô lại chưa từng nghĩ tới ông trời lại cố tình trêu chọc, một lần nữa đem anh đến gần mình. Tuy rằng trong lòng anh chỉ có Cố Bình An nhưng tâm tư của nhà đầu kia cô chẳng lẽ còn không rõ ràng sao chứ. Cô ta một lòng chỉ có Thẩm An Bình mà thôi, đời này trừ bỏ Thẩm An Bình sợ là tất cả đàn ông khác đều đừng hòng có thể chạm đến tim cô ấy.

Vậy điều này không phải ý nói là cơ hội của cô đang đến rồi sao.

Mỗi ngày trên đường nhìn đến người ta có đôi có cặp cô đều ác ý nguyện rửa trong lòng mong rằng hai người đó chính là anh em ruột đã bị thất lạc, sau sự thật phơi bày họ cũng sẽ tan đàn sẻ nghé mà thôi. Mỗi lần đi dạo siêu thị cô thật muốn ghé qua một cửa hàng nào đó mà phá phách một trận, nhìn đến kẻ không biết điều kia đã không tìm cô làm bạn gái, cô thầm mong sao cho hấn sang năm sẽ bị bạn gái vui vẻ phản bội!

Quan Tiểu Bảo có lẽ tâm lý không chỗ phát tiết nên suy nghĩ cũng trở nên lệch lạc, rất biến thái! Cọ nghĩ nếu cô còn không tìm người phát tiết không biết sẽ còn biến thành cái dạng gì đây!

Nhưng nếu chọn người trừ bỏ Tất Nhiễm! Cô lại chỉ có thể chọn là Tất Nhiễm!

Người ta nói trên đời chuyện tình cảm không ai có thể miễn cưỡng được. Cô vì trốn tránh phải tiếp xúc với những người mình không thích nên quyết định đi xa một chuyến đến Bắc Âu, nhưng cuối cùng vẫn đem ý nghĩ trong đầu xóa sạch. Cô mấy năm sau đó mới dám lấy hết dũng khí mà biểu lộ tình cảm mình với Tất Nhiễm, nhưng Tất Nhiễm lại mang bộ dạng phong độ thân sĩ như ngày nào, ngay cả cự tuyệt mà anh hiển nhiên cũng nói được vô cùng dễ nghe: "Tiểu Bảo, là tôi không tốt, thật xin lỗi"

Quan Tiểu Bảo lúc ấy giận tương muốn phun khói, không tốt cái gì!

Tuy nói dưa xanh nếu đem hái xuống thì ăn không ngọt, nhưng nếu không thử, e rằng mướp đắng cũng không có mà ăn!

Quan Tiểu Bảo cố gắng đem cảm xúc ổn định lại, cố gắng hít lâu làm ình thật bình tĩnh, rất lâu sau có mới giả bộ ra vẻ thoải mái nhún nhún vai nói: "Thật ra tôi cũng biết anh nhất định sẽ không thích tôi!"

Nói xong còn nhìn anh mỉm cười, nụ cười đầy mỉa mai giống như một đóa hoa nở rộ.

Cô cả đời này sống rất tùy hứng, muốn khóc liền khóc, muốn cười cứ cười nhưng trong lúc này đây cô lại miễn cưỡng bắt mình gương cao khóe miệng, chỉ vì muốn đem mất mát trong lòng che giấu.

Buổi tối về nhà cô liền ôm chăn trần trọc cả đêm, nhưng cũng không khóc. Trong đầu một mảnh trống trơn, không biết bản thân mình trong lúc đó rốt cục là đang nghĩ cái gì.

Trước giờ những ai yêu đơn phương đều phải chấp nhận trả giá với kết quả như thế. Bên ngoài cửa sổ nhỏ kia mặc dù có thể là một tầng cảnh đẹp mộng lung huyền ảo, nhưng mà khi nhìn qua cánh cửa ấy, mấy ai lại biết được mình có thể may mắn nhìn thấy được cảnh tượng gì chứ.

Đây là một lần cô đem tất cả tình cảm vốn có của mình ra đặt cược, mà thực hiển nhiên cô, Quan Tiểu Bảo, lại chính là kẻ đã thua cuộc.

Ngày hôm sau khi chuẩn bị rời giường, có ai ngờ được cái kẻ có thể đánh ngã chín trâu mười hổ như Quan Tiểu Bảo, chỉ vì một cơn cảm mạo nho nhỏ liền đã bị quật ngã.

Cô uể oải nằm trên giường không ngừng lấy khăn lau nước mũi rồi quăng đầy dưới sàn.

Bệnh đến núi cũng đổ, liên tục ba ngày liền cô đều nằm chết một chỗ trên giường. Quan mẹ thấy cô sinh bệnh nên cũng mặc kệ không tiếp tục đo đo nữa, mỗi ngày đều mời bác sĩ đến xem bệnh cho cô. Dù sau khi

bác sĩ chuẩn đoán xong nói cô không có gì nghiêm trọng nhưng cô lại vẫn tiếp tục ngã lại trên giường mà mọc rễ.

Đến ngày thứ tư, Quan mẹ rốt cục không nhịn được nữa tiến đến xóc chăn, rõ là ý đồ muốn lôi cô trên giường kéo xuống.

“Con thật là rất vô dụng! Chẳng giống con gái mẹ chút nào! Một chút mạnh mẽ cũng không có! Không phải chỉ là một tên đàn ông thôi sao? Con cóc ba chân còn không khó tìm chẳng lẽ một đàn ông hai chân lại sợ tìm không ra sao!”

Quan Tiểu Bảo cảm thấy lạnh, đem chăn cướp về quấn chặt bên người: “Con vì sao lại muốn tìm cóc ba chân làm chi? Con cũng đâu phải thích nghiên cứu! A, ai lại chẳng biết đàn ông hai chân không khó tìm, nhưng người ta bên cạnh đều có người rồi! Mẹ tưởng muốn kiếm một con rể tốt dễ lắm sao, nếu dễ như vậy con gái của mẹ cũng đâu cần bị ế đến bây giờ chứ?”

“Cho dù không thể gả được! Cũng không nên đối xử tệ với bản thân mình như thế chứ! Tự mình hại mình, nhìn lại bộ dạng con xem, haiz.... con đã mấy ngày rồi không tắm rửa gội đầu vậy?”

Quan Tiểu Bảo hai mắt trừng lớn, giơ tay ra tính toán: “Chỉ mới có 4 ngày thôi”

Quan mẹ một bộ dạng chán ghét, mày nhíu chặt: “Con chẳng phải chưa bao giờ để mẹ đây thất vọng qua sao! Con chẳng phải luôn ình là mỹ nữ hay sao! Biết nói mỹ nữ, mỹ nữ mà là cái dạng này à?”

Quan Tiểu Bảo khịt mũi: “Con trước giờ chưa từng nói qua mình là mỹ nữ nha, cái đó đều là do người ngoài phong tặng. Đại khái là do con mẹ quá đẹp đến nỗi người khác nhìn vào không có cách nào khác chỉ đành bỏ qua thôi à!” Cô dừng lại một chút, bày ra mặt dày cười nói: “Con lười như vậy mà đã đẹp đến thế này rồi, nếu siêng nữa chẳng khác nào không cho người khác đường sống đi.”

Quan mẹ tức giận đem chăn trực tiếp xóc tung lên, rống lớn như sư tử: “Con lập tức, lập tức đứng dậy ẹ, ngay bây giờ!”

Quan Tiểu Bảo bị bà dọa cho sợ hãi, trong bụng chỉ biết nhỏ giọng oán thầm ngoài mặt đành nghe theo lời mà đứng dậy. Dưới con mắt giám sát của Quan mẹ, cô ngoan ngoãn chải đầu rửa mặt sau đó tắm rửa, cuối cùng còn để bà tô tô vẽ vẽ lên trên mặt mình.

“Thế này được rồi, mẹ!” Quan Tiểu Bảo cố ý dựa sát vào người mẹ mình để cho bà tiện việc kiểm tra.

“Sao!” Quan mẹ vừa lòng gật đầu: “Cứ vậy đi! Mẹ cũng không tin con gái mẹ xinh đẹp như vậy lại không có đàn ông nào muốn!” Bà từ trong túi áo lấy ra một cái thiệp mời đưa cho Quan Tiểu Bảo: “Này, cho con! Party dành cho người trẻ tuổi, là do bạn của anh trai con tổ chức, tối này đi chơi một bữa cho vui vẻ, không chừng còn may mắn vớ được người nào đó về!”

Quan Tiểu Bảo nét mặt e dè, muốn dùng lời uyển chuyển cự tuyệt: “Mẹ, bạn của anh trai khẩu vị quá nặng, con....con thấy thật nuốt không vô....”

Quan mẹ ánh mắt nhìn xa xăm: “Trước kia là do chúng ta ánh mắt quá cao! Bây giờ nghĩ lại phải phải gấp một chút, gặp người nào được thì vợ người ấy cho xong!”

“...”

Quan Tiểu Bảo cuối cùng không thể không nghe theo ý nguyện này của mẹ mình, đến chỗ bạn của Quan Đại Bảo mà dự một buổi party vô cùng hoa lệ, rất long trọng và xa hoa kia.

Quan Tiểu Bảo diện trên người chiếc váy đắt tiền do mẹ cô đích thân tài trợ, trước khi ra cửa mẹ còn nhìn cô biểu lộ khí thế: không thành công liền thành nhân!

Cô trước mắt hiện đang trò chuyện với người đàn ông, xem ra bộ dạng cũng không tồi, ánh mắt cô dán chặt nhìn hán như hận không thể đem hán đến khách sạn ăn sạch, sau đó uy hiếp hán phải chịu trách nhiệm với mình.

Nhưng thật ra cô không nghĩ đến đó là Tất Nhiễm cũng tham gia những trường hợp như vậy.

Thật ra anh cũng không có đẹp trai đến nỗi người người nhìn vào cảm phần nhưng không biết có phải là trong mắt người tình có Tây Thi hay không, chỉ cần nơi nào có anh xuất hiện thì Quan Tiểu Bảo đều không thể nào đem tầm mắt rời khỏi.

Cô tao nhã ngẩng cao đầu đến cạnh bên anh, giơ lên chiếc ly sâm banh, lịch sự chạm cốc cùng anh.

Cô nhìn anh nói: "Lâu rồi không gặp."

Còn anh mỉm cười trả lời: "Không lâu lắm"

Cô đem chất lỏng màu hổ phách trong ly một hơi uống cạn, sau đó cổ nén xúc động liền nhanh chóng xoay người rời đi.

Cô không nói tiếng nào với Quan Đại Bảo liền rất nhanh rời khỏi hội trường. Tuy rằng hôm nay mẹ mua cho cô chiếc váy rất đẹp, đẹp thì có đẹp nhưng một chút ấm áp cũng không. Quan Tiểu Bảo không ngừng ôm lấy cánh tay mình chà xát lại với nhau, mong có thể sưởi ấm.

Cô không lái xe theo, lại không biết tối hôm nay vì chuyện gì mà một chiếc taxi trên đường cũng không thấy bóng dáng. Cô dậm chân lòng cũng có chút gấp gáp.

Đột nhiên có một chiếc áo khoát mang theo mùi nước hoa của đàn ông phủ lên vai cô. Cô giật mình nhìn xuống bàn tay người nọ trên vai mình, ngược lên trên phát hiện đó là khuôn mặt một người con trai.

"Nơi này rất lạnh, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống đi được không?" Giọng nói hần cũng thật dịu dàng dễ nghe.

Quan Tiểu Bảo cũng không biết chính mình lúc ấy nghĩ gì, nam nhân trước mặt này bộ dạng cũng đâu phải là đẹp nhất, quá khứ cô rất ghét những kẻ tự luôn ình là đứng tiếp cận cô, nhưng giờ này cô đột nhiên rất muốn tìm một người nào đó để chia sẻ nỗi đau khổ trong lòng.

Nam nhân đó giúp cô gọi điện cho taxi, phong độ giúp cô mở cửa xe. Taxi chạy một hơi cô không để ý, đến khi dừng lại đã thấy trước mắt là một quán bar. Cô mơ mơ màng màng tiến vào, bị bầu không khí nơi này làm cho cô choáng ngợp. Nhưng tên này hần lại như bắt được nhược điểm của cô, bày ra bộ dạng chăm chú lắng nghe, làm cô nhận không được mà nán lại tâm sự.

Tối hôm đó cô uống rất nhiều rượu, đủ loại rượu, đủ loại màu sắc theo ýet hầu rót vào, làm cho trong bụng cô giống như đang có một ngọn lửa nóng không ngừng bốc cháy.

Say rượu nên đầu óc đã không còn biết gì, cô say đến tối tăm mặt mũi, lấy điện thoại ra bấm số gọi cho Tất Nhiệm. Cô đem hết những uất ức chất chứa trong bụng đã lâu thô tục mắng cho anh ta một trận hả hê xong sau đó mới nặng nề ngủ thiếp.

Ngày hôm sau cô vì cái đầu đau như búa bổ mà giật mình tỉnh lại, vừa phát hiện chính mình lại đang nằm trong khách sạn. Cô hoảng sợ sốc chần lên, nhìn đến quần áo bên dưới tuy có nhãn nhúm nhưng toàn bộ vẫn còn mặc trên người rất hoàn hảo. Tuy nói đầu cô giờ còn rất đau nhưng trên người ngoài chỗ đó ra thì không cảm thấy có bất cứ chỗ nào khó chịu cả. Sờ đến mái tóc rối như bị gà bới, cô lê lét đi vào phòng tắm, khi nhìn mình trong gương cô hoảng sợ la toáng lên, không biết hôm qua cô đã làm cái gì mà phần son trên mặt đã tèm lem tùm lum, hai con mắt đen thui làm cho người ta nhìn vào không khéo lại tưởng cô là gấu trúc vì xúc động nên chạy trốn khỏi vườn bách thú.

Cô lấy nước rửa khuôn mặt, tuy nói không phải rửa được rất sạch nhưng ít nhất nhìn vào cũng không quá dọa người. Từ trong phòng tắm đi ra cô nhìn khắp nơi chung quanh tìm kiếm đôi giày, cô đi lòng vòng kiểm từ phòng ngủ đến tận phòng khách.

Trên sofa có một người giờ đang tỉnh lặng ngồi đó. Người nọ đang yên lặng nghe thấy tiếng động bỗng dừng quay đầu. Một khuôn mặt quen thuộc và rất trầm tĩnh vừa hé ra liền lọt vào tầm mắt của Quan Tiểu Bảo.

"Tất Nhiệm?" Quan Tiểu Bảo có chút xấu hổ đến quần bách, dưới chân khép hờ rụt rè co người lại thành một khối, cô lung ta lúng túng hỏi: "Anh vì sao lại đến đây?"

Tất Nhiệm nhúu mày đem túi sách trên sofa đưa cho cô: "Khách sạn gọi điện cho tôi."

"Sao?"

“Bởi vì người sau cùng mà em gọi điện là tôi.”

Quan Tiểu Bảo trong đầu một trận mông lung, cổ từ từ lục lọi trong trí nhớ không lâu sau liền lập tức bừng tỉnh, mọi chuyện thoáng cái cũng bắt đầu trở nên rõ ràng. Cô hoảng sợ nhìn Tất Nhiệm, như muốn chứng thực hỏi: “Tôi có nói bậy bạ gì không?”

“Theo em nghĩ nói gì mới gọi là bậy bạ?”

“...” Quan Tiểu Bảo trầm mặc, nghĩ lại mình không nên hỏi như vậy. Cô mở túi xách của mình ra, phát hiện trừ điện thoại di động ra thì cái gì cũng không còn. Cô có chút tò mò hỏi: “Kỳ quái, tiền của tôi đâu hết rồi?”

Tất Nhiệm nhún nhún vai: “Không biết! Lúc mà tôi tìm được em, em chỉ còn có mỗi cái di động bên mình mà thôi. Hơn nữa di động này là do hai ba nhân viên khách sạn phải cố gắng lắm mới đoạt được từ tay em về.”

Quan Tiểu Bảo xấu hổ cười cười, xem ra dù là trong khi say ngủ cô cũng rất ngang tàng đi, sức lực cũng mạnh đến không ai khó mà chống lại. Cô âm thầm cúi đầu cắn chặt răng nhớ tới cái tên đàn ông hôm qua, thậm chí mắng một câu! Con mẹ nó thật là không có lá gan mà! Sao chỉ lo giật tiền mà không chịu cướp sắc cơ chứ!

Cô tùy tiện chỉnh đốn trên người một chút, tìm được đôi giày cao gót mà cô đã vứt lung tung một góc nhanh chóng mang vào, rồi vô cùng xấu hổ đi theo Tất Nhiệm rời khỏi khách sạn.

Cô vẫn không nói một lời lủi thủi theo sau Tất Nhiệm. Bộ váy mà cô mặc trên người đêm qua lúc tham gia party vì hiện giờ là ban ngày nên trông không thích hợp chút nào, nhìn qua phải nói là quá mức long trọng, trái ngược hoàn toàn với vẻ mặt tiêu tụy lúc này, tóc cũng tùy ý mà buộc lại nhìn qua thật là xấu cực kỳ.

Nhìn vào bộ dạng chính mình qua cửa kiếng, Quan Tiểu Bảo âm thầm thở dài tiếc nuối: cô luôn muốn cho Tất Nhiệm được nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp nhất của mình nhưng không ngờ mỗi lần gặp mặt, anh đều vừa vặn nhìn thấy bộ dạng thô lỗ, không chút hình tượng nào của cô.

Có lẽ cô đã không xứng mà có được tình yêu của anh, có người đàn ông nào sẽ đi thích kiểu con gái lười thôi lết thết, dùng lời thô tục mắng người cơ chứ?

Tất Nhiệm thấy cô bộ dạng ảo não, đứng im bất động đó của cô bèn quay đầu hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Cô lắc đầu rồi tiếp tục bước theo anh.

Anh thở dài một hơi: “Tiểu Bảo tốt xấu gì em cũng là học muội của tôi, tôi có chút chuyện cũng muốn nói với em.” Anh dừng lại một chút, nghĩ nghĩ lựa lời để nói: “Thân là con gái em phải nên yêu quý bản thân mình một chút.”

Một câu của anh làm cho trấn định này giờ của Tiểu Bảo liền biến mất, tất cả ủy khuất giờ hóa thành phần nộ. Cô chưa bao giờ là người thích khóc, từ nhỏ đến lớn cô chẳng khác nào con trai, tuy rằng sinh ra trong một gia đình khá giả, tiếp xúc những người có chức có vụ, nhưng cô tính tình lạc quan hướng về cuộc sống tự do, tự tại. Nếu như câu nói này xuất phát từ miệng một người khác, muốn khuyên bảo cô, cô bất quá chỉ là mỉm cười cho qua nhưng không ngờ lại là Tất Nhiệm. Cô đối với anh tâm tư đã rõ ràng như vậy anh không đáp lại thì thôi cô cũng chịu, cô cũng là vì anh nên cô mới muốn lấy rượu giải sầu, cuối cùng anh chẳng những không hề xem trọng còn dùng những lời này khuyên bảo cô sao?

Anh nghĩ anh là ai đây? Con mẹ nó anh rốt cục nghĩ mình là ai hả?

Quan Tiểu Bảo giận dữ bắt chập hình tượng chính mình, liền cởi đôi giày cao gót bên dưới mà không ngừng đánh anh: “Con mẹ nó anh dựa vào cái gì mà nói tôi như vậy? Anh là ai chứ? Có phải anh nghĩ là tôi thích anh nên anh có quyền bày ra bộ dạng sắc đá như vậy với tôi không?”

Cô tiếp tục đánh giống như còn chưa hả hết giận, một cái lại một cái đánh tiếp: “Cút, anh cút cho tôi! Cứ coi như tôi là bị mù đi, không ngờ lại thích một kẻ không tim không phổi như anh!”

Cô thật đau lòng khóc, giờ phút này cô thật không có cách nào đem nước mắt mình không chế. Cô mạnh mẽ ngồi phệt xuống đất, gắt gao ôm lấy đầu gối khóc nức nở.

Nước mắt bất ngờ giống như thủy triều ập tới, cô nhất thời khó mà khắc chế chỉ có thể mặc nó rơi xuống.

Cô trước giờ vẫn luôn cố gắng đem trái tim mình bảo vệ, không ngờ một khắc kia lại hoàn toàn hỏng mất. Cô vẫn luôn kìm nén không để tâm tư mình lộ hết ra ngoài, biết rõ tình yêu này của mình rất bất bênh, yếu ớt thế mà cuối cùng nó lại còn bị chính cô phá hủy một chút cũng không còn.

Cô rất hận nhưng lại không biết mình bây giờ nên hận ai đây?

Dường như từ trước tới giờ anh không nghĩ đến người con gái kín đáo như Quan Tiểu Bảo có thể khóc thật thương tâm như vậy. Bàn tay dày rộng của anh không tự chủ liền nhẹ nhàng đặt lên, chậm chậm vỗ về lưng cô, làm cho tiếng khóc của cô cũng vì thế mà từ từ dừng lại.

Cô không nhúc nhích, chỉ cúi đầu nói: "Tất Nhiễm, nếu không có Cố Bình An, anh có thể thích tôi không?"

Tất Nhiễm nghe thế liền ngẩn người: "Không biết, Cố Bình An rõ ràng tồn tại, nên tôi không thể trả lời cho giả thiết này của em"

Quan Tiểu Bảo khóc ròng trong lòng, âm thầm nghĩ: người đàn ông này chân tình ấm áp như vậy, Cố Bình An sao lại nở nào buông tay chứ?

Cô lấy tay lau đi nước mắt chính mình, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn anh. Cô biết bộ dạng mình lúc này nhất định là rất khó coi, nhưng cô phải cố dùng hết dũng khí còn lại của mình vì lần này, một khi cô mà bỏ qua, có lẽ chính là cả đời đánh mất.

Trong đầu có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cô chỉ nghe thấy giọng mình rất trịnh trọng thốt lên, cơ hồ là từng chữ một nói:

"Tất Nhiễm, anh dám cùng tôi thử không? Hãy cho tôi thời gian ba tháng, ba tháng này xin anh hãy đối xử tôi như một người con gái bình thường, không phải Cố Bình An, không phải là bất cứ ai cả, tôi chỉ là tôi, anh chính là anh mà thôi. Chỉ cần ba tháng nếu tôi không có biện pháp làm cho anh yêu thương mình, chúng ta về sau coi như chưa từng gặp nhau. Quan Tiểu Bảo tôi sẽ không bao giờ bám víu theo anh nữa."

"Em dám sao?"

"..."

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/qua-thoi-han>